

CAROL BIRCH

MENAJERIA
LUI JAMRACH

Strada Ficțiunii

CAROL BIRCH

MENAJERIA LUI JAMRACH

Traducere din limba engleză și note
de IOANA NOVAC

Carol Birch s-a născut în 1951, la Manchester, Marea Britanie. Și-a făcut studiile la Keele University. A debutat în 1988, cu romanul *Life in the Palace*, obținând David Migham Award for the Best First Novel of the Year. În anul 2003, Carol Birch a fost nominalizată la Man Booker Prize pentru romanul *Turn Again Home*. Printre romanele sale se mai numără *The Fog Line* (1989, premiat cu Geoffrey Faber Memorial Prize), *The Unmaking* (1992), *Songs of the West* (1994), *Little Sister* (1998), *Come Back, Paddy Riley* (1999), *In a Certain Light* (2004), *The Naming of Eliza Quinn* (2005), *Scapegallows* (2007) și *Menajeria lui Jamrach* (*Jamrach's Menagerie*, 2011; Editura ALLFA, 2011). Ca jurnalist cultural, Carol Birch este o voce cunoscută în Marea Britanie, colaborând la ziare ca *The Independent*, *The Times Literary Supplement*, *The Guardian*, *The Observer*, *New Statesman* sau *The Independent on Sunday*.

„O călătorie e un rit de trecere, un vis, o oglindire... Vasul e un microcosm al lumii, societatea umană ridicată la putere. Marea nu are nimic rațional. De-asta îi atrage deopotrivă pe aventurieri și pe scriitori.”

Carol Birch

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

PARTEA A DOUA

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

PARTEA A TREIA

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

M-am născut de două ori. Prima dată într-o odaie de lemn care se ițea peste apele negre ale Tamisei și apoi din nou, opt ani mai târziu, în Highway, când tigrul m-a înhățat și totul a început cu adevărat.

Când aud de Bermondsey, toți strâmbă din nas. Totuși, acolo mă simțeam mai acasă decât oriunde altundeva. Râul clipoceă sub noi, în vreme ce dormeam. Ușa de la intrare dădea într-un șir de traverse de lemn ce coborau în canalul din față, acolo unde apele întunecate formaseră o baltă ce bolborosea, cenușie și mohorâtă. Dacă te uitai în jos printre stîngii, vedeai tot felul de lucruri plutind în zoaiele strânse dedesubt. Grăsimea vâscoasă, verzuie, lucind în mocirla în care băltea, urca încetul cu încetul pe pilonii șubrezi de lemn.

Mi-amintesc de străduțele în zigzag, pe care trebuia să-ți ferești coatele și să-ți îndoi genunchii, de baligile de cal din mijlocul drumului, întărite și brăzdate, de căcărezele oilor care zilnic făceau cale-ntoarsă din mlaștini și treceau pe lângă casa noastră, sau de vitele care-și mugeau suferințele insuportabile în ograda tăbăcăriei. Îmi aduc aminte de cărămidile întunecate ale atelierului de argăsit și de ploaia care cădea, neagră. Cărămidile roșii și zbârcite ale zidurilor erau mânjite întru totul de funingine. Dacă le atingeai cu mâna, buricele degetelor prindeau o culoare neagră, lucioasă. O duhoare apăsătoare se ridica de sub podul de lemn, izbindu-te în măruntaie atunci când treceai prin zonă, dimineața, în drum spre muncă.

Pe de altă parte, aerul de deasupra râului era încărcat de zgomote și de ploaie. Iar uneori, noaptea, glasurile marinarilor, care mi se păreau la fel de sălbătice și de întunecate precum stihiiile, traversau apa scânteietoare; azeam ritmuri trăgănate de pretutindeni, limbi străni care murmurau și strigau, cântece care urcau și coborau asemenea unor șiruri de trepte și care mă făceau să mă simt de parc-aș fi fost departe, în acele locuri străni, arse de soare.

Râul părea grandios văzut de pe mal, dar respingător atunci când picioarele goale dădeau peste viermii subțiri, roșietici, care sălășluiau în noroiul lipicios. Îmi amintesc cum mi se încolăceau printre degete.

Dar ce să mai zic de *noi*...

Ne târam de colo-colo prin noile canale de scurgere de parc-am fi fost tot viermi, băieți slăbănogi și cenușii, fete uscățive și cenușii, la fel de cenușii precum mocirla prin care mergeam și pe care o împrășcam de-a lungul galeriilor întunecoase, cu guri rotunde ce puteau ca dracu'. Pereții erau acoperiți de o crustă uscată de jeg negru. În vreme ce

căutam monede de un penny și încercam să ne umplem buzunarele, ne acopeream nasul și gura cu batistele, iar ochii ne înțepau și curgeau. Uneori ne vărsam mațele pe-acolo. Era la fel de firesc ca strănutul sau râgâitul. Iar când ieșeam pe țarm, clipind și lăcrimând, dădeam peste o priveliște divină: o minune de corabie cu trei catarge, înaltă și grandioasă, care-și aducea încărcătura de ceai din India în portul Londrei, acolo unde o sută de vase se odihneau asemenea unor armăsari pursânge, urmând să fie îngrijite, reparate, pregătite, alinate și încurajate pentru marea confruntare cu oceanul ce avea să vină.

Dar buzunarele noastre nu erau niciodată pline. Îmi amintesc că-mi ghiorțăiau mațele de foame de parcă aveam șoareci în stomac. Aceeași senzație, noapte de noapte, pe când stăteam întins în pat.

Toate astea s-au întâmplat cu multă vreme-n urmă. Pe atunci, mama aducea cu un copilandru. Era o ființă micuță, deși avea umeri și brațe voinice. Când mergea, făcea pași mari, legănându-și brațele. Era tare nostimă mămica mea! Dormeam amândoi într-un pat pe roțile. De obicei, cântam împreună înainte de a adormi, în odaia de deasupra apei – ce mai voce plăcută și spartă avea! Însă uneori venea un bărbat și atunci trebuia să mă duc la vecini și să trag un pui de somn pe o saltea veche de fulgi, mare și scărmanată, în vreme ce piciorușe goale de copii se șteau de sub păturile aflate de-o parte și de alta a capului meu, iar puricii se ospătau din mine.

Bărbatul care venea s-o viziteze pe mama nu era taică-meu. Taică-meu era un marinar care dăduse colțul înainte să vin eu pe lume, așa mi-a zis mama, dar ea oricum nu zicea prea multe. Individul ăsta era deșirat și subțire, cu o privire cam sălbatică, cu gura murdară și lăbărțată, cu dinți strâmbi și picioare agere, care băteau mereu darabana atunci când ședea. Bănuiesc că avea un nume, însă nu l-am aflat niciodată sau, dacă l-am aflat, l-am uitat. N-are importanță. N-am avut nicicând de-a face cu el, și nici el cu mine.

Într-o zi, a venit când mama îngâna un cântec, aplecată deasupra lucrului – cosea niște pantaloni de marinar ruși între picioare –, a trântit-o la podea și a început s-o lovească și să-i spună că-i o tărăfă nenorocită. Cred că nu m-am speriat niciodată așa de tare ca atunci. Ea s-a rostogolit, izbindu-se cu capul de piciorul mesei, după care a sărit de jos, urlând la el din toți răunchii, zicându-i că-i un ticălos și un fustangiu, că s-a săturat de el, amenințându-l cu brațele ei scurte și puternice și cu pumnii strânși ca la box.

— Mincinoaso! a răcnit el. Nu știam că are o asemenea voce, ca și cum ar fi fost de două ori mai puternic. Mincinoaso!

— Tu mă faci *pe mine* mincinoasă? a zbierat ea și s-a repezit la el, înșfăcându-l de urechi și zgâlțâindu-i țeasta de parc-ar fi fost o pernă veche pe care-o scutura.

Când i-a dat drumul, omul a început să se împleticească. Ea a ieșit în fugă pe alee, urlând de mama focului, astfel că toate vecinele s-au ivit de îndată, cu fustele ridicate, unele înarmate cu cuțite, altele cu făcălețe sau cu oale, una având chiar o lumânare în mână. Bărbatul s-a repezit printre ele, cu cuțitul scos – un pumnal mare, amenințător, ridicat deasupra umărului –, blestemându-le pe toate ca pe niște desfrânate și spulberându-le în goana lui către pod.

— O să pun io mâna pe tine, stricato! a urlat el. O să pun mâna pe tine și o să-ți scot ochii!

În acea noapte am fugit. Sau cel puțin așa îmi aduc aminte. Se poate să nu fi fugit chiar atunci, poate că s-a întâmplat câteva zile sau o săptămână mai târziu, dar după această întâmplare nu-mi mai amintesc de Bermondsey, ci doar de strălucirea lunii deasupra apei, în vreme ce o urmam pe mama, desculț, pe Podul Londrei, către cea de-a doua naștere a mea. Aveam opt ani.

Știu c-am ajuns taman la momentul potrivit pe străzile din Highway Rateliffe, iar acolo am dat peste tigrul. Tot ce s-a petrecut apoi a fost urmarea acestei întâmplări. Cred în soartă. S-arunci zarurile, să tragi la sorți. Întotdeauna a fost așa. Am poposit pe Strada Watney. Ne-am mutat la primul cat al casei doamnei Regan. Un șir lung de trepte ducea până la ușa din față. Balustrada din jurul subsolului îngrădea o văgăună întunecată, unde bărbășii se strâneau noaptea ca să joace cărți și să bea tărie. Doamna Regan, o femeie înaltă și ofilită, cu chipul palid și speriat, locuia sub noi, laolaltă cu tot felul de marinari și samsari, mereu alții, iar deasupra noastră locuia domnul Reuben, un negru bătrân, cu părul alb și cu mustața gălbuie și stufoasă. În mijlocul odăii noastre era atârnată o draperie, iar de cealaltă parte a ei sforăiau încetișor, cât era ziua de lungă, două bătrâne curve prusace, pe nume Mari-Lou și Silky. Bucățica noastră de cameră avea o fereastră ce dădea înspre stradă. Dimineața, mirosul de drojdie venit de la brutăria de vizavi îmi invada visele. Zi de zi, mai puțin duminica, eram deșteptați dis-de-dimineață de zgomotul tărbaoanței pe care brutarul o împingea pe caldarâm, iar la scurt timp, de negustorii din piață care-și aranjau tarabele. Strada Watney era toată numai o piață. Mirosea a fructe și legume putrede, duhnea a pește, iar din cele două butoaie mari cu carne, aflate la trei uși distanță de măcelărie, se șteau răturile căpățânilor de porci tranșați. Nici nu se compara cu Bermondsey, care

putea a rahat. Nu mi-am dat seama că Bermondsey putea a rahat până când nu ne-am mutat în Highway. Eram doar un copil. Credeam că așa mirosea peste tot, a rahat. Mie mi se părea că Strada Watney și Highway, și tot ce mai era pe-acolo, erau mai frumoase și mai curate decât oricare altele, și de-abia mai târziu am aflat, spre marea mea surprindere, că alții le vedeau ca pe niște văgăuni puturoase. Sângele și saramura se scurgeau pe pavaj, în rigole, fiind absorbite de mocirla de sub poloboace, în care călcai cât era ziulica de lungă, la dus și la-ntors, și pe care o duceai în casă, pe scări, în odaie. Îmi intra printre degete, stârnindu-mi o senzație familiară, însă era mai bine decât să mă bălăcesc în noroiul plin de rahat al Tamisei.

Hârtii de prins muște atârnav deasupra ușilor și butoaielor. Fâșiile lipicioase erau negre, pline de un milion de insecte, însă nu conta. Un alt milion de muște dănuia entuziast prin aer și se plimba pe măruntaiele pe care ajutorul de măcelar le toca fin și, la prima oră, le aranja în vitrină.

Găseai orice pe Strada Watney. Noi stăteam în singura zonă cu locuințe, în rest erau doar prăvălii și bodegi, iar piața acoperea toată strada. Prețurile erau mici aici: haine vechi, fier vechi, numai vechituri. Când mergeam prin piață, privirea îmi era la același nivel cu varza, cartofii noduroși, ficatul de oaie, castraveții murați, pieile de iepure, cârnații uscați, copitele de vacă, burțile rotunjoare și proeminente ale cucoanelor. Zona atrăgea mulți oameni, de toate soiurile, unii din topor, alții sărmani, oameni care cotrobăiau prin mormanele de bulendre și de pantofi vechi și uzați, mișunând precum furnicile, îmbrâncindu-se, înghiontindu-se și înjurând, doamne bătrâne și aprige, puști de vârsta mea, marinari, fetișcane radioase și bărbați zdrențăroși. Toată lumea striga. Prima dată când am ieșit pe strada aia, ei, drăcia dracului, am zis în sinea mea, doar nu vrei să cazi în jegul ăla, căci, așa mic cum eram, puteam să alunec foarte ușor. Mai bine te ții aproape de roabe, ca să ai de ce să te prinzi.

Îmi plăcea la nebunie să fac comisioane. Într-o parte era Turnul, în cealaltă, Shadwell. Prăvăliile erau doldora de obiecte trebuincioase marinarilor și corăbiilor în general, iar mie îmi plăcea să zăbovesc afară, în fața vitrinelor și pe la ușile prăvăliilor, ca să adulmec izul acelei lumi. Astfel că, atunci când doamna Regan, proprietăreasa noastră, m-a trimis într-o zi să cumpăr o priză de tutun pentru domnul Reuben, care locuia la etaj, cred că mi-a trebuit cel puțin jumătate de ceas să ajung la docul cu tutun. Am luat jumătate de uncie de la una dintre tutungeresele de-acolo și mă întorceam visând cu ochii deschiși, după cum îmi era obiceiul, motiv pentru care nu am băgat de seamă talerul

cu piepteni scăpat pe caldarâm de o față bolnăvicioasă cu o gâlmă la gât și nici oamenii care dispăreau, de ziceai că un curent puternic îi sorbea atrăgându-i prin uși și prin intrânduri, lipindu-i de pereți. Urechile mele nu au sesizat amuțirea bruscă a zumzetului firesc din Highway, tăcerea iscată de respirațiile ținute la unison. Cum altfel să fi fost? Nu cunoșteam Highway-ul. Nu știam decât apa întunecată, bășicile de mizerie și podețele de peste golfulețele cu rahat, care se zguduiau chiar și sub cel mai ușor pas. Acest loc nou, acest oraș marinăresc, unde o să stăm frumos și tihnit pentru o vreme, Jaffy, băiete, după cum spusese mama, era cu totul diferit. Deja văzusem lucruri nemaivăzute până atunci. Labirintul de străduțe înguste, doldora de chipuri și glasuri venite de pretutindeni. Un urs brun dansa cuviincios în colț, lângă berăria La Jack Negriciosul. Niște bărbați se plimbau cu papagali pe umeri, splendide păsări, de un roșu intens, galbene precum gălbenușul de ou sau azurii ca cerul. Privirile le erau înțelepte și oarecum distrase, iar picioarele, solzoase. La colțul Străzii Martha, aerul era îmbâcsit de parfumul șerbetului arăbesc, iar femeii îmbrăcate cu mătăsuri în culori la fel de aprinse ca penajul papagalilor se înclinau din pragul ușilor, cu mâinile în șolduri și cu piepturile împinse în față, asemenea figurilor galion ale corăbiilor ancorate la cheiuri.

În Bermondsey, vitrinele magazinelor erau prăfuite. Când îți apropiai fața și mijeai ochii, vedeai hârtii vechi de prins muște, bucăți de carne spălăcită, prăjituri prăfuite, funii de ceapă care se scuturau pe hârtie de ziar îngălbenită. În Highway, prăvăliile erau pline de păsări. Colivie peste colivie, stivuite până-n tavan, toate ticsite cu creaturi strânse ciorchine, ca vrăbiile, dar strălucitoare aidoma bomboanelor, roșu cu negru, alb cu galben, stacojiu cu verde, iar altele de culoarea delicată a levănțicii, precum venele unui bebeluș. Ți se tăia respirația când le vedeai atât de înghesuite, cu aripile strivite de cele ale păsăretului din jur. În Highway, papagali mici și verzi stăteau cocoțați pe stâlpii felinarelor. În spatele geamurilor înalte ale vitrinelor, așezate în șiruri, prăjiturile și tartele străluceau ca bijuteriile. Un negru cu dinți de aur și ochi albi purta un șarpe în jurul grumazului.

De unde să știu ce era posibil și ce nu? Și, atunci când imposibilul, în deplina-i splendoare, a venit țință spre mine, taman prin mijlocul Străzii Rateliff Highway, de unde să știu ce să fac?

Bineînțeles că mai văzusem pisici până atunci. În Bermondsey nu puteam dormi din cauza lor, când sestrecurau pe acoperișuri și se tânguiau ca diavoli. Trăiau în haite, erau zburlite și aveau ochi sălbatici, patruleau pe alei și pe podurile de lemn și se băteau cu șobolanii. Dar

această pisică...

Soarele însuși coborâse din ceruri și păsea pe pământ.

Așa cum păsările din Bermondsey erau mici și maronii, iar cele din noua mea casă erau mari și aveau culorile curcubeului, la fel și pisicile din Rateliff Highway trebuie să fi fost mai de soi decât mâțele noastre sfrijite, din partea de nord a râului. Motanul ăsta era cât un ponei, solid, cu pieptul masiv și mușchii puternici jucând sub piele. Era auriu, iar modelul pictat cu-atâta grijă pe întregul său trup, de-a dreptul perfect, era negru, cel mai întunecat negru din lume. Avea etichete de mărimea unui taburet și pieptul alb ca zăpada.

Îl mai zărisem undeva, pe un afiș de pe Strada Londra, dincolo de râu. Sărea printr-un cerc de foc, cu gura căscată. O fiară mistică.

Nu-mi amintesc cum am pus un picior în fața celui alt pe drumul pietruit. M-a atras așa cum viespea e atrasă de miere. Nu mi-era teamă. Am ajuns în fața placidității dumnezeiești ce i se citea pe chip și m-am uitat fix în ochii lui galbeni și limpezi. Nasul îi era un povârniș auriu și catifelat, cu nări rozalii și umede ca ale unui cățeluș. Și-a ridicat buzele, pătate cu alb, și mi-a zâmbit, iar mustățile i s-au zbârlit.

Mi-am dat seama că inima îmi bătea cu putere, ca un mic pumn care se zbătea să iasă din piept.

Nimic pe lumea asta nu mă putea împiedica să ridic mâna și să-i mângâi puful calduț de pe nas. Chiar și acum mai simt minunăția acelei atingeri. N-am mai pipăit niciodată ceva la fel de moale și de curat. A ridicat laba – mai mare decât capul meu – și, unduindu-și mușchii de pe omoplatul drept, m-a trântit leneș la pământ. Era ca și cum aș fi fost doborât de o pernă. M-am izbit de pământ, însă nu m-am lovit prea tare, doar mi-am pierdut suflul, iar după aceea totul a fost un vis. Îmi amintesc multe țipete și larmă, dar undeva departe, ca și cum mă scufundam într-o apă. Lumea s-a întors cu susu-n jos și a trecut pe lângă mine într-un curent luminos, pământul s-a mișcat dedesubt, părul mi-a intrat în ochi. Înlăuntrul meu simțeam un soi de bucurie, știu asta, nicidecum ceva ce ar putea fi numit frică, ci doar un abandon sălbatic. Eram în fălcile lui. Răsuflarea animalului îmi arsese ceafa. Degetele de la picioarele mele desculțe erau târâte în praf și parcă mă dureau. Îi vedeam etichete, de un portocaliu-închis, cu gheare albe, pășind gingaș, ca și cum ar fi fost de puf.

Îmi aduc aminte că am înotat prin apele neîmblânzite, parcă-mi pusesem la ureche un milion de scoici, o tulburare infinită, veșnică. Nu mai eram o persoană. N-aveam nume. Niciunde. Apoi a venit un moment în care am *priceput* că nimic nu eram și că acolo era sfârșitul

nimicului și începutul fricii. Nu mai trăisem nicicând o astfel de clipă de pierzanie, deși multe altele s-au ivit după aceea în viața mea. S-au auzit niște voci, răzbind prin mugetul acela, fără nicio noimă. Apoi cuvinte – e mort, e mort, e mort, ah, ai milă, Doamne – și duritatea pietrei, neașteptată și rece, sub obrazul meu.

Glasul unei femei.

O mână pe capul meu.

Nu nu nu are ochii deschiși, priviți, e... așa, *bravo*, băiete, ia să văd... nu nu nu n-ai nimic...

e mort e mort e mort...

gata, băiete

gata

Și m-am născut. Perfect treaz, așezat pe caldarâm, clipind în fața realității șocante.

Un bărbat cu fața mare și roșie și cu părul blond, tuns scurt, m-a luat pe după umeri. Se holba în ochii mei, rostind neîncetat: „Gata, ce băiat bun – gata, ce băiat bun...”

Am strănutat și lumea m-a aplaudat. Bărbatul a rânit. Atunci am observat gloata care se adunase în jurul meu și al cărei punct de atracție eram.

— Bietul de tine! s-a auzit strigătul unei femei, iar eu am privit în sus și am văzut-o în primul rând din mulțime, o femeie cu chipul speriat și cu părul sârmos și dezordonat, ai cărei ochi sălbatici și holbați păreau uriași și apoși din cauza ochelarilor cât fundul de sifon. Ținea de mână o fetiță. Gloata părea formată din chipuri mâzgălite pe un carton, fețe mânjite și trupuri murdare, cu tușe luminoase de culoare ici și colo, stacojiu, verde, purpuriu. Se unduia ca un val și ochii mei n-au reușit s-o cuprindă, așa că imaginea s-a împăienjenit de parcă ar fi fost inundată de lacrimi – deși ochii mei erau uscați –, s-a încețoșat, s-a cutremurat și s-a învârtit cu o explozie de zgomot, m-am trezit iarăși din visare și am văzut limpede, mai limpede decât văzusem orice vreodată, chipul fetiței care stătea în rândul din față, ținându-și mama de mână, conturat la fel de tăios ca gheața pe un fundal încețoșat.

— Ia zi, grăi bărbatul acela masiv, apucându-mă de bărbie și întorcându-mi fața către el, câte degete vezi, băiete? Avea un accent dur, străin. La mâna cealaltă, pe care o ținea ridicată în fața mea, degetul mare și cel mic erau îndoite.

— Trei, am spus eu.

Cuvântul stârni un alt murmur aprobator în rândul mulțimii.

— Bine, băiete, bine! spuse omul de parcă aș fi făcut ceva foarte inteligent, ridicându-mă în picioare, dar ținându-mă în continuare pe

după umeri. Ești bine acum? Întrebă el, scuturându-mă încetișor. Foarte bine, ce băiat curajos! Bun băiat! Bun! Cel mai bun băiat!

Am văzut cum lacrimile i-au umplut ochii, dar au încremenit acolo, ceea ce mi s-a părut straniu, întrucât omul avea un zâmbet atât de larg, încât dezvelea un șir de dinți mici, perfect egali, strălucitor de albi. Fața lui mare, moale și roz ca șunca prăjită, era foarte aproape de a mea.

M-a săltat în brațe și m-a strâns la piept.

— Spune cum te numești, băiete dragă, a rostit el, și o să te ducem acasă la mama ta.

— Jaffy Brown, am spus eu. Mi-am simțit degetul mare în gură și i-am scos iute. Numele meu e Jaffy Brown și locuiesc pe Strada Watney.

În acea clipă, un zgomot îngrozitor a străbătut aerul: câini de vânătoare dezlănțuiți, diavoli din iad, munți prăbușindu-se, urlete și țipete.

Chipul rozaliu a bubuit brusc:

— Bulter! Pentru numele lui Dumnezeu, bagă-l la loc în cușcă! A văzut câinii!

— Numele meu e Jaffy Brown! am strigat eu cât am putut de tare, căci acum mă întorsesem de-a binelea în lume, deși stomacul mi se frământa și bolborosea îngrijorător. Și locuiesc pe Strada Watney!

Am fost dus acasă ca un bebeluș, pe brațele aceluia uriaș, care mi-a vorbit tot drumul, spunându-mi:

— Deci, ce-o să-i spunem mamei tale? Ce-o să zică mămica ta când o auzi că te-ai jucat cu un tigru? „Hei, mami, m-am jucat cu prietenul meu, tigru! L-am mângâiat pe nas!” Câți băieți pot spune asta, ha? Câți băieți pot să meargă pe stradă și să dea nas în nas cu un tigru? Un băiat special! Unul curajos! Unul la zece milioane!

Un băiat la zece milioane. Până am ajuns acasă, urmați de o gloată de gură-cască, capul mi se umflase cât cupola de la Sf. Paul.

— Ți-am spus ce s-ar putea întâmpla, domnule Jamrach! rosti cu glas strident ochelarista cu fetița, ținându-se după noi. Cu noi cum rămâne? Noi, cei care trebuie să locuim lângă dumneata?

Vorbea cu accent scoțian și avea o privire feroce.

— Fiara era somnoroasă și sătulă, răspunse bărbatul. Mâncase pe săturate cu mai puțin de douăzeci de minute înainte, altfel nu am fi reușit în veci s-o oprim. Îmi pare rău, asta n-ar fi trebuit să se întâmple și nu se va mai întâmpla niciodată. Îndepărtă cu mâna o lacrimă din colțul ochiului. Dar nu a fost niciun pericol.

— Are colți, nu-i așa? strigă femeia. Gheare?

La auzul acestor vorbe, fata se iți de după mama ei, zâmbind și strângând în mână un colț al eșarfei cu picățele pe care o avea legată

la gât. A fost prima persoană care mi-a zâmbit mie. Bineînțeles că e o prostie ce spun, au mai fost oameni care mi-au zâmbit, chiar bărbatul uriaș îmi zâmbise adineauri. Și, cu toate astea, spun că ăsta a fost primul zâmbet, căci a fost cel dintâi care a pătruns direct în mine, aidoma unui ac prea subțire pentru a putea fi zărit. Apoi, trasă un pic prea grabnic de mama ei cu privire sălbatică, fata se împiedică și se trezi pe jos cu brațele desfăcute, lovindu-se la față. Micuța urlă din toți rărunchii.

— O, Doamne! a strigat femeia, iar noi am plecat spre casă pe lângă tarabele din piață, lăsându-le pe cele două să se agite pe marginea drumului. Doamna Regan ședea în capul treptelor, dar sări în picioare când văzu grupul nostru apropiindu-se și ne privi cu gura căscată. Toată lumea începu să bolborosească la unison. Mama a coborât grăbită, iar eu mi-am întins brațele către ea și am izbucnit în plâns.

— Nu s-a întâmplat nimic rău, conîță, spuse domnul Jamrach, dându-mă mamei. Îmi pare foarte rău, băiatul dumitale s-a speriat. Un lucru teribil – ceva slăbit la cușcă, pentru că a venit tocmai din Bengal a împins cu labele din spate...

Ea mă așează în picioare și mă mângâie, uitându-se fix în ochii mei.

— Degetele de la picioare, spuse ea. Era palidă.

M-am uitat nedumerit la mulțimea adunată.

— Doamnă, începu domnul Jamrach, băgând mâna în haină și scoțând niște bani.

Fetița și mama ei au apărut din nou. Fetița avea genunchii juliți și era bosumflată. L-am zărit pe domnul Reuben.

— V-am adus tutunul, am spus eu, ducând mâna la buzunar.

— Vai, mulțumesc, Jaffy! zise domnul Reuben și îmi făcu cu ochiul.

Scoțianca începu iarăși să turuie, deși acum schimbase taberele și îi lua apărarea domnului Jamrach, de parcă ar fi fost un mare erou:

— A fugit după el, chiar așa a făcut! N-am mai văzut niciodată una ca asta... L-a înșfăcat așa, spuse și lăsă mâna fetei, pentru a arăta cum sărise în spatele animalului și-l apucase de grumaz. Și-a îndesat mâinile chiar în gura lui, chiar așa. Așa... Un tigrul sălbatic!

Mama părea buimacă și un pic nătângă. Nu-și luase ochii de la mine nicio clipă.

— Sărmanele lui degetele... a spus ea, iar eu m-am uitat în jos și am văzut că sângerau în locurile în care fuseseră târate pe pietre, priveliște care m-a făcut să bag de seamă durerea. Mi-am pipăit gâtul, acolo unde mă băloșise tigrul.

— Stimată doamnă, a spus domnul Jamrach, îndesând banii în șorțul mamei, acesta este cel mai curajos băiețel din câți am întâlnit.

Și i-a dat un cartonaș cu numele lui.

Am mâncat bine în acea seară, nu mi-a mai fost rău de foame. Eram foarte fericit, cu sufletul plin de iubire pentru tigrul. Mama mi-a spălat degetele de la picioare cu apă caldă și mi le-a uns cu niște unt pe care îl luase de la doamna Regan. Domnul Reuben a stat la noi în odaie trăgând din pipă și toți vecinii s-au înghesuit la ușa noastră. Era ca o petrecere. Mama era entuziasmată și spunea tuturor, neîncetat: „Un tigrul! Un tigrul! Jaffy a fost înghesuit de un tigrul!“

Tigrul m-a creat. Când drumurile ni s-au întâlnit, totul s-a schimbat. Apoi viața și-a reluat cursul firesc, vrând-nevrând, iar eu mi-am urmat calea. Ar fi putut să nu fie așa. Se putea la fel de bine să nu se întâmple nimic. Se putea să nu fie conștient de mărșul lucru care se întâmplase. Se putea la fel de bine să-i aduc tutunul domnului Reuben, apoi să urc la iubita mea mamă – și lucrurile ar fi decurs cu totul altfel.

Cartea de vizită era pusă pe polița sobei, lângă peria mamei și lângă o cană cu un mănunchi de pene negre, iar când fiul doamnei Regan a venit acasă de la slujbă, a citit ce scria pe ea:

Charles Jamrach

Naturalist și Importator de Animale, Păsări și Scoici.

Capitolul 2

Prima dată când l-am văzut pe Tim Linver, stătea în mijlocul străzii și striga înspre casa noastră:

— Îl caut pe Jaffy Brown!

Era dimineața de după marea mea aventură. Stăteam în camera lui Mari-Lou și a lui Silky, care nu știau nimic despre eroismul meu, vârfurile degetelor de la picioare încă mă ardeau, iar bandajele se murdăriseră și se zdrențuiseră. Mary-Lou, al cărei corset dezlegat lăsa să i se reverse sânii durdulii și cafenii, îmi puse în palmă câțiva penny pentru pește prăjit și un penny pentru mine, că mă duceam să cumpăr. Părul lui Mari-Lou era negru ca abanosul, iar de-o parte și de alta avea prinși trandafiri de un roșu-aprins. Linii complicate porneau din jurul ochilor, iar o burtă mare și rotundă atârna în afară, trăgând-o pe femeie în față.

— Domnule Jaffy, mă instrui ea, fără bucățele arse. Ya? Fără bucățele arse și cu o murătură mare și frumoasă, și să nu care cumva să sugi din ea. Sulimeneala i se ștersese. Muntele de mătase care era Silky ședea în pat, cu sânii amărâți atârnându-i până la brâu. Urma să ia masa în pat, iar jumătate de oră mai târziu avea să sforăie de-a binelea.

Chiar atunci s-a auzit strigătul:

— Îl caut pe Jaffy Brown!

M-am dus la fereastră și am privit afară, ținând în căușul palmei bănuții calzi; atunci l-am văzut. Mai mare, mai bine făcut decât mine, diferit ca de la cer la pământ, cu părul auriu și drept, drăguț și cu o față de domnișoară. Tim Linver. Era spre prânz, iar pe stradă era îmbulzeală.

— Cine îl caută? am strigat eu.

— Jamrach îl caută, a zis el. Vino jos.

— Cum rămâne cu peștele nostru, domnule Jaff? Ghearele lungi și roșii ale lui Mari-Lou mi s-au înfipt în braț.

— Plec! am strigat și am luat-o la fugă pe scări.

Băiatul mi-a ieșit înainte.

— Tu ești? a întrebat el abrupt.

— Da.

— Trebuie să-ți iau o tartă cu zmeură, m-a anunțat morocănos. Așa a zis Jamrach.

Tartele cu zmeură din galantarul patiseriei din Back Lane, pe lângă care treceam în fiecare zi, erau mai presus de mine. Printre perișorii

fructelor se scurgea sirop. Crema brăzdată era de un auriu molcom, iar aluatul, plin de zahăr.

Tigrul îmi deschisese niște uși magice.

— Am de făcut un comision, am spus eu, trebuie să mă duc să iau niște pește.

— Păi, eu trebuie să îți iau o tartă cu zmeură și să te conduc la Jamrach, a rostit, ca și cum ce-avea el de făcut era mult mai important. O să ai parte de marele tur. Să vezi toate animalele sălbatice.

Mari-Lou se aplecă pe fereastră.

— Mișcă-te și adu peștele ăla, domnule Jaff!

— Cum e să fii mâncat? întrebă băiatul.

— Mâncat?

— Ai fost mâncat, zise el, așa se spune.

— Arăt eu ca și cum aș fi fost mâncat?

— Peste tot se aude că ai fost mâncat, adăugă el, că te-a înghițit cu totul și că doar capul ți-a mai rămas pe caldarâm.

Mi-am imaginat cum ar fi arătat capul meu pe caldarâm. M-a pufnit râsul.

— Doar capul, a spus el, mâinile și picioarele. Și niște bucățele de os, bănuiesc, roase.

— Nu m-a durut deloc, am spus.

Mari-Lou aruncă pe geam o sticlă, țintindu-mi capul. Nu mă nimeri, iar proiectilul ateriză în șanț, făcându-se țândări.

— Stai un pic, i-am spus băiatului. Așteaptă! Și am dat fuga la taraba cu pește prăjit și înapoi. Doamna Regan tocmai își lua în primire postul din capătul treptelor și, când am zbughit-o pe lângă ea, s-a uitat dezaprobat la picioarele mele jechoase.

— O să-ți otrăvească sângele, să știi, comentă ea.

M-am repezit pe scări și am trântit pachetul aburind în ghearele roșii și pofticioase ale lui Mari-Lou. Ei și lui Silky le plăcea peștele înmuiat flească. Ochii mă usturau din cauza oțetului. Uitasem să iau murătura. Ai fi crezut că prădasem vreun schilod. A trebuit să le dau înapoi un penny, însă nu-mi păsa. Prin cap îmi rățăceau animale sălbatice, lei, tigri, elefanți, girafe. Aveam să mănânc o tartă cu zmeură și să văd animalele.

Băiatul era încă acolo când am ajuns în stradă, cu mâinile îndesate în buzunare și cu umerii ridicați.

— Haide, a spus el, iar eu i-am urmat spatele drept și insolent prin mulțimea de oameni care-și vedeau de treabă printre tarabele din piață, până când am ieșit pe Back Lane, unde mi-a interzis să intru cu el în prăvălie, printr-o singură mișcare a brațului și fără o vorbă. A intrat și a

cerut o tartă cu zmeură, pentru aici, te rog, scumpă Rose, ca și cum ar fi fost bărbat în toată firea. Pe atunci nu știam că era cu doar un an mai mare decât mine și am crezut că trebuia să aibă cel puțin unsprezece ani.

O vedeam pe Rose prin vitrină, o fată simpatică și zâmbitoare, cu genele pline de faină. Băiatul a ieșit din magazin, s-a uitat către cer și mi-a dat tarta cu zmeură pusă într-un șervețel, astfel încât s-o țin fără să mă murdăresc pe mâini. Nu c-ar fi fost curate.

Apoi a stat cu mâinile îndesate în buzunare și s-a uitat la mine cum mănânc tarta cu zmeură. Prima îmbucătură a fost atât de dulce, încât m-au durut colțurile gurii. Atât de minunată, încât lacrimile mi-au înțepat ochii. După care durerea a dispărut și a rămas numai desfătarea. Nu mai pusesem zmeură în gură până atunci. Nici frișcă. A doua mușcătură a fost lacomă și devoratoare, umplându-mi gura. Ochii lui erau ca ochii unei statui. Nu s-au mișcat deloc. Probabil că nici el nu mâncase vreodată tartă cu zmeură. Era mai bine înțolit ca mine, avea pantofi și toate cele, dar pun pariu că în viața lui nu mâncase o tartă cu zmeură.

— Vrei un pic? l-am întrebat eu.

A clătinat din cap cu hotărâre și a schițat din nou cu mâna gestul acela de interdicție, zâmbind ușor, mândru.

Prima dată m-a izbit mirosul, un miros de-a dreptul înfiorător, mai puternic decât cel de brânză. Apoi hărmălaia. Din stradă, am intrat într-un hol unde fuseseră agățate haine și făcute stive de cutii și saci imenși, iar un papagal verde s-a aplecat deasupra mea și m-a privit concentrat. Arăta de parcă se gândea la ceva amuzant.

— Vorbește, spuse băiatul. Haide, Flo, zi: „Cinci lire, drăguță!“.

Flo își ridică brusc capul, mutându-și privirea asupra băiatului ca și cum ar fi înțeles, dar fără să rostească o vorbă.

— „Cinci lire, drăguță!“ Ah, tâmpită pasăre...

Papagalul clipi. Băiatul scoase un icnet dezgustat și mă conduse spre o ușă deschisă, de unde ieșea un fum gros, împrăștiindu-se în hol.

— Domnule Jamrach, uitați-l. A mâncat chestia aia cu cremă.

L-am urmat înăuntru. Marele Jamrach, cu chipul său rumen, a ieșit din ceață zâmbind și a strigat:

— Ha! Jaffy Brown! M-a înghiontit ușor în umăr. Ai mâncat bine aseară?

Îngenunche, fața lui ajungând atât de aproape de a mea, încât puteam să-i număr vinișoarele roșii din albul ochilor. Aerul era greu, dens și intrat în putrefacție, cu miros de intestine, sânge, urină și blană,

precum și de ceva omniprezent pe care nu aș fi putut să-l numesc, dar care bănuiesc că era mirosul de sălbăticiune.

— Tocăniță de oaie, am răspuns. A fost minunată.

— Excelent!

Domnul Jamrach se ridică, frecându-și palmele. Purta un costum de afacerist care-l făcea să pară solid, iar părul îi era pieptănat cu cărare pe mijloc și uns cu ulei, ca să stea culcat.

— Bulter, rosti către un tânăr palid, care privea încruntat și-și rodea unghiile în spatele unui birou foarte dezordonat, scoate-l pe Charlie!

Bulter se ridică în picioare, slab și deșirat, se repezi pe după birou și se opri în fața unei cuști mari. Înăuntru, cocoțată pe o stinghie, era o pasăre minunată și bizară, care privea odaia întunecată de parcă ar fi fost cel mai grozav spectacol. Zburătoarea era foarte colorată, iar ciocul îi depășea mărimea trupului.

— Hai afară, Charlie, pasăre tâmpită! rosti Bulter, ridicând zăvorul.

Charlie țopăi de încântare. Oare nu se strecurase în brațele lui Bulter la fel de gingaș ca un pisoai somnoros, ghemuindu-se la pieptul băiatului cu ciocul acela monstruos și cu capul întors, plin de sfiiciune? Bulter mângâie penele negre de pe capul păsării.

— Țicnit mai e, spuse el, apoi se întoarse și îl puse pe Charlie la mine-n brațe. Charlie își înălță capul și mă fixă cu privirea.

— E un tucan, zise Tim.

— Ai un dar, să știi, spuse Bulter către mine. Te place.

— Place pe toată lumea, adăugă Tim.

Charlie era o pasăre liniștită și binevoitoare. La fel ca Flo, papagalul din vestibul. Înaripatele care au urmat însă nu mai erau.

Domnul Jamrach mă conduse pe coridor către menajerie. Prima încăpere era a papagalilor, un loc fioros, plin de țipete stridente și de ochi rotunzi, demenți, de piepturi stacojii care se izbeau de zăbrele, de aripi fâlfâind peste cele ale vecinilor, colorate în roșu-sângerieu, albastru-regal, galben-țigănesc, verde ca iarba. Păsările se înghesuiau pe niște stinghii. Ici și colo, papagali ara stăteau agățați cu capul în jos, clipind din ochii lor albi, iar niște papagali mici și verzi zburau de colo-colo pe deasupra capetelor noastre. O mână de cacadu cu creste uriașe și piepturi catifelate priveau către balamucul zgomotos, de undeva de la înălțime. Țipetele aduceau cu un râs diavolesc.

— Așa le place lor, rosti domnul Jamrach.

Ochii îmi lăcrimau. Urechile mă dureau.

— Stau în stol.

— Se topesc după papagali, spuse Tim Linver cu un aer înțelept, urmându-ne cu pași detașați și țăntoși.

- Cine?
- Oamenii.

Am întors capul. Creaturi miciute, frumoase, albastre, roșii, verzi, galbene, așezate în șiruri în spatele plasei, prețioase ca aurul și tăcute.

- Papagalii mei cei mici, spuse Jamrach. Minunate păsări!

— Abia ce-a sosit, că o să și plece, lotul ăsta. Tim se lăsă pe călcâie, vorbind ca un bărbat, de parcă era afacerea lui.

În a doua încăpere era ceva mai liniște. Sute de zburătoare, asemănătoare vrăbiilor, dar pictate în toate culorile curcubeului, aflate în colivii lunguiețe. Un perete de mierle albastre, cu piepturile de culoarea șerbetului de trandafiri. Aerul, străbătut de triluri melodioase, îmi amintea de zorii zilei.

- Șase șilingi perechea, spuse Tim.

Cea de-a treia și ultima odaie era cufundată în tăcere. Cuști mici de lemn stăteau una peste alta, până la tavan, iar în fiecare cușcă se găsea câte o pasăre suficient de mare, cât să umple spațiul din interior, toate mute și încremenite. Această încăpere mă tulbură mai mult decât orice altceva. Mă întrebam dacă domnul Jamrach mi-ar da voie să iau o astfel de pasăre. Aș fi îmblânzit-o, iar ea ar fi zburat și ar fi cântat prin camera noastră.

Afară, în curtea puternic luminată. Bulter, din birou, era acolo cu un bărbat și făcea curat lângă un țarc. O cămilă mesteca în spatele zăbrelelor. Cămila trebuie să mestece, tot așa cum trebuie să respire. Acum știu asta. Pe-atunci, era ca și cum pășisem într-o carte cu poze. Animalele erau de poveste: ursul negru cu bărbuță albă, puiul de elefant cu ochii lui așezați de-o parte și de alta a feței, capul girafei, uriaș, coborând din văzduh către mine ca să mă ude cu aburul nărilor umflate. Minunata duhoare mă făcea să simt că plutesc. Peste tot în jurul meu, aerul era impregnat de aburii sălbăticiei. Atunci l-am văzut pe tigrul în cușca lui, într-o parte aflându-se un leu, iar în cealaltă, un soi de câine. Leul era o pisică maiestuoasă și cumplită, având chipul încruntat și mâhnit ca al unui învățat și coama umflată. M-a privit în ochi preț de o clipă, înainte de a se întoarce cu spatele, total indiferent. O limbă groasă și rozalie i se strecură afară din gură, dezmiardându-i nările. Părul se zbârli pe spatele creaturilor ce aduceau cu niște câini. Tigruul meu umbla cu pași măsurați, desenând pe jos niște rotocoale imaginare, iar coada lui groasă biciuia aerul. Pe spinare îi înotau peștișori negri. Paloșe, tăișuri, tușe, negru pe auriu, negru pe alb. Avea capul greu, mandibula îi atârna vlăguită, înainte și înapoi, neîntrerupt:

trei pași și jumătate – întoarcere –

trei pași și jumătate – întoarcere –

trei pași și jumătate

— Uite! spuse Jamrach. Țasta-i băiatul rău. Știe c-a fost băiat rău, acum i-e rușine, uite...

— Are un nume?

— Încă nu. Încă nu și-a găsit cumpărătorul.

— Cine cumpără un tigru? am întrebat eu.

— Grădinile zoologice, răspunse Tim.

— Grădina Zoologică din Londra, am spus eu. N-am fost niciodată acolo.

Tim și Jamrach râseră de parc-aș fi spus ceva nostim.

— Nu doar grădinile zoologice, adăugă Jamrach, ci și colecționarii.

— Cât face tigrul meu? am întrebat.

— E un tigru bengalez adult, răspunse domnul Jamrach. Cel puțin două sute de lire.

Tim bolborosi:

— Două sute pentru un tigru, trei sute pentru un elefant, șaptezeci pentru un leu. Deși pentru unii lei poți plăti chiar și trei sute, ca să ai unul ca lumea. Pe de altă parte, un urangutan e trei sute douăzeci.

Am urcat o scară până într-un loc unde se afla o jivină asemenea unei plăcinte, o șopârlă imensă, furioasă, cu gura rânjită, și maimuțe, multe maimuțe, un ghiveci al naturii umane, un morman, un zid, un vis de chipuri micuțe. Lucruri în devenire. Nu, lucruri străvechi, imposibil de vechi. Dar acestea erau dincolo de bătrânețe și de tinerețe. Copilașii se agățau cu strășnicie de dedesubtul burților care-i adăposteau. Mamele îndurau cu stoicism.

— Iar aici... Cu un gest teatral, Jamrach dădu la o parte capacul de pe un coș rotund și scund. Șerpi groși, verzi și maronii, musculoși, zăceau fără vlagă, încolăciți aidoma parâmelor strânse de la debarcader. Sunt tare agili, spuse Jamrach, punând din nou capacul și legând o funie de jur-împrejurul coșului.

Am trecut pe lângă o pisică uriașă, cu urechi ascuțite și cu ochii ca două mărgele, care a mieunat la noi de parcă era un pisiu. Niște chestii blănoase au început să fugă de colo-colo printre picioarele noastre, vietăți drăguțe, pe care nu mi le-aș fi imaginat. Mi-a spus că erau din Peru, ce loc îndepărtat o mai fi fost și ăla. Și chiar la capăt, în cel mai întunecat cotlon, șezând cu picioarele sub ea, se afla o maimuță care mă privea cu niște ochi de izeai că-i om.

Dintotdeauna îmi dorisem asta. Să stau printre animale și să mă uit în ochii lor, ori de câte ori aveam chef. Astfel că, atunci când m-am întors în biroul afumat în care Bulter, conțopistul palid, stătea din nou tolănit în spatele mesei lui și bea cacao, iar domnul Jamrach mi-a oferit

o slujbă, n-am putut decât să strig „O, da!”, asemenea unui nebun, făcându-i pe toți să râdă.

— E foarte mic, nu-i așa? spuse Tim Linver. Sunteți sigur că e-n stare, domnule Jamrach?

— Ei, Jaffy? întrebă jovial domnul Jamrach. *Ești în stare?*

— Sunt, am răspuns. Muncesc din greu. Nici nu știți.

Și am fost. Avea să ne fie bine, mie și mamei. Ea muncea în schimburi la fabrica de zahăr, aceea cu hornul cel mare, și chiar în acea seară începeam lucrul ca piccolo la Spooky Sailor. Cu asta și cu noua slujbă, puteam să ne plătim chiria în avans.

Tim se apropie și mă lovi tare cu umărul.

— Știi ce-nseamnă asta, Lascar^[1]? rosti el. C-o să cureți baliga din curte!

Ce să zic, nimeni nu era mai potrivit pentru asta decât mine, ceea ce le-am și spus, făcându-i să râdă și mai abitir. Domnul Jamrach, stând într-o parte a biroului său, se aplecă și desfăcu ambalajul de hârtie albă al unei cutii de la picioarele lui. Cu mare grijă și respect deosebit, ridică un șarpe, unul mai mare decât toți ceilalți pe care-i văzusem. Dacă s-ar fi întins și s-ar fi ridicat în vârful cozii, bănuiesc că ar fi fost mai înalt decât mine. Trupul îi era triumphiular, acoperit cu solzi uscați și gălbui. Din mâinile domnului Jamrach, capul prelung al șarpelui se îndreptă către mine. Eram cam la un metru distanță, iar reptila se întinse ca o punte între mine și el, dreaptă ca un baston, asemenea unei mâini arătând spre mine. O limbă lungă, bifurcată și iute, roșie ca un diavol, săgetă din gura jivinei și ajunsese până la vreo treizeci de centimetri de nasul meu.

— Careva-sss-să-zică, rosti Jamrach cu o voce sâsâită, ni te alături, conașule Jaffy?

Am ridicat mâna să-l ating, însă el a tras brusc șarpele.

— Nu pune mâna! se răsti el. Nu pui mâna decât dacă zic eu. Faci întocmai cum ți s-a spus, da?

Am dat din cap cu hotărâre.

— Bun băiat, spuse Jamrach, punând șarpele înapoi în cutie.

— O să mă ocup eu de el, domnule Jamrach? întrebă Jim nerăbdător. Vezi tu, zise el către mine, eu le știu pe toate. Nu-i așa, domnule Jamrach?

Jamrach râse.

— Da, chiar că le știți, răspunse el.

— Vezi? zise Tim. Deci trebuie să faci ce-ți zic eu.

Jamrach îmi spuse să mă-ntorc a doua zi la șapte, când așteptau sosirea unui transport cu diavoli tasmanieni și mulți saguini^[2]. Omul își

dădu ochii peste cap la gândul saguinilor.

În seara aia, mi-am început slujba la Spooky Sailor. Era un loc vechi și cumsecade și s-au purtat frumos cu mine. Pe proprietar îl chema Bob Barry, o gazdă pe cinste, dur ca piatra și cu fața mototolită ca așternuturile vechi de-un an. A cântat la pian, cu capul dat mult pe spate, iar vocea lui cătrănită a zbierat o melodie porcoasă. Doi bărbați în saboți au dansat pe scenă un dans marinăresc, iar ospătarul, îmbrăcat în femeie, s-a ridicat și a interpretat melodii comice. Eu am alergat de colo până colo, servind beri toată noaptea, am curățat urciorele și am spălat mesele. Doamnele m-au ciupit de obraji, o ditamai curva franțuzoaică mi-a dat pâine cu șuncă, a fost grozav. Când toată lumea s-a ridicat să danseze polca, zgomotul bătilor din călcâie s-a înălțat ca mugetul mării.

Femeile de la Spooky Sailor erau mai desfrânate decât cele de la Malt Shovel, dar nu la fel de depravate ca cele de la Paddy's Goose, deși fetele de la Goose erau de departe cele mai rafinate și mai drăguțe. Cunoșteam o fată care nu voia să i se spună curvă, zicea că e curtezană. Însăpăimântătoare femei, unele dintre ele, cred, dar cu mine erau mereu drăguțe. Am văzut cum au jefuit un marinar orb în mai puțin de zece minute, după care l-au dat afară, în stradă, de-a dreptul năucit. Treaba e că nu știu dacă am văzut vreodată un marinar care să n-o fi căutat cu lumânarea. Femeile îi pălmuiau, dar marinarii continuau să vină. Mă uitam la ei cum țopăiau ca niște cerbi și îmi aminteam cât de frumos le era cântul ce traversa Tamisa, pe care-l auzeam în noapte, din pătuțul meu din Bermondsey. Marinari din colțurile cele mai îndepărtate ale lumii, toate acele limbi stranii amestecându-se și pulsând, și engleza noastră care suna la fel de bine ca oricare alt grai.

Dintotdeauna am știut că o să fiu marinar. Știam din leagăn, de când mă jucam cu degetele de la picioare. Ce altceva aș fi putut să fiu? Acum cred că marinarii mi-au pus sângele în mișcare încă dinainte de a mă naște. Într-o noapte, în vreme ce mama stătea în picioare pe malul cu miros de rahat din Bermondsey, cu mine-n burtă, glasurile marinariilor plutiseră peste marele râu, iar cântecul lor de sirenă pătrunsese până la ciudățenia de culoare roz ca scoica ce era urechea mea, proaspăt formată în lichidul fetal.

Sau cel puțin așa cred.

În cârciumă, aerul era gros. Podeaua devenise alunecoasă de la atâta scuipat. Și totuși, sus, la grinzi, fumul se ondula atât de elegant, iar două fete aurii, pictate ca păpușile, cântau cu note înalte, acompaniind sunetele ascuțite a două viori. Se putea ceva mai frumos

de-atât?

Locul era încă însuflețit la miezul nopții, când am cedat și m-am dus acasă la mama. Pe străzi era aglomerație, răsună zarvă. Aveam bani în buzunar. Am cumpărat o bucată mare de zahăr candel, din care am supt până acasă. Mama încă era plecată, astfel că am rugat-o pe Mari-Lou să nu care cumva să uite să-i spună că trebuie să fiu trezit la șase jumate fix, pentru noua mea slujbă, apoi m-am dus în pat și-am închis ochii, hotărât să dorm. Însă în stradă era atât de multă hărmălaie și undeva în casă se cânta așa cu zor, încât n-am reușit decât să ațipesc și să visez ceva despre o mare uriașă și neagră, care se izbea de fereastră.

— Ultimul băiat pe care l-am avut a fost mușcat de un boa, spuse Tim. A murit. A fost scârbos, dac-ai fi văzut...

Primele vorbe pe care mi le-a adresat în acea dimineață, în curte. Întuneric și frig, ceață care-ți înlănțuia gâtulejul.

Mi-a ciufulit cărlionții negri precum cărbunele, care mă făceau să arăt ca un Lascar, și m-a înghiontit.

— Ce-i asta? Ce-i asta? Micul Lascar, nu-i așa? Micul Lascar, așa-i?

Mama îmi spusese că tata era maltez sau grec, nu era sigură care din două, dar oricum nu un Lascar. Totuși, cu ea nu puteai niciodată să fii sigur; azi era într-un fel, și mâine într-altul. Tim zâmbi, o sclipire bruscă de dinți mari și pătrășoși. Așteptam lângă țarc. Bulter, care era și paznic, și conțopist, trândăvea pe lângă poartă împreună cu Cobbe, un bărbat mare și vânjos care măturase curtea și toate țarcurile.

— Diavolii ăștia, grăi Tim, diavolii ăștia au niște obiceiuri nenorocite...

— Cum arată? l-am întrebat iarăși, dar n-a vrut să-mi spună. A mârâit ceva cum că au gura mare sau că put, dar nu mi-a explicat ce fel de ființe sunt. Se bucura de cunoștințele lui vaste și le ținea pentru el, ca un cățel care are un os. Saguinul e un fel de maimuțică, asta știam și eu. Nu eram speriat de maimuțici. Eram hotărât să nu mă sperii de niciuna dintre aceste jivine, dar ar fi fost de ajutor să știu cu ce aveam de-a face. Un diavol? Un diavol din Tasmania... unde-o fi fost asta? Mi-am imaginat un demon slab și roșu, cu coarne și coadă, un car plin cu astfel de arătări, care merg în două picioare, cu gurile căscate și pline de năduf.

— Ce mănâncă? am întrebat.

— Degete, răspunse el de-ndată. Nimic altceva.

— Ha, ha! am replicat eu în aceeași manieră.

— Te-a luat cu frig? rosti Tim. Trebuie să fii tare aici.

Am râs. Eram tare. Probabil mai tare decât el. Să-l văd pe el / ce face când i se agață rahat în buclele lui aurii. A rânit. Dinții îmi clănțăneau. Ai lui erau nemișcați. El a tremurat ușor, în efortul de a-și potoli senzația de frig. Respirația noastră se prefăcea în norișori.

— Te uiți la mine, a spus el. Așa n-o să greșești prea mult.

Poarta se deschise scârțâind și în cadrul ei apăru Jamrach, cocoțat în căruța sosită de la doc, cu diavoli închiși într-o cușcă, în partea din spate. Căruța se apropie suficient de mult pentru ca Bulter și Cobbe să descarce povara direct în curte. I-am auzit pe diavoli înainte să-i văd. De îndată ce au simțit cușca mișcându-se, creaturile s-au pornit să țipe și să geamă asemenea hoardelor de păcătoși. Din solidaritate, din partea de sus a căruței s-au pornit urlete de maimuțe. Dar, când i-am văzut, am constatat că nu erau decât niște căței mici. Pricăjiți, urâți, căței mici și negri cu guri urlătoare și gingii roșii. Puțeau înfiorător.

Nu prea a fost de lucru pentru mine. Am stat și am privit, în vreme ce Tim a intrat în țarc împreună cu Bulter și Cobbe. Cobbe a deschis cuștile. Bulter, cu un dispreț grațios, a scos bieteile creaturi de urechi. Erau șase cu toatele și s-au pornit să strănute de parc-ar fi aterizat într-o oală uriașă, plină cu piper. Tim le-a mânat înspre capătul din spate, unde s-au răsucit, lărgindu-și gurile ca și cum mai aveau puțin și le crăpau pe la colțuri. Aveau ochi mici, ca de porcușor, și înfricoșați. Toate felinele și câinii mari începuseră să urle și să răcnească.

— Jaffy, spuse domnul Jamrach, ia felinarul, du saguinii în pod și așteaptă-l pe Tim. Nu atinge nimic până nu vine el. Și-mi arată două maimuțe micuțe, cu smocuri albe la urechi și cu ochi mari, rotunzi, care se holbau la mine printr-un grilaj.

— Salut, am zis eu, lăsându-mă pe vine ca să le privesc cum stăteau înghesuie una-ntr-alta, în colțul cuștii, ținându-se în brațe.

Tim chicoti spre mine, prin sârma de la țarcul diavolilor.

— Nu sunt pui, a spus el.

— Știu.

— Nu uita. A ridicat o găleată. Nu pui mâna pe nimic până nu ajung eu.

Am urcat cușca pe rampă, simțind respirația cu miros de carne a leului din dreapta mea. Era prea întuneric ca să-l văd, iar în pod era și mai beznă. Lumina felinarului se legăna, prinzând ici și colo licărirea unui ochi. Podeaua era plină de țestoase și trebuia să am grijă pe unde calc. Maimuțele bombăneau. Am așteptat lângă cușca cu saguini, punând jos cutia. S-au lipit unul de altul. La scurt timp a apărut Tim, fluierând vesel în timp ce urca scara, înaintând cu o grație sacadată.

— Jamrach zice că poți să-i pui la un loc cu ceilalți, a spus băiatul,

venind spre mine cu o legătură mare de chei. Eu trebuie să te supraveghez și să mă asigur că nu faci vreo boroboață.

Ceea ce a și făcut, aidoma unui șoim, urmărindu-mi fiecare mișcare, sperând să greșesc. Dar maimuțele alea țineau cu mine și s-au purtat ca și cum aș fi fost tatăl lor, agățându-se de mine cu mânuțele și piciorușele lor aspre, scoțând din gâtlejuri niște sunete slabe și triste. Nu s-au opus deloc.

— Înăuntru cu voi, am spus, slăbindu-le strânsoarea degetelor, și ele au intrat. Pe când trăgeam zăvorul, în cușcă au început să forfotească umbrele. Aș fi rămas să văd cum le merge noilor locatari, dar Tim a înșfăcat felinarul și m-a condus până la cușca maimuței mari care mă ținutise cu privirea.

— Bătrânul Smokey, a spus.

Calm, bătrânul Smokey m-a fixat iarăși. Ochii lui, înfundați în cap, erau foarte negri și străluceau în lumina felinarului. În ei se citea ceva între seninătate și prudență. Gura îi era o linie frântă contemplativ.

Ah, ce ființă minunată! am strigat eu, nu cu voce tare, ci puternic, lăuntric.

— Vrei să intri la el? a întrebat Tim.

Bineînțeles că aș fi vrut să intru la el, dar nu eram fraier.

— Mai întâi să-mi zică domnul Jamrach, am răspuns.

— Smokey e de treabă, a spus Tim. De ani de zile trăiește ca unul de-al casei cu niște mari ștabi din Gloucester Square. E ca un om.

— De ce e aici?

— Habar n-am. Marți pleacă spre nord, spuse Tim. Vrei să intri la el?

— Nu, am răspuns eu.

— Haide... Am cheile. Doar nu crezi că mi-ar da cheile dacă ar fi periculos, nu-i așa?

Smokey și cu mine ne-am studiat reciproc.

— Haide, mă îndemnă Tim.

— Nu.

— Lașule! Se îndepărtă, lăsându-mă în întuneric. Potoliți-vă! strigă el la dihaniile neliniștite, în timp ce eu îl urmăream împleticindu-mă, oprindu-mă și pornind din nou, iar degetele de la picioare mi se loveau de țestoasele alea proaste, care tot mergeau, de parcă ar fi știut încotro se îndreaptă.

Ar fi trebuit să-l pocnesc, fiindcă mă făcuse laș. Cugetam la treaba asta când tropăiam în jos pe rampă, dar niciodată n-am fost genul care să sară la bătaie.

— E totul în regulă? strigă Jamrach.

Stătea în picioare lângă țarcul ursului negru, împreună cu un bărbat

scund și îndesat, care purta o haină lungă și ghetete de marinar. Fumul se ridica în vâlătuci deasupra capetelor lor, în lumina slabă ce pătrundea pe ușa din spate.

— Totul e-n regulă! răspunse Tim, apoi către mine: Îl vezi? Ăsta-i Dan Rymer. O să mă ia cu el, când o să fiu mai mare.

Jamrach ne chemă în birou. Când am intrat pe ușa din dos, mirosul cafelei, bogat și fierbinte, m-a făcut să salivez. Pe când traversam odaia cu vrăbii și cu mierle albastre, o zbatere domoală dansa odată cu lumina felinarului. Biroul era luminos. Bulter turna cafeaua dintr-o cană înaltă. Aburul se ridica în spirale molcome și fierbinți, amestecându-se cu fumul albăstrui.

— Ah, bună treabă! Bravo, Dan! spuse domnul Jamrach, trăgându-și scaunul în spatele biroului. Îndrăznesc să zic că acum o să stai ceva mai mult pe-acasă.

— Niciodată destul și întotdeauna prea mult, răspunse Dan Rymer, scoțându-și șapca. Vocea îi era aspră ca nisipul.

Am simțit că mai am puțin și leșin de la mirosul împrăștiat de cănila cu cafea de pe biroul lui Bulter. Însă ceva îngrozitor se întâmpla cu picioarele mele.

— Ăsta-i băiatul de care ți-am povestit, spuse Jamrach, cel care consideră nimerit să mângâie un tigru pe nas.

— Chiar așa? Bărbatul își pironi asupra mea ochii mici și zbârțiți și mă cântări cu mare atenție, peste vârful nasului. O pipă lungă de lut, albă și nouă, îi atârna din colțul gurii, iar fumul care se ițea din ea îi încununa țeasta. Începusem să mă mai dezgheț și durerea din picioare devenise insuportabilă. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Bărbatul mă ducea cu gândul la o broască țestoasă sau la o șopârlă, dar în același timp părea tânăr, căci nu prea avea fire de păr alb.

— Are nevoie de pantofi, spuse Tim.

Toată lumea se uită la picioarele mele. La fel și eu. Labele picioarelor semănau cu pernuțele plate, întărite, ale unui animal și erau vineții de frig. Bandajele înfășurate în jurul degetelor mele însângerate musteau.

Bărbatul se așeză și-și scoase ghetetele de marinar. Își dădu jos o pereche groasă de șosete de-un roșu-aprins, ce fuseseră cârpite de nenumărate ori, și mi le trase peste picioarele înghețate.

— Nevastă-mea le-a tricatat, spuse el, și tot ea le-a cârpit. E un geniu. Îmi dădu cafea. De-ndată ce ajungi acasă, să te speli pe picioarele alea, adăugă el.

Bineînțeles că erau mult prea mari, dar le purtam ca pe niște saci și păstrau căldura picioarelor lui.

Îmi plăcea la nebunie la Jamrach. Aveam grijă de animale. Domnu' Jamrach mi-a cumpărat ghețe. Măturam curtea, curățam cuștile și țarcurile, schimbam fânul și apa și le dădeam de mâncare. Uriașul Cobbe făcea chestiile mai grele. În general, Bulter ținea registrele, dar când era nevoie de el, umbla în dorul leii prin curte, manevrând jivinele cu o încredere studiată. Prea ușor, păreau că spun gesturile lui. Prea ușor pentru mine, toți leii, crocodilii, urșii și șerpilor ăștia care înghit oameni.

Tim înregistra stocurile. Eu număram, și el scria. Așadar:

Un aligator chinezesc. Aligatorul se întindea zâmbind lângă noi, de cealaltă parte a grilajului de fier, jumătate afară, jumătate în apă.

Patru purcei japonezi.

Paisprezece magoți.

Douăsprezece cobre.

Opt lupi.

O gazelă.

Șaizeci și patru de broaște țestoase. O presupunere. Nici când nu puteai fi sigur cu țestoasele; se fâțâiau prea mult.

Tim și cu mine ne înțelegeam binișor, câtă vreme îi respectam toate părerile. Se pricepea tare bine să lase totul baltă în mijlocul unei trebi, iar eu ajungeam să fac partea cea mai nasoală. „Am plecat la budă“, zicea el și lipsea jumătate de ceas. Totuși, când Jamrach era acolo, stătea mereu prin preajmă, spetindu-se vesel, fluierând, împingând o roabă. Devenise flăcăul lui Jamrach încă de când era puști. Mi-a spus-o chiar Tim. „Nu se poate descurca fără mine“, adăugase el. Avea un fel de a-mi lua fața, de a vorbi peste mine, împingându-mă înapoi cu umărul. N-am spus niciodată nimic. Cum aș fi putut? El era blond, înalt și minunat, iar eu eram o creatură minusculă, căcăcioasă, mânjită de noroi, venită de pe celălalt mal. Să zgudui această barcă minunată, care-mi schimbase drumul? Niciodată. Nici când mi-a spart un ou în buzunar. Nici chiar când mi-a dat un sendviș cu sfaioși. M-a învățat cum să țin o maimuță, cum să păstrez broaștele umede și greierii uscați, unde să stau ca să nu fiu lovit cu copita de un emu, cum să gâdil un urs, cum să înmulțesc lăcuste și cum să decapitez sfaioși. Deși cea mai mare parte a timpului trebuia să rânesc grajdul, să curăț podeaua de zoaie, să amestec mâncarea și să schimb apa. Doar Cobbe și Jamrach aveau voie să intre la maimuțele fioroase sau să hrănească pisicile cele mari. Totuși, aș fi *putut* să intru în cușca bătrânului Smokey. El era blajin. Însă a dispărut a treia zi, luat cu un cărucior, șezând și privind prin dosul cutiei la fel de răbdător cum stătuse în țarcul lui. Niciun animal nu zăbovea prea mult, în afară de

papagalul din hol, de Charlie, tucanul, și de un anume purcel din Japonia pe care Jamrach îl îndrăgise și-l făcuse animalul său de companie, lăsându-l să umble liber prin curte și să-și depună excrementele lipicioase și negre în tot locul, taman pe unde tocmai măturasem eu.

Negoțul mergea bine.

Tigrul meu a plecat la Constantinopol, ca să trăiască în grădina sultanului. Mi-o imaginam: o junglă verde, fierbinte, cu flori și iazuri sclipitoare, unde tigrul meu se plimba în voie. Mi l-am imaginat pe sultan ieșind să se plimbe prin grădină și dând nas în nas cu el.

Vineri, la aproape o săptămână după ce începusem lucrul, Jamrach ne-a trimis pe mine și pe Tim la prăvălie, după ora de-nchidere, să rânim după păsări, să hrănim peștii și să curățăm un nou lot de lămpi cu ulei, care sosiseră murdare, cu un vas din Indii.

Prăvălia lui Jamrach se afla pe Highway, avea două ferestre mari și două firme: *La Jamrach La Jamrach*, așa scria. Era o după-amiază târzie, întunecată, iar eu eram istovit în acele zile de început, eram ca într-un vis cu zile și nopți, alergând între ogradă, cârciuma lui Spoony și casă, de n-o mai vedeam nici pe mama, care lucra în niște ture ciudate la fabrica de zahăr. Prăvălia era un soi de loc ticsit și plin de praf, părând de-a dreptul nepământean, pe când cutreieram pe-acolo cu un felinar ce proiecta umbre șovăitoare. Niciun colțișor nu era liber. Pereții veneau peste tine. În mijloc, lângă trepte, se afla un manechin, o femeie goală cu părul negru, strâns în creștetul capului. Mă treceau florii. Japoneză, a spus Tim. „Uite, poți să-i miști brațele și picioarele!“ Și a răsucit-o într-o poziție atât de oribilă, încât semăna cu un demon, în lumina aceea neastâmpărată.

Interiorul era un labirint de cămăruțe, trepte și coridoare înguste, iar pereții erau tapetați cu tablouri: idoli, draci, dragoni, flori cu niște stranii buze febrile. Munți și fântâni, palate și perle. Totul îmi părea un vis. Un zeu verde mă privea de pe un tron. Mai era și o încăpere plină de armuri, un gong uriaș, cuțite, hangere, papuci din mătase japoneză, o harpă strălucitoare, de un roșu-sângerieu, decorată cu capul feroce al unui dragon cu ochii bulbucăți. Tim mi-a prezentat locul cu o asemenea mândrie, de-ai fi zis că el personal găsise și adusese acasă fiecare comoară, de peste mări și țări.

— Obiecte din toate zărire! Își deschise brațele. Știi ce-am avut o dată? Zanza⁽³⁾! Capete de oameni! Arătau ca maimuțele. Așa fac în locurile alea, îți taie capul și-l poartă legat la brâu precum... precum... uite-așa. Aia-i o limbă de drac din Mongolia, aia e! Și vezi chestia aia

de-acolo, de pe perete? E o mască a morții. Din Tibet. Pun rămășag că nu-ndrăznești să ți-o pui, așa-i?

— Nu mi-o pun, să fiu al dracului că nu! am zis eu.

— Te provoc.

— Nu.

— Haide! N-ai tupeu.

— Pune-ți-o tu, am spus.

— Eu mi-am pus-o. Odată, am ieșit cu ea pe față. Era o babă la colțul Pieței Baroda, care aproape-a crăpat!

Mincinosul. N-am zis nimic.

Păsările și peștii se aflau în spate. Pești din China, portocalii, albi, negri, creaturi grase, cu guri și ochi mari, rotunzi, ce ieșeau din orbite asemenea unor negi lăptoși, de-o parte și de alta a capetelor. Cacadu albi, paralizați și răbdători, păsări cuminți și binevoitoare care priveau fiecare apariție cu profund interes, pe măsură ce noi ne vedeam de treabă. Fuseseră mutați în adăposturi noi, iar noi le curățam pe cele vechi. Erau și foarte murdare, podeaua era acoperită cu un strat gros și alb de găinaț, care trebuia răzuit cu dalta. Trecuse de ceasurile cinci și jumătate când am terminat noi cuștile, și încă mai aveam de hrănit peștii și de despachetat cutia.

— Ți-e foame? a întrebat Tim. Ce-ar fi să mă duc să iau niște babic?

— N-o să întârzii mult, da? am zis eu.

— Două clipe, a răspuns el și dus a fost, lăsându-mă acolo singur, înclinându-mă înăuntru „pentru siguranță”, după cum a zis el.

N-a durat mult să hrănesc peștii. Terminasem cu asta și lustruisem deja jumătate dintre lămpi, întrebându-mă la fiecare dacă avea să apară vreun duh și să se ofere a-mi îndeplini trei dorințe, când am simțit primii fiori de teamă. Felinarul se afla pe tejghea, radiind o strălucire macabră și proiectând umbre pâlpâitoare în toate ungherele și cotloanele. Fiecare lampă curățată se alătura semenelor ei, formând un mic grup ordonat, pe podea. Ședeam lângă cutie cu picioarele încrucișate și tocmai băgasem mâna înăuntru, ca să iau următoarea lampă nutrinde gânduri urâte la adresa lui Tim Linver. Deodată, părul de pe ceafă mi s-a zbârlit, iscând fiori reci, o senzație ca și cum un deget subțire coborâse din centrul țestei mele și până la baza șirei spinării. M-a luat prin surprindere. Nu prea îmi fusese frică până atunci. Obloanele erau trase peste ferestrele din față și de-afară răzbăteau zgomotele obișnuite ale înserării în Highway. Am privit în jur. Doar umbrele care vibrau ușor. La ce mă așteptasem? La nimic. Nimic din ce trăisem până atunci nu mă făcuse să cred în fantome. Nu mă gândisem niciodată la ele. Nici acum nu cred că prăvălia lui Jamrach era bântuită,

Însă ceva-ceva mi s-a întâmplat în seara aceea.

Primul lucru a fost că timpul s-a oprit. Îmi aduc aminte că am privit prin încăperea și, la baza treptelor, am văzut-o pe femeia aceea cu părul negru, cu totul despuiată, având brațele trase în spate, un picior dislocat din genunchi și ridicat în chip înfiorător, și dintr-odată mi-am dat seama că nu aveam nicio idee de câtă vreme era plecat Tim sau cât era ceasul. Strada era tăcută, lucru straniu în sine, cu toate astea aveam o senzație ciudată, de parcă tocmai fusesem trezit de un zgomot puternic, deși nu-mi dădeam seama dacă adormisem. Chiar așa, cum aș fi putut să dorm? Poate doar dac-aș fi adormit în capul oaselor, cu picioarele încrucișate. Unde naiba era Tim? Ochii femeii erau întunecați, doar niște fante pe un chip alb, iar gura-i era doar un punct. Felinarul făcea ca fața să-i fie traversată de umbre. Am observat că lămpile orientale erau toate curățate și aranjate pe tejghea, în două șiruri drepte, deși nu-mi aminteam să le fi urcat acolo. Cutia era pusă jos, într-o parte a tejghelei, în spatele unui rastel uriaș de scoici fantastice, cu țepi, spirale și guri deschise, netede și sidefate. Am crezut că lumina e pe cale să se stingă, căci muchiile întunecate au devenit și mai închise la culoare, mai negre și mai dense, îmblânite parcă, iar scoicile păreau să se contorsioneze atât de delicat, încât o pulsație ușoară vibra în vena cotului meu stâng. M-am ridicat și am privit tâmp felinarul. Aveam lămpi din toată lumea, dar pe niciuna dintre ele nu puteam s-o țin aprinsă.

Unde era Tim? Sigur nu m-ar fi lăsat aici singur, toată noaptea. Mă întrebam dacă aveam să-mi pierd slujba de la Spoony's. N-ar fi trebuit să fiu acolo de-acum o mie de ani? Îmi plăcea Spoony's. Nu avuseseră așa un piccolo de secole, mi-o spusese Bob Barry. Erau buni cu mine cei de-acolo. Mai buni decât aici, m-am gândit. O făcuse intenționat, o ștersese și mă încuiase înăuntru ca să mă sperie. De ce era atât de liniște pe stradă?

Mi se pusese un nod în gât.

Nu știu de ce nu m-am ridicat pe loc și nu m-am dus să bat în ușa din față cât de tare puteam și să strig prin fanta de scrisori, din toți rărunchii, după cineva care să mă scoată de-acolo. Dar se părea că nu eram în stare să mă mișc. Gura mi se uscăse și, când am încercat să-mi umezesc buzele, limba îmi era umflată și lipicioasă. M-am întrebat dacă nu cumva mă îmbolnăvisem. Era destul de frig. Undeva, în abisurile prăvăliei, într-una dintre acele odăițe ticsite, pe un coridor îngust, ceva forfotea. Un val dens de întuneric ascundea ușa deschisă care dădea în primul holșor, înspre încăperea instrumentelor muzicale. Am privit în acea beznă și fâlfâiala s-a stârnit iarăși.

Bineînțeles. Păsările. Tânjeam după o altă suflare. Am socotit că n-ar fi rău să mă găsesc măcar în compania acelor păsări albe, prietenoase, din odaia din spate. Chiar și peștii cu ochi bulbucăți ar fi fost mai buni decât nimic. Cu siguranță că Tim avea să se întoarcă în curând. Cu mare grijă, am luat felinarul și am pășit încet în întunericul care s-a retras cu grație din fața mea. Straniu și frumos, chipul unui dragon își făcu apariția, un grumaz auriu licărind preț de o clipă. Am făcut dreapta pe după un colț și, odată trecut de cotul ce făcea la stânga, am simțit un hău căscându-se acolo, în spatele meu. Acolo se aflau urcioarele înalte ale lui Ali Baba, vasele de la Ninive, cumplite tășuri încovoiate și serviciiuri delicate de cești din porțelan, cu tortițe aurii, pe care ți le-ai imagina doar în mâna unei zâne. În fața mea erau demoni și idoli, zei sculptați și gonguri sacre, pipe de bambus, săgeți otrăvitoare. Felinarul proiecta coarnele înspăimântătoare ale unui țap. Sus, în stânga, aveam să le găsesc pe bunele mele prietene, păsările, însă când dădeam colțul trebuia să fiu cu băgare de seamă să nu mă uit în dreapta, unde știam c-aș fi văzut armurile, cu vizierele lor tăinuind Dumnezeu știe ce.

Chiar înainte să dau colțul, am zărit o corabie. Felinarul pe care-l țineam ridicat a dezvăluit un tablou înfățișând o ambarcațiune stranie, cu ambele capete ridicate mult din mare, un soi de corabie-castel cu contraforturi înalte și numeroase turnulețe, pe care, într-un vis, te-ai putea imbarca și cu care ai naviga până la capătul Pământului.

Lumina s-a stins.

N-am intrat în panică. Am rămas acolo, ținând felinarul stins într-un vid atât de dens, încât mă lungea din cap până-n picioare, ca o mătă care spală un pisol. Am rămas încremenit preț de o clipă. *Apoi* m-a apucat o spaimă subită. M-am întors și am luat-o la goană. Toți diavolii iadului s-au luat după mine, apucându-mă cu ghearele de spinare. M-am izbit de un perete, am fugit din nou, m-am oprit, sprijinindu-mă de zid și gâfâind. Îmi auzeam respirația speriată. Zidul n-a cedat la atingerea palmei.

Aveam să-mi găsesc drumul ca un orb.

Mi-am tras sufletul și am pornit-o înapoi, cuprins la fiecare pas de o groază de moarte, până ce-am ajuns la o ușă deschisă, o gură căscată și nevăzută ce mă învăluia cu respirația-i rece. N-am putut trece. Dumnezeu știe ce pândeă în tăcere înăuntru. Cât am stat acolo? Timpul s-a oprit în loc, eu am înghețat, întregul univers a înghețat. Cât de mult a trecut până când am simțit cum sufletul îmi părăsește trupul, aidoma unei panglici de fum, și plutește detașat și liber prin aerul înțesat de un milion de alte suflete pierdute, toate sperând să poată coborî? Am plutit dincolo de ușă și m-am trezit din nou pe pământ, în prăvălia

neagră ca smoala a lui Jamrach, în toiul nopții, bâjbâind pe lângă perete spre locul în care știam că trebuie să găsesc cotul către coridorul care ducea în față.

L-am găsit și m-am târât de-a lungul lui, de parcă aș fi ajuns în vârful unui ditamai muntele. Ceva mi-a atins urechea, o simplă adiere, aripile vreunei muște sau ale unui țânțar.

Am traversat Sinaiul, centimetru cu centimetru, simțind că îmi părăsesc trupul și apoi că mă întorc, iar atunci când n-au mai fost pereți de care să mă țin, am pornit-o prin gol. Mergeam încet, cu brațele în față. Ceva m-a prins de gambă, chiar sub genunchi, durerea m-a străfulgerat, ascuțită și feroce. Am țâșnit și m-am lovit cu capul de un obiect.

Zăceam întins cât eram de lung pe ceva moale, care zornăia ușor.

Eram foarte obosit.

Am strigat. Nicio geană de lumină prin obloane. N-avea niciun rost să mă urnesc de pomană. Când mi-am pipăit fruntea, am dat peste un cucui inflammat și fierbinte. Restul trupului mi-era ca de gheață. Am strigat, mi-am strâns genunchii la piept și mi i-am cuprins cu brațele. În creier mi se învâlmășeau toate culorile tuturor lucrurilor din toate colțurile lumii, aduse aici de marinari și căpitani pentru a-și afla, în cele din urmă, odihna. Pe când mă cufundam pe nesimțite în somn, în fața ochilor mi-a apărut corabia înaltă de pe perete, ultimul lucru pe care l-am văzut înainte de dispariția luminii.

Să fi dormit? A fost mai degrabă o plutire în și din realitate; o cădere, o plutire, un drum reluat la nesfârșit, printr-o noapte fără limite și fără ceasuri care să treacă. Iar la un moment dat, probabil într-o clipă subită de trezie, mintea mi s-a limpezit în mod miraculos și am stat privind și așteptând cu atenție deplină. Apoi, ceva s-a lungit lângă mine și m-a îmbrățișat din spate. Real și solid, s-a lipit de mine pe toată lungimea trupului și m-a strâns cu putere.

Era la fel de real ca orice simțisem vreodată, însă, din acea noapte, știu că am luat drept adevărate lucruri care nu erau.

Desigur, se prea poate să nu fi fost un om, pentru că ar fi trebuit să-și bage brațul prin podea ca să mă îmbrățișeze. Sentimentul pe care-l aveam depășise frica. Era o renunțare, un abandon iute, o moarte.

Altceva nu-mi aduc aminte.

M-a trezit schimbul de dimineată, mai exact răsucirea cheii în broască. Lumina m-a surprins culcat lângă un sac cu scoici care au zornăit când m-am ridicat, mijind ochii de prea multă strălucire.

— Ce dracu' faci aici? rosti necuviincios omul. Tu ăi fi băiatul cel

nou? Aici ai stat toată noaptea?

Am încercat să-i spun ce s-a întâmplat, însă nu s-a deranjat să asculte și m-a gonit afară. Soarele ajunsese deasupra acoperișurilor caselor, iar eu întârziaseam la slujbă. Lipsisem de la Spoony's. Am fugit direct în curte. Cobbe căra niște fân.

— Fir-ai, ce-ai pățit la dovleac? întrebă el.

Tim era pe rampă, dar sări într-o parte și veni alergând direct la mine.

— Scuze, Jaf, zise el zâmbind, ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Nu m-am putut abține, știi?

— Mi-am pierdut slujba!

Trupul mă înțepa.

— Păi, n-a fost vina ta, nu? Nu te pot da afară pentru ceva ce n-a fost vina ta, așa-i?

— De unde știi? Ai făcut-o intenționat!

Ochii îmi ardeau și mă durea tot trupul. L-am lovit în piept.

— Au! strigă el, dându-se înapoi cu o privire rănită. Ce-i cu *tine*? N-a fost vina mea!

— M-ai încuiat înăuntru!

— Știu. M-am prins abia adineauri, când te-am văzut intrând pe poartă. Și cheile erau în buzunarul meu.

— Ai știut!

— Nu-i adevărat. M-am întâlnit cu niște amici, știi cum e... M-am gândit că termini și pleci acasă. Ce-ai pățit la cap? A întins mâna, însă eu m-am smucit.

— Am căzut, am răspuns eu.

Vocea începuse să-mi tremure, iar ochii mi se umpluseră de lacrimi.

— Puiuț, făcu el zâmbind, nu plânge!

Nasul începuse să-mi curgă.

A avut neobrăzarea să încerce să mă cuprindă cu brațul. L-am lovit din nou și ne-am încăierat fără niciun rost, căzând sub rampă. Din fundul curții, Cobbe a lătrat un avertisment.

— Te urăsc! am țipat eu. Tim mă ținea de încheieturile mâinilor, în timp eu încercam să-i nimeresc genunchii.

— Uite ce e, Jaf, spuse el cu o voce enervant de chibzuită, n-o să-i spui lui Jamrach, așa-i?

— Ba da! O să-i spun!

L-am căutat din priviri pe neamțul cel mare, dar nici urmă de el.

— Te urăsc, fir-ai al dracului, Tim Linver! am urlat eu și l-am lovit cu piciorul, eliberându-mă, după care am alergat la ușă, să văd dacă Jamrach era în birou.

— Nu! Tim fugi după mine și mă înșfăcă de umăr. Deodată, începu să mă implor, speriat cu adevărat. Nu-i spune, Jaffy! Dacă-i spui, o să se descotorosească de mine.

— Și bine ți-ar face!

Însă Jamrach încă n-ajunsese. Era doar Bulter, cu picioarele pe birou, curățându-se printre dinți cu o unghie lungă.

— Hei, voi doi, afară! făcu el.

Tim mă târî în vestibul. Avea lacrimi în ochi. Foarte bine. Am traversat în fugă odaia cu păsări tăcute.

— A fost o glumă, zise el disperat.

Am ajuns din nou în curte. Mi-am luat mătura și m-am repezit la el ca un cavaler la turnir, alergându-l până la țarcul aligatorului.

— Ești nebun! urlă el.

L-am pocnit cu mătura cât am putut de tare, iar și iar.

— Oprește-te! Au!

— Încetați, amândoi, bombăni Cobbe. A ajuns, i-am auzit trăsura.

Am lăsat mătura și-am gonit către ușă. Tim fugi după mine, înhățându-mă de braț.

— Jaffy! Se albise la față. Te rog, spuse el, nu mă pâri. Ți dau telescopul meu. Promit. Ți dau telescopul, dacă nu-i spui. La ușa din față se auzea glasul domnului Jamrach, salutându-l voios pe Bulter. Te rog!

Îmi doream telescopul. Telescopul lui Dan Rymer făcuse de două ori înconjurul lumii, iar el i-l dăruise lui Tim. Cu acel telescop, Dan Rymer văzuse prima dată marele condor de Patagonia avântându-se spre țării, deasupra lanțurilor de munți albaștri, așa spunea Tim. O dată, o singură dată am avut voie să privesc prin el, și atunci preț de câteva secunde. Văzusem lumea sub chip nou. Văzusem umbra de arțag din ochiul unui graur.

— Te rog! spuse Tim.

Am muncit până pe la zece, apoi am leșinat. Sau ceva de genul ăsta. Pur și simplu, am căzut.

Primisem trei elefanți mici. Bănuiesc că erau foarte tineri, căci niciunul dintre ei nu era mai înalt decât buldogul englezesc care păzea tăbăcăria din Bermondsey. Nu erau fericiți. Fiecare avea câte un lanț în jurul piciorului. Unul lângă altul, unul lângă altul, trompele li se încolăceau și li se desfăceau lent, picioarele mari se ridicau și loveau apatic, se legănau pe rând în spațiul atât de strâmt, executând un dans nesfârșit. Mișcarea lor era hipnotică, atât de statornică și de înceată, încât mi-a pătruns în minte și m-a amețit, grebla mi-a căzut din mână și

m-am prăbușit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că mă aflu în birou, întins pe o haină aspră, iar domnul Jamrach îmi picura apă în gură dintr-o cană. Bulter și Cobbe se aflau și ei acolo, iar gâtul nătâng al lui Tim se lungise, fața-i îngrijorată ițindu-se după umărul domnului Jamrach.

— Ce-i asta? Ce-i asta? întrebă Jamrach. Ești bolnav?

— Sunt obosit, am zis, și n-am mâncat de dimineață.

— N-ai mâncat de dimineață? De ce?

Și atunci i-am povestit întreaga tărășenie, cum că toată noaptea am stat în prăvălie și am lipsit din tura de la Spoony's.

— Tim m-a încuiat înăuntru, am zis eu.

— Urma să mă întorc, dar am uitat!

L-am urât pe Tim în acea clipă.

— A făcut-o intenționat, am adăugat eu.

S-a făcut roșu la față.

— Nu-i adevărat!

— Ba da!

A început să plângă.

— Tim, rosti Jamrach pe un ton sever.

— Vă rog să nu mă dați afară, domnu' Jamrach, spuse nefericitul Tim. A fost o prostie.

— Vrei să-mi zici, continuă Jamrach, că l-ai încuiat pe băiatul ăsta în prăvălie peste noapte?

— A fost o glumă, zise Tim.

Atunci a fost singura dată când l-am văzut pe Jamrach pierzându-și cumpătul.

Buzele lui subțiri s-au strâns și au început să tremure. A tunat. A început să urle cum că Tim e un băiat netrebnic, mârșav și crud, care o s-ajungă la spânzurătoare, și astfel o să primească ceea ce merită. Să iasă afară! Și să nu se mai întoarcă niciodată!

— Tu trebuie să fii mereu cel mai tare, nu-i așa, Tim? adăugă el. Ei bine, am terminat-o cu tine! Pe mine mă ridică pe genunchii lui.

Acum îmi părea rău pentru Tim. Băiatul implora. Plângea cu hohote. Fața îi era răvășită. A spus că-i pare rău, că nu și-a dat seama, că n-o să mai facă niciodată un lucru atât de groaznic, în vecii vecilor.

— Pleacă, Tim. Jamrach a pipăit cucuiul enorm de pe fruntea mea. De unde a apărut ăsta?

— Am căzut pe întuneric, am răspuns.

Tim stătea în picioare lângă ușă, cu mâinile atârându-i neputincioase, iar pe față i se prelingeau lacrimi.

— O să-ți dau telescopul meu, a zis el, plângăcios.

— Nu-l dați afară, domnule, am rostit eu.

Jamrach a scos un oftat profund.

— De ce? a întrebat el. De ce-ar trebui să-l mai țin, după ce-a făcut?

— Nu știu, am răspuns.

Pentru o vreme, nu s-a auzit decât smiorcăiala lui Tim. Ochii lui Jamrach erau triști.

Bulter își vârî capul pe ușă.

— A venit omu' lu' domnu' Fledge, anunță el.

Veneau din toată lumea. Rusia, Viena, Paris. Oameni deștepți. Jamrach înjură în germană.

— Ce mai vrea, de data asta? exclamă el. Un unicorn? Un hipogrif?

Bulter chicoti.

— Unde e?

— În curte. Se uită la elefanți.

— Zi-i să aștepte, ordonă Jamrach și oftă din nou.

Când Bulter dispăru, domnul Jamrach mă puse jos și se ridică. Își netezi genunchii pantalonilor.

— Tim, spuse el, șterge-ți nasul și încetează cu smiorcăiala. Fă-te prezentabil și du-te direct la Spooky Sailor, explică-le exact ce ai făcut, spune-le că domnul Jaffy nu are nicio vină și că diseară va veni din nou la muncă. Spune-le că te-am trimis eu și că mă pun chezaș pentru Jaffy. Apoi, poți să te-ntorci aici cât mai iute și să te-apuci de treabă.

Tim o rupse la fugă.

Jamrach mă luă de mână și mă conduse prin curte.

— O clipă! îi strigă el lunganului care stătea lângă elefanți.

În lateral era o ușă pe care a descuiat-o și astfel am intrat într-un gang îngust, cu pereți înalți de cărămidă și cu caldarâmul năpădit de buruieni. Nu mai pășisem niciodată în felul ăsta, ținut de mână de un bărbat, cum îi văzusem pe alții că merg cu tații lor, ceea ce m-a făcut să mă simt ciudat. Nici măcar nu eram sigur cum îl chema pe tatăl meu. Uneori era Andre, alteori Theo, cu mama nu puteai fi sigur niciodată. Un marinar oacheș, cu un ochi de sticlă. La capătul gangului se afla o căsuță cu ușa deschisă, a cărei vopsea maronie se scorojisise. Jamrach ciocăni.

— Doamnă Linver! strigă el. Un pacient pentru dumneata!

Ștergându-și cu șorțul ochelarii aburiți, apăru femeia cu chipul sălbatic ce stătuse în fața mulțimii când Jamrach mă salvase din ghearele tigrului. Ochii ei bulbucați, orbi, șovăiră asupra-mi cu o căutătură uimită și exagerată, după care își puse ochelarii la loc și se concentra.

— Băiețelul cu tigrul! exclamă ea, lăsându-se într-un genunchi în fața

mea și apucându-mă pe după umeri.

Domnul Jamrach îi povesti tot ce se întâmplase și îi spuse că ar trebui să mă hrănescă, apoi să mă trimită acasă, la culcare.

— O să-l jupoi pe copilu' ăla! țipă ea, când auzi de poznele lui Tim.

Domnul Jamrach se îndepărtă cu pas vioi pe gangul păraginit, iar femeia mă luă de mână și mă duse într-o odaie plină de rufărie, pusă la uscat peste tot: pe spetezele scaunelor, pe-o masă, pe o poliță solidă ce cobora din tavan și atârna deasupra unui foc aprins. Un bărbat rotofei, spălăcit, ședea într-un fotoliu ponosit, lângă foc, zâmbind nedeslușit și cioplint o bucată de lemn, iar fetița care-mi zâmbise din mulțime era și ea acolo, lângă mașina de gătit, de unde se întoarse spre mine, cu o lingură picurătoare în mână. Fata zâmbi și de această dată.

N-a fost dragoste la prima, ci la a doua vedere. Avea părul bălai și drept, chipul luminos și inocent, iar șorțul îi era murdar. Avea gropițe în obraji.

— Ishbel, porunci maică-sa, dă-i niște terci! Frate-tu e un băiat obraznic și suferit, adăugă ea cu glas subțire și tremurător, frecându-mi fața, mâinile și genunchii cu o cârpă fierbinte, în timp ce vorbea. Apoi se-nțelege de ce bătrânului i-a căzut cu tronc, zise ea, clătind cârpa, la fel ca bietul Anton, așa-i. Binecuvântat fie!

În timp ce curăța un colț de masă pentru mine, am zărit unghiile roase până-n carne și degetele sângerânde ale fetei cu părul bălai. Împinse sub nasul meu un castron cu terci. Fusta ei era de un roșu-închis. I-am mulțumit, iar ea a strecurat o reverență sarcastică.

— Cu plăcere, răspunse ea, îndepărtându-se în grabă și așezându-se la picioarele bărbatului. Omul semăna cu Tim și cu fata, cum ar fi fost și ei dacă le tăiai părul, îi umflai ca pe baloane și le scoteai creierii.

— Nu te face prea comodă, domniță, îi spuse maică-sa, însă Ishbel se rezemă de picioarele bărbatului, își cuprinse genunchii cu brațele, își lăsă capul într-o parte și începu să mă fixeze cu o curiozitate făturișă.

În ușă apărură Tim. Maică-sa dădu fuga și începu să zbiere la el:

— O să te dea afară! Nesuferit ce ești! Fir-ai să fii! O să te dea afară, și cu asta basta! O să strici totul!

Băiatul clipi des, se-apropie de locul unde stăteam și-mi duceam lingura cu terci la gură și întinse mâna.

— Îmi pare tare rău, Jaffy, spuse el, uitându-se cu hotărâre în ochii mei. Chiar îmi pare rău. Cu adevărat. A fost o răutate ce-am făcut. Încă mai ai slujba. Am fost la Spooky's și le-am povestit.

M-am ridicat și ne-am strâns mâinile în chip solemn.

— E-n regulă, am spus eu.

Amiază. Mama dormea când am ajuns acasă. Mari-Lou și Silky dormeau și ele, de după draperie se-auzeau oftaturi prelungi, somnoroase. M-am băgat în pat lângă mama, ținând în brațe telescopul. Telescopul lui Dan Rymer, care făcuse înconjurul lumii. Mama nu se trezi, ci doar mă cuprinse cu brațul, și o corabie înaltă mă purta departe, printre valurile pictate, către un somn lung și dulce.

Capitolul 3

Domnului Jamrach îi plăceau copiii. Încă de mici, Tim și Ishbel dădeau năvală prin curtea lui, ca să vadă animalele. Erau gemeni și-l făceau să râdă, iar el le dădea bănuți ca să-l ajute cu diverse treburi. Când Tim venise să lucreze, l-a pus să se ducă la școală două zile pe săptămână, iar acum făcea întocmai și cu mine. La unsprezece ani, știam să citesc și să scriu. Domnul Jamrach zicea că avea nevoie ca băieții lui să scrie și să citească catastife. Eram ager. Mama era impresionată.

— Deștept mai ești, Jaf, spunea ea, când îi citeam afișele lipite pe capela matrozilor.

— *Marele Bâlci, Tunelul Tamisei*, citeam eu mândru, *Madame Zan-Zan, ghicitoare. Marionetele lui Crinelli. Uimitorii frați Marioletti. Îmbлъnzitorul de șerpi. Mers pe tăciuni aprinși. Leagăne. Intrare 1 d.*

În ziua bâlciului ne-a dat drumul devreme, iar mie și lui Tim ne-a strecurat câte o monedă sau două, în vreme ce ne scoteam ghetele de muncă lângă șopron. Ne-am fercchezuit la cișmea și ne-am schimbat hainele, împingându-ne și scuturându-ne apa din păr, pocnindu-ne peste urechi pe când ne îndepărtam pe alee. Ishbel lucrase în acea după-amiază la Malt Shovel și băuse niște gin. Poate din această pricină era atât de arțăgoasă. În orice caz, de îndată ce am intrat pe ușă, n-aceput să urle la Tim, ceea ce nu era ieșit din comun.

— Trebuia să aduci cărbunii înainte să pleci! Fata turna supa cu polonicul și avea chipul plin de abur. Porc leneș!

— Tacă-ți fleanca, femeie, rosti țanțoș Tim. Pe cine faci tu porc leneș? Rânesc în rahat de la ora cinci.

Doamna Linver părea oarecum tulburată. Ochii îi erau bulbucați, iar din păr i se prelingeau picături pe frunte.

— Tăceți! urlă ea, îndesând o bavetă în gulerul soțului ei grăsan. M-am săturat până peste cap de voi doi! Până peste cap!

Femeia smulse din mâna durdulie a soțului o sirenă pe jumătate terminată și o aruncă într-un coș, peste o duzină de alte astfel de obiecte gata meșterite. În afară de momentele în care mânca, asta făcea domnul Linver cât era ziua de lungă, cu o statornicie stranie, ca și cum ar fi fost întors cu cheia: meșterea sirene de lemn pe care nevastă-sa le vindea pe străzi, femei cu chipurile vopsite stângaci, cu sâni uriași și rotunzi și cu cozi de pește ondulate, care le serveau drept pedestal. Omul fusese marinar, și încă unul chipeș, deși cu greu îți venea a crede. Ishbel își amintea cum alerga pe alee, în sus și-n jos,

purtându-l pe Tim în cârcă, în timp ce toată lumea râdea. Însă când gemenii aveau șase ani, s-a întors tâmp, din cauză că-l pocnise un scondru^[4], undeva în apropiere de Capul Verde. Nimeni nu-l băga în seamă. Era la fel ca scaunul pe care stătea. Nici pe mine nu mă remarcă nimeni, astfel că m-am așezat la locul meu și am așteptat să fiu servit. Ishbel trânti pe masă două castroane cu supă și le împinse atât de violent, încât o parte din lichidul maroniu se vărsă pe mușama. Acum avea doisprezece ani și era foarte îmbufnată.

— Nu-i drept, spuse ea, vii acasă spălat și gata de plecare, pe când eu n-am avut răgaz nici să-mi pieptăn părul! Își trase basmaua unsuroasă de pe frunte și clătină din cap.

— Ei, da arăți bine, zise maică-sa, n-o să-ți ia mai mult de-o clipă.

Ishbel se strâmbă îngrozitor pe la spatele maică-sii, încordându-și atât de tare mușchii gâtului, că începură să-i tremure.

— Cine crezi c-a adus înăuntru nenorociții de cărbuni? rosti ea insistent către Tim. Eu. Eu eu eu eu eu și iar eu. M-am săturat de tine, te urăsc, mereu faci așa!

Tim, cu părul încă ud de când și-l băgase sub cișmeaua din curtea lui Jamrach, se așază să-și mănânce supa, cu un rânjet strâmb, menit să enerveze. Domnul Linver se aplecă înainte și scuipă în foc.

— Ce scârbos! făcu Tim.

Tăică-su îi întoarse o expresie aproape dușmănoasă, trecătoare, dar inconfundabilă.

— Și trebuie să muncesc din nou diseară, adăugă ea, și n-am de gând, nu-i drept, uite-așa! Înșfăcă o cănuță, o cufundă în supă și dispăru în cealaltă odaie.

— O, ba da, asta ai să faci, cuconiță! strigă maică-sa în urma ei.

Câtă vreme am mâncat supa, din camera de alături s-au auzit numai bufnituri, izbituri și oftaturi afectate. După ce-am terminat, Tim și cu mine am ieșit și ne-am așezat pe aleea mărginită de mușchi, în bătaia caldă a soarelui, trecând o lulea de la unul la celălalt. Nu vorbeam. În cele din urmă, Ishbel ieși din casă, ștergându-se la gură.

— Nu merg cu voi doi, zise ea.

Vocea maică-sii o urmă prin ușa deschisă:

— O, ba da, mergi cu ei, cuconiță!

— Merg cu Jaffy, dar nu cu tine, rosti ea, ignorându-mă și privindu-l pe Tim.

Era un moment deosebit de important pentru mine. Se-mplineau trei ani de când noi trei pierdeam timpul împreună, pe mal, eu ținându-mă după ei, împiedicându-mă și uneori alergând ca să țin pasul, ei mereu în față, cot la cot, cu creștetele bălaie săltând la unison.

— Asta s-o crezi tu, rosti Tim impasibil, vârandu-și mâinile în buzunare și încovoiindu-și umerii, și, uite-așa, o porniră în fața mea, ca de obicei. Părul lui Ishbel era strâns la ceafă și împletit într-o coadă care începuse să se desfacă.

Era o sărbătoare populară, cu mare îmbulzeală. Am mers în josul râului, am plătit cu bănuții pe care-i aveam și am pășit pe sub boltă în răcoarea din tunel, unde bălciul se desfășura cu mare tam-tam de-a lungul caldarâmului, minunile înșirându-se una după alta, cât vedeai cu ochii: ghicitoare, plimbări cu măgăruși, maimuțici cu fețe boțite și îmbrăcate cu jachete albastre. Căruțele negustorilor de haine erau împodobite cu rochii în culori luminoase, ridicate sus, deasupra noastră, asemenea unor șiruri de dansatoare în văzduh. Mirosea a lavandă, zahăr și sarsaparilă^[5].

Ishbel mergea cumva legănat, cu mâinile prinse la spate. Ea și Tim abia dacă schimbaseră un cuvânt, după ce plecasem de la ei de-acasă. Am hoinărit o vreme și am ajuns să privim la toți neghiobii care cădeau de pe butucul alunecos.

— Du-te tu, Jaf, îmi zise Tim.

— Mi-e frică.

— Lașule, continuă el.

— Du-te *tu*.

— De ce m-aș duce? Am făcut asta de un milion de ori.

— Ha! strigă Ishbel.

El zâmbi. Mici riduri ca de babuin îi apărură de-o parte și de alta a nasului.

— Urcă-te tu pe drăcovenia aia, Tim, zise ea, că prea ești deștept! Lasă-l pe el în pace.

— Are nevoie de asta, zise el. Are nevoie să-i dea cineva ghes! Nu-i așa? Mă înghionți nițel, nu mult, suficient cât să poată spune că fusese-n în glumă, dacă eu aș fi protestat. Nu-i așa?

— N-are nevoie să-i dai tu ghes, izbucni ea. Cine-ar vrea să-i dai tu ghes?

— El vrea. Nu vezi? Uite, uite! Haide, Jaffy, du-te, știi că poți! Întotdeauna cei mai mici se descurcă cel mai bine, se știe. Hai, încearcă, băiete! Trebuie doar să stai un minut și primești o guinee. E o treabă!

Nu, domnule, nici vorbă. Doar nu-s neghiob.

Totuși, fără să-mi dau seama, m-am trezit acolo sus, pe treptele de lemn care duceau la butucul unsuros. Trunchiul era lung, pestriț și rotund, ca un cal întins, cu o coadă subțire și cu capul pictat. M-am uitat la fundul calului, la cele câteva smocuri jalnice de păr care

încolțeau acolo. Am văzut un noian de chipuri, toate așteptând încântate să mă fac de râs. L-am zărit pe Tim rânjind într-o parte, apoi tivul fustei lui Ishbel. Mi-am depărtat picioarele, știind că eram sortit căderii, m-am ridicat peste fundul calului și am ajuns pe bușteanul alunecos. Era ca și cum m-aș fi cățărat pe un melc. Mi-am proptit mâinile în fața mea, am simțit mîzga, m-am aplecat înainte și, vreme de-o clipă lungă, înainte ca butucul să mă răstoarne, am ținut capul sus. Cu părul fâlfâindu-mi pe spate, m-am făcut de răsul lumii, agățându-mă ca o picătură de muchia unui robinet, sortit oricum căderii. Apoi am aterizat pe spate în rumeguș, zbatându-mă ca un fraier, în urletele mulțimii.

Cu urechile înroșite, am mers cu pași apăsăți prin mulțimea indiferentă, trecând pe lângă rânjetul lui și pe lângă ochii ei căprui. Cât mai departe. El a fugit după mine și m-a înșfăcat de cot.

— Nu fi tâmpit, Jaffy, mi-a spus el, văzându-mi chipul.

L-am trimis la dracu’.

— Nu fi copil, ne distrăm și noi... Și eu am făcut asta. Și ea a făcut asta. I s-au văzut chiloții și toate alea, nu-i așa, Ish? Care-i problema ta, Jaffy?

Nu era nicio scofală. Toată lumea cădea de pe butucul alunecos, asta era și menirea lui. Tim nu făcea altceva decât de obicei, și anume să mă facă să par ridicol. Vina era doar a mea, că făcusem ceea ce-mi spusese el. Din cauză că eram furios pe mine însumi, am cedat și l-am pocnit taman în mijlocul feței ăleia încrezute și cretine a lui. Și din cauză că asta fusese picătura care umpluse paharul.

— Au! a urlat el.

Nici măcar n-a sângerat. Treaba asta m-a înfuriat și mai abitir. Nici n-a ripostat, și asta a fost și mai rău, insulta hotărâtoare. M-am repezit iarăși la el, forțându-l să se apere, și ne-am încăierat, eu fiind pe punctul de a izbucni în plâns, până când o femeie a ieșit din spatele unei dughene cu plăcintă și a azvârlit pe noi o găleată cu apă rece, de parc-am fi fost câini. Am luat-o la goană toți trei.

Ne-am oprit taman unde leagănele-bărce se ridicau până la uriașul tavan boltit.

— Haide, Jaffy, începu Ishbel, netezindu-mi umerii căzuți, eu și cu tine ne dăm în astea.

— Cum adică? strigă Tim. N-avem decât doi șilingi. Cine plătește pentru el?

— Eu. Fraierule, răspunse ea.

— Adică *eu* nu pot să mă dau!

— Buhuhu! Fata își apropie fața de-a lui. Ești un porc groaznic, crud,

râu și scârbos, asta ești, Timmy Linver! Asta ești.

Apoi mă-nhăță și mă târî într-o bărcuță vopsită în roșu și albastru, ai cărei ocupanți tocmai ajunseseră cu bine pe pământ și coborau.

Nu mă mai dădusem niciodată într-o bărcuță. Eu și Ishbel stăteam față-n față, rânjind sălbatic, în timp ce lumea se clătina în sus și-n jos, și în sus și-n jos, iar barca părea o semilună pictată pe cer. Murmurul oamenilor creștea și slăbea. Se auzeau râsete, al meu și al ei. Pe obraji îi stăruiau încă pete roșietice, de la după-amiaza petrecută la Malt Shovel, unde dansase încălțată cu pantofi cu tocuri de alamă, de culoare sângerie, iar bărbații ținuseră ritmul bătând din palme. Când am coborât, Tim dispăruse. Preț de o clipă, am rămas în așteptare, fără să rostim o vorbă. Nu mai fusesem niciodată singur cu ea.

A ridicat din umeri, și-a aruncat brațul în jurul gâtului meu și m-a luat pe sus de la bălci, ducându-mă pe străzi de parc-aș fi fost frățiorul ei. Crescuse mult mai repede decât mine. Cam așa e cu fetele.

Am luat-o spre casă, fără să scoatem o vorbă. Un bărbat gras, cu niște arsuri groaznice, bătrân și plin de riduri, instalase o cușcă botezată „Familia Fericită” la colțul aleii Old Gravel. Pusese laolaltă pârși, o pisică, un șobolan și o bufniță, iar animalele viețuiau împreună în deplină pace. Ishbel a spus că erau ca leul care doarme alături de miel, dar eu știam șmecheria. Le puneau ceva în mâncare ca să-i facă somnoroși. Însă nu i-am spus. Lângă capela matrozilor, mi-a cumpărat o bere de ghimbir și mi-a zis să o aștept, cât ea avea să intre și să aprindă lumânări pentru băieți. Băieții erau doi frați dispăruți pe mare, cu puțină vreme înainte ca ea să se nască. Sfinții fără de păcat, așa le zicea Tim, oarecum sarcastic. Prin casă nu mai rămăsese nicio urmă, însă spiritele lor zăboveau nevăzute acolo, asemenea unor îngeri păzitori, și, din când în când, după ce termina de dereticat și se așeza lângă foc, doamna Linver își dădea ochelarii jos și îi ștergea cu tristețe, vărsând câteva lacrimi și blestemând marea în numele lor. Nu puteai s-o învinuiești. Doi fii morți și un bărbat ajuns legumă, pe care-l avea în fața ochilor cât era ziulica de lungă. Și totuși, Tim zisese că pleacă pe mare. Abia aștepta. Acolo era viața adevărată, spunea el. De îndată ce Dan Rymer avea să-l cheme, urma să se imbarce și să plece. „Mort pe mare.” Asta era scris alături de numele aflate în catastiful acela din capela matrozilor, morți pe mare, ca și taică-meu. Am întrebat-o odată pe mama dacă era și numele lui trecut acolo, dar a zis că nu. Berea de ghimbir era bună și înțepătoare. Simțeam miros de pește și de levănțică. O căruță cu zahăr a trecut pe lângă noi hurducăind, trasă de un cal maro, cu picioare strâmbe. Zvonul de bătai de ciocan și de cântece era adus de briză, iar razele soarelui erau calde. Am închis

ochii și mi-am imaginat cum se răsuțește pe tocuri, învărtindu-și fustele și dezvelindu-și câte-o gleznă, în vreme ce marinarii, în Țoalele lor zdrențuroase, aruncă o ploaie de penny. Când spăla rufele sau căra apă de la cișmea, sau când Țopăia alături de mine și de Tim pe pilonii de lemn putreziți, era o șteargărită cu părul încâlcit, dar la muncă se transforma într-o femeiușcă fardată, cu petale în păr, dansând pe scenă și împărțind sărutări marinarilor.

N-o să stau aici ca o momâie, mi-am zis eu, și am intrat după ea. Nu mai fusesem niciodată acolo. Prin strane ședea multă lume, iar o femeie aprindea o candelă. Ishbel privea picturile: lefta cu fiica sa, Iona scuipat pe Țărm, Iov și vâlvățile lui. Niște cuvinte dispuse în semicerc ziceau: *Sunt frate al dragonilor și tovarăș al bufnițelor.*

Veni spre mine și mă prinse de braț.

— Haide, șopti ea, am făcut rost de căpșuni.

— Ai stat o groază, i-am zis eu.

— Sărmanul Jaffy... Îmi ciufuli părul din creștet. Te-ai plictisit?

De multe ori mă trata ca pe-un cățel. De obicei, când auzi despre cineva că e tratat ca un cățel, înseamnă că e alungat de colo-colo, încuiat pe-afară și ținut la respect, dar nu era cazul și aici. Lui Ishbel îi plăceau cățelii. Cu timpul, începuse să gângurească și să mă gâdile după urechi de fiecare dată când mă vedea, un lucru pe care-l făcea și oricărei potăi pe care o găsea pe stradă, dar pe mine nu mă deranja deloc.

— Hai să mergem la barcă, zise ea.

Nu mai mergeam în urmă, acum pășeam alături de ea, la fel ca Tim. O epavă numită Drago zăcea de-a curmezișul pe coastă, într-un estuar tulbure, astupat de mult cu aluviunile canalelor, la care puteai ajunge doar dacă te cățărai pe un perete negru, slinos. Ici și colo se găseau niște cârlige, iar dacă te descâlțai, îți legai ghetetele de șireturi în jurul gâtului și nu inspirai prea adânc, era ușor.

Pe vremuri, Drago fusese o micuță ambarcațiune pentru pescuit, mândră, suficient de mare cât să încapă trei oameni, cel mult patru, cu o prelată de pânză ce o acoperea pe jumătate și cu o ladă pentru pește într-un capăt. Am pus berea pe ladă. Băncile dispăruseră, dar, dacă nu era umezeală prea mare, puteai sta pe jos, fărâmițând între degete lemnul vechi al epavei și privind gândacii negri și grăbiți care ieșeau din străfundurile ei moi. Când eram mai mici, ne jucam pe-aici. El tata, ea mama, eu copilul. El căpitanul, ea secundul, eu musul. Și, cel mai grozav: eu tâlharul, ea donșoara elegantă, el jandarmul. Jocurile astea dădură naștere unor revărsări de fantezie, unor scorneli cu monștri și dihănii mai stranii decât oricare altele pe care le văzusem la Jamrach.

Zgâriam imagini ale acestora în interiorul bărcii și le dădeam nume, de pildă *mandibat*, *camalung* și *koriole*, și le știam toate obiceiurile, trăsăturile și ciudățeniile. Fiare uriașe, cocoșate, veneau de la gura de vărsare a Tamisei, molcome, înfierbântate, scoțându-și limbile bifurcate. Imaginația noastră comună ne permitea să vedem aceste lucruri de la prora bărcii Drago, ce dădea spre râu.

Dar nu mai merseserăm acolo de-o groază de vreme.

Ea avea patru căpșuni, învelite într-un petic de cârpă umedă.

— Dă berea, Jaf, spuse ea.

Ne-am așezat la prova și am împărțit prada. Nu știu de unde erau căpșunile. Nu le-avea când intrase în capela matrozilor, ci când a ieșit, așa că probabil le furase de la cineva.

Două de fiecare, coapte și moi, au dispărut într-o clipită.

— Mă întreb unde s-a dus Tim, am zis eu.

Ea a ridicat din umeri, dându-mi berea.

— Crezi că s-a supărat? a întrebat ea.

— Probabil.

— O să-i treacă. Își linse buzele cu aroma de căpșuni.

— Oricum, am zis eu, lui nu-i pasă când îi supără pe alții.

— Nu vrea să fie porc, a spus ea zâmbind.

— Știu. Așa e el.

Am râs amândoi.

— A fost mereu gelos, a conchis ea simplu.

Sticla era umedă de la atingerea gurii ei. Am tras o dușcă zdravănă.

— Diseară nu mă duc la lucru, a spus ea. N-am chef. Nu mă pot obliga, nu-i așa?

— O s-o-ncasezi.

— Și?

— O să te snopească-n bătaie, i-am zis eu.

Făcea asta uneori, pur și simplu nu suporta toată aiureala gătelii. Era tare răzgâiată și i se acorda atenție, însă era și pălmuită, și scuturată. Odată a zis că se pregătește doar dacă maică-sa îi aduce o prăjitură, iar când a primit-o, și-a mânjit rochia drăguță agățată de spătarul scaunului, care aștepta să fie îmbrăcată, pregătită pentru munca de-o noapte.

— Cățea afurisită ce ești! a țipat mama ei. Știi cât am muncit la aia? Și-a plesnit-o zdravăn peste cap, făcând-o să plângă.

Pe de altă parte, Tim nu fusese lovit niciodată.

— Nu-mi pasă dacă mă altoiește, zise Ishbel, ducând mâna către sticlă.

— Ba da, îți pasă.

— Ei, zise ea, nu contează. Nu mă duc. O să stau aici până se-ntunecă.

— Nu poți să te cațeri pe întuneric, am zis eu. Dacă stai aici până se întunecă, va trebui să rămâi toată noaptea.

— Așa o să fac! strigă ea, sărind în picioare și rânjind. Toată noaptea!

— Și eu! M-am ridicat.

Mi-a dat sticla și a tras un dans caraghios, agitându-și brațele și bătând din picioare. Mi-era teamă că scândurile se vor rupe sub ea și că amândoi ne vom scufunda în apa jechoasă și rece ca gheața.

— Potolește-te, i-am spus. Dacă vrei să dansezi, ai putea la fel de bine să te duci la muncă.

S-a oprit. Umerii i s-au pleoștit.

— Nu putem, rosti ea, e prea frig.

— Ce?

— Nu putem sta toată noaptea. Am îngheța.

Așa era.

— Știu, a continuat ea, o să ne plimbăm pe-aici toată seara, până când se face foarte târziu.

Presupunea că o să-i țin companie.

— Să mergem spre vest, am zis eu, pe lângă turn. Hai să ne plimbăm așa, pe malul râului, toată seara, și să vedem unde duce.

— Putem să dormim prin boscheți, continuă ea, și să cerșim. Tu poți să fii țigan și să prezici viitorul. Știu o fată la Siameze Cat care ghicește, e floare la ureche. Oricum arăți ca un țigan.

Tim se apropie pe lângă perete, fluierând. Fluiera ca lumea. Întâi l-am auzit, apoi picioarele lui murdare și goale au apărut pe deasupra prelatei și s-a lăsat să cadă lângă noi, ca un broscoi, dându-și ghetetele jos de la gât și aruncându-le în barcă.

— Cum vă distrați? a întrebat el.

— Am avut căpșuni, i-am răspuns. Le-ai ratat, dar a mai rămas niște bere.

Ishbel îi aruncă sticla, iar el o prinse și trase o dușcă. Cerul arăta de parcă ar fi fost gata să se ducă la culcare.

— Nu mă duc la muncă, anunță Ishbel.

— Nu mai spune!

Plescăi din buze și mai trase o dușcă, ștergând cu atenție gura sticlei, cu palma lui mare și slinoasă, înainte de a mi-o da. Era ca și cum nimic rău nu se întâmplase între noi. Un fâlfâit puternic de aripi traversă râul.

— Mi-e foame, am zis eu. Aș mânca și-un cal.

— Ar fi o idee, spuse Ishbel.

— Ceva biștari? întrebă Tim.

Fata clătină din cap.

— I-am cheltuit.

— Totuna-i, zise el și scoase o pipă din buzunar. Ne-am întins la prora, fumând, în vreme ce se lăsa seara și se făcea tot mai frig. Ishbel stătea întinsă pe spate, cu picioarele sprijinite pe genunchii lui Tim.

— Nu știu ce să fac, zise ea. Să mă duc oare?

— Cum vrei.

Băiatul privea rotocoalele de fum ridicându-se și răsucindu-se în aerul nemișcat și începu să cânte „Tutunul nu-i decât o buruiană indiană”, un cântec pe care-l învățasem de la Dan Rymer, pe când hoinăream și-l întâlnisem pe Treptele din Wapping^[6].

Crește verde-n zori, se taie pe-nserat...

Ishbel îl înghionti.

— Jalnic, zise ea.

El râse și continuă, astfel că m-am alăturat și eu. Stătusem cu Dan pe Treptele din Wapping. Dan trăgea dintr-o pipă lungă și albă, care-i atârna în colțul gurii, în timp ce cânta:

*Luleaua albă precum crinul
ce-aduce multora plăcere
se poate frânge doar c-o mângâiere.
Așa-i e omului destinul...*

La refren, am început să cântăm cu toții:

Cugetă la asta când fumezi tutun!

Îl cântam prin curte, uneori împreună cu Cobbe, și râdeam. Însă nicideată nu ne aminteam toate versurile, ca și acum, așa că am renunțat și am zăcut mult timp într-o tăcere plăcută, până când Ishbel a rostit cu un glas subțire și trist:

— Cred c-ar trebui să mă-ntorc.

Tim deschise ochii și îi mângâie piciorul. Nu erau la fel, dar nici foarte diferiți. Bărbia lui era mai ascuțită, iar părul ei avea o nuanță mai închisă. Fata avea gropițe în ambii obraji, mari, tremurânde, care tot apăreau și dispăreau. El n-avea niciuna. Cred că e distractiv să te uiți la un alt chip și să știi că este exact ca al tău. Ca și cum ai privi într-o

oglundă. Uneori se uitau fix unul la celălalt, ca și cum ar fi fost fascinați, iar o dată i-am văzut cum au închis ochii și și-au pipăit unul altuia trăsăturile cu degetele, ale ei însângerate de la ros, ale lui lungi și grațioase, întocmai cum fac orbii. Treaba asta i-a făcut să râdă.

Am oftat, am azvârlit sticla goală peste bord, ne-am aruncat ghetele pe după gât și ne-am întors.

Doamna Linver ne-a pus să ne spălăm, apoi ne-a dat niște supă de carne, subțire și delicioasă. Bătrânul cioplea, focul trosnea în sobă. Iată-ne acolo, stând toți trei la masă, prostindu-ne și ciondănindu-ne, când mama lor a intrat agitată și i-a dat lui Ishbel o picătură de gin.

— Un strop, scumpete, zise ea. Te liniștește.

— Nu mă duc, spuse Ishbel, fără să se uite la ea, luând totuși ginul.

— Hai, nu face pe proasta. Doamna Linver se încruntă la părul prins în coadă, care începuse să se împrăstie pe umerii lui Ishbel. L-ai pieptănat vreun pic pe ziua de azi?

— Nu.

— Văd asta. Ar trebui să-ncepi să te pregătești.

— Nu mă poți obliga. Nimeni nu mă poate obliga. Ishbel îmi aruncă o căutătură vicleană și apoi zâmbi pe neașteptate. *Tu* înțelegi, spunea privirea ei.

Mama ei plecase, dar se întoarse curând.

— N-am timp, izbucni ea. Ridică-te. Acum.

— Nu merg. Ishbel sorbi ginul dintr-o înghițitură și plescăi din buze.

— Nu fă pe mironosița, zise Tim. E de muncă. Toți trebuie să muncim.

— O să muncesc când o să vreau eu, răspunse ea.

— Dacă nu te duci în seara asta, n-o să te mai primească. Maică-sa o apucă de braț și încercă s-o dea jos de pe scaun, dar ea râse și se ținu de masă. Abia când masa începu să se încline și să se hâțâne, în timp ce eu și Tim o țineam strâns, și totul începuse să cadă de pe ea și să se împrăstie pe jos, abia atunci fata i-a dat drumul, îngăduindu-i mamei ei s-o ridice în picioare.

— Nu mă duc, femeie nebună ce ești! strigă ea chiar în urechea maică-sii.

Doamna Linver se crispă și-și frecă tâmpla.

— Sunt obosită! țipă Ishbel. N-am chef de dansat, nu poți să-ți bagi chestia asta în capul ăla prost?

— Asta-i periculos! urlă la rândul ei maică-sa. Poți s-asurzești pe careva cu treaba asta!

— Nu-mi pasă!

Atunci maică-sa a plesnit-o. Văzusem zeci de astfel de scene, dar

asta era diferită. De astă dată, Ishbel a ripostat. S-a întâmplat iute – într-o clipită –, ochelarii mamei ajunseseră să stea pieziș, iar ochii femeii rămăseseră descoperiți. Am icnit cu toții. Ishbel începu să plângă și căzu la podea, lângă genunchii moșului. Abia deslușit, omul și-a mutat privirea goală către creștetul copilei, lucrând liniștit la solzii de pe coada ultimei sirene.

Doamna Linver își scoase ochelarii. Gura îi tremura, ochii i se umflaseră și i se îngustaseră de furie. Șterse lentilele pe șorț cu mâini tremurătoare, ridicând ochii către noi, orbi și mohorâți.

— Ah, mamă! strigă Tim, sărind și alergând către ea, s-o îmbrățișeze.

— O să vezi tu într-o bună zi, ființă egoistă ce ești, rosti cu glasul tremurat doamna Linver.

Ishbel sări în sus, cu fața brăzdată de lacrimi.

— Știu, știu, știu, spuse ea cu asprime.

— Nu-i nimic, mamă, zise Tim. N-o supăra și mai mult, Ish. E totul bine acum, mamă.

— Da da da, sigur sigur sigur. Ish zâmbi extravagant și sări în picioare. E vremea să merg la muncă! E vremea să merg la nenorocita aia de slujbă! Și pe loc o zbughi în odaia din interior.

Era ursuză când am condus-o la slujbă, douăzeci de minute mai târziu. Își dăduse cu prea multă pudră, ca să ascundă urma palmei de pe obraz, iar buzele îi erau prea roșii.

— Nu-mi iei niciodată apărarea, îi reproșă ea lui Tim.

— Nu-i adevărat.

— Mereu îi iei apărarea mamei.

— Ce-ar trebui să fac? *Și eu* trebuie să mă duc la muncă. Uneori mă trezesc la patru dimineața. La fel și Jaf. Toată lumea trebuie să muncească.

— M-am săturat! zise ea și lovi cu piciorul o piatră. Când își ridică din nou privirea, ochii îi străluceau.

Am cuprins-o cu brațele.

— O să te-aștept și-o să te conduc acasă după ce termini, am zis eu.

— Nu-i nevoie. Tim se băgă între noi.

Ea mă îmbrățișă.

— Mulțumesc, Jaffy. Firișoare albe din pudra ei îmi intraseră pe nări și îmi venea să strănut. Fata arăta ca o păpușă. Ești foarte generos.

— Generos? pufni Tim.

Voiam să rămân alături de ea, însă i-am dat drumul.

El se apropie din cealaltă parte și se așează în fața ei, fără să

rostească o vorbă. Vreme îndelungată, s-a uitat doar în ochii fetei, cu privirea lui aspră și blajină. Ceva se întâmpla între ei, o chestie între frate și soră, la care eu nu puteam fi părtaș. Umerii lui erau aduși, buza de jos îi atârna. Pe față i se citea un aer bătrânesc. De unde izvora, n-aș fi putut spune. Ea se înmuie vizibil.

Am mers mai departe, la distanță unul de altul. La ușa localului Malt Shovel, ea se întoarce către mine și spuse:

— Ai face bine s-o ștergi spre casă, Jaffy. Îți mulțumesc în veci pururi.

— Trebuie să se pregătească acum, spuse Tim.

Mama era plecată când am ajuns acasă. Îmi amintesc c-am luat telescopul lui Dan Rymer, l-am scos pe fereastră și am privit Strada Watney, zăbovind ici și colo asupra unor detalii stranie în crepusculul dens: un chip, o pisică, o anghinare, o băltoacă lucioasă sub cișmea.

A ajuns pe fundul mării cu multă vreme-n urmă. Mi-aș dori să-l mai am și acum. Era minunat – modelele sculptate în mahonul bine lustruit, alama lăcuită. Pe apărătoarea de soare, argintul era gravat cu un model în formă de pană. Telescopul pe care-l am acum este solid și simplu, însă claritatea n-are cusur. Mă uit la păsări și, în unele nopți, privesc stelele prin plasa ce-acoperă grădina. Cât am umblat pe mare, am ajuns să cunosc destul de bine aștrii. Nu te poți baza pe soare și pe lună – uneori se poartă ciudat însă pe stele, da. Când le privești prin telescop, încep să pâlpâie asemenea unor aripioare albe care ard într-un foc argintiu. Apoi, dacă îți concentrezi lentila aici jos, pe ochiul unei păsări, îi zărești strălucirea, viața. Iar alteori, câte un lucru se apropie atât de mult, încât tresari.

E ca și cum ai privi în trecut. În depărtare, licăresc aripi albe, nimic nu e clar. Mai aproape, vezi detalii: velaturile marilor corăbii care se întretes pe bolta întunecată; acoperișuri, clare în obiectiv, amplificate și, uneori, câte un fulger, foarte aproape. Seara asta e una de primăvară târzie. Scobitura unui os de balenă, aspră la atingerea degetelor mele, îmi aduce aminte de penele gravate pe vechiul telescop de când eram un băiețel, și-mi amintesc de-o noapte de mult trecută: fusese o zi minunată, inima îmi bătea ușor, când am ajuns acasă și am plâns, fără să știu de ce, năpustindu-mă pe deasupra acoperișurilor cu ochiul meu atâtevăzător, gândindu-mă la Ishbel. Ea era pe scenă, rânjind generos, prinzând monede în palmele ei mici, însângerate, cu degete butucănoase. Cânta „Cofița cafenie”, „Băiatul orb la joacă” și „Inima ce bate pentru altul”, iar marinarii beți râdeau și boceau.

PARTEA A DOUA

Capitolul 4

Cam asta a fost cu Jaffy, copilul. N-a rezistat prea mult, nu-i așa? Ce a fost el? Un fluture. A fost măturat de un talaz. L-a mâncat un tigru. Doar capul a rămas din el, zăcând pe caldarâm. Lăsați-l să vorbească. Lăsați-l să se rostogolească pe vechiul Rateliffe Highway, o fantomă flămândă, răcnindu-și povestea către toți cei care vor s-o audă. Știu acum de ce marinarii cântă atât de frumos în bărcile lor de pe fluviu, de ce simțurile mele neșlefuite se tânguiau, când ascultam în pătuțul meu din Bermondsey. Am aflat la cincisprezece ani.

Tim era de-acum mare grangur. Când Bulter s-a căsătorit și a plecat, Jamrach a zis că era prea isteț pentru ogradă și prea visător ca să lucreze cu animalele, astfel că eu, Cobbe și un băiat nou făceam toată treaba murdară, iar Tim era conștopist și primea o leafă mai mare. Purta guler la muncă. Maică-sa i-l apreta în fiecare seară. La momentul despre care vorbim, eram deja apropiați. Încă putea să fie porc, dar era unul din aceia pe care lumea-i iartă. Așa sunt unii. Odată, n-am vorbit cu el vreme de trei săptămâni, iar el n-a putut suporta, a venit la mine, ținându-se aristocrat și drept, și mi s-a adresat ca un bărbat, a zis că eram cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată, singurul prieten adevărat. Viața-i scurtă. Ce poți face?

În ziua în care am aflat despre dragon, Tim era în curte cu noi, mutându-se de pe-un picior pe altul, în frig. Omul domnului Fledge și Dan Rymer stătuseră în birou toată dimineața, discutând aprins despre ceva grozav. Îl dăduseră afară ca să vorbească între ei.

— Se coace ceva, tot zicea el plin de importanță, purtându-se de parcă știa mai mult decât în realitate. Avea bucle rotunde, lipite de frunte, iar ochii îi erau strălucitori. Respira aburi prelungi. L-au chemat când omul lui Fledge a plecat, iar după zece minute, a ieșit în fugă.

— Mă duc pe mare! Cu Dan! O să prindem un dragon! Și-o să fim bogați!

— Nu există dragoni, spuse Cobbe.

Dar Tim continua să trăncănească despre cum Dan știa pe cineva care știa pe altcineva, care la rândul său văzuse un dragon ieșind dintr-o pădure aflată pe o insulă din estul Mării Java. Despre cum domnul Fledge, care mereu voia să aibă ceea ce nimeni altcineva nu avea, ceea ce nimeni altcineva nu avusese vreodată, era acum hotărât să devină prima persoană din lumea civilizată care să fie proprietarul unui dragon. O corabie pleca în trei săptămâni, iar Tim urma să se îmbarce ca mâna dreaptă a marelui vânător, navigând către răsărit și apoi mai departe,

până când aveau să facă înconjurul globului pământesc.

— S-a ținut, spuse Cobbe, arătând către tâmplă. Asta tre' să fie.

Mi-am imaginat un monstru uriaș, zburător, care fâlfâia ușor din aripi, asemenea unui bătlan, scuipa flăcări, se bătea cu feți-frumoși, găsise o comoară și mânca fete. Cu nările foarte mari, rotunde, din acelea prin care te puteai târî ca printr-un canal din Bermondsey.

Eu eram cel mai priceput la animale, toată lumea știa asta. De ce nu mergeam eu?

— Nu cred că ai șanse prea mari, am rostit eu, nu uita de foc.

— Ce foc?

— Scoate flăcări pe nări.

— Nu fi tâmpit! Asta scrie doar în cărțile cu povești. Nu mă crezi, nu-i așa? Haide! Era înnebunit, radia de încântare și mă trăgea în biroul în care Dan Rymer și domnul Jamrach beau rachiu, învăluți într-un fum gros.

— E adevărat, nu-i așa? întrebă Tim. Spuneți-i!

Se duse în spatele biroului și se lăsă pe spate în scaun, ajungând aproape la orizontală, întinzându-și picioarele lungi pe birou și înlănțuindu-și degetele la ceafă.

— E-adevărat, zise Jamrach. Din fericire, domnul Fledge are mulți bani și puțină minte. El și Dan izbucniră în râs.

— Un dragon?

— Un dragon, dacă se poate numi așa. Dan mângălea pe o bucatăică de hârtie. Dacă există. Cu siguranță că băștinașii cred că există. Îi zic Ora. Umblă tot felul de zvonuri. Am vorbit odată cu un om din Sumba, care a zis că bunică-su a fost mâncat de unul din ăștia. Și mai era și un balenier care locuia pe o insulă. Avea și ăsta o poveste. Sunt multe povești.

Îmi arată ce desenase. Semăna cu un crocodil cu picioare lungi.

— Dragonii adevărați trebuie să aibă aripi, am zis eu.

Dan ridică din umeri.

— O să fim plecați trei ani, zise Tim entuziast.

— Doi sau trei, adăugă Dan. Depinde.

— De ce depinde? am întrebat eu. El ridică din nou din umeri.

Domnul Fledge era proprietarul unei baleniere numite Lysander⁽⁷⁾. Pornise din Hull și, în acel moment, era încărcată la vechiul doc Greenland. Aveau să culeagă echipajul de pe drum și să se îngrijească de animalele sălbatice – dacă era cazul – la întoarcere. Adu-i un dragon, zisese omul lui Fledge, și nu mai e nevoie să muncești în vecii vecilor.

L-am lăsat pe Tim să se bucure de triumful său vreme de câteva zile,

apoi m-am dus la docul Greenland. Lysander era o corabie foarte bătrână, ultima de felul ei, aş zice, şi era în căutare de echipaj. M-am înscris. Domnul Jamrach ştia prea bine că putea să găsească alt băiat pentru menajerie.

— Ai nevoie de mine pentru animale, am zis eu când l-am anunţat pe Dan că merg. Sunt mai bun decât el.

Şi-a lăsat capul pe spate, mijindu-şi ochii prin vălătucii de fum care îi mângâiau faţa, şi a spus:

— Ei bine, bănuiesc că poţi să-l supraveghezi pe Tim.

Biata mama, a fost înnebunită de durere!

— Ah, nu vreau să te duci pe mare, Jaffy! s-a tânguit ea când i-am dat vestea. Am ştiut mereu că asta o să se-ntâmplesc într-o bună zi şi mereu mi-am dorit să nu fie aşa. E o viaţă îngrozitoare! Mult prea grea pentru un băiat ca tine... Odată ajuns acolo, nu mai e cale de-ntoarcere, să ştii.

Pe atunci locuia în Limehouse. Se însoţise cu un pescar pe nume Charley Grant, un ins de treabă. Când i-am dat vestea, pregătea heringi pe un tăietor, spintecându-le pântelele şi trântindu-i jos, turtindu-le spinările cu partea boantă a unui cuţit.

— Ştiu asta, mamă. N-o să vreau să mă întorc. Mi se părea anapoda să-mi arăt încântarea, având în vedere starea mamei, dar îmi era greu. Se înroşise şi se chinuia să-şi stăpânească lacrimile. În ceea ce mă priveşte, simţeam că plutesc.

— I-auzi la el, zise ea, habar n-are despre ce vorbeşte!

Biata măicuţă! Acum n-ai mai confunda-o cu un copil. S-a îndesat şi vremea şi-a pus pecetea asupra ei, iar părul a-nceput să-i încărunească la tâmples. Totuşi, încă mai merge ca un marinar.

— Am ştiut întotdeauna că aşa o să sfârşeşti, zise ea cu ochii trişti, ceea ce m-a îndurerat. O iubeam pe mama. Pentru mine, ea o să fie de-a pururi o îmbrăţişare caldă în miezul nopţii.

— Atunci, ce vrei, mamă? am zis eu, încercând s-o binedispun. Ei? Ce să-ţi aduc?

— Nu vreau nimic, prostuţule.

— Stai liniştită, mamă! O să-mi fac un rost. Nu pot să mă-nvârt pe-aici toată viaţa, nu-i aşa? Aici nu-s bani. Cum te aştepţi să am grijă de tine la bătrâneţe, dacă stau aici toată viaţa? N-o să mai am aşa o şansă. Gândeşte-te!

— Tocmai ăsta-i necazul, răspunse ea, dându-mă la o parte cu mâna duhnind a peşte şi scoţându-şi şorţul. Mă gândesc tot timpul. Fir-ar să fie! Ai mâncat?

— O grămadă. Uite, mamă, toarnă-mi un pic de ceai, te rog.

— Mie toate astea mi se par niște nebunii, spuse ea, îndreptându-se către foc.

Am râs.

— Tocmai asta-i frumusețea, i-am zis. Chiar așa! Fii mândră! Poți să le spui tuturor: Fiul meu a plecat să prindă un dragon. Asemenea cavalerilor de pe vremuri...

— Ai spus că n-ai treabă cu vânătoarea! S-a întors acuzator, cu vâtraiul în mână.

— Nu am, nu am, nu am, zic și eu într-o doară. Bineînțeles că nu am. Am râs din nou. Simțeam că plutesc. Asta face Tim, nu eu. Dar iau și eu parte la afacere.

Cât de important sunau vorbele mele! Cum le mai fermecau pe fetele de la Spooky's și de la Malt Shovel... Afacerea! Marea afacere!

— Ai doar cînșpe ani, zise ea, și nu ești bărbat în toată firea.

— Ba bine că nu!

O, ba bine că nu! Avea și trebșoara asta binefacerile ei. Mă iubeau ca pe un prunc, curvele alea cât casa, toate doreau să mă ia la piepturile lor moi, cu iz de lămâie și de lavandă. Bineînțeles că mi-am cufundat adesea chipul în rotunjimile acelea catifelate și am sorbit adânc, ca un copilaș care se hrănește cu laptele mamei, și niciodată nu mi-au luat un penny pentru ceea ce alții plăteau. Cu toate astea, acum eram bărbat în toată firea. Rămâneți cu bine, fete din Londra! Jaf Brown pleacă în jurul lumii și, data viitoare când îl veți vedea, va avea ce povesti.

— Ah, Jaffy, nu vreau să pleci! Mama își lovi furioasă un ochi cu palma. Aș vrea...

— Te rog, mamă, am rostit eu, rușinat și agasat.

Te rog, nu-mi strica momentul, aș fi vrut să zic. Nu vreau să fiu nevoit să-ți port de grijă cât sunt plecat. Te rog, te rog, mamă, nu-mi îngreuna sufletul.

— Ies bani din asta, mamă, am zis eu. Mulți bani. E un om foarte bogat.

— Ah, stai jos, spuse ea, și bea-ți ceaiul. Știa că nu avea ce să facă.

— Asta nu-i nimic, a spus Tim când ne-am văzut. S-o fi auzit pe *maică-mea*. Nostim! Și degetele lui lungi și agile îi fluturară în jurul feței. „Ah, nu tu! Nu și tu, Tim! Nu-u-u! Nu-u-u-u! Ah, Doamne Dumnezeule din ceruri! Nu-u-u-u!”

Am râs. Ce altceva ar putea să facă un băiat, decât să frângă inima mamei lui?

— Să mergem la Meng, continuă el.

Ishbel era la Meng cu Jenny de la Spoony's. Asta făcea ea. Munea toată noaptea, aducea bani la Quashies, la Rose and Crown, la Paddy's Goose, iar după-amiaza mergea la Meng. Drago nu mai era de mult, fusese distrus bucată cu bucată într-o săptămână fierbinte de iunie, când algele verzi și măloase miroseau ca subsuoara lui Neptun. Meng era noul nostru Drago. Un chinez îmbrăcat cu o haină roșie, strălucitoare, ședea în ușă. Tablourile de pe pereți erau de mătase, iar gura imensă a căminului avea o strălucire galbenă. M-am așezat lângă Ishbel, lângă perete, iar Tim la celălalt capăt al băncuței, tolănindu-se lângă roșcata Jane și mestecând un bețișor de lemn dulce.

— Ah, iată-i, rosti Ish, trăgănat și sarcastic. Salutare, mari exploratori! Trântorii ăștia mă părăsesc, Jane.

— Știu, îi răspunse Jane, aranjându-și buclele roșii și ferme. Vuiștește tâgul.

— Trei ani! Eu ce să fac în tot timpul ăsta, prinsă aici, de una singură? Își puse brațul în jurul gâtului meu. Trecuseră doi ani de când începuserăm să ne giugiulim, dar nu mă lăsase niciodată s-o sărut. Mă scotea din minți!

Meng se interesă dacă vrem ceva. Tim dădu afirmativ din cap și plăti pentru amândoi.

— Trei ani? zise Jane. E o groază de timp.

— Poate mai puțin, am completat eu, ca să nu ne-ndepărtăm de adevăr.

— Păi, de-aici încolo, nici n-aveți unde să mai mergeți, nu-i așa, băieți? zise Jane. Să știi, Jaf, că Bob zice că nu vrea să te piardă.

— Cred că-i o nebunie. Ishbel își scutură părul, agățată în continuare de mine. Cred că Fledge e scrântit. Trebuie să fie, numai că nu și-a dat nimeni seama, el vrea asta, el vrea ailaltă, și nu-și arată chipul niciodată, nemernicul, e complet dus cu capul, dacă mă-ntrebi pe mine. Pesemne că locuiește într-un castel de unde nu iese niciodată și poartă o mască, din pricină că e înfiorător de urât.

— Fără-ndoială. Tim se aplecase către gâtul rotunjour și catifelat al lui Jane. Cui îi pasă? El plătește.

— Nu-i un dragon adevărat, le-am reamintit.

— De unde știi? a ripostat Tim. Nimeni nu știe ce e.

Pe polița de deasupra căminului se afla un dragon, alături de mai multe pipe și o bufniță sculptată în ceară. Am cugetat la această dihanie, la această veche poveste. Mi s-a arătat în adâncul pădurii, uriașă, cu ochii roșii și limba stacojie, bifurcată asemenea cozii de rândunică și subțire ca un fir de iarbă, ieșindu-i ca un fulger din gură. Stând acolo, așteptând să fie găsită.

— Dan Rymer zice că e ceva acolo, spuse Tim neclintit.
— Și el știe, nu-i așa? comentă Ishbel. El știe totul.
— Știe al dracului de multe, asta-i clar. Tim își lăsă capul la loc și trimise un nor mare și albastru de fum către tavan, zâmbind. În lumina focului, părul îi strălucea ca aurul. Nici nu știi dacă își dorea cu adevărat să meargă. Zicea că da, însă cu Tim nu puteai să bagi mâna-n foc. Nici chiar Jamrach nu știe nici pe jumătate din câte știe Dan despre animalele sălbatice, continuă el.

Sunt tot felul de dragoni, bineînțeles. Noi căutam un dragon oriental. Cel de pe spatele hainei roșii și lucioase a portarului și cel de pe polița căminului erau dragoni orientali, un soi feroce de șerpi înaripați, cu cozi în spirale nenumărate, cu capete enorme, cu mustăți și ochi uriași, bulbucați.

— Nu-i un dragon adevărat, am repetat eu. Nu are aripi.
— Mă bucur că te duci, Jaf, spuse Ishbel. Își apropie fața de a mea, așa încât îi simțeam respirația cu iz de mirodenii. M-am tras un pic înapoi. Asta era o chestie care se întâmpla din când în când, și doar când avea ea chef. Nu era drept.

— Te bucuri că scapi de mine? am zis.
— Nu fi prostuț. Și-a lăsat capul pe umărul meu, și iar nu era drept. Tu ești cel înțelept. Trebuie să ai grijă de el.

Tim, afundându-se în poala lui Jane de la Spoonys, pufni la ideea că eu i-aș fi putut purta lui de grijă. Am cuprins-o pe Ishbel pe după mijloc, iar ea nu s-a împotrivit.

— E doar un crocodil mare, am zis eu. E doar o vânătoare de crocodili, asta-i tot.

— Știu, rosti ea zâmbind, cu ochii grei de somn, și poate că nici n-o să-l găsești.

Tim dormea în poala rotundă a lui Jane. Într-o rochie albă, cu pantofi albi, Jane zâmbea în timp ce fredona o melodioară pe care o știam de la Ishbel, care o cânta cu ani în urmă la colțul înmiresmat al Străzii Baroda, lângă prăvălioara cu mirodenii. Cerul se scutura, stropi întunecați cădeau pe pietre, femeile zâmbeau, treceau marinari cu mantale albastre, iar maică-sa își păzea coșul cu sirene planturoase. Machiată, Ishbel cânta „Sirena”, pieptănându-și părul cu un pieptene imaginar și admirându-se într-o oglindă imaginară. Iar când fredona: „Trei ture a făcut frumoasa noastră corabie, trei ture a făcut...”, se învârtea de trei ori într-un soi de cerc și încheia lăsându-se jos, pe caldarâm, într-o învălmășeală grațioasă de fuste, cu brațele legănându-se ca algele.

*... și pe fundul mării s-a scufundat,
Al mării, al mării,
și pe fundul mării s-a scufundat.*

Ziua lor de naștere, a lui și a ei, era pe întâi august.

La cea de-a zecea aniversare a ei, i-am dăruit o scoică. A învrednicit-o cu o privire.

La cea de-a unsprezecea aniversare, i-am dăruit o carte cu poze mișcătoare^[8]. A râs o dată sau de două ori, în timp ce se juca sub prelata pe care ploaia bătea darabana.

La cea de-a douăsprezecea, nu mi-am mai bătut capul și mi-am jurat că nici n-o să mă mai sinchiesc vreodată.

La cea de-a treisprezecea, i-am dăruit o portocală.

La cea de-a paisprezecea, i-am făcut cadou un șoarece tărcat. L-a botezat Jester și îl lăsa să alerge de colo-colo în șorțul ei.

La cea de-a cincisprezecea, i-am dat un inel de aur, pe care l-am furat de la un marinăr beat de la Spoony's.

Jester a murit.

La cea de-a șaisprezecea aniversare, i-am dăruit un șobolan nemaivăzut, foarte frumos. A iubit animalul acela. L-a botezat Fauntleroy. Când ea mergea pe stradă, Fauntleroy trăgea cu ochiul din gluga ei. Era alb ca zăpada, avea ochii roz, strălucitori, și îi plăcea muzica.

Fauntleroy a însoțit-o când a venit să-și ia rămas-bun.

*Lordul Lovell șade-n ușă,
Țesălându-și armăsarul alb ca neaua,
Lady Nancy Belle trecu și se opri-n loc,
Ca să-i ureze iubitului la drum noroc.
În larg, departe, voi pleca, iubirea mea.
Meleaguri stranii să-ntâlnesc...*

Pe viața mea că nu-mi amintesc versul următor!

*Aflat-am meleaguri stranii
Și ele m-au aflat pe mine,
Iar ei m-au iscodit cu ochi întrebători...*

Mă aflu în odaia cu păsări tăcute, un loc unde mă tot trăgea ața, cu două zile înainte de plecare, când am căpătat impresia că eram urmărit.

— Jaf, am venit doar să-mi iau la revedere, spuse ea.

— Nu vii să ne conduci?

— A, ba da, răspunse, dar vor fi cu toții acolo, nu-i așa?

Am căzut în genunchi și i-am sărutat mâinile puternice, butucănoase, și unghiile roase, am plâns și i-am spus că o iubesc. Nu, nu i-am spus. Am scos un „Ah!”, și asta a fost tot.

— Pot să stau doar o clipă, a continuat ea.

— Te duci la muncă?

— Mama are nevoie de minte.

— Ah...

— O să fie ciudat să nu te văd atâta vreme.

Am râs.

— Ai fi vrut să vii? am întrebat-o.

— Balenierele put, s-a strâmbat ea.

Amândoi eram stingheri.

S-ar putea ca asta să fie ultima dată, am cugetat eu. Am întins brațele și am tras-o aproape de mine.

— Vă urăsc pe amândoi că plecați, a spus ea deodată, cu lacrimi în ochi. Când am sărutat-o pe gură, m-a sărutat și ea. S-au scurs clipe îndelungate și dulci până când ea s-a retras, zicând că trebuie să plece, luându-mă de mână și trăgându-mă afară, în timp ce capul mi se învârtea. Am condus-o la poarta din spate. Cobbe ardea gazul prin ogradă. Leoaica rodea liniștită la o halcă de carne de vită, ținând-o strâns cu labele, lingând-o tandră, mâncând cu ochii-nchiși.

— O să ai grijă de el, da? spuse Ishbel. Nu e atât de curajos pe cât se laudă, să știi.

— Nici eu.

— Tata nu vrea să dea mâna cu el, mai spuse ea. Chiar a plâns. Nu-i zice că ți-am spus.

— Sigur că nu.

Am rămas zâmbind ca doi tembeli.

— Nu-i decât un copil mare, a mai spus.

— La fel și eu, am zis.

— Ce face mama ta? întreabă ea.

Ca și cum nu s-ar fi ntâmpnat nimic.

— O să se descurce. L-a pus pe Charley să stea de vorbă cu mine, ca să mă convingă să rămân și să intru în afacerea cu pește. „Vorbești serios?” l-am întrebat eu. „Să lucrez într-o dugheană cu pește, sau să plec în jurul lumii?”

Fata râse.

— Ei bine, spuse ea, aranjându-și părul, ar trebui s-o iau din loc, și dusă a fost.

Trei ani și mă-ntorc bărbat, mă-ntorc alt om. O să văd locurile strănii pe care tânjeam să le văd. O să văd marea. Se poate să te sature vreodată de mare? M-a întrebat asta într-o zi, când stăteam pe pod. Ea nici măcar n-o văzuse vreodată, iar eu mă rog nici să n-o vadă.

M-am dus acasă și am privit apusul pe fereastră. Era luna mai. Cerul era un ochi roșu, iar acoperișurile erau negre. Văzduhul era presărat de insule. Valurile săltau. Se vedeau minunatele Insule Azore. Jaffy Brown a murit. S-a transformat, *a fost* transformat într-o fantomă, pe un ocean bântuit de divinitate. Ochii mei erau una cu orizontul indigo.

Dis-de-diminează, pe chei se aflau câțiva docheri și hamali răzleți, o mână de babe și câteva mame, nu și a mea. Mama se depărtase cu totul de mine. Ne luaserăm la revedere. Nu suporta chestia asta, așa zicea. Dacă te duci, atunci du-te și întoarce-te cât mai repede cu putință, dar nu te aștepta să-mi faci plăcere. Nici domnul Jamrach nu voia să plece. Când mi-am luat simbria de la el, cu o seară înainte, m-a prins de braț, și-a apropiat chipul de al meu și m-a fixat cu ochi stăruitori, albaștri și apoși, făcându-mă să mă simt nelalocul meu.

— Să ai grijă de tine, Jaf, a rostit el cu asprime. Nu o să te conduc pe chei.

Ne-am strâns prietenește mâinile și ne-am zâmbit stânjeniți, până când în ușă a apărut cineva care voia niște păsări, ceea ce mi-a îngăduit să-mi iau tălpășița pe nesimțite.

Soția lui Dan Rymer stătea în picioare pe chei, o femeie înaltă, frumoasă, cu spatele drept, cu copiii printre fuste și un bebeluș în brațe. O adunătură de marinari portughezi care debarcau pentru un zaiafet și-au aruncat privirile asupra lui Ish, venită direct de la Paddy's Goose și încălțată cu pantofii ei roșii.

N-a plâns și nici nu s-a agitat. Fiecare am primit câte o sărutare pe gură. L-a îmbrățișat îndelung pe Tim, apoi pe mine, ceva mai grăbit.

— O să-l aduci teafăr acasă, Jaf, a rostit ea.

Încă o mai văd stând acolo, făcându-ne cu mâna, ținându-și palma streășină la ochi.

Capitolul 5

Când am pășit în cele din urmă la bord, groaza care îmi frământa măruntaiele se contopea cu un soi de bucurie. Voiam să privesc o balenă în ochi. Singura balenă pe care o văzusem era cea dintr-un tablou din capela matrozilor, cea care-l înghițise pe Iona. N-avea chip. Era doar o masă imensă, o monstruozitate cu gură. Însă o balenă are ochi, știam asta, și voiam să privesc în ei, așa cum priveam în ochii tuturor animalelor care soseau și plecau din curtea lui Jamrach. De ce făceam asta? Nu știu. Nu mi-am dat seama niciodată.

Cu toții eram nesăbuiți, niște nerozi entuziaști cu inimi entuziaste, zburdând în acea primă dimineață, făcând lucru de mântuială din orice ne cădea în mâini. Nu știam nimic, chiar nimic, și nici nu ne cunoșteam unul pe celălalt. Opt dintre noi erau novici, opt dintr-un număr de douăzeci de bărbați – bărbați, zic –, dintre care cel mai mic, Felix Duggan, avea paisprezece ani, un băiat guraliv din Orpington, iar cel mai bătrân avea șaiszeci, un negru sfrijit numit Sam. Slavă Domnului că Dan avea grijă de noi, că era cu noi, dar nu ca noi. Îl știam de șapte ani, dar n-am ajuns să-l cunosc cu adevărat până când n-am navigat împreună. Acum îl cunosc. Acum îl știu mai bine ca oricine.

Corabia Lysander era o frumusețe, trecută prin multe, bine păstrată, mică și îngrijită. Căpitanul privea de pe dunetă cum noi ne făceam de râs, în vreme ce secundul, un dement rumen la față și cu trăsături grosolane, pe nume domnul Rainey, mergea cu pași mari, înjurându-ne și blestemându-ne. Isuse Cristoase, ce-am făcut? m-am întrebat. Sunt nebun? Ah, măiculiță! Catargele și vergile, și pânzele, întreaga lucrare avântată, era plasa unui păianjen țicnit, țesută pe cer. Parâme, parâme, un milion de parâme, și fiecare, a dracului, avea propriul nume, iar dacă-o apucați pe cea greșită, făceai rahat' praf. Cum am reușit să ne descurcăm, n-am nici cea mai vagă idee. Probabil c-a fost vorba de strădaniile celor câțiva care știau ce fac: negrul bătrân pe nume Sam, un alt negru pe care-l chema Gabriel, un asiatic lungan numit Yan și Dan al nostru. Aceștia patru au urnit nava din loc, cu ajutorul câtorva flăcăi nu mai mari decât mine și Tim, care probabil mai navigaseră o dată sau de două ori și, prin urmare, se considerau lupi de mare încercați. Noi, novicii, ne împiedicam și ne împleticeam pe-acolo, stând în calea tuturor. L-am pierdut din vedere pe Tim. L-am pierdut și pe Dan. În fiecare clipă, încercam să fac să pară că treceam încrezător de la o însărcinare importantă la alta, arborând o față pe care, speram eu, se citea o inteligență înflăcărată. Am observat docul îndepărtându-se,

siluetele din ce în ce mai estompate, am auzit bătăile neașteptate, dulci și găunoase ale unui orologiu din Londra, urându-mi un rămas-bun prelung.

Un băiat cu chipul rotund și întunecat a apărut deodată în fața mea, trezindu-mă din visare. Mutra îi era stingheră, cu o expresie stoică, iar gura, sfioasă. Arăta așa cum mă simțeam eu, tremurând pe picioare și fără să aibă habar ce să facă. Vreme de-o clipă, ne-am uitat unul la altul, într-un acord tacit. Apoi el a zâmbit cu gura închisă și țeapănă, un zâmbet ciudat de tacticos pentru acele împrejurări.

Domnul Rainey, trăncănind din ghetе și fornăind ca un cal, ateriză între noi de undeva de sus, aidoma unui trăsnet trimis de divinitate.

— Ce-i asta? se răsti el. Vreo petrecere? Și-l înșfăcă pe băiat de cap, dându-i vânt. Imbecililor! zbiră el, mergând apăsător către punte, cu picioarele crăcănate și cu o pornire dușmănoasă. Dumnezeu știe de ce nu m-a lovit și pe mine. Cred că de-abia aștepta să ajungă la următoarea țintă, vreun biet băiat aflat sus, pe un catarg.

— Idiotu' dracului! urlă el, cu capul dat pe spate. Futu-ți morții și răniții, cu neamu' tău de lepădături cu tot! Mișcă-te-ncoa'!

Am șters-o rapid, l-am căutat pe Tim, însă nu l-am zărit nicăieri. Stăteam de pomană. Cineva mă plesni peste ceafă și-mi ordonă să mă mișc.

— Nu știu ce să fac! m-am plâns eu, brusc scos din minți. Cum se putea aștepta cineva ca eu să știu ce să fac?

Bărbatul era deșirat, slăbănog, cu un nas lung și sensibil ca al unui furnicar și cu sprâncene arcuite, care-i dădeau un aer comic.

— Uite, zise el și mă târî la cabestan^[9].

Ah, Dumnezeule, afurisitul de cabestan! O mare roată orizontală aflată pe punte, lângă teuga^[10] noastră – ah, să fi stat acolo jos, cu cufărul meu de călătorie pe mare! –, pe care o împingeam în cerc, cot la cot cu un băiat mare, vânjos și blond, care avea formația unui bou de povară. Chiar și el gemea și se încorda, înjurând cu stăruință în limba lui. Eu simțeam că-mi plesnește șira spinării. Individul ăla lungan și slăbănog a sărit să ne ajute, cu părul brunet și drept care-i intra în ochi, la fel de subțire ca el. Nu prea avea carne pe oase, însă era vânjos.

— Hop, acum, spuse el, *împinge!*

Împinge. Împinge. Dincolo de orice altceva ai fi crezut că poți face vreodată, împinge. Eram întrucâtva conștient de ceilalți, care alergau de colo-colo, de fluierături, de strigăte, de râsete, de scârțâielile și de gemetele teribile ale corăbiei în timp ce o manevram, precum și de o nouă senzație de ușurătate care-mi dădea un sentiment de cădere,

chiar dacă picioarele îmi erau ferm proptite pe puntea vasului.

Matrozii portughezi băteau din palme și ne aclamau, și n-am mai avut răgaz să ne uităm înapoi, către cheiul care se îndepărta, de unde Ishbel ne privea alături de hamalii somnoroși, de mamele îndurerate și de soția lui Dan Rymer.

Am plecat din oraș pe calea apei. Scripeții și tavernele se pierdeau în zare, soarele devenea mai strălucitor, aruncând raze de aur peste magazii și peste crestele valurilor. Velele fâlfâiau în bătaia brizei. Căpitanul, un bărbat solid, cu pieptul și cu fața pătrătoase, palid, pistriat și cu sprâncene subțiri și arămii, veni și se plimbă printre noi, urmat îndeaproape de un cățel cafeniu și flocoș, zâmbind vag nimănui anume și adresându-se doar secundului. Eram bucuroși că avem un cățel la bord. Nu mă așteptasem la asta.

Eu și Tim stăteam lipiți de Dan. Aveam multe de învățat, așa a spus el și s-a apucat de îndată să ne predea denumirile lucrurilor. Toți cei pe care îi cunoșteam rămâneau în urmă, asemenea unor brațe care-ți dau drumul din strânsoare. Uscatul a devenit verde și s-a ridicat de-o parte și de alta, iar mlaștinile ne-au înghițit. Chemarea jalnică a păsărilor cu picioare lungi s-a prăvălit peste stof. Pescăruși cu ochi feroce săgetau aerul de pe flancuri, însoțindu-ne până la North Foreland, unde domnul Rainey m-a trimis sus, în vârful catargului.

Sunt un bun cățărător și nu mi-e frică de înălțime; era cel mai bun moment să urc, cu marea care creștea înaintea noastră și cu pânzele arboretului gata să prindă vântul. A fost prima dată când am văzut marea adevărată. Prea mare, când o vezi pentru prima dată, bineînțeles. O strălucire pe care nu ți-ai fi putut-o imagina vreodată, deși ți-ai imaginat atât de multe. Acolo-n cer, în vârful lui Lysander, care naviga cu toate pânzele sus, călăream o vietate. Bompresul⁽¹¹⁾ corăbiei se înălța și cobora aidoma gâtului unui cal în galop. Stropii de apă vâjâiau, iar bărcile de pescuit balene se cutremurau din încheieturi. Am privit în jos și l-am văzut pe Dan Rymer în elementul său, discutând cu căpitanul pe dunetă. Sfrijitul Sam, cu chipul plin de riduri, trecu în fugă pe lângă o vergă, cu ușurința unei pisici din port, zâmbind. Cățelul maroniu și lăptos al căpitanului traversă puntea repezător și ridică laba din spate în dreptul arboretului mare, iar eu pierdusem simțul timpului, al viitorului și al tuturor lucrurilor, eram nespus și înfricoșător de fericit și știam că făcusem ceea ce trebuia.

Mai târziu, chiar înainte de discursul căpitanului, eu și cu Tim am avut o singură clipă de pace, stând împreună lângă copastie⁽¹²⁾ și privind către apă. Își trecu brațul pe după umerii mei.

— Asta-i viața adevărată, Jaff, îmi spuse.

Toată ziua se purtase ca un câțel care scăpase din lesă. Lui îi lipsea munca în aer liber, nu animalele. Tremura ușor, dar nu știam dacă din cauză că-i era frig sau pentru că era neliniștit. E ciudat când te aventurezi prima dată în necunoscut. Îți dorești asta și, în același timp, ți-e teamă. Tim n-ar fi recunoscut în veci că era speriat. În veci. Cu toate astea, era, orice fraier și-ar fi dat seama.

— Asta-i viața adevărată, am zis și eu.

Așa se încheie conversația noastră, după care căpitanul ne chemă pe dunetă, ca să fixeze carturile și echipajele bărcilor.

Aveam trei bărci de pescuit balene, fără să le punem la socoteală pe cele de rezervă. Nu voiam să fiu pe a lui Rainey. Bărcile erau sub comanda căpitanului Proctor, a lui Rainey și a lui Comeragh – asta era secundul, una și aceeași persoană cu individul înalt, slab și cu nas mare, care mă plesnise peste ceafă și-mi spusese să mă mișc. El și Rainey erau amândoi mai înalți cu vreo cincisprezece centimetri decât căpitanul Proctor, care, deși solid și puternic, era mai degrabă bondoc. Stăteau în picioare respectuoși, două vase înalte și întunecate flankând un urcior rotund și palid, Rainey strângând niște hârtii la spate și ținându-și picioarele depărtate, iar Comeragh părănd că zâmbește tot timpul. Însă așa era chipul lui.

— Vă aplaud, domnilor, pentru strașnica reușită, grăi căpitanul, plimbându-și ochii pe deasupra tuturor, fără ca pe chip să i se poată desluși ceva. Noi, care nu știam, ne-am luat după semnele oamenilor cu vechime, care au râs, știind cumva din instinct că era o zeflema blândă, nu vorbe cu năduf. O umbră de zâmbet apăru pe fața căpitanului. O să ne-nțelegem, continuă el, fără să-și ațintească privirea undeva anume, dacă ținem cu toții minte un lucru. Pauză lungă, privire hoinară. O corabie este un loc periculos, mai ales una care vânează balene. Pauză lungă. Vă veți supune numaidecât ordinelor mele și celor ale ofițerilor. Nu vor exista excepții. Cât se poate de simplu.

Avea glasul limpede și răsunător, vorba deslușită, puternică și mult mai impresionantă decât fața, prea copilăroasă pentru un căpitan. Câțelul, rezemându-se cu o expresie tâmpă de piciorul lui, contribuia simțitor la această impresie. Vorbi cu entuziasm vreme de zece minute, despre datorie, supunere și muncă în echipă, zise că aceia dintre noi care nu mai navigaseră înainte vor primi niște îndrumători și că va trebui să facem întocmai cum ni se spune.

— Unii dintre voi știți că această călătorie are și un al doilea țel, continuă el. Îl avem la bord pe domnul Rymer – înclină din cap în direcția lui Dan –, a cărui însărcinare este să vâneze sălbăticiuni. Când vom ajunge în Indiile Olandeze de Est, ne vom abate întrucâtva, pentru

scurt timp, de la principala noastră grijă, care este, desigur, să facem rost de cât mai multe butoaie cu untură. Însă asta nu trebuie să vă preocupe acum pe niciunul dintre voi. Sunteți vânători de balene, iar aceasta este o îndeletnicire măreață și periculoasă. Acum, treaba voastră este să învățați tot ce vă este cu putință, cât de iute sunteți în stare.

Pe o corabie, legile sunt la fel de stricte ca-n oricare altă parte, a menționat el, cu reguli bătute-n cuie și pedepse clare, în cazul în care cele dintâi ar fi fost încălcate. Aceste reguli puteau fi consultate oricând, căci câte o copie a lor se găsea mereu expusă atât sub punte, cât și în teugă. Cine nu știa să citească se putea folosi de ajutorul cuiva care știa.

— Învățați-le pe de rost, a spus el. Acum sunt Biblia voastră. Și asta – ca de niciunde, o biciușcă înspăimântătoare i se ivi în mână, prezentată cu gesturile largi ale unui scamator, astfel încât stârni un murmur în mulțime – este ceea ce legea cere să se folosească asupra oricui încalcă aceste reguli. *Asupra oricui.* Fără excepții. O ținu sus, diavolesc lucru, din păr și piele, îndoit. Priviți-o cu atenție acum, pentru că o s-o pun bine, și sper din toată inima să n-o mai vedem pe toată durata acestei călătorii.

Încet, biciușca se plimbă înainte și-napoi prin fața ochilor noștri.

— Ajunge cu asta! O aruncă domnului Comeragh, care, deși păru surprins, o prinse cu îndemânare. Domnule Rainey, continuă căpitanul, răsucindu-se politicos către acesta, repartizează bărcile.

Domnul Rainey scoase o listă de nume și o citi cu voce tare. Acum, că nu mai striga și urla, părea că aduce mai degrabă cu un gargui. Cu buze groase, cu trăsături obraznice, era în același timp chipeș și urât și arăta ca și cum viața nu-i era pe plac. Mă bucur să spun că noi, Linver, Brown și Rymer, eram cu toții în barca domnului Comeragh, ceea ce ne-a adus o mare ușurare. Comeragh era cel mai bun dintre toți trei. Iar când s-au anunțat carturile, eu eram tot în schimbul lui Comeragh, însă Tim și Dan erau în schimbul lui Rainey. M-am întrebat dacă asta însemna că erau mai buni decât mine, însă am fost mulțumit că nu făceam de cart alături de Rainey.

— Hârbul ăsta, zise Gabriel, negrul înalt, tânăr și musculos ca un luptător. Ce-a fost în mintea mea? Pariez că n-ajunge nici pân-la Cap.

— Se descurcă ea, spuse Dan. E bătrână, însă a fost bine îngrijită.

— Acu' nu mai vezi multe ca asta.

— Așa-i. În curând, n-o să mai rămână niciuna.

La acea primă cină pe punte, noi, cei din teugă, am stat cu toții

lângă cazane^[13], în jurul unei hălci uriașe de șuncă de porc, așezată ca un pietroi pe un butoi căruia i se zicea hârdău. Tăiam cu cuțitul felii din carnea de porc și le puneam pe farfuriile noastre. Sarea din carne îmi împungea limba.

— Nu Proctor îi șef, spuse Gabriel.

— Nu. Rainey e cel mare și tare, adăugă un băiat brunet din Yorkshire, care venise cu corabia de la Hull. El e superiorul. Pe Rainey tre' să-l urmărești.

— Crezi? Întrebă băiatul lovit de Rainey, legănându-și genunchii. Era cu un an sau doi mai mare decât mine. Îl chema Edward Skipton, însă toată lumea îi zicea Skip.

— Da, așa cred. Băiatul din Yorkshire puse cana jos. Am fost cu el pe Mariolina, acu' doi ani. Pe atunci era ofițer. Știe el ce face, știe, știe Rainey... Proctor e aproape la fel de neștiutor ca tine.

— Iar eu îs mai neștiutor ca o ceapă degerată, adăugă Skip încet.

— Isuse Cristoase! Tim încerca să spargă în dinți un pesmet și aproape că-și rupsesse falca.

— Rainey e dur, continuă băiatul din Yorkshire, dar nu e cel mai rău. Asta nu-i o corabie periculoasă, ăsta-i un loc de joacă, pe bune. Ai noroc.

— Proctor are noroc cu Rainey, aprobă Gabriel. Proctor n-are stofă de căpitan.

— De unde știi? îl întrebă Tim.

Gabriel înfipse cuțitul într-o bucată de carne. Era mai mare decât noi, bărbat în toată firea.

— Am văzut și eu câțiva, răspunse bărbatul, lăsându-se pe spate și scoțând o bucată de tutun de mestecat.

Primul cart a fost la babord, iar eu făceam de veghe. Era o noapte frumoasă, cu stele mari și albe și cu lună. Toți cei de pe punte își făceau de lucru, Felix Duggan cu mătura lui, Comeragh cu câțelul. Bucătarul, un ins din Caraibe care nu zâmbea defel, stătea în picioare în ușa bucătăriei, trăgând din pipă. La început a fost minunat, totul părea fermecător, viața ce curgea lin pe corabie, apa neagră și vâscoasă agitându-se sub felinar, loviturile unui ciocan undeva, trosnetele și scârțâiturile vergilor și catargelor. Până când, încet-încet, cu pași mărunți, insinuându-se într-un fel ticălos pe care l-am remarcat doar când a fost prea târziu, o neliniște s-a strecurat în mine. Urcarea și coborârea pașnică a parapetului, petele de pe grinzile punții, fâșâitul apei, aidoma plescăitului dintre pilonii plini de jeg verzui ai debarcaderului din Bermondsey. Am închis ochii. În întuneric, totul se mișca, urca și cobora, se ridica și se cufunda. Viața părea lungă,

stranie și complicată. Ce să fie oare? Fruntea, înfierbântată, mi se umplu de o sudoare rece. O, nu, nu asta... Îmi era rău, asta era.

Am deschis ochii. Nimeni altcineva nu părea să aibă rău de mare. Dacă aș fi rezistat până la miezul nopții, la sfârșitul cartului meu. Te rog, nu eu. Nu eu. Ține-te tare. Sus-jos, sus-jos dansa linia bleumarin a orizontului. Leșisem în canal, mie mi se părea că eram în largul mării, deși asta era floare la ureche, dacă te gândești cât de departe trebuia să mergem. Rahat. Se apropia. N-aveam ce să fac. Am fugit într-o parte a corăbiei și am dat afară niște lichid. Doar lichid. E bine. Mă descurc. Dar apoi a venit din nou, bucățele mai mari, nedigerate și nedigerabile de pesmeți pe care nu-i puteam mesteca, viermișori cleioși, rozalii, de carne de porc, care mi-au rămas printre dinți și m-au îngrețoșat oribil.

Skip m-a văzut.

— Odată ce vine înapoi și dai afară, s-a terminat, spuse el, pe când eu mă îndepărtam împleticindu-mă de parapet.

Ehei, era o minciună sfruntată!

Am învățat o lecție dură în acele prime zile. Dacă ți-e rău, nu înseamnă că ești scutit de muncă.

— Ușor, spuse Comeragh, apropiindu-se. Las' să treacă. Fiecare căpitan a început de jos, nu știi?

A trecut, însă nu pentru totdeauna. Îmi amintesc destul de puțin, doar forfota de pe punți, marea calmă și nestatornică, văile unduitoare iscate de trecerea noastră prin valuri și strania lumină a mării care părea să cânte. Pe jumătate adormit, am rămas cu privirea pierdută la balustradele care se ridicau imposibil, cădeau imposibil, nimic care să stea pe loc. M-am bucurat din nou că eram în cartul lui Comeragh. Sigur, mă plesnise, dar nu prea tare. A trecut, așa cum se întâmplă cu toate, până ce miezul nopții mi-a adus eliberarea și, încă suferind de greață, am șontăcăit către teugă, în patul meu. M-am împiedicat prin întuneric și m-am izbit de cineva care a mormăit. Salteaua era țepoasă. Bezna mă legăna asemenea unei mame. Scândurile scârțâiau. Mirosul era greu, uleios, succulent și sângieru, cu iz de fum și trupuri, de sare și smoală. Am plâns după mama. Am dormit cu amândoi ochii închiși și cu toate simțurile treze. Visele mi-au fost pline de pui de animale răătăciți, care scânceau și sugeau din sticle. Cu labelle lor moi, stăteau întinși pe spate, neajutorați, abandonați, răniți de o pierdere colosală, care le depășea puterea de înțelegere. Cum de știam asta? Nu știam. Capul mi-era umflat și mi se învărtea. Mă trezeam din când în când, scufundându-mă și ridicându-mă. A venit Ishbel. Cânta: „Vino la mine, iubitul meu, vino la mine, dragule”. Mi-a dus capul la pieptul ei și și-a

deschis corsajul pentru mine, iar când a venit dimineața, m-am aplecat peste pat, gemând. Geamătului meu i-a răspuns un altul. Am privit în sus și am văzut un băiat negru aplecat peste marginea patului, vărsând într-o vadră de lemn, pe care o ținea chinezul Yan, stând pe vine lângă el, cu părul ciufulit și aproape despuiat. Putoarea dulceagă a vomei îngroșa aerul. Vasul se clătina. Undeva, cineva râgâia, altcineva împrósca, altul gemea. Mi-am deschis gâtteleul și am dat drumul unui sunet spart, asemănător cu cel scos de un câine înecat cu un os. Yan întoarse capul, murmurând încetișor în limba lui stranie și sacadată și, cu o mișcare iute, îmi puse găleata în față. M-am uitat la bucățile regurgitate de stomacul băiatului negru, am închis ochii și mi-am vărsat măruntaiele.

Păi, nu e de la sine-nțeles? Lui Tim, în splendoarea lui aurie, nu i-a fost rău niciodată. Nu, niciodată, niciodată pe timpul vreunei furtuni, sau pe vreo hulă^[14] interminabilă. Iată-ne pe mine și pe alți șapte sau opt plângând și salivând, întorși pe dos și curățați pe dinăuntru ca diavolii într-o lume perfectă.

Prin tambuchi^[15] pătrundea o lumină nefirească. Omorâți-mă acum. Nu mă pot ridica. Mamă, vino, așază-ți mâna răcoroasă și dulce pe fruntea mea, cântă-mi și spune: „Sărmane Jaf, rămâi în pat și încearcă să dormi din nou“. Salteaua mea puțea. Atunci apăru domnul Comeragh, cu fața rânjind ca un clown, și strigă: „Trezirea! Trezirea, băieți! De-ajuns cu asta!“

Yan ne-a lăsat, pe mine și pe băiatul negru, să împărțim găleata.

— Mișcă-te iute, Jaf, rosti Comeragh vesel. Haide, Bill!

N-am să știu niciodată cum am urcat pe punte, dar cumva am izbutit. Nu exista milă, nici urmă de așa ceva: munceai, vărsai în butoaie și iar munceai, și cu asta, basta. Felix Duggan, musul, un băiat de paisprezece ani, palid la față, cu buze mari și catifelate, a fost primul în vârful catargului în cea groaznică dimineață. Avea gura deschisă, iar buza inferioară îi atârna bolnăvicios. Aoleu, mi-am zis eu, aoleu, du-mă acasă, du-mă acasă și nu mă mai lăsa niciodată să plec pe mare! „Poți vreodată să te sature de mare?“ întrebases ea, stând lângă mine pe Tower Bridge. O, da, scumpă Ishbel! Da, se poate.

— Asta-i o tâmpenie, se încruntă Felix și lovi catargul cu piciorul, de- l podidiră lacrimile. De ce eu? De ce nu tu? strigă el la Henry Cash, un tip vigilant și îngâmfat, care învățase să navigheze cu ceva ani în urmă și care se asigurase că toată lumea cunoaște treaba asta, deși cum reușise exact, n-am să știu niciodată, din pricină că nu prea vorbea cu nimeni. *Ție* nu ți-e rău. *Lui* nu-i e rău, arătând spre Tim. De ce eu?

— Habarn-am, zise Henry Cash, rece ca gheața. Du-te și întreabă-l

pe Ramsey, te provoc.

— În apele astea nu sunt balene, spuse băiatul din Yorkshire care mai navigase cu Rainey, John Copper. De-acum începusem să le știu numele.

— Cine zice? întrebă Cash.

— Vezi? Felix își șterse nervos nasul. Ce rost are să cauți balene, dacă nu sunt?

— Bănuiesc că treaba asta o hotărăște căpitanul, spuse Cash, zâmbind ușor și îndepărtându-se.

— Marș să-l pupi în cur pe Rainey, bombăni John Copper.

— Ar fi bine să-și ferească tărtăcuța, dacă mi se face rău aici sus. Felix scuipe ranchiunos pe punte și, cu mișcări greoaie, se porni să urce pe catarg, unde avea să stea două ore.

— Nu-s balene în apele astea, repetă John Copper. Cine zice? Cine zice? Proctor? Habar n-are. În apele astea nu-s balene.

Nici nu erau și nici nu le-am văzut, decât după ce-am trecut de Capul Verde. Iar atunci eram deja îndrăgostit lulea de viața de marinar. În unele nopți, erau momente când știam că ajunseseam în acel loc care mă atrăsese încă din pântecul mamei. Teuga era un alt pântec și nu-mi doream să fiu nicăieri altundeva, nici chiar la cârmă unde se afla Dan, chiar dacă el putea să ia cina sus, lângă bucătărie. Cârna era prea aproape de căpitan și de ofițeri, trebuia să ai grijă cum te porți. În teugă ne distram cel mai bine. Sam fredona cântece misterioase și un băiat de la Cape Cod, pe nume Simon Flower, cânta din scripcă. Tot vorbeam și vorbeam, iar fumul se amesteca în nori și firișoare deasupra capetelor noastre, iar în acei nori și în acele firișoare vedeam lumi albastre, munți acoperiți de cețuri, un peisaj care se schimba neîncetat, până într-o zi, dis-de-diminează, la două săptămâni de la plecare, când Gabriel, care era de cart sus, strigă „Pământ!“, iar crestele apărură la orizont, la fel de reale ca și scândurile de sub picioarele mele.

Munți albaștri, uriași, straturi peste straturi de purpuriu, gri, liliachiu și trandafiriu, pe fundalul cerului. Am fugit să-mi iau vechiul telescop, cel al lui Dan Rymer. Arhipelagul Azore era minunat. Vremea era blândă, plăcută și calduță. Am aruncat ancora la Horta, în Insula Faial. Am zărit clădiri albe și turla unei biserici, precum și pâlnia uriașă a unui munte reliefându-se pe cerul senin, având baza înconjurată de nori albi, pufoși. Nu mai văzusem munte până atunci, iar acesta era un vulcan. Gabriel arată cu degetul.

— Pico Alto, spuse el. Mai fusese pe-aici. Dar vulcanul nu era pe această insulă, era departe, pe mare, deși părea atât de aproape, încât ne-ar fi putut sorbi pe toți în măruntaiele lui fierbinți. Am zis ceva

apropro de cât de neobișnuit era ca oamenii să locuiască lângă astfel de minunății, știind mereu că puteau erupe într-o clipită, înecându-i pe toți în cenușă și foc, iar el râse și mă înghionti cu cotul.

— Așa-i mersul lumii, adăugă el.

Un colț de stâncă masiv și cenușiu se iți din spatele orașului. „Am ajuns prin locuri străine”, am zis în sinea mea. Acolo unde încep limbile stranii, căile necunoscute, unde munții scupă fum și foc și unde chiar pământul pe care calci este plămădit din altă materie.

Aveam să luăm legume și porci, în schimbul unturii, a spus căpitanul. A doua zi, la prima geană de lumină, trebuia să pornim la drum. După micul-dejun, am plecat către țărm cu bărcile de pescuit, lăsându-i la bord pe Yan și pe bucătar, pe Wilson Pride și pe alți câțiva. Nu mai vâslisem în viața mea, așa că, după ce-am ajuns în portul aglomerat, am rostogolit butoaiile pe țărm, le-am dat cep și ne-am strâns în așteptarea lui Proctor, care se dusesse să-și rezolve diverse treburi cu cine o fi avut de rezolvat. Umerii mă dureau ca toți dracii.

Am așteptat un ceas. Au apărut oameni, femei desculțe, cu ochi întunecați și păr negru ca abanosul, strigând una la alta cu glasuri puternice și aspre, moșnegi, babe cu șaluri, plozi care se îmbulzeau în jurul nostru și zbierau. Au adus cartofi și ceapă, fasole, smochine și mere, păsăret cu priviri sălbaticе tânguindu-se în cuști de lemn. Nu pricepeam nimic din vorba lor, un amestec aspru de engleză și portugheză, dar John Copper știa câte ceva. „*Nao ainda*“, le spuse el cu blândețe, „*logo, logo*“, iar eu m-am hotărât să ascult cu mare băgare de seamă, oriunde aveam să merg, și să încerc să prind crâmpoșe din diversele limbi. Era musai dacă aveam să fiu explorator, și asta mi-era soarta. Puteau să fie la fel de bine păsări, că tot nu înțelegeam nimic din ce spuneau acești străini. La ce bun? John Copper, insul posac și șters, mi-a câștigat admirația cu iscusința lui.

Oamenii s-au retras respectuoși când căpitanul a pășit pe țărm, însoțit de Rainey, Comeragh și Henry Cash, în vreme ce cățelul le dădea ocol, alergând când prin față, când prin spate.

— Samson, strigă Proctor, la picior, la picior!

Am luat poziția de drepti odată cu cățelul, în așteptarea ordinelor.

Căpitanul Proctor a spus că totul era pregătit pentru negoț. Simon Flower urma să se ocupe de cântărit, împreună cu Martin Hannah. Cei care doreau erau liberi să tragă o fugă pe uscat, ceilalți se puteau întoarce pe corabie.

— Vreau să faceți schimburi cinstite, anunță el, scărpînând urechea cățelului cu mâna lui spălăcită și pistruiată, și vreau să profit de acest prilej, spuse el dregându-și vocea, ca să le amintesc celor care aleg să

rămână pe uscat că pe această insulă sunteți oaspeți. Orice infracțiune... făcu o pauză... de orice fel... Samson, cu privirea blândă, scânci... va fi pedepsită cu maximă asprime. Ne scrută cu ochii săi albaștri, spălăciți și întrebători, ca și cum ar fi căutat un semn deopotrivire. Maximă asprime, repetă el gânditor.

Domnul Rainey ieși din micul rând pe care-l formau el, Comeragh și Cash. De ce Cash? Stând acolo cu zâmbetul lui calm, pe jumătate stins, ca și cum ar fi fost deja ofițer.

— Dacă-mi permiteți o observație, spuse Rainey.

— Desigur, domnule Rainey, răspunse agreabil căpitanul Proctor.

— Mi se pare că marinarul Copper ar fi o alegere mai înțeleaptă decât Hannah, sir. Copper cunoaște un pic limba băștinașilor. Cred că Hannah n-o știe deloc.

A urmat un moment de stinghereală. Mâna căpitanului Proctor se opri din mângâiatul cățelului. Cash dădu ușor din cap, iar Comeragh își feri privirea. Ochii căpitanului licăriră și omul își potrivi pălăria.

— Vă mulțumesc, domnule Rainey, zise el liniștit, o sugestie bună. Copper, Flower – negoț cinstit.

A fost o alegere bună. John Copper știa ce face. Mai târziu, mi-a spus că lucrase în prăvălia de pește a mătușii sale, în Hull, încă de pe la șase ani. John a cântărit corect cu ocaua și cu pinta, încruntându-se din pricina concentrării. Era distractiv să-l auzi cum trece de la dialectul de Yorkshire la portugheza de baltă, în timp ce se tocmea bărbătește cu femeile gureșe. „*Tres, senhora, tres so! Bastante! Obrigado, obrigado, depois por favor.*“

Aceia dintre noi care plecaseră pe uscat erau liberi să hoinărească prin oraș, care era încântător, plin de alei înguste, pietruite, cu măgăruși și flori, și căsuțe albe, decorate cu modele din plăci de ceramică. Unele clădiri erau maiestuoase, cu balcoane elegante ce dădeau în stradă, decorate cu cascade de flori, însă cele mai multe case erau sărăcăcioase, iar copiii care trăgeau cu ochiul pe la uși umblau desculți și zdrențăroși și aveau ochi negri, strălucitori. Bărbații erau îmbrăcați cu veșminte ponosite. Femeile cărau vedre pe cap și aveau niște mantii lungi, cu glugi bătoase, în ciuda căldurii zilei. Însă prin prăvălii nu găseam nimic din ce căutam noi, plus că oricum nu aveam bani. După o vreme, eu și Tim am ieșit să ne plimbăm în afara orașului, pe o cărare îngustă care urca, mărginită de pâlcuri mari de flori rozalii și purpurii, și am zărit un plug de lemn, tras de doi boi, precum și câțiva bărbați care săpau pe câmp. Pământul era împărțit în parcele de tufe înalte de bambus. Ici și colo se vedeau bordeie cu acoperișuri din paie, scorojite.

Am urcat până când pământul s-a împădurit. Peste stâncile mari, apa curgea în fâgașe, de-o parte și alta a potecii.

— Gândește-te că așa-i aici, am zis eu. Tot timpul. Vreme de o clipă, mi s-a părut că nefericirea era o absurditate. Gândurile mi s-au îndreptat către mama, care curăța pește în Limehouse, și către Ishbel, care cobora de pe scena de la Quashies.

— Înțeleg întocmai ce vrei să spui, zise Tim.

Era o chestie ciudată între mine și Tim. Nu cred că am purtat niciodată o conversație serioasă, adică nu ceea ce aș numi o conversație, nu așa cum am discutat cu alții. Cum discutam cu Skip, de pildă. Eu și Skip pălăvrăgeam toată ziua și toată noaptea. Cât despre mine și Tim, noi n-am vorbit niciodată. Însă știam fiecare ce vrea să spună celălalt.

Am zărit o siluetă întunecată conturându-se pe linia orizontului, șezând pe o stâncă înaltă și netedă, total nemișcată și absorbită de ceea ce putea fi o carte așezată pe genunchi. Skip. Ceva părea ciudat și a fost nevoie de o clipă sau două ca să-mi dau seama că ceea ce-mi atrăsese atenția era faptul că stătea nemișcat. Nu-l mai văzusem așa liniștit. Skip era mereu agitat. Când stătea în picioare, se legăna, iar când ședea, își lovea genunchii unul de altul.

— Ce pui la cale, Skip? urlă Tim. Skip tresări.

Tim escaladă stânca, rânjind.

— Du-te-n mă-ta. Skip rosti vorbele ca-ntotdeauna, calm și controlat. Te furișezi în halul ăsta! De ce nu zici că ești aici? De ce te furișezi ca un nemernic?

— Cine se furișează?

— Tu, dobitocule!

L-am urmat pe Tim. Era plăcut pe stâncă, aerul era curat și cald. Ne-am așezat cu picioarele încrucișate, ca la un sfat de indieni.

— Ce faci?

— Desenez. Skip împinse caietul către noi. Era acolo o insulă ce străjuia vulcanul, câteva linii cenușii, subțirele, care se întrețeseau alcătuind un soi de desen.

— Drăguț, zise Tim.

Am dat pagina. Acolo era portul, cu Lysander în golf, cu toate catargele, velele și vergile. Am întors paginile și eram cu toții acolo, chipurile, mâinile noastre, chiar maniera în care ne aplecam peste balustradă sau stăteam la masă – fața netedă a lui Yan, silueta deșirată a lui Comeragh, Bill, tovarășul meu de boală, mâncând, cu părul vâlvoi. Wilson Pride stând în ușa bucătăriei, curățând un cartof.

— Uite-l pe Samson! arată Tim.

Am răs.

— Iată-l și pe căpitan, întocmai. Căpitanul Proctor, durduliu, fără ochi.

— Uite-te și pe tine, Jaf!

— A, da, eu sunt.

— Nu te-am văzut niciodată făcând d-astea, spuse Tim. Skip ridică din umeri. Unde-ai învățat să desenezi așa?

— Am un talent. Înghiți zgomotos, lichid, cu un icnet care sigur îi provocă durere în mărul lui Adam. De undeva, din interiorul insulei, se auzi scheunatul frenetic al unor câini, iar băiatul întoarse capul în acea direcție. Întotdeauna am avut multe talente, rosti el gânditor, ținându-și gura în acel fel nefiresc, țeapăn, de parcă ar fi avut-o plină de apă. Ce ciudat să spui așa ceva!

— Ce alte talente mai ai, Skip? I-am întrebat eu.

Băiatul își trase genunchii în sus, către bărbie, și-i cuprinse cu brațele și începu să se legeze înainte și înapoi, zâmbind în felul lui bizar. Avea un chip neobișnuit. Din față, era durduliu și rotund, însă profilul era neregulat. Puntea nasului îi era dreaptă ca o riglă, în continuare liniile deveneau ondulate, descriau o umflătură exagerată în vârf și se pierdeau într-o oarecare absență a bărbiei. Pielea îi era stricată, pătată, cu erupții și umflături.

Tim se uită la mine, își duse degetul în dreptul capului și făcu o grimasă, ca să ilustreze bănuiala că Skip era scrântit.

Skip chicoti pe înfundate.

— Fluieratul, zise el stângaci, înghițindu-și vorba. Am răs. Pot să fluier orice, adăugă el.

Așa-i, fluiera extraordinar.

— Ce altceva? am întrebat eu. Până acum sunt două chestii.

Mă privi, tăcând preț de o clipă.

— N-ați înțelege, spuse el.

— Știi că-ți lipsește o doagă, Skip? spuse Tim. Serios. Știi că vorbești ca un nebun?

— Nu, serios. Skip râse. Fără glumă.

— Despre ce aiureli vorbești, Skip?

— Ce n-am înțelege? I-am iscodit eu. Crezi că suntem idioți?

— Nu idioți. Își linse buzele. Doar normali. Oameni normali.

— Carevasăzică, *tu* nu ești normal?

A zâmbit. Gura îi era mică, abia o umbră.

— Ești o pacoste enervantă, i-am spus eu.

— Îmi pare rău. Skip închise caietul, apoi și-l strecură în buzunar. E vorba doar că oamenii... oamenii nu... Se concentrează, încruntându-se.

Normal, nu. Nu sunt normal, așa-i.

— E primul lucru de bun simț pe care-l zici. Tim se întinse pe spate pe stâncă și-și făcu mâna streașină la ochi.

— Nu e mare scofală, spuse Skip, ridicând pe jumătate din umeri, ca să fie în ton cu zâmbetul lui șters. Sunt clarvăzător.

— A, bine, am zis eu cu lehamite, dacă asta-i tot...

Jumătate din oamenii din Rateliffe Highway aveau darul clarviziunii.

— Poți să ghicești norocul?

— Nu-i așa de simplu.

— Poți să vezi în viitor? întrebă Tim.

Skip cugetă la întrebare.

— Uneori, concluzionează el.

— Atunci, ce poți să faci?

— Să-ți citească gândurile! am spus eu. Haide, la ce se gândește Tim?

— Se gândește că-s nebun.

Am râs.

— S-au dus la biserică, rosti Skip.

— Cine?

— Domnul Rainey. Henry Cash. Sam Proffit.

— Serios? Tim se ridică și se frecă la ochi.

— S-au dus la biserică, dar Dumnezeu nu-i acolo.

O adiere ușoară, gingașă și cu iz floral își plimbă degetele nevăzute pe cefeale noastre.

— Atunci, unde e Dumnezeu, Skip? am întrebat eu și am schimbat o privire cu Tim. Skip zâmbi. O șopârlă micuță traversă iute stânca, de parcă s-ar fi grăbit undeva, iar pe noi ne pufni iarăși râsul.

— Un semn! strigă Tim. O, măreață șopârlă, binecuvântează-mă!

— Asta mergem *noi* să căutăm, am grăit eu, doar că e de-un milion de ori mai mare.

— De-un milion de ori? Tim se sprijini pe coate. Doamne, sper că nu!

Skip se lăsă pe spate și se întinse, închizând ochii. Pleoapele îi erau groase și grele, albe ca porțelanul.

— Creatura asta, grăi el, chestia asta... *Chestia* asta. Credeți c-o s-o găsiți?

— Dac-o s-o găsim, o să fim bogați. M-am întins și eu. Era foarte cald.

— Nu, spuse Skip. N-o să fiți. N-o să fiți bogați.

— De unde știi?

— Știu.

— Nu, nu știi.

— Ba da.

— Ha! Tim se întinse și el. Am stat tustrei întinși sub soarele fierbinte. Când am închis ochii, totul s-a făcut portocaliu. Nu trebuie să mă întorc acasă, am cugetat eu. Mă pot duce oriunde. Lumea e nesfârșită. Aș putea trăi aici. Aș putea trăi oriunde. De ce m-aș mulțumi cu Highway, fluviul, Spoony's și Meng's? Aș putea locui pe un munte. Într-o junglă. Unde sunt numai flori. Kilometri întregi și nimic cert, nimic la fel. Am încercat să-mi pun gândurile în cuvinte, însă a ieșit aiurea, așa că am renunțat.

— Imaginați-vă doar, a spus Skip și a chicotit ca și cum tocmai se gândise la ceva foarte hazliu, în secunda următoare. Acum! Muntele explodează...

— Bum! Tim izbucni în râs.

— Ciudat, nu? continuă Skip. În orice clipă am putea fi cu toții morți.

— De unde ești tu, Skip? l-am întrebat.

Nu a răspuns vreme îndelungată, așa încât am și uitat că l-am întrebat, apoi a zis brusc:

— Din Rochester, odată ca niciodată.

Toate bărcile erau pline ochi și încă mai rămăsese un pic de untură de balenă.

— Crezi că-i bine? Rainey lătra la Simon Flower. S-o dăm de pomană? Hei! Băiet! Asta ți s-a spus să faci?

— Nu, domnule, răspunse Simon, un băiat serios și cu părul brunet, care-l întrecea de departe pe Tim când venea vorba de frumusețe.

— Ajunge, ajunge! Spune-le că ajunge! urlă Rainey la John Copper, care încerca să alunge un cârd de cerșetoare bătrâne ca pe niște găște.

— Cât a mai rămas, domnule Rainey? Era căpitanul Proctor, care se apropiase pe la spate și vorbea cu blândețe.

Nu știi dacă se dusesse la biserică, însă cu siguranță Rainey băuse un pahar. Când se întoarse, un iz de alcool adie dinspre el.

— Nu prea mult, răspunse el, înclinând un butoi.

— Ce părere ai, domnule Flower?

Simon se înroși puternic.

— Sunt resturi, domnule, zise el.

Proctor chibzui o clipă și apoi hotărî:

— Golește-le. Dă-le ce-a mai rămas. Oricum, sunt niște resturi amărate.

Babele se repeziră și se îmbulziră în jurul butoaielor, împingându-se și vârandu-și cănila sub robinete. Începuse să se-ntunece. Dan Rymer

ședea pe dig. În largul golfului, Lysander aprinsese felinarele, iar pe uscat se iviseră lumini. Dan ne strigă pe mine și pe Tim.

— Asta e prima voastră debarcare adevărată, spuse el. Stați lângă mine. N-o să găsiți călăuză mai bună.

Nu știu câți ani avea Dan. Îl trădau ridurile, însă avea o purtare tinerească și, din când în când, un zâmbet molcom și oarecum copilăresc îi lumina chipul răvășit: răvășit din pricină că înăuntrul lui încă se mai ascundea un tinerel chipeș, rareori zărit, aproape cu totul ascuns sub înfățișarea lui uscată și îmbătrânită. A fost dintotdeauna furnizorul preferat al lui Jamrach, o prezență morocănoasă, familiară și răzleață, iar de când ne imbarcaserăm nu prea avusese de-a face cu mine, întrucât se părea că Gabriel se ocupa de instruirea mea. Însă noaptea aceea petrecută în Horta a fost momentul în care am început să-l cunosc.

Străduțele înguste erau încărcate de mireasma florilor. Pereții caselor erau împodobiiți cu modele colorate. Am pornit către o tavernă – sau era o casă? N-o să știu niciodată. Lumina aurie se revărsa prin cadrul unei uși. O femeie cânta. Vocea ei tristă răzbătea prin noapte și părea a se fi pogorât din ceruri. Flori purpurii și albe curgeau în valuri pe ziduri, atârând peste strada strâmtă. Am intrat într-o încăpere plină de voie bună, cu pereții doldora de sfinți, unde bărbații se adunau râzând în jurul meselor, iar femeile erau mult mai grozave decât curvele din Rateliffe Highway. Femeile astea – străinele astea oacheșe. Sprâncenele lor negre, pielea lor măslinie, felul lor complicat de a se mișca. O aromă bogată îmi stimulează glandele de sub limbă, ierburi dulci și sosuri de carne. Pe dușumea făcuseră un foc, deasupra căruia fierbea un ceaun.

Am stat la o masă, eu cu spatele la perete, Tim într-o parte, iar Dan în fața mea. Am băut ceva tare, întunecat și de culoare roșiatică, dintr-un clondir rotund de piele. O femeie frumoasă și amabilă, care vorbea repede în graiul acela străin, ne servi tocăniță cu cartofi, iar mâncare mai gustoasă nici c-am mâncat vreodată. M-am gândit că trebuie să vin să locuiesc aici, să-mi încerc norocul printre vulcani.

— Vedeți voi, spuse Dan, agitând lingura către mine, eu știu unde-i de mers.

— Al naibii să fiu dacă nu-i așa, întări Tim. Nu știu ce ne-am face fără dumneata.

— Fără mine, răspunse Dan cu importanță, ați fi la fel ca toți ceilalți. Unchiul Dan știe tot.

Vorbea puțin sâsâit. A turnat în voie din clondirul de piele și am băut. O fată cu cosițe și cu o băsmăluță roșie ședea pe niște trepte de lemn

și cânta la mandolină, iar eu m-am îndrăgostit pe loc de ea și am știut că n-o să mai plec în veci din acest loc, că, în sfârșit, mi-am găsit adevăratul cămin și că voi fi fericit pentru totdeauna. Glasul mandolinei era ca o cascadă răsunătoare, insuportabil de suav, umplându-mi pieptul de melancolie. Se cânta, cântul pârguit al bărbatilor chercheliți și veseli. Un pisoi foarte mic se cățăra cu ghearele pe genunchiul meu, o creatură suavă care, torcând, se cuibări la subsuoara mea și începu să sugă. Căței mici și mari cutreierau prin întuneric, pe sub masă, intrând și ieșind pe ușă. Pui de găină mergeau țăntoși pe deasupra și pe dedesubt, glăsuind cu ciocurile lor întredeschise, nebune și ascuțite. Tim dispăruse. L-am căutat din priviri, dar odaia se lărgise, fermecătoare, rămăsese culorile, focul, băsmăluța roșie, mantiile albastre. Dan era tot acolo, cercetându-mă amuzat, cu un rânjat până la urechi, cu ochii mici și apropiați ascunși de sprâncenele lăsate și stufoase. Sprijinindu-se într-un cot, se aplecă peste masă și mă privi în ochi.

— E ceva aici, Jaf, spuse el. Să nu uiți niciodată.

Când Dan Rymer bea, devenea cu adevărat el însuși. Ochii îi licăreau, buzele i se țuguiau, mâinile și picioarele i se relaxau.

— Ce anume, Dan? am râs, înnebunit și îmboldit de vinul roșu, tare. Avea un iz metalic și îmi amintea de gustul înțepător pe care-l are sângele când îți muști limba sau ți se crapă buzele. Hai, grăiește cuvinte înțelepte!

— Asta-i tot, zise, doar asta. Să nu uiți niciodată.

— Ce să nu uit?

Fuma o țigară de foi maronie, lungă, fluturând-o elegant, dând naștere unor vârtejuri de fum albăstrui uimitor de strălucitoare.

— Fumul ăla, rosti el serios, să nu uiți cum se vedea fumul ăla cât oi trăi, apoi începu să fredoneze: „Tutunul nu-i decât o buruiană indiană”.

Ne-au mai adus vin și niște prăjiturile, foarte dulci și suculente, de un galben-intens.

— Sunt bune, rosti el, repezindu-se și înfulecând, astea sunt *ultima thule*^[16] a prăjiturilor. Te-ai născut pentru prăjiturile astea. Rânji. Brațul lui schiță o vagă mișcare circulară. Ai văzut-o pe Fecioară?

— Ce vrei să spui? am întrebat eu prostește, golind paharul și dorind de îndată mai mult, înșfăcând sticla și turnându-mi, vărsând pe-alături câteva picături. Nu se vedea cât mai era în sticlă, dar era bun și tare. Pisoiul alunecă de la subsuoara mea și căzu pe podea, cu un mieunat de protest.

— Fecioara, repetă Dan. Vino să vezi, e dincolo de trepte.

Nu voiam să mă ridic, însă el era în picioare și arăta înspre locul

unde vârfurile degetelor cafenii ale îngerului cu mandolina dădeau naștere paradisului.

L-am urmat.

— Uite, zise el, unul dintre cele mai frumoase lucruri pe care ai să le vezi vreodată.

Am ridicat privirea. Fata-n carne și oase, fata cu mandolina, se afla în stânga mea. Muzica ei se stinsese, iar acum ciupea corzile la întâmplare, haotic. În capătul scărilor se găsea un tablou, pictat direct pe perete, cu Fecioara care-și întindea mantia, adăpostind lumea. Cum le-or face, picturile acestea atât de rare? Nu le vezi ochii, dar știi cum sunt, pur și simplu știi.

— Înțelegi tu, zise Dan Rymer, respirând înspre mine aer cald cu iz de băutură, am o soție.

— Știu, am spus eu.

— Îmi iubesc soția.

Femeia aceea înaltă, palidă, cu copii printre fuste și în brațe. Docul Greenland. Londra. Scumpa noastră Londră. Ah, Docul Greenland! Ah, pește prăjit, cer cenușiu, mirosul pieței din Strada Watney, atunci când se crapă de ziuă!

— S-a născut în mlaștini, continuă el, la marginea orașului.

— Am văzut-o.

— Ai văzut-o?

— Pe chei.

— Sigur, murmură el, sigur că da.

Am privit amândoi Fecioara, în extaz. Mi-am întors privirea și am zărit-o pe cântăreața la mandolină privindu-mă cu nepăsare desăvârșită. Aveam nevoie să mai beau o dușcă. Ajunși înapoi la masă, mi-am umplut paharul până aproape de buză. Ar fi putut să mi se facă rău, da, dar momentul era departe, încă nu sosise. Nu-mi păsa.

— Ah, când eram de vârsta ta, începu Dan, așezându-se tot în fața mea, ah, când... ah, când... ah, când... Și flutură mâna în care ținea băutura, vârsându-și câteva picături pe degete.

O femeie cu chipul senin se așează lângă el și-l sărută pe obraz. La gât avea o panglică albastră, de care atârna o cheiță. El o cuprinse de talie cu brațul și începu să cânte, aruncându-și capul pe spate și închizând ochii.

*Vântul de apus adie,
Picuri mici de ploaie cad,
Iubita-i lângă mine
Și în patul moale șad.*

Doamne, ce glas avea! Nu așa, unul obișnuit, el chiar avea voce. M-au podidit iarăși lacrimile, fir-ar ea de inimă proastă și beată! Cu coada ochiului, l-am văzut pe Tim strecurându-se pe o ușă, împreună cu o fată. Inima mi-a suspinat, mi s-a strâns ghem. Patul meu moale nu era nicăieri. S-a întors și pisoii.

— O cheamă Alice, zise Dan.

— Alice, am repetat eu.

— Alice.

Alice, ah, Alice! Unde este Alice a mea? În poală, pisoii începu să toarcă.

Ochii lui Dan Rymer sclipeau de voie bună, avea buzele răsfărâte. Îmi turnă iarăși din licoarea aceea roșie și tare și-și ridică gulerul. Femeia de lângă el închise ochii și-și lăsă capul pe umărul lui, astfel că părea o mantie. Când el se înclină peste masă, ea îl urmă, de parcă era capul unei vulpi de la gulerul unei bogătașe. Vorbind pe un ton scăzut și secretos, zise:

— Ți-am povestit vreodată – ți-am povestit vreodată – despre clipa când am văzut un înger?

Am dat din cap în semn că nu. Doamne, eram plin ca un butoi. Focul își proiecta lumina în scobiturile chipului său, făcându-l să pară foarte bătrân, uimitor de bătrân.

— Eram în Valparaiso.

Vorbea aproape în șoaptă, iar eu a trebuit să mă aplec în față ca să aud, mișcare ce mi-a stârnit o senzație vagă de greață.

— Zăceam în mocirlă, zise Dan, și un cățeluș tocmai se pișase pe umărul meu. Sorbi din băutură. „Doamne”, am zis eu, „îți mulțumesc. Mulțumesc, Dumnezeu meu. Ar fi putut să-mi facă pe față.”

Am pufnit. Mâțul se ridică și începu să meargă în cerc, înfigându-și ghearele în genunchii mei.

— Într-adevăr, spuse Dan, iar femeia se mișcă pe umărul lui, Dumnezeu este milostiv.

Odaia începu să se clatine. Gheruțele pisicii, subțiri ca acele, îmi sfâșiau nădragii și-mi străpungeau pielea genunchilor. Afară, în noapte, vocile se împleteau. Undeva, niște oameni se sfădeau, dar nu părea ceva grav.

— Luna râdea la mine, continuă el, începând să se simtă în largul lui, chicotea din străfundurile unui nor umflat. Bărbatul își îndreptă umerii.

O să mi se facă rău, m-am gândit eu. Ah, nu, nu iarăși, nu!

— Am strigat la lună, zise Dan. „*La cine râzi?*” Și am ridicat mâna. „Umflato! Vino-ncoa’ să râzi, îți arăt eu ce-i de râs!”

Dan sări în picioare, răsturnând masa. O sticlă se rostogoli. Pisica sări jos, iar femeia se strecură într-o parte.

— Așază-te, bătrâne Pantalone! i-am strigat.

El stătea în picioare, cu haina-i cea lungă descheiată, cu capul ridicat și cu o expresie feroce, întunecată.

— Și atunci s-a întâmplat, spuse el, așezându-se din nou și vorbind pe un ton scăzut, atunci a venit îngerul. Avea doi metri jumate înălțime, nu știu, oricum, o creatură foarte înaltă. Desculță. Cu picioare de argint! Ți imaginezi? Picioare adevărate de argint, vii! Și aripile lui... Atingeau zidurile de-o parte și de alta a străzii. Și vrei să știi ce mi-a spus?

— Tare mult, am răspuns.

Dan se aplecă spre mine, coborându-și vocea și vorbind pe un ton grav.

— A spus: „Ridică-te de-acolo, om neghiob! Ridică-ți fundul nenorocit de-acolo și închide gura aia proastă, înainte să ți-o închid eu.” Și mi-a *tras* una. Dan își înșfăcă încheietura mâinii, iar buza îi atârna. Dar l-am apucat de glezna de argint! Era rece la atingere. Și a zburat în *sus*, departe, cu mine agățat de el, și după aceea înapoi către corabia mea, cu mine cu tot, iar luminile orașului se învăteau sub noi, la fel și vasele ancorate în port, și vântul îmi vuia în urechi. Se așază pe scaun, își luă băutura. Și m-a lăsat pe dunetă, gingaș, ca pe-o frunză. „Socotește-te norocos”, mi-a spus. „Data viitoare, o să te-arunc în băutură.” Apoi s-a transformat într-o musculiță și și-a luat zborul. Și asta a fost tot.

M-am întors într-o parte și am vomitat pe dușumeaua de pământ, prăfuită. Câteva femei mari și oacheșe se repeziră asupra mea, îngrijindu-mă, alinându-mă și dădăcindu-mă. M-au scos în aerul răcoros al nopții și mi-au ținut capul. Dacă am dormit vreun pic? Dacă am visat? Îmi aduc aminte că parfumul trandafirilor era puternic, trandafiri sau poate alte flori, din cele care se deschid noaptea. Stelele erau caraghios de luminoase, de parcă cerul striga. Zăceam la fel ca Dan în mocirla lui, însă n-a venit niciun cățeluș care să facă pipi pe mine. În schimb, m-am cuibărit într-o poală primitoare, m-am întors pe-o parte și am adormit. Mai târziu m-am trezit iarăși în odaie, unde se dănțuia în bătai de palme și pe o muzică stridentă, iar Dan dansa și el, ținând pipa între buzele întinse într-un zâmbet, cu ochii închiși și cu brațele deasupra capului. Și mai târziu, o mână mă călăuzi către o mansardă, un pat, pănusi de porumb într-o față de pernă din olandă, care pârâia când mă mișcăm, senzația că alte trupuri adormite încălzeau spațiul scund din jurul meu, oameni care visau și câteva pisici, deasupra cărora se înălța o boltă de somnolență, aidoma

zumzăitului abia deslușit care răzbate dintr-un stup de viespi aflat sub streășină.

Se crăpa de ziuă și eu dormeam buștean, când Dan m-a scuturat de braț. Ne-am strecurat până jos prin încăperea plină de sforăituri în care petrecusem peste noapte, pe lângă râtul adormit al unui purcel negru, tolănit lângă focul care trosnea încetișor, pe lângă pisici încolăcite, căței care tresăreau și găini ale căror piepturi umflate tresăltau pe o poliță de piatră.

Pe punte aveam purcei. Se fâțâiau de colo-colo. Felix Duggan îi blestema și îi gonea, căci încerca să măture. Pe țărmul stâncos curgeau panglici argintii. Am privit în urmă, însă acoperișurile roșii deja nu se mai zăreau. Mi se părea o prostie să pornim la drum când era evident că vremea urma să se strice. Norii se adunaseră, groși și masivi, vineții pe ici, pe colo. Talazurile se zbăteau zgomotos, puternic. La scurt timp după ce uscatul a dispărut din vedere, a apărut ceața.

— Crezi că vom vedea vreodată o balenă? I-am întrebat pe Gabriel.

— Nu pe vremea asta, fiule.

Stăteam în ușa bucătăriei, adulmecând izul de carne de porc. Wilson Pride hrănea câinele cu resturi.

— N-am văzut niciodată marea așa, i-am spus eu.

Gabriel a râs. Și-a tras bereta de marinar pe față.

— Asta nu-i nimic, răspunse el.

— Știu.

— Am auzit că ți-a fost rău de tot aseară, fiule.

— Mda.

— Băutura aia de pe insulă... Trebuie să ai grijă, băiete. Uită-te la mine. Trebuie să mă îmbăt tot timpul? Nu fac așa ceva, fiule. Uită-te la mine. Fă ce fac și eu, fiule, și n-o s-o apuci pe cărări greșite.

— Crezi c-o să vedem vreodată o balenă? Oricând ar fi, chiar și după ce se ridică ceața?

— A, sigur c-o să vedem o balenă, răspunse el încrezător. O să ți se acrească de balene înainte ca plimbarea asta să se termine; o să vezi o balenă și-o să zici: „Ha, ce să spun, balenă, ha!” Ridică amplu din umeri.

— Câte balene ai omorât?

Ridică iar din umeri, ceva mai puțin, de astă dată.

— Sute.

— Câți ani ai, Gabriel?

— Treișpatru. Treișcinci, răspunse.

— *Tu* ai omorât vreodată o balenă? I-am întrebat pe Wilson Pride,

care se întorsese la planșeta lui și turna apă peste un bloc de pesmeți atât de tare, c-ar fi putut crăpa capul cuiva.

— Eu nu, răspunse el. Wilson mergea mereu desculț. Avea tălpile foarte mari și late, cu călcâie surprinzător de roz, și își spăla mereu picioarele. Îl vedeai că și le înmoaie pe punte, într-un vas cu apă de mare.

— Cine ți-a zis că mi-a fost rău? I-am descusut eu pe Gabriel.

— Tim, zise el.

Bineînțeles.

Marea se juca și ne sâcâia.

Lui Tim nu i se făcea niciodată rău. V-am spus asta?

După Azore, am avut parte de ape neliniștite. Nu mai văzusem niciodată pești zburători, creaturile acelea iuți, strălucitoare, care treceau în zbor peste valuri, radiind curcubee din spinările lor. Nu mai văzusem nici păsări care nu se apropiau niciodată de uscat, cu aripi maiestuoase, cu ochi înfricoșători și cu gheare nemiloase. În pofida ploii, mii de zburătoare cu glasurile sparte și stridente au însoțit corabia din Azore, până la Insulele Capului Verde, ca un nor. Cât despre balene, nici urmă. Vântul își punea plămânii la încercare. Proctor îl trimise pe Gabriel la timonă, căci el era cel mai bun cârmaci al nostru. Pe o ploaie torențială, am strâns aripile și zburătorii și ne-am repezit, cu vântul în spate, către Capul Verde.

Insulele Capului Verde nu semănau deloc cu Azorele. Am ancorat undeva, uzi până la piele și secătuiți, munți uriași de sare proiectându-se pe un cer de culoarea zoaielor. La sud, vântul s-a potolit, însă ploaia nu se mai sfârșea și n-am reușit să uscăm velele. Când ploaia s-a oprit, am intrat în ape atât de liniștite, încât ne-am târât zile la rând, o corabie adormită cu oameni adormiți, la o lună sau chiar mai bine depărtare de Londra, iar noi, novicii, socoteam că de pe-acum suntem niște oameni încercați. Ne apropiam de Ecuator și încă nu văzuserăm nicio balenă, însă nimeni nu părea că-și face griji în această privință. Am întâlnit un alt vas, Gallopan din New Bedford, și am pus de-o reuniune a corăbiilor, un piculeț de distracție – asta a fost prima și cea mai grozavă întâlnire de acest fel și a durat cam trei sau patru zile, până ce-am început să cred că ne aflam pe acest ocean doar ca să bem rom, să mâncăm chifteluțele de carne de porc gătite de Wilson Pride și să jucăm cărți toată seara.

În cele din urmă, a început să sufle vântul și am putut să ne vedem fiecare de drumul său. Cu o seară înainte de-a ne despărți, am mâncat carne sărată de vită și morcovi pe puntea vasului Gallopan, fiecare dintre noi primind câte-o feliuță de pâine proaspătă în loc de pesmeți,

așa cum primesc mereu căpitanii și ofițerii. Și, după o cocă vârtoasă cu gem de prune, Simon și-a scos scripca, iar unul dintre marinarii de pe Gallopan a coborât și s-a întors cu un acordeon care arăta de parcă traversase cele șapte oceane, de cel puțin șapte ori. Am cântat cu toții cântecele acelea vechi, deasupra tuturor ridicându-se vocea sticloasă a lui Sam Proffit, ca o panglică subțire de argint, aidoma celor care se prelingeau pe stânci când am părăsit Faialul. Semăna cu glasul unei femei sau al unui înger și îl scotea din minți pe Felix. „Îmi zgârie timpanul”, zicea el, când bătrânul începea cu imnurile lui religioase de duminică. Foarte evlavios, așa era Sam. Îmi plăcea vocea lui. Când o auzai prima dată, părea ascuțită și neplăcută, dar încet-încet puneă stăpânire pe tine, așa cum se întâmplă cu trilurile enervante ale unei păsări care, în timp, capătă o familiaritate plăcută.

A fost lună plină în noaptea aia. Pe Lysander, o lumină puternică ardea în camerele ofițerilor. Corabia noastră ședea liniștită, iar cățelul căpitanului se scărpină vesel pe punte. Se cânta „Trandafiri roșii ca focul”. „Coborâți-vă, trandafiri sângerii, coborâți-vă.” Sunetul înalt și straniu venind dinspre chipul negru și îmbătrânit al lui Sam era ca un cântec de soprană printre vocile aspre ale celorlalți. „Coborâți-vă, trandafiri sângerii, coborâți-vă.” John Copper avea lacrimi în ochi. Un marinar de pe Gallopan cânta: „Supără-te de vrei, dar coboară, că de nu, capul ți-l doboară”, iar noi toți ne alăturam la refren: „Coborâți-vă, trandafiri sângerii, coborâți-vă! O” – și aici se zbiera cu glas cherchelit – „cu ghimpi și flori, coborâți-vă, trandafiri sângerii, coborâți-vă.”

În afară de mine, care stăteam lângă el, nimeni nu observă că Skip își trânti cana pe masă, își cuprinse trupul cu brațele și începu să se legene dintr-o parte într-alta.

— Ce-i?

Fără să mă ia în seamă, băiatul se ridică, se duse la parapet și rămase cu privirea pironită de corabia noastră. Purtarea lui mi-a dat de bănuț și l-am urmat.

— Ce-i, Skip? am întrebat eu. Ochii îi erau larg deschiși, ceea ce era bizar. Skip n-avea ochii mari. Se holba la velele vasului. Ce-i? Am privit în sus, fără să zăresc nimic.

Apoi și-a mutat privirea la valurile negre care se loveau de bordul corăbiei, iar gâtlejul i-a vibrat.

— Skip, nu ți-e bine? Buzele îi erau trase înapoi, ca ale unui câine.

— Îi vezi? a întrebat el.

— Ce să văd?

— Șerpi. Băiatul tremura.

M-am holbat la apă, apa cea de toate zilele, apoi și la corabie, care

arăta ca de obicei.

— Nu știu despre ce vorbești. Mă întrebam dac-ar trebui să mă duc să chem pe careva.

— Sigur, nu știi despre ce vorbesc. A oftat, cu o nerăbdare plictisită. Mâinile îi tremurau pe balustradă. Era o noapte minunată. Cântecul deveneau tot mai melancolice, iar luminile se prăvăleau în apă.

— Nu te supăra pe noi, Skip, am zis eu, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu-i nimic. A zâmbit și a clătinat din cap. Nu contează. Se întâmplă.

— Despre ce vorbești?

— Despre nimic. A râs, întorcând capul ca să mă privească. Ochii îi erau în continuare holbați.

— Skip, am spus eu, tu chiar vezi ceva acolo jos?

A dat cu tristețe din cap, întorcându-și privirea către mare, dezvelindu-și iarăși gingiile în felul ăla ciudat, de parcă ar fi fost câine.

— Eu nu văd nimic, am spus eu fără rost și am zăbovit acolo o vreme, stând amândoi cu privirea ținută în jos, de parcă eram hipnotizați.

— Nu-ți face griji. Uită-te la mâinile tale, i-am zis. Am încercat să-i desprind o mână de balustradă. E doar apa care-ți joacă renghiuri. E mai rău când e lună plină. Ți se pare că vezi chestii.

— Șerpi din ocean, a spus el, însă mâinile au slăbit strânsoarea și i-au căzut pe lângă trup.

— Ascultă, dacă te sperii de moarte de o rază de lună reflectată în apă, am zis eu, ce-o să faci când ajungem în ținutul dragonului?

— Aia-i altceva.

— Cum așa?

— Pentru că-i adevărat. Nu mă sperie ce este adevărat. A plecat de lângă balustradă și am remarcat că ochii i se îngustaseră din nou. Au dispărut, continuă el. S-au dus înapoi, în ocean.

Revenise la normal, mă rog, la cât de normal putea fi el.

— Dar nu-s adevărați, i-am amintit eu. Chiar tu ai spus-o.

— Și? Se îndepărtă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

I-am povestit lui Gabriel despre asta și el mi-a răspuns:

— Există un cuvânt pentru asta, Jaf. „Nebun“. Pe mare, mai ales pe o balenieră, întâlnești o groază de nebuni. Câtă vreme poate să-și facă treaba, nu-i bai.

— I-adevărat, dar dacă se-ntâmplă când e pe barca de pescuit? Dacă trebuie să tragă cot la cot cu ceilalți și vede ceva ce nu există, și începe să privească într-acolo? N-aș vrea să fiu cu el în barcă. Crezi că

e-n regulă?

— Uite ce-i, spuse el, dacă i-ar da afară pe toți marinarii țičniți, atunci n-ar mai rămâne picior de om pe nicio corabie.

Însă mai târziu mă înghionti cu cotul și-mi spuse:

— Totuși, fii atent la el.

I-am povestit și lui Dan, care mi-a spus cam același lucru.

Deci, iată-ne atenți la Skip pe când traversam Ecuatorul. Mă gândeam la Ishbel. Mă gândeam la mama. Mă gândeam cum, atunci când m-oi întoarce acasă, n-o să le pot spune în veci, n-o să le pot descrie toate astea, cum era întinderea pustie a oceanului, goală cât vedeai cu ochii, nici urmă de pânză, de balenă sau de orice altceva, și noi toți împăcându-ne de minune, apoi gemetele scândurilor de lemn, izul de stejar, de pin, și duhoarea mai grea a oamenilor. Cum să explici cât de plăcută era teuga și cum te făcea să te simți protejat? Acasă, când se lăsa trapa. Atât de pașnic era totul când, în cele din urmă, la șase săptămâni după ce plecasem de-acasă, am văzut primele balene.

Tim le-a observat. Dumnezeu a făcut ca măreața splendoare a adâncurilor să i se înfățișeze lui – cui altcuiva? –, iar Tim a profitat din plin de moment.

— *Balenă la orizont!*

Limpede și tare. Vocea i se frânse un pic, dar ce mai conta? Eram foarte bine pregătiți, cu toții știam ce-avem de făcut, dar chiar și așa, noi, novicii, am înlemnit preț de o clipă.

— Unde? urlă Rainey, iar Comeragh chemă pe toată lumea.

— Chiar în față – un banc de cașaloți!

— Ridicați vela mare și brigantinele⁽¹⁷⁾ – cârma-n bord – înapoi – dezlegați bărcile – la apă!

Sam, Gabriel, Dan și Yan au pornit calm către bărci. Căpitanul Proctor a venit și s-a proptit pe dunetă, cu oceanul la ochi, iar cățelul i s-a așezat alături, dând din coadă.

— Harpoanele! a urlat Tim.

Am fugit la parapet. N-am zărit nimic, doar marea și orizontul nesfârșit. Bill, tovarășul meu într-ale răului de mare, se afla într-o parte a mea, iar în cealaltă stătea Dag Aarnasson, un băiat mare, vânjos, cu părul blond-spălăcit. Trebuie că avea ochi mai buni decât ai mei.

— Îl văd! a strigat el.

Apoi Bill a-nceput să sară-n sus, arătând:

— Acolo! Acolo!

Nu vedeam nimic.

S-au înălțat urale.

— Tăcere, negliobilor! a mugit Proctor, cu un glas pe care nu-l mai

auzisesem până atunci, glasul unui căpitan aflat la comandă, pe care probabil că-l ținuse secret în tot acest timp, tocmai pentru astfel de prilejuri. Ne-am pus în mișcare. Barca noastră era cea din mijloc. Parâma era deja pregătită, iar Simon își ascuțea harponul. Undeva, sus, Tim se apleca în gol.

— Face salturi!

— Un banc de cașaloți, anunță tăios căpitanul Proctor, cel puțin douăzeci.

Spintecam valurile. Rainey mergea de colo-colo pe punte, vârându-și nasul peste tot și înjurând încontinuu, de parcă alte cuvinte nu mai existau. Și Henry Cash părea că umblă peste tot, de parcă ar fi dirijat cine știe ce moment important.

— Spumă! anunță Tim.

Pluteam cam la o milă de banc. O pană fantomatică apăru preț de-o clipă departe, în largul oceanului, iar inima-mi bătea iute. Tim, coborând din prepeleacul lui, alergă către mine, fără suflare.

— Asta e! Abia de-a putut rosti vorbele. Asta e, asta e, Jaf, zise el și-mi strânse mâna cu putere. Gura mi se uscase.

Dan se vârî între noi.

— Hai să prindem un pește mare, rosti el.

Am lăsat barca la apă cu mare grijă, ca pe un bebeluș, cu Comeragh la pupa și Simon la prova, apoi eu, Tim, Dan și Sam ne-am strecurat fiecare la postul lui. Barca plutea ușor, ca un fulg. Am privit în sus și i-am văzut pe cei ce rămăseseră să păzească vasul, pe Wilson Pride cu fața lui lată, neagră și impasibilă, pe ursuzul Joe Harper, pe Abel Roper, gârbovit asupra cârmei, de parcă cine știe ce povară purta pe umeri. Joe și Abel erau invidioși. Le-ar fi plăcut grozav să meargă cu noi. N-aș fi făcut schimb cu niciunul dintre ei, însă în acel moment tânjeam să simt puntea zdravănă sub picioare și să mă aflu la o înălțime de unde să privesc în siguranță. Barca era ca și cum n-ar fi fost, o coajă uscată care aștepta să fie răsturnată de spinarea neagră a balenei, apoi transformată în resturi plutitoare de lovitura nepăsătoare a cozii ei masive. Să-mi arăt teama? Nicidecum. Am privit peste umăr la Simon, care ședea la prova. Dacă *mie* mi-era teamă, el trebuie să fi fost îngrozit. Era prima dată când mânuia harponul. Făcuse exerciții. Țintește. Trage. Țintește. Trage. Dacă dădea greș și înfuria creatura – ha, aia era! Cu toate astea, nu părea speriat. Cerceta încruntat vârful harponului, iar obrații îi erau foarte îmbujorați.

Echipajele căpitanului și al lui Rainey pluteau în apropiere. Se azeau zvon de glasuri și râsete. Comeragh era singurul din bărcuța noastră care vedea încotro ne îndreptăm. Eu mă aflu chiar lângă el, față-n

față. Mi-a zâmbit.

— O să tragem al dracului, băieți, zise el, degetele încleștându-i-se pe rama-cârmă. O să-i caftim de-o să-i ia dracii!

Și cursa începu. Căci asta era, o cursă pe care trebuia să o câștigăm. Am tras, am tras al dracului către o pradă nevăzută. Comeragh se uita fix peste capetele noastre, cu nările fremătând, fără să clipească, strigându-ne în ce direcție să vâslim. Zburam. Cu colțul ochiului am zărit o altă barcă, silueta mătăhăloasă a căpitanului la pupa, capul blondin al lui Dag, asemenea unui far, echipajul aplecat în spate, oamenii încruntați. După ce am făcut cam o milă, umerii îmi ardeau. Cristoase! Comeragh râse.

— Pregătiți-vă, spuse el și ne făcu semn să păstrăm liniștea.

Am privit în sus. Ochii îi erau ațintiți pe ceva aflat în depărtare. Avea un fel anume de a vorbi în șoaptă, suficient de tare cât să-l auzim, dar nu atât de puternic, încât să alunge balenele. Se aplecă în față și, cu glas șoptit, ne comandă să vâslim doi, să vâslim trei metri, încă având privirea fixată pe ceea ce noi nu puteam vedea. Spinarea și umerii îmi ardeau. Când, în cele din urmă, a strigat „voltă”^[18] și ne-am oprit, eram ud flească, tremuram din cap până-n picioare, iar palmele îmi luaseră foc.

Aveam broboane de transpirație și-n ochi. Nasul îmi curgea. Lysander, cu cele trei mari catarge ale sale și cu pânzele albe, casa mea, era departe.

— Simon, rosti Comeragh.

Și atunci m-am uitat.

O balenă. Neagră, lucind în bătaia soarelui. Capul în formă de bolovan ieșea din apă, înalt cât o stâncă. Prea aproape.

— Ia uite-o, ce frumusețe! spuse Comeragh.

Am simțit prezența celorlalte bărci și a altor balene undeva, în depărtare, am simțit marea agitată ca o vietate, însă nu vedeam decât balena noastră. Coadă ei striată, minunată, sclipitoare precum aripile unui fluture, s-a răsfirat, a plesnit apa și s-a scufundat. Dispăruse. Marea s-a năpustit, valul ne-a înălțat.

Simon se ridică, ținând harponul. Un picior îi era îndoit, iar genunchiul îi tremura.

— În orice moment, în orice secundă, murmură Comeragh, o să se ridice – hai, hai, hai, unde ești, iubito? Ridică-te pentru tăticu’ – fii pregătit, Simon, o să te ia prin surprindere, așa o să facă, e o glumeață, e o micuță – unde ești, drăguț? E o zi minunată, hai sus, să vorbim, nu te rușina, hai sus și...

Creatura țâșni la suprafața apei într-un șuvoi argintiu, undeva mai

departe, slavă Domnului. Era lungă cât două bărci de-ale noastre.

Simon se liniști un pic.

— Vâsliți doi, a zis Comeragh și am alunecat pe apă, strecurându-ne ca o găză către un elefant. Iarăși se scufundă, la fel de brusc ca mai-nainte. Ne-am cutremurat. Reapăru la suprafață, mai departe. Treaba asta păru să-l mulțumească pe Comeragh, ai cărui ochi păruseră îngrijorați, însă care acum zâmbeau.

— A mea ești, cucoană, a șoptit el, iar noi l-am urmat.

Am pierdut noțiunea timpului. Ne-am îndepărtat de bărci, dar mai erau și alte balene, zbenguindu-se pe lângă noi aidoma unor pisoai. Am gonit cu ele, prin cerul umed, brăzdat de curcubeie, urmărind mereu aceeași balenă, care se scufunda și sărea din apă, se scufunda și sărea din apă, purtându-ne astfel mile întregi. Dumnezeu știe cum de-și dădea seama Comeragh unde avea să iasă la suprafață. Când am reușit, în cele din urmă, să ne apropiem de ea, spinările noastre dureroase se prefăcuseră în apă și nu le mai simțeam. Și ea era obosită, plutea pe apă și ne fixa curioasă cu un ochi mic, posomorât, strălucitor. Ce loc neașteptat pentru un ochi, am cugetat eu, chiar pe-o parte, așa cum era ăla. Ce soi de față mai e și aia? Ca ochiul unui elefant, elefanții din ograda lui Jamrach. Bătrânii elefanți! Gura ei albă se deschise, dezvăluind niște dinți mici și ascuțiți, înșirați pe tot maxilarul de jos.

Simon stătea cu harponul ținut, picioarele sprijinite pe tacher^[19], umerii largi încordați. Dihania aruncă un nor de burniță puturoasă care-mi acoperi chipul, înțepându-mi ochii. l-am închis.

— Acum, zise Comeragh.

l-am deschis.

Simon înlemni, un lucru ridicol de mic tremurând în fața capului obtuz și negru. Harponul vibră, zbură și-și rată ținta. Sam îl trase iute înapoi, venele i se îngroșară, ieșind în relief pe dosul palmelor, iar Comeragh blestemă.

— Treci la cârmă, drăguță, îi spuse lui Simon, îndreptându-se spre provă cu o agilitate care nu clătină barca, treci acolo!

Simon se strecură pe lângă mine, cu chipul șiroind de lacrimi, și înșfăcă rama-cârmă, ștergându-și brutal ochii cu mânăca.

Balena nu vede nimic în față sau în spate. Ea percepe două lumi, câte una de fiecare parte a capului. Nu știu ce-a văzut dihania. Mie mi se părea că se uita la mine tot timpul, așa ai fi zis. Ca și cum ar fi fost curioasă. Îndrăznesc a zice că există balene și mai înțelepte. Comeragh aruncă și o nimeri. Ea se smuci, își întoarse către noi partea din față a capului, într-un țipăt mut, își smuci coada de trei-patru ori și făcu apa

să fiarbă, apoi se repezi pe suprafața lunecoasă a apei, cu harponul vibrându-i în trup, trăgându-ne după ea. Am sărit și ne-am cutremurat, cu clănțănit de dinți și pârâit de oase. Nu ne puteam împotrivi. Când s-a scufundat, am fost încredințat c-o să ne tragă sub apă, însă am zburat mai departe, cu urechile bubuind din cauza apei și a vântului, cu funia cântând și vibrând, până ce-a ieșit la suprafață sub ochii noștri, făcând ca marea să ne azvârle-n sus.

Balena se întoarce cu burta-n sus, având gura deschisă. Sarea-mi înțepa ochii. La proră, Comeragh se ridică țeapăn, cu cangea în mână.

— Trageți, trageți, rosti o voce, iar noi am tras, conduși de Sam, cu fiecare mână ajungând mai aproape de creatură. Ochiul încă îi era luminos. A clipit o dată, agale. Apoi a început înjunghierea. Cangea era de două ori mai lungă decât Comeragh, însă o mânua cu asemenea dibăcie, încât toată teama mea a dispărut. Balena s-a rostogolit, clănțănind din fălci. S-a sucit. Oceanul s-a înroșit. El a înjunghiat-o iar și iar, de șapte, opt, nouă ori, căutând cu hotărâre inima pe care, când a găsit-o, a făcut-o să expulzeze, pe orificiul pe unde balena arunca apa, o spumă întunecată, o fântână de sânge care a țâșnit în sus și s-a prăvălit peste noi.

— Înapoi, înapoi! au strigat Comeragh și Sam, iar noi am înșfăcat vâslele și ne-am îndepărtat, ca s-o privim murind.

Atunci am priceput că balena e pește tot atât cât sunt și eu. Atât de mult sânge... Nu era ca un pește de pe chei, proaspăt prins, care se zbătea și murea încet. Asta era o moarte cumplită, clocotitoare. Și-a dat duhul zvârcolindu-se, oarbă, într-o baltă de sânge, plină de durere și de furie, scrâșnind din fălci, lovind cu coada, scuipând cocoloașe de mucozități și de pești pe jumătate digerați, resturi care s-au prăvălit puturoase în mare. A fost mârșav. O forță atât de mare pierde încet. Am privit cuprinși de venerație, muți. Zece, cincisprezece minute, poate mai mult. În timp ce se zvârcolea, înota în cercuri din ce în ce mai mici, iar eu am implorat-o să moară.

Cât a durat, până s-a potolit? Nu mai mult de douăzeci de minute. S-a răsturnat și a rămas neclintită, cu o înotătoare îndreptată către cer. Și astfel pieri Leviatanul.

Am tras frânghia, cu Sam în frunte. Era mai puternic decât părea, Sam, vreau să spun. Vâsleam în sânge. Resturi scârboase, rămășițele din stomacul balenei pluteau în jurul nostru. Treaba mea era să încolăcesc frânghia în hârdău, ca să nu se încâlcească. Tim se întoarce și mă privi. Noi eram cei doi novici din barcă. Habar n-aveam ce simțeam. Am stat și ne-am privit câteva clipe.

Începuse să se întunece când am adus balena la corabie. Tremuram

și eram năuci, însă o euforie crescândă dădea culoare grozăviei prin care trecuserăm. Prima balenă a sezonului era a noastră. Noi o răpuseserăm.

Nu echipajul căpitanului, și nici al domnului Rainey. Echipajul nostru, al ofițerului secund Comeragh. Totuși, situația lui Simon nu era grozavă. Ajunși pe punte, toată lumea a-nceput să-l felicite, crezând că, fiind cârmaciul bărcii, el trebuie să fi fost cel care a ucis balena. Și a trebuit să le spună că nu fusese în stare și că domnul Comeragh făcuse toată treaba. Cu toate astea, eu și cu Tim râdeam. Dan veni la noi și ne bătu pe umeri, foarte sobru.

— A fost bine, zise el. Bine. Nu v-ați pierdut capul.

Nu ne pierduserăm capul. Rezistaserăm. Au legat dihania la tribord, cu capul către pupa.

Știind că sunt în siguranță, m-a cuprins un soi de sălbăticie. Mă aflam iarăși pe bătrânul Lysander, alături de bunii mei tovarăși, viu și nevătămat. Începuse să se întunece și focurile erau deja aprinse, sub cazanele în care se topea osânza. Rainey și Comeragh stăteau în picioare lângă platforma de tăiat și începuseră să o masacreze în apropierea înotătoarei. Vinciul s-a pornit, iar balena a fost cojită asemenea unui măr, domol, rotindu-se mereu ca un porc pus în frigare, până ce primul strat, lat cât un pat dublu și lung cât o casă, a rămas agățat de greement, picurând sângeri. Yan și Gabriel s-au cățărat și l-au tăiat, iar noi l-am coborât la Henry Cash și Martin Hannah, care așteptau în încăperea de făcut untură, aflată dedesubt. Apoi am desprins un alt strat și un altul, și tot așa, până când din monstru n-a mai rămas decât miezul, un vierme uriaș, slinos și scăpărător, atârând în beznă în laterala corăbiei, cu capul masiv încă neatins, zâmbind. În cele din urmă l-au tăiat, iar noi l-am ridicat cu ajutorul scripetelui, astfel că acum zăcea pe puntea noastră, o grozăvie lungă cât doi inși.

Dag Aarnasson, care mai făcuse toate astea, se urcă în vârf, înarmat cu un cuțit, și acolo făcu o gaură suficient de mare cât să cufundăm gălețile. A fost o clipă când totul s-a încețoșat și un vâl întunecat mi s-a așternut peste ochi, însă m-am prins de o frânghie, am scrâșnit din dinți și m-am ținut zdravăn până ce lucrurile s-au limpezit, apoi mi-am jurat să duc la bun sfârșit treaba fără să mă fac de ocară și am înșfăcat găleata. Dacă n-ai scos niciodată untură cu găleata din capul unui cașalot, n-ai cum să-ți dai seama cât de multă putere îți trebuie. În capul animalului se află sute și sute de kilograme de untură, vâscoasă și albă, și, cu cât scobești mai mult, cu atât substanța devine mai cleioasă, mai tare și mai asemănătoare cu iasca. Este ca și cum ai încerca să golești un puț fără fund și ți se frânge nenorocita de spinare,

pe care deja n-o mai simți, de durere. Și când, în cele din urmă, e aproape gol, cineva trebuie să coboare înăuntru și să adune ultimele resturi. Skip a făcut treaba asta, impasibil, fluierând, în timp ce noi, restul, ne apucaserăm de tocat. Ca niște strigoi, ne împleticeam pe puntea alunecoasă. Lui Felix Duggan i s-a făcut rău, a rupt-o la fugă într-o parte și a vomitat, sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi și gemând, cu apa scurgându-i-se de pe buza lui mare și rozalie. Oamenii de la platforma de tăiat se uitau cu atenție la măruntaie, scotocind după ambră cenușie, cu care doamnele își împodobesc încheieturile mâinii și decolteul. Pe punte, așezate în grămezi, se găseau hălci mari de carne sângerândă, strălucitoare, a cărei duhoare dulceagă îmi încheșta măruntaiele într-un soi de foame denaturată. Butiile cu untură fierbeau și bolboroseau, fiind în permanență curățate de o spumă afurisită, care se ridica la suprafață și era aruncată în flăcările de dedesubt, unde trosnea, sfârâia și se transforma într-un fum vâscos și negru, ce împrăstia o putoare de abator. Lumina flăcărilor se răsfângea pe puntea inundată de untură și de sânge.

Am tocat și am tot tocat. Tocând mereu, cuțitele noastre începuseră să se tocească, le-am ascuțit cu piatra de tocilă și am luat-o de la capăt, ștergându-ne sudoarea de pe frunțile ude. E treabă grea să faci untură. Tăiam și oftam, trimiteam hălciile la Sam, Yan, Dan și Gabriel, care, cântând și zâmbind precum femeile în bucătărie, o tranșau din nou, ca niște măcelari iscusiți, până când au apărut fâșiile pe care ei le numeau foi de Biblie, asemenea paginilor din cartea de poze mișcătoare pe care i-o dăruisem lui Ishbel în urmă cu cinci ani. Toate erau înghițite de butoaiile de topire.

Hainele mi-erău lipite de trup. Untură. Untură din care se fac mastic, vopsea, săpun, untură pentru uns și pentru lustruit, untură care să ardă în milioane de lămpi. Eram acoperit de un strat lipicios de sânge închegat, grăsime, sudoare, fiere și sucurile gastrice ale celei mai mărețe creaturi a Domnului. Părul mi se lipise de țeastă. Totuși – cine ar fi făcut treaba mai bine? Nu scotocisem eu prin canalele Tamisei după bănuți?

— Culcă-te îmbrăcat, Jaf, îmi spuse Dan când tura mea se sfârși. Am crezut că e țicnit. Dacă te schimbi la fiecare cart, o să rămâi fără haine înainte să terminăm un sfert din treabă, mi-a explicat el.

Așadar, am dormit în putoarea proprie și în cea a balenei, care mi s-a insinuat în somn și mi-a stârnit vise cu un masacru într-o junglă sălbatică. Când m-am trezit pentru următoarea tură, cazanele cu untură încă bolboroseau, iar punțile erau tot lipicioase. Hainele se uscaseră pe mine, devenind ca o a doua piele, iar oasele și măruntaiele balenei

pluteau pe lângă corabie, oferindu-le un măreț ospăț rechinilor și păsărilor marine. Am privit apa împreună cu Gabriel. Se făcuse dimineață.

— Ține minte cât poți de bine, spuse el. Mă-ndoiesc c-o să mai ai prilejul.

— De ce?

— S-a terminat cu vânătoria de balene, răspunse el și rânji.

— De ce?

— Nu mai e cerere de untură. Acum, sunt găselnițele astea noi. O să fie mereu nevoie de oase pentru corsetele doamnelor, însă nu și de toată untura asta.

— Ce găselnițe?

— Petrolul din pământ, a spus el.

Trei zile ne-a luat pân-am terminat. Magaziile ferecate, tambuchiurile închise, punțile lună.

Înainte. Altfel.

Capitolul 6

Am luat-o spre răsărit. După asta, am avut parte de ape agitate, oceanul inspira și expira, inspira și expira, dând naștere unui șir nesfârșit de coame unduitoare, pe ale căror povârnișuri urcam și coboram în vreme ce vânturile urlau, iar apa întunecată se umfla și gemea. Mările astea umflate erau pline de corăbii. Am trecut pe lângă ele, jucării îndepărtate pe care le zăream printr-o nebunie șuierătoare și cenușie, înnegrite de-atâtea stoluri de păsări (așa cum era și corabia noastră), acoperite de norii unor hoarde bocitoare. Uneori, ne apropiam și pe punți zăream chipuri întunecate, acoperite de tatuaje. Alteori ne întâlneam, iar fețele, pătate de albul ochilor și de apa de mare, prindeau contur și aveau nume. Zilele se contopeau. Priveam marea cu alți ochi, devenisem conștient de puterea apei. În două luni am adunat cinci sute de barili de untură și am pierdut o barcă și un om. Un tip pe nume George a dispărut la Capul Verde. Barca a fost sfărâmată de o mare furioasă, în timp ce era ridicată la bordul corăbiei.

Am întâlnit un vas care ne-a dat scrisorile și jurnalele de acasă. Nu toți am primit câte ceva. Bill n-a primit, nici Yan și nici Felix sau Skip, și nici pentru mine nu era nimic. Tim avea o scrisoare de la Ishbel.

L-am urmărit cât a citit-o. La început a zâmbit, însă după câteva clipe zâmbetul i-a pierit, iar ochii au început să i se plimbe înainte și-napoi pe foaie, gravi. Pe spatele hârtiei am zărit șirurile orizontale, îngrijite, ale scrisului ei, cu buclele prelungi, pronunțate și ușor înclinate spre dreapta, precum și liniile verticale alungite cu care umpluse marginile. La baza paginii se zărea numele ei, scris mai mare decât restul, cu o înfloritură la „l”-ul din Ishbel.

Tim întoarse foaia și citi cealaltă pagină. Multe rânduri, toate indescifrabile. Însă acolo, aproape de marginea de sus, mi-am zărit numele alături de-al lui: „Dragă Tim și Jaffy“.

— Hmm... Pufni pe nas, scuturându-și capul, mijind ochii către mine, apoi privind din nou în jos. Îți transmite salutări călduroase, Jaf, zise el radios, întorcând din nou foaia pentru a reciti începutul.

— A văzut-o pe mama? Nu mi-a răspuns. M-am apropiat de el. Hai să vedem!

— Au! Smuci scrisoarea, astfel încât să nu pot ajunge la ea.

— E și pentru mine, am spus eu.

— Nu, nu e. Este o scrisoare personală. Uite. Îmi arată plicul. Numele *meu*. E a mea.

— Nu-i drept, am zis eu, e și numele *meu* în scrisoare.

— Nu-i adevărat! Ce tot vorbești acolo? Nici măcar n-ai văzut-o!

— Păi nici n-am avut cum, așa-i?

— Nu e și numele tău, Jaf, spuse de parcă ar fi vorbit cu un idiot. Este a mea, hotărî el și o împături de mai multe ori, până deveni foarte mică, apoi o vârî într-un buzunar. Era ca pe vremuri, toate micile lui răutăți. L-am urât iarăși, chiar dacă mă cuprinsese îndoiala. Oare chiar îmi zărisem numele? Da, apoi iarăși nu și, din nou, poate. L-aș fi omorât pe loc, l-aș fi sugrumat cu mâinile goale.

— Ești un prieten infect, Tim. Știi asta? i-am spus eu. Ce mai prieten infect ești! Îngrozit, simțeam cum mă podidesc lacrimile.

Zâmbi într-un fel straniu, nesimțitor.

— Bătrânul a murit, spuse el.

— Poftim?

— Bătrânul. Papa. A murit.

N-am știut ce să zic. În ceea ce-l privea, lui Tim nu-i păsase de taică-su mai mult decât de coșul cu cărbune.

— A, am rostit eu pe un ton glacial, încleștându-mi dinții ca să-mi înfrâng impulsul de a-mi înfige mâinile în grumazul lui. De ce-a murit?

— De moarte, a spus el nepăsător, de-asta a murit, de moarte, Jaffy, bătrâne.

— Era și numele meu, am zis eu, în capul paginii. Ne-a scris amândurora.

— Nu, Jaf. M-a privit cu tristețe. Nu ți-a scris și ție. Îmi pare rău, chiar te înșeli. Îți transmite salutări călduroase. La sfârșit, îți transmite salutări călduroase. Ți-am spus.

Îmi doream ca mama să fi știut să scrie. Îmi era dor de ea. Brusc, a trebuit să mă-ntorc din cauza lacrimilor care-mi inundaseră ochii. Nemernicul. Îmi venea să-l arunc peste bord.

— Gata cu nenorocitele de sirene, murmură Tim.

— Mi-am văzut numele, am spus eu.

Tim întoarse capul într-o parte și ridică din umeri, încruntându-se îngăduitor. Te-aș minți eu pe tine? spunea privirea lui. Nu-i venea să creadă că mă îndoiam de el.

M-am îndepărtat și am rămas lângă parapet. Mă durea pieptul. Și ce dacă? Apoi, de ce nu a scris o scrisoare doar pentru mine? Am muncit pe rupte până când n-a mai rămas durere, ci doar puntea acoperită de spumă și stropii de pe teuga umbrită, care scârțâia și gemea toată ziua și toată noaptea. De ce mă aflam aici, în lumea asta înghesuită, nebună, mișcătoare? Nu mai exista timp. Nici timp, nici spațiu, niciun loc de visat, ci doar somn. George a făcut ce trebuia părăsind corabia la Capul Verde. Mi-era dor de zgomotul pieței și de mirosul de la

Meng's, de sunetul clopoțelului de la ușa lui Jamrach, de mirosul paielor și al bălegarului și de răsunetul pietrelor din pavaj sub pașii mei. Aveam un loc al meu, acolo. Aici, eram un nimeni. Niște spumă îmi zbură pe față. Lumea era prea mare. M-am întors și l-am văzut pe Dag, stând cât putea de nemișcat în vreme ce lumea se ridica și cobora în jurul lui, cu părul aproape alb lipit de țeasta-i mare. Încerca să alunge o pasăre uriașă, albă, care aterizase pe balustradă și se ținea de ea cu disperare, deschizându-și și închizându-și ciocul încovoiat și întinzându-și aripile. De ce era așa furioasă?

Spuma cădea ca neaua. Un val se sparse furios la prora, asemenea sticlei, inundând puntea până la bucătărie, iar când am reușit să răzbesc din nou cu privirea, pasărea dispăruse.

— Și ce-i chestia asta? întrebă Skip.

— Ce chestie?

— Chestia asta. Dragonul ăsta.

— Nu știe nimeni.

Cina se terminase și trăgeam un fum pe punte. Skip mâzgălea alene în caietul lui de schițe.

— Chestia asta, repetă el, dragonul ăsta, ce e?

— E Ora, i-am spus eu, pentru că așa îi spunea uneori Dan Rymer. L-am chemat pe Dan. Vrea să știe despre Ora, i-am explicat.

— Nu știi nimic despre el, răspunse Dan, sprijinindu-se de catarg. Știi un om care știe pe un altul, care știe pe altul, și ăsta pe altul... Cam asta e. Sunt povești. Desigur, e un monstru feroce. Sunt insule de care oamenii locului nu se apropie. Vorbise foarte serios, însă în acel moment scăpă un rânjel. Dinții începuseră să i se îngălbenească la vârfuri, iar fruntea îi era brăzdată de trei sau patru riduri adânci. Ascultați-mă pe mine, băieți, și-o să vă spun povești care o să vă-ngehețe sângele-n vine! spuse el exaltat, frecându-și mâinile și umezindu-și buzele.

— Pot să vin cu voi, când o să vă duceți după el? întrebă Skip.

— Nu.

— De ce?

— De-aia.

Dumnezeu știe de ce-l lua pe Tim. Eu aș fi fost mai bun. Oricând.

— Și dacă e într-adevăr un dragon? spusese Tim într-o seară, pe când fumam în paturile noastre. Un dragon adevărat, știi tu. Care scuipă flăcări. Cu aripi. Toate astea? Isuse! Rostise vorbele astea ca toată lumea să le-audă.

— Și, până la urmă, de ce vrei să vii? îl întrebă Dan pe Skip. Ești

nerăbdător să mori?

Skip ridică din umeri cu bunăvoință.

— Nu mă deranjează, răspunse el.

Dan se așează lângă noi și-și aprinse pipa.

— Bineînțeles că nu te deranjează, zise el.

— Dacă pot să vânez o balenă, grați Skip, trasând hotărât umbre cu creionul, pot să vânez orice.

— Nu-i așa.

— Ba da. Nu e pescuit, să știi. Știu totul despre pești.

— Ba nu, spuse Dan.

— Nu e ciudat, zise Skip, întorcându-se către mine, cum un lucru poate fi două lucruri diferite în același timp?

— Ce vrei să zici?

— Ca și cum ai vrea să faci ceva și, în același timp, să nu faci lucrul respectiv, zise el, ca atunci când fratele meu, Barnaby, s-a înecat, iar eu m-am dus și m-am uitat la el cum stătea întins pe masa din bucătărie, și era fericit și trist în același timp. Sau ca atunci când omori o balenă și simți că ești balena.

Mi-a arătat schița. Așa își imagina el că arată un dragon, o ființă din vechime, tragică și totodată măreață.

Am înțeles de ce Dan nu voia să-l ia pe Skip cu el. Era prea imprevizibil. *Eu* nu eram așa. Eram bun cu animalele, toată lumea o spunea. Țineam la ele și nu-mi era frică, ci doar le respectam puterile, ceea ce mă-nzestraseră cu o precauție sănătoasă. De ce să fie Tim tovarășul vânătorului, iar eu doar omul bun la toate? Ceva mai târziu l-am prins pe Dan singur și l-am întrebat direct: De ce el, și nu eu?

Scoase gânditor fumul prin colțul gurii și spuse:

— Unu, pentru că i-am promis. Și doi, pentru că-i cel mai bun om pentru treaba asta.

— *Tim?*

— El pentru vânătoare, completă el, iar tu să ai grijă de creatură după ce o prindem.

Mările au toane, ca oamenii. De când am lăsat în urmă Crozetele, totul s-a schimbat. Vântul încă bătea cu putere, însă nu mai era așa rece, jucându-se cu noi asemenea unei pisici care se zbenguie cu un ghem de lână. La început, ici și colo, se mai zăreau insule, pete de uscat binefăcătoare în imensitatea oceanului. Apoi n-a mai fost niciuna. După dispariția insulelor, schimbarea a aruncat asupra noastră un val de somnolență. Vedeam curbura pământului și mă simțeam amețit, ca un țânțar amărât de la marginea unui canal. Marea își schimbă

culoarea, devenind de un albastru însetat. Însă am simțit ceva mai mult, ceva ce nu puteam să rostesc, ceva ce mă speria îngrozitor. O enormitate. Ca și cum ceva era ascuns acolo, ceva aflat sub apă, ceva aflat dedesubtul tuturor lucrurilor.

Am încercat să-i spun lui Tim.

— Ce noroc pe capul meu, a spus el, să nimeresc aici împreună cu o mână de nebuni! Domnul să ne-ajute când o fi lună plină.

Acum, că ne apropiam de insulele lui de baștină, gândul că aveam să vedem dragonul începuse să se insinueze în mintea noastră. Joe Harper și Sam Proffit munceau pe punte la cușca bestiei. Comeragh privea.

— S-o faceți al naibii de sigură, spuse el, scuturându-și eșarfa și râzând la ideea că animalul ar ieși din cușcă și s-ar plimba pe punte. Jos, în teugă! strigă el încântat, suflându-și nasul cu putere.

— Spre cabina căpitanului, zâmbi Sam.

Joe lovi cu pumnul lemnul zdravăn.

— Poți să pui și-un elefant în asta, zise el cu încredere.

— Sau un tigru. Țsta eram eu. Cușca semăna mult cu cea din care evadase tigrul meu.

— Odată, Jaf a fost înșfăcat de un tigru, începu Tim să vorbească pițigăiat și toată lumea își întoarse privirea către mine. Zi-le, Jaf, adăugă el. Haide, spune-le despre tigrul!

Așa că a trebuit să spun iarăși povestea despre cum l-am întâlnit pe Jamrach. Sau mai degrabă Tim a spus-o.

— Marele tigru bengalez! Atât avea capul! Și piciul ăsta, ceva mai mare de juma' de metru, se duce taman la el, de parcă ăla era o pisicuță, și-l mângâie pe nas...

— Nu l-am mângâiat, am zis eu. Am pus mâna. Voiam să văd cum e.

Cei trei, Sam, Joe și Comeragh, m-au privit impresionați. Domnul Jamrach a ieșit foarte bine din poveste, însă eu eram eroul, acum știu asta. Jamrach descleștase neînfricat fălcile bestiei, asta era adevărat, deși, după cum îmi aduc aminte că se zicea atunci, mai degrabă se dusesse în spatele tigrului și-l înșfăcase de grumaz, făcându-l să deschidă gura și să mă azvârle. Cum aș fi putut ști? N-am văzut nimic. Totuși, îmi aduc aminte cum stăteam în gura tigrului, o, da, încă-mi amintesc. De-asta eram eroul. Nu mulți trecuseră prin gura unui tigru. Nu exista om care să nu mă invidieze, într-un fel sau altul.

— Asta da poveste de spus nepoților, făcu domnul Comeragh, zâmbind. Omul era răcit cobză, iar buza superioară îi era roșie și se decojea.

Desigur, un ceas mai târziu, toată lumea știa întâmplarea și în

următoarele zile am fost nevoit să spun povestea de atâtea ori, încât amintirile m-au năpădit asemenea unui val, străpungându-mă până în măduva oaselor. O vreme am fost cocoș în teugă, schimbare bine-venită, de altfel. N-a durat cine știe cât, desigur, dar vreme de câteva zile minunate povestea a circulat prin fum, în timp ce noi eram întinși în paturile și-n hamacurile noastre, cu mirosul de mucegai, cu fumul ridicându-se până la tavanul jos, de stejar, o odaie încețoșată, luminată de un felinar chior.

Patul meu și al lui Skip erau puse cap la cap.

— Cum a fost cu adevărat? a vrut el să știe. Îți mai aduci aminte? Știi tu, chiar *poți* să-ți aduci aminte? Când erai în gura lui...

— A, mi-aduc aminte...

Îmi apare mereu în vise. În feluri diferite. Acum sunt un flăcău cu minte, nu m-aș apropia nicicum de gura unui tigru, dar atunci a fost o izbândă răsunătoare. N-aș mai *putea* și n-aș mai *face* vreodată o treabă ca asta.

— Nu pot descrie așa ceva, am spus eu.

Tăcu o vreme, apoi rosti gânditor:

— Mă întreb dacă a fost la fel pentru cățelușa mea, Poll.

— Dacă *ce anume* a fost la fel pentru cățelușa ta, Poll?

— Când a fost omorâtă, a spus el. A fost ucisă de un nenorocit de copoi mare și turbat, pe țârm, aproape. Țsta alerga după cineva, ea i-a ieșit în cale și a înșfăcat-o de cap, de i-a cuprins tot capul cu gura, așa gură mare avea, a umplut-o de bale și a scuturat-o și a azvârlit-o peste umăr, și, trosc, i-a rupt gâtul. A murit.

— Mă-ndoiesc, am zis eu. Pare mult mai nasol decât ce mi s-a întâmplat mie. Mi-am reaprins pipa, am tras un fum și i-am dat-o și lui. Totuși, am continuat eu, nu cred că a suferit prea mult. Cel puțin, nu pentru multă vreme.

L-am auzit pocnind din buze, în timp ce încerca să scoată rotocoale de fum.

— Îi ziceam: Aici, Polly, cuțu-cuțu! Aici! spuse el, ținând fumul în gâtleej.

Treaba asta ne-a făcut să vorbim despre Jamrach și despre cum munceam eu în curtea lui, despre toate animalele care veniseră și plecaseră de-a lungul anilor. A fost impresionat când i-am povestit de odaia păsărilor tăcute. I-am descris cum stăteau acolo, nemișcate în cuștile lor micuțe, păsări cântătoare cu gâtleejuri mute, și a zis că nu era bine deloc. A spus că detesta să vadă păsări în colivii.

— E o chestie cu aripile, spuse el, atunci când nu pot să le deschidă.

Am tras în liniște din pipe, iar eu am cugetat la felul în care odaia

aceea mă întristase când eram mic, însă peste ani mă obișnuisem cu ea, căci devenise ceva de zi cu zi. Pur și simplu, așa era lumea.

— Nu sunt ținute mereu așa, am zis. Sunt vândute.

Skip a zis că-și amintește de un pește pe care-l avusese bunica lui. A mai povestit că era îngrozit de bunica lui; era foarte bătrână și urâtă, și pielea ei era groaznică, maronie, aspră și plină de riduri uriașe, și purta niște ochelari cu rame groase și rotunde, iar pe una dintre lentile avea un plasture, pe când cealaltă era atât de groasă, încât ochiul din spatele ei părea mare și lucios ca un pește gras, și se holba la tine atât de bizar, încât credeai că-i vrăjitoare. Și mai avea un biet pește, un pește auriu mare, cu coadă voalată, pe care-l ținea într-un mic bol de sticlă, la fel ca ventuzele care se pun pe piele. Peștele trăia în bolul ăsta, în apă adâncă de zece centimetri, suficient cât să se poată întoarce de jur-împrejur, într-un cerc nesfârșit. Și numai asta făcea. A zis că era îngrozitor. Ceva din sticlă mărea peștele, la fel cum lentila mărea ochiul bunicii, și atunci când intrai în odăița ei urâtă și jengoasă, ți se părea că vezi peștișorul auriu ca pe un ochi lucios, vedeai și ochiul ei și era ca și cum amândoi erau ochii ei, și te priveau.

În ziua care a urmat, Skip s-a purtat iar straniu. Prinsesem o balenă și s-a întâmplat pe când eram în mijlocul treburilor, când cazanele suflau fum și aruncau flăcări, făcându-ne să arătăm ca niște demoni care ȋopăiau și dansau în sângele ce picura pe punte din creatura jupuită. Skip se afla lângă mine, pe vinciul ancorei, când deodată dădu drumul vinciului, care începu să trepideze, sări de la locul lui și mă doborî. Pur și simplu, lăsă totul baltă și plecă, de parcă l-ar fi strigat cineva.

— Ce dracu' crezi că faci, domnule Skipton? urlă Rainey.

Părea că Skip nu-l aude.

Rainey făcu un pas ca și cum ar fi tras adânc aer în piept, își dădu capul pe spate și o luă la pas după Skip, cu nările umflate asemenea velor. Martin Hannah sări lângă mine și trecu în locul lui Skip, și am început toți să ne îmbrâncim, ca alte alea, cu gâturile lungite, privind. Skip urcă treptele până la duneță, privind fix în față, pășind ferm, sărind ultimele trepte. Rămase ȋintuit locului, privi vreme de-o clipă cerul nopții, apoi se întinse ușor pe punte, îndoindu-și genunchii și cuprinzându-i cu brațele, vârandu-și capul în piept și tremurând ușor din umeri, ca atunci când te bucuri că te întinzi într-un pat confortabil ca să te culci.

Rainey stătea în picioare deasupra lui, lovindu-l neîncetat cu picioarele, crâncen și furios.

— Ridică-te! Ridică-te, nenorocitele! urlă el. N-ai nimic! Cum

îndrăznești să părăsești postul?

Gabriel o luă la goană, împreună cu Abel Roper. Apăru și Proctor.

Skip se întoarse pe spate. Ceva din înfățișarea sa îi tulbură pe ceilalți.

— Pentru numele lui Dumnezeu, rosti Proctor, faceți loc!

— N-are nimic, strigă Rainey, vrea doar să scape de muncă.

— Domnule, nu cred că se prefacă, zise Abel. Felix, du-te și cere-i lui

Wilson sărurile.

Când i-au dat cu sărurile pe la nas, Skip strănută cu putere și se ridică, doar pentru a se prăbuși imediat la loc.

— Ce-i cu el? întrebă Proctor.

— E doar o ciudățenie de-a lui, răspunse Abel.

— Ha! lătră domnul Rainey. Ha!

— Duceți-l jos, spuse căpitanul Proctor. Lăsați-l să doarmă, orice-ar fi. Noi facem nimic dacă se-mpleticește pe punte, în starea-n care e. Pentru ce stați cu toții aici? Sunteți cumva doctori? Înapoi la muncă!

Pe când îl cărau pe punte, cu un braț pe umărul lui Abel și celălalt pe umărul lui Gabriel, ochii lui Skip cercetau în două direcții. Începu să râdă.

— Duceți-mă la feribot! strigă el. Duceți-mă la feribot! Apoi vomită.

Își reveni în câteva ceasuri.

Nu era nimic, insistă el, doar leșinase. Nu era adevărat, desigur. Mai târziu, în acea noapte, când doar câțiva dintre noi erau întinși în teugă, a spus adevărul. „Era ceva care venea în urma corăbiei, a spus el. M-am dus să văd ce e.”

Cu toții ne-am apropiat, ca s-auzim mai bine.

— O pasăre, am spus eu. Un nor. Un albatros sau un cormoran.

A zis că era un ochi cu aripi. Un ochi cu aripi, pe cer, care urma corabia.

— Uitați, spuse el, scoțând plăcuța și creionul și începând să-l deseneze.

Nimeni nu scoase o vorbă vreme de câteva secunde, apoi Tim râse.

— Ce culoare avea? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Skip serios.

— Albastru? Căprui? Un minunat ochi verde?

— Horus, zise gânditor Gabriel.

— Avea pleopă? Putea să clipească? Ți-a făcut cu ochiul?

— Nimic de felul ăsta.

— Horus, repetă Gabriel. Cred că Horus e un ochi.

— Ce e Horus? vru să știe Skip.

— Un zeu, se-ncruntă Gabriel, gânditor. Un zeu al faraonilor.

— De unde știi *tu* de faraoni și zei? I-am întrebat eu.

— De pe-aici, răspunse el.

— Poate-a fost fratele meu, Barnaby, zise Skip.

Tim se lăsă pe spate, cu mâinile la ceafă.

— Eu zic că-i mai degrabă treaba asta cu faraonul, dacă mă-ntrebați pe mine, hotărî el. Pare mai probabil.

— Dar de ce să te urmărească Horus, fiule? Întrebă Gabriel.

Skip spuse că nu i se pare de mirare. Mai fusese vizitat de zei și înainte.

— *Aha*, făcu Gabriel și nimeni nu mai adăugă nimic.

Totuși, după întâmplarea asta, cu toții l-am privit pe Skip cu mai mare atenție, iar călătoria a continuat liniștită, noi urmându-ne traseul pe o mare densă, verzuie, pe care, în cele din urmă, au apărut din nou insule. Fâșii lungi, albe. Marea era străjuită de dealuri. Coaste rozalii și verzui. Insulele aveau un miros de pământ amestecat cu mirodenii, iar apa era limpede. Te uital în jos și vedeai pești strălucitori înotând, rămurele de plante luxuriante unduindu-se în ritmul unei muzici lente, lanțuri lunguiete de forme și culori fantastice, îndreptate către tavanul văzduhului lor, care nu era altceva decât suprafața mării noastre.

Am ancorat undeva, într-un port, iar un om alb din acele insule veni și discută pe plajă cu căpitanul Proctor și cu domnul Rainey. Domnul Comeragh era răcit, așa că n-a coborât pe țarm. O sută de chipuri întunecate de sclavi ne priveau de la liziera pădurii ce mărginea plaja. Când căpitanul Proctor se întoarse, spuse că pe insulă bântuia o boală și că nu vom coborî pe uscat. Abel Roper, Martin Hannah și Joe Harper s-au dus și au încărcat apă proaspătă și nuci de cocos, apoi ne-am văzut de drum.

Au trecut o zi, două, trei. Mările alea m-au făcut să privesc în interiorul meu, din ce în ce mai adânc, atât de puține vorbe păream să găsesc pe atunci. Insulele veneau, rămâneau în urmă, sorii răsăreau și apuneau, oceanul se mișca mai departe, iar senzația de imensitate mă cuprinsese din nou, neplăcută, o intuiție a ceva foarte îndepărtat, dincolo de puterea mea de pătrundere.

Am ajuns la o umbră lungă aflată la orizont, foarte îndepărtată. Un nor jos, de un cenușiu blând. Porumbei, mânuși de domniță și piepturi de gâscă.

— Pământ, rosti Gabriel, aplecându-se mult peste cârmă.

S-a ivit ca un sul moale de praf, ca blănița de pisoi. Un zid de nori.

Pământ.

Un pământ lunguiet. Kilometri și kilometri, și kilometri de uscat, într-o parte și-n alta, o întindere de junglă verde și insule împrăștiate.

Proctor ne chemă din nou pe dunetă și ne spuse că prin mările astea umblau pirați malaysieni cu sulite, criminali, sălbatici.

— Acum, rosti el cu vocea impunătoare de căpitan pe care o păstra pentru astfel de momente, suntem cu adevărat departe de casele noastre. Mările astea sunt periculoase. Ne privi pătrunzător, de parcă noi eram de vină. Mări periculoase.

— Mi-e teamă, îmi șopti Tim la ureche.

Proctor spuse că, de-aici, cursul obișnuit ne-ar duce până prin mările Chinei. Mări bune pentru balene, mările Chinei.

— Cu toate astea, continuă Proctor, așa cum vi s-a spus tuturor de la bun început, trebuie să ducem la îndeplinire o anume îndatorire față de proprietarul corăbiei, domnul Malachi Fledge din Bristol.

Eram uimit. Nu mai auzisem până atunci să i se spună lui Fledge altcumva decât Fledge.

— Domnule Rymer, doriți să roștiți câteva cuvinte?

Dan veni în față, târșându-și picioarele.

— Știți cu toții, începu el cu asprime, că trebuie să găsec și să capturez viu un animal care s-ar putea, sau nu, să se găsească pe unele insule, aflate la răsărit de-aici. Știți cu toții asta. Făcu o pauză. Nu cunosc pe nimeni care să fi văzut această creatură, însă am întâlnit un om din Surabaya care mi-a spus că a vorbit cu un vânător de balene din Lamalera, care a văzut ceva ieșind dintr-o pădure, pe o insulă din Borneo. Un om al spectacolului în adâncul sufletului său, Dan privi în jos și își făcu de lucru cu pipa. Și s-au mai găsit și rămășițe, adăugă el blând. Doi pescari. Uciși de un astfel de animal și mâncați. Privi în sus. În orice caz, aceste lucruri au ajuns și la urechile domnului Fledge.

— Rămășițele astea, interveni domnul Comeragh cu glas gros, unde-au fost găsite? Nasul îi era atât de mare, încât nu te puteai abține să-ți imaginezi că are de două ori mai mulți muci decât oamenii normali, cu ditamai trompeta.

— Pe Insula Rinca, domnule Comeragh, răspunse Dan, privindu-l. Pe o plajă. Insula Rinca nu este departe de aici, după cum știți.

Comeragh ridică din sprâncene și dădu aprobator din cap.

— Deci într-acolo mergem? întrebă domnul Rainey.

— Nu neapărat, domnule Rainey. Omul care l-a văzut locuia în Pulau Lomblen. Vom începe de-acolo. Pentru a adulmeca aerul. Apoi... încotro pare înțelept.

— Putem să facem rost de o barcă, la Pulau Lomblen, completă căpitanul.

— Sunteți aici ca vânători de balene, continuă Dan, nu ca vânători de dragoni. În afară de mine și de cei doi băieți ai mei, niciunul dintre

voi nu va avea de-a face cu animalul. Dacă această creatură există, Tim și cu mine o vom găsi și o vom mâna către țărm, unde o așteaptă cușca. Se uită la mine. Jaffy se va asigura că animalul intră în cușcă și că, de-ndată ce e înăuntru, ușa va fi bine încuiată.

A fost prima dată când am auzit de planul ăsta.

— Pare treabă ușoară, șopti Tim înspre mine.

Un zâmbet uriaș mi se întipări pe chip.

— Niciunul dintre voi nu se va apropia de creatură, continuă Dan, cât se poate de serios. Simțeam că mă cuprinde un râs zdravăn. Veți avea tobe.

— Tobe? șopti Tim. Am furnăit.

— Și torțe, adăugă Dan. Veți forma șiruri și, de îndată ce creatura apare, trebuie să țipați, să urlați, să țopăiți, să faceți zgomot cu tot ce-aveți la îndemână, să agitați torțele și să conduceți creatura către cușcă. Tim și cu mine vom fi chiar în spatele ei, o vom împinge spre plajă. O veți încercui în așa fel, încât să nu aibă încotro să se ducă, decât în cușcă, iar dacă mie mi se pare că ar fi vreun om în pericol, trag și ucid. S-a-nțeles?

Toți au dat solemn din cap și au murmurat.

— Nu voi risca viața nimănui, spuse Dan.

Căpitanul Proctor făcu un pas în față, zâmbind.

— Cred că vom avea nevoie de instrucție pentru asta, rosti el, intrând în joc.

— Desigur, rânji Dan. Sunteți vânători de balene, deci nu uitați. Dacă puteți să vânați balene, puteți să vânați orice.

— Hm, îngăimă Skip.

— Și dacă scui pă flăcări? se auzi un glas.

Era Felix Duggan, ai cărui ochi mari trădau cu adevărat teamă. Toată lumea râse.

— Nu cred că scui pă flăcări, răspunse Dan. Chiar nu cred. Dar, dacă e așa, îți spun eu ce-o să facem. Păru foarte serios, apoi izbucni în râs. Fugim de mâncăm pământul!

Toată lumea râse.

— Nu vă faceți griji, zise Dan, ne veți auzi venind, să fiți pregătiți. În bărci și înapoi la corabie!

— Dar dacă zboară?

Ăsta era John Copper.

Cu toții îl văzuserăm, dragonul zburător cel puternic, cu aripi solzoase uriașe, nimicind totul cu șuvoaie de foc, pârlind pământul. Venind în zbor după corabia noastră. Un ochi pe cer.

— Nu există nicio mărturie de încredere cum că ar zbura, zise Dan.

— Îi dăm două săptămâni, spuse Dan. Apoi ne continuăm vânatoarea de balene, cu sau fără jivină. Nimeni nu-i obligat să ia parte la treaba asta. Oricine poate rămâne pe corabie, dacă într-adevăr asta își dorește.

— Ați vorbit corect, domnule Rymer, zise căpitanul. În ceea ce mă privește, aștept cu nerăbdare să iau parte la această trebșoară. Dacă reușim, va fi ceva mareș, un lucru cu adevărat mareș!

— Există riscul să nu găsim nimic, rosti Dan îndoit. Să scormonim câteva insule și să ne-ntoarcem cu mâna goală, eventual cu un papagal.

Căpitanul Proctor chicoti.

— Acum să ne-ntoarcem la treabă, grăi acesta.

Treaba însemna să trecem de strâmtori. Am navigat mai departe printre insule și am trecut pe lângă multe ambarcațiuni mici, oricare dintre ele putând fi o corabie de pirăți, din câte știam eu. Dar niciuna nu era. Cum să-ți dai seama? Ceilalți, Gabriel, Sam, Yan și chiar John Copper păreau că știu. „Aia“, ziceau ei, „e doar un sampan.“ De parcă ar fi fost clar ca lumina zilei! Cât despre mine, oamenii cu chipurile acelea care priveau în sus puteau fi cu toții tații lui Yan. N-aveam de unde să știu care era diferența dintre un pirat și tatăl lui Yan. Apoi, un vas mare de linie s-a conturat la orizont, iar un munte înalt a apărut la babord. Vasul a trecut pe lângă noi la mare distanță, îndreptându-se către ocean. Ne apropiam de uscat. Marea era iute și plină de bancuri de nisip, însă n-am făcut mișcări greșite și, după-amiaza târziu, trecuserăm deja de cea mai îngustă porțiune a strâmtorii și intraserăm pe canalul estic, unde o insulă brăzda marea.

Am intrat într-o aglomerare de insule, unele dintre ele fiind doar niște stânci. Soarele apunea. O perdea groasă de nori stăruia nemișcată la orizont, proiectând ici și colo explozii spumoase de nori cumulus sălbatici. Marea era străbătută de încrețituri lungi, iar razele portocalii ale soarelui radiau din spatele norilor, asemenea unei flori cu petalele desfăcute. Apoi soarele a coborât sub linia orizontului și totul a devenit roșu-întunecat, roșu-sângeriu, iar marea s-a înnegrit.

Ne-am trezit lângă un țărniș albăstru și întins. Vreme îndelungată, am navigat fără probleme și peste corabie se așternuse un soi de pace. Am simțit că ajunseserăm în locuri de poveste, în ținuturile unde se aude cântul sirenelor și de unde se înfruptă mâncătorii de lotus, unde Sinbad Marinarul străbate puntea și visează la râuri de cristal și la peșteri de rubin. M-am gândit la insule care vin și pleacă, sunt descoperite și apoi se ascund din nou. Zilele treceau unele după altele, iar eu mă scufundam într-o încântare nesfârșită. Din când în când, mai

prindeam câte-o balenă. O vreme am duhnit a carne arsă și a untură fiartă, însă ne continuam călătoria, îndepărtându-ne de mirosurile apăsătoare și pătrunzând în aerul dulce ca vinul, din care ne înfruptam ca din mere, mirodenii și flori. Un banc de delfini ni se alătură în largul unei insule cu nisip alb și cocotieri, înotând veseli pe lângă corabie, preț de o milă sau două, înălțându-și spinările scânteietoare în aer. Până la urmă ne-au părăsit, luând cu ei și clipele de liniște. După plecarea lor, brizele s-au întetit, șuierând, iar valurile au început să se ridice peste o regiune muntoasă aflată la tribord, spărgându-se maiestuos de-a lungul celor câțiva kilometri de țărm strălucitor ce străjuiau o junglă verde și deasă, de unde răzbătea bătaia slabă a tobelor, purtată pe aripile intervalelor de acalmie dintre rafale. Încet, cu un ton gânditor, ca un singur glas ce-și explorează limitele, zgomotul tobelor era una cu tot restul. Îmi era teamă de bătaia tobelor – vocea junglei printr-o îngroșare crescândă a aerului, prevestind ceața.

Delfinii au chemat briza, care a chemat bătaia tobelor, care a chemat ceața. Așa mi se părea.

Așa mi s-a părut de-atâtea ori. Ca și cum un lucru a dus la altul, asemenea notelor unei melodii.

Vântul se opri de tot și ploaia începuse să cadă torențial, la fel de brusc ca atunci când răstorni o găleată. Tunetul urui la marginea cerului, ca un câine bătrân care mârâie în somn. Am coborât de pe catarg. Pânza unui fulger se aprinse peste junglă. Întreaga lume era cenușie și frământată, iar noi am strâns din dinți și ne-am continuat drumul. Ploaia a căzut timp de trei ceasuri sau chiar mai mult, dar furtuna nu era niciodată deasupra, ci de cealaltă parte a acelei lungi palme de pământ. Totul părea minunat în lumina slabă, străluciri argintii într-o lume spălată de apă, peste catarg, vergi și habitacul, pe marea pânză a mării.

Se lăsase seara când ploaia s-a mai domolit. Ne-am dus în largul golfului ce aparținea aceleiași insule, sau poate alteia. Wilson Pride făcuse o bunătate de tocăniță cu șuncă și fasole cu găluști, iar noi am mâncat jos, din cauza ploii. Am fost de pază la babord și încă mai ploua când m-am dus la culcare, însă de dimineață, când am deschis ochii, lumina soarelui care se strecura printre crăpăturile grinzilor era fierbinte și incandescentă. Pe punte, totul era scăldat în soare și nu mai rămăsese nici urmă de umezeală. Căpitanul Proctor discuta cu secundul, lângă partea dinspre pupa a scării tambuchiului. Domnul Rainey părea tulburat de ceva. Dacă te luai după expresia de pe chipul său, crispat și roșu, ai fi zis că se certau, însă căpitanul Proctor chicotea într-o manieră amabilă și amuzată. Acesta a spus ceva, iar

Rainey s-a întors brusc și s-a îndepărtat.

Mai târziu, Gabriel a povestit că era vorba despre o barcă de pescuit. Nu aveam niciuna în plus, iar Rainey voia să se oprească undeva și să facă rost de una, cât mai repede posibil. Rainey voia să se întoarcă la Surubaya ca să ia o barcă de-acolo, însă căpitanul a zis că ajunsesem prea departe și că el s-ar duce direct la Pulau Lomblen, unde Dan Rymer spera să-l găsească pe vânătorul de balene din Lamalera care văzuse o creatură ieșind din pădure, cel despre care-i vorbise tovarășul său. Comeragh era și el de acord cu întoarcerea, însă Dan Rymer spusese că am putea lua o barcă de la Pulau Lomblen.

Ei bine, n-am putut. Erau bărci la Pulau Lomblen, însă *noi* n-am reușit să facem rost de una. Totuși, pe-atunci n-aveam de unde să știm treaba asta, așa că am mers mai departe și am ajuns la Pulau Lomblen cu trei zile întârziere.

Capitolul 7

O, Doamne, spune-i, rogu-Te, lui Billy Stock să nu-i mai sperie pe cei mici...

Când m-am trezit, am auzit în minte glasul bătrânului negru Sam. Sam Proffit. L-am auzit de parcă mă întorsesem în timp, brusc, real, un ticăit al creierului, timpul a trecut, o clipă – îl vedeam cu ochii minții, de parcă ar fi stat în aceeași odaie cu mine. La fel cum ședea în teuga joasă, cu mâinile împreunate în rugăciune – atunci – doar că atunci este acum –, cu ochii închiși și un zâmbet răutăcios abia schițat de buzele-i veștede. Un bătrân pios, învăluit în lumina schimbătoare, între pereții pătați cu nuanțe de cenușiu. Cât de frumoasă era imaginea!

Era întuneric și eu pluteam pe ceva, ar fi putut fi marea sau alt fel de valuri, ar fi putut fi orice. Valuri de somn groase, negre, care mă purtau pe crestele lor. La început am crezut că era Drago, vechiul nostru Drago, că eram întins pe scândurile uscate și că navigam pe Tamisa, înspre mare.

Însă Drago se sfărâmasese cu mult timp în urmă. Acum eram întins *aici*. Un glas mă trezi din nou, iar sunetul vocilor din stradă ajunsese până la mine. Undeva, aproape, se aud notele înalte ale unui cântec ascuțit, de o frumusețe la fel de tremurândă ca aceea a îngerilor căzuți, venind probabil de pe ulița care leagă Ratcliffe Highway de Strada Pennington. Cine e sirena aceasta care cântă din vârful stâncilor, azvârlindu-și prin întunericul palpabil glasul argintiu, la fel de ascuțit precum cuțitele? Aici trăiesc eu acum și mi-e bine. În jur se înșiră acoperișuri afumate, peste care pot să privesc, iar deasupra lor se-ntinde un minunat cer nordic, ce nu arde nicicând. Îmi sunt tare dragi acoperișurile astea, atât de dragi, încât, uneori, mă trezesc cu ochii umezi. Londra, cum am mai visat la ea pe când mă aflam în locurile cuprinse de arșiță! Flori și fructe, și vin, și arbori înalți, băieți bronzăți și subțirei care se scufundă în căutare de perle, bătuți de valuri, și maimuțe cocoțate în copaci, cu membre lungi și fețe înguste, ochii feroce ai celor mari, cei blânzi și speriați ai puilor agățați de părinți. Lumina albastră care se lasă la orizont. Culoarea de la marginea lumii este...

... indigo.

Scânteiază...

Navighez asemenea lui Sinbad pe niște mări bizare, orientale, o stea uriașă se prăbușește din cerul întunecat, iar undeva în apropiere sirenele cântă și Sam Proffit, prezent și el, zice:

— O, Doamne, spune-i, rogu-Te, lui Billy Stock să nu-i mai sperie pe

cei mici!

Cuvintele lui stârniră chicoteli, deoarece Billy era abia de vârsta mea și noi eram aproape cei mai mici. Doar Felix era mai mic decât noi. Billy știa o groază de povești înfiorătoare, despre canibali care sorbeau creierul oamenilor cât aceștia erau încă vii.

Sam stă în teuga joasă, un ins pătat, un mare cântăreț de imnuri și recitator de rugăciuni. Avem nevoie de rugăciuni în seara asta. Măine ajungem pe insula cea nouă. Asta e, așa simțim cu toții. Are de-a face cu cele două călăuze malaysiene pe care le-a tocmnit Dan în Sumba, unde am auzit tobele și am văzut fumul de la un rug funerar ridicându-se deasupra copacilor. Ne-am dus într-un sat și am băut ceva amar, peste tot erau păsări, stoluri mari de un verde-strălucitor, care se deplasau asemenea unor aripi pe cerul albastru și adânc. M-am culcat pe spate și am privit, deși lumina îmi rănea ochii. Păsările ar trebui să fie libere, am cugetat eu. L-am așteptat pe Dan să se întoarcă de pe unde se dusesse cu treburile lui, iar el a revenit cu dinții roșii și cu doi bărbați prietenoși și tăcuți, unul care zâmbea și unul care nu zâmbea. Cel care zâmbea avea niște semne albastre tatuate pe frunte. Dorm alături de noi în teugă, dar nu ne vorbim. Purtarea lor a devenit serioasă de când am plecat de pe insulă, a noua sau a zecea, nu mai știu. Insulele sunt sălbatice. Este ceea ce mi-am dorit mereu, lumea, sălbăticia, o privesc cu atenție încordată. Vreau să urc costișele unui munte și să mă holbez în măruntaiele lui. Ar fi ca și cum m-aș holba în ochii unui animal. Un vulcan are ceva de dragon. De ce să nu fie și o astfel de jivină prin părțile astea?

Oameni-dragon? Pe când ne apropiam de Pulau Lomblen, dincolo de golf s-a ițit un vulcan, aidoma unei vietăți gigantice, iar un altul ne-a vegheat atunci când am vorbit cu vânătorii de balene din partea îndepărtată a insulei, unde copiii și-au lăsat baltă jocurile și au gonit pe lângă bărcile înșirate de-a lungul plajei, pentru a-i vedea pe căpitan, pe ofițeri și pe Dan stând în cerc cu părinții lor, înfășurați cu piei în jurul șalelor. Și ca să ne vadă pe mine și pe Tim, importante ajutoare ale marelui vânător. Chiar și căpitanul se ploconează deja în fața lui Dan, acesta fiind și motivul pentru care ne aflăm pe plajă, și nu ședeam la un ospăț pe cinste în capitala insulei, unde se găseau și o biserică dominicană, și un soi de han, unde puteai să cumperi sculpturi din fildeș, să te îmbeți și să privești culegătorii de perle cum se întorc la bărcile lor. Transpirația curgea în valuri. Chipuri drăguțe, ochi negri, femei cu piepturile goale, zăbovind pe acoperișurile din lemn ale căsuțelor acoperite cu stuf. Una, pe care n-o s-o uit în veci, a coborât și ne-a dat lapte dintr-o coajă mare și verde de nucă de cocos, o fată

de vreo doisprezece ani, ai cărei sâni erau niște muguri și ale cărei mâini erau mici ca de copil, cu unghii ca perlele roz. Stătea în picioare, așteptând să-i dăm coaja de cocos golită, privindu-mă în ochi și contemplându-mă calm preț de câteva clipe. Părul îi cădea de-o parte și de alta a feței și pe umeri, bogat și sârmos, până la brâu. Sprâncenele de deasupra ochilor ei somnoroși erau delicate, ca niște pene cenușii, înalte și arcuite. Nasul îi era mare și minunat sculptat, buzele umflate. M-am îndrăgostit pe loc de ea. Da, da, o să fiu vânător de balene aici, mi-am spus eu, o să scot bărcile și-o să mă întorc încununat de glorie. Să mă întorc noaptea la ea. Lumea e plină de uimire. Să nu mai miros chioșcul omului cu plante de pe Rosemary Lane și să nu mai văd afișele alea scorjite, lipite pe pereții exteriori, la Paddy's Goose.

Era extraordinar că Dan se-nțelegea cu oamenii ăștia. Numai el putea și habar n-am în ce limbă o fi făcut-o, Dumnezeu știe că am auzit engleză și portugheză, ba chiar și niște latină în bălmăjeala aia, toate amestecate cu pășăreasca băștinașilor. Însă aceștia păreau să priceapă și vorbeau întruna.

— Doamne, grăi Sam, dă-ne o zi prielnică mâine.

Stăteam cu capetele plecate și cu mâinile împreunate, asemenea copiilor cuminți.

— Doamne, îți mulțumim pentru vremea prielnică.

— Amin, am murmurat noi. Apoi am rostit Tatăl Nostru – „... și ne izbăvește de cel rău...” – cu capetele plecate și cugetând la canibalii, mlaștinile și monștrii care ne așteptau în ziua următoare. Lui Billy nu-i tăcuse fleanca de când plecaserăm din Pulau Lomblen. N-aveai să-l prinzi punând piciorul pe uscat prin părțile astea, nici într-un milion de ani, așa zisese, iar Joe Harper încuviințase și el. Prin insulele astea erau triburi care mâncau carne de om ca și cum ar fi mâncat pui sau pește, așa se zicea, iar când Tim a zis că Dan știa exact ce face și nu voia să ne îngrijorăm, l-au întrebat: cum de știa? Oare Dan cunoștea fiecare insulă? Chiar așa? Și, dacă era vorba ca pe-acolo să fie vreun dragon pe care nimeni nu-l văzuse vreodată, aia era o insulă sălbatică, nu-i așa? Una de care nu știa nimeni. Puteai să dai peste orice pe o astfel de insulă.

Să privești în ochii unui canibal. Am alungat gândul din minte, însă o teamă s-a strecurat în mine și am privit peste umăr.

— Au fost odată canibali, rosti Gabriel, dar nu mai sunt, cel puțin, nu prin apropiere. Nu până ajungi în Marea Sudului.

— Aha! exclamă Billy. Vezi? Dac-au fost odată, atunci înseamnă că încă mai sunt. Nu se *schimbă*. Așa sunt ei.

— Asemenea câinilor, vrei să spui, adăugă John Copper, pot să fie ascultători și simpatici ani la rând, apoi brusc... Și-și dezveli dinții.

— Chiar așa, spuse Bill.

Gabriel stătea cu picioarele atârându-i despuiate peste marginea patului său, având pielea maronie în locul în care se tot scărpină, pe fluierul piciorului. Privirea îi hoinărea, iar buza de jos groasă îi atârna, roz pe dinăuntru.

— Odată am văzut ceva înspăimântător, care m-a pus pe gânduri, zise acesta. Am văzut cum un șarpe a mâncat un câțel. Un câțel mic, deși n-aș putea spune dacă era pui sau nu. L-a înghițit cu totul pe bietul animal, însă a durat ceva vreme, iar capul i-a rămas la urmă. Și bietul câțeluș a urlat la-nceput, însă până la urmă a renunțat și semăna cu cineva care plânge în tăcere. Amuțiserăm cu toții. El s-a uitat împrejur, cu ochii mari. Știți cum e, când plânge cineva fără să scoată nici cel mai mic sunet. Tremură, are ochii închiși și buzele trase-năuntru. Sărmanul câțel, mi-a rămas în minte.

Urmă altă tăcere.

— De ce nu l-ai oprit? întrebă John Copper furios.

— Tu ce crezi, John? spuse Gabriel. Mi-a fost frică de șarpe. Era un monstru. Se încolăcise în jurul bietului câțel și-l ținea strâns, ca nu cumva să scape, ce puteam face?

— Unde se întâmpla asta? întrebă Tim.

Gabriel cugetă preț de-o clipă.

— Pe o insulă. Nu aici. Undeva în Marea Sudului.

Marea Sudului începea să mi se pară un loc cât se poate de neplăcut.

— Ai fi putut să-l împiedici, insistă John, puteai să faci ceva.

Gabriel clătină din cap.

— Ba nu. Eram trei, vezi tu, iar unul era căpitanul nostru, Lovelace, și el ne-a zis să nu facem nimic. Nu puteai să nu-l asculți pe Lovelace.

— Dacă o să-l întâlnesc vreodată pe căpitanul Lovelace, zise John, o să-i trag una peste moacă.

— Cât a durat? am întrebat eu.

— Prea mult.

— Cât de mult?

— O, mult prea mult, micuțule Jaff!

Uram să mi se vorbească de sus.

— Câinii nu plâng, spuse Billy Stock.

— Ba da, îl contrazise Skip de-ndată.

— A durat cam cinci minute, spuse Gabriel.

— Și voi ați stat acolo și v-ați uitat?

— Da. Lovelace era foarte curios. A trebuit să stăm cu toții nemișcați și să nu scoatem o vorbă. A fost ciudat. Ne-am simțit foarte straniu. Treaba asta îmi stăruie și-acum în minte.

John Copper începu să plângă. Era furios. S-a întins în pat și a lovit salteaua cu pumnul.

— Urăsc chestia asta, a spus el.

— Ce urăști, fiule?

— Nu știu. Pur și simplu, o urăsc.

Am văzut foarte multe insule, unele mici cât o stâncă, altele lungindu-se la nesfârșit, culmile munților încolăcindu-se și mangrove părănd că merg pe marginea apei, cu rădăcinile ridicate delicat, asemenea degetului unei doamne care bea ceaiul. Cocotieri, cer azuriu, nori pufoși, stânci de un verde-deschis, piscuri golașe, văi luxuriante, iar noi treceam mai departe. Pe patru sau cinci insule, am coborât. Ne-am aprovizionat cu banane și cu niște fructe mari și verzi. Cei doi malaysieni și Dan vorbeau în graiul lor păsăresc și plecăm la vânătoare, noi toți învârtindu-ne pe plaje, în timp ce Dan, Tim și malaysienii aveau parte de toată distracția, îndreptându-se hotărâți către vâlcele verzi, bântuite de păsări, malaysienii mergând în față, cercetând pământul de parcă era acoperit cu aur. Câteva ceasuri mai târziu, aceștia se șteau din pădure, de obicei cu unul sau doi porci și, o dată, cu ciozvrte încă aburinde dintr-un bivoli pe care îl jupuiseră și-l măcelăriseră pe platoul înalt.

Dar nici urmă de dragoni.

Niciun dragon mititel, nici măcar un semn, nicio urmă pe acele întinderi sălbatice de nisip, nimic care să se zărească printre mănunchiurile stufoase de vegetație. Niciun strigăt bizar, nepământean, care să răzbească prin noapte.

Cu toții vorbeam de parcă fiara nici n-ar fi existat. Însă, înainte să adorm, mă gândeam uneori la jivină și mă întrebam de ce oare nu mi-o pot scoate din minte, cum de ajunsese să zboare pe deasupra mea cu aripile solzoase care deveneau din ce în ce mai diavolești, cu fiecare zi ce trecea. Apoi, în acea noapte, în noaptea de dinainte, mi-a fost foarte teamă. Malaysienii ăia știau ei ceva. Cu o dimineață în urmă, au luat o barcă și au iscodit țărmul și liziera pădurii, nu mai mult de-un ceas, dar când s-au întors, erau schimbați.

Cu toții simțim, dar nimeni nu zice nimic. Asta e insula. Nici mare, nici mică, cu stânci acoperite de vegetație, cu munți înalți, înveșmântați în tufe pipernicite, înțepând cerul de deasupra junglei și a golfurilor plângătoare. Apa din jurul insulei e străbătută de curenți puternici și e

violentă, ca și cum n-ar vrea ca cineva să ajungă pe țărnișă, iar asta mă înspăimântă. Noaptea, când mă întind, aud în cap tobele din Sumba; le tot aud, de când am părăsit locul ăla, somnolența lor joasă, monotonă proiectând în beznă panglici lungi de sunet ce abia vibrează, dar se schimbă constant, ca o pâlpare, suple ca mătasea. Muzica este asemenea unui șarpe care-și înghite coada, un cântec de leagăn care se repetă la nesfârșit, slăbindu-ți și ascuțindu-ți simțurile în același timp, ca un drog. Gura mi-e uscată de frică, gâtul mi se contractă când înghit și mă prăbușesc într-o beznă la fel de profundă ca o gheață bruscă.

Mă tot gândeam la sârmanul cățel mâncat de viu de un șarpe și care știa ce i se întâmplă. Vedeam mereu botul care-i plânge în tăcere, în timp ce este zdrobit și înghițit, și cugetam la dumnezeul care putea concepe o astfel de trecere în moarte, și mă simțeam mai înfrigorat și mai îndurerat, și mai speriat ca niciodată. Și când, în sfârșit, adormeam, mă cufundam într-un coșmar oribil, un coșmar din acelea care te fac să te trezești asudat și cu inima bubuind, care te zdruncină și te lasă înmărmurit din cauza ororilor care-ți trec prin cap. Se făcea că era un bazin mare umplut cu sânge, într-o încăpere întunecoasă din pod, iar prin bazin se mișcau bucăți de trupuri, înotând una pe lângă cealaltă asemenea țiparilor; și acolo, taman în mijlocul bazinului, plutea chipul unui bărbat, schimonosit de groază – ah, groaza, asta m-a trezit –, un bărbat real, întreg, care se chinuia cu disperare să iasă din bazin, dar care n-avea sorți de izbândă. Din sânge s-a ivit un braț cu palma desfăcută, acoperită de cheaguri îngroșate, i-a împins chipul la fund, iar eu m-am trezit în teuga scârțâitoare și nu eram sigur dacă țipasem sau nu. Dar nu, se părea că nu țipasem.

Era foarte cald. Căldura asta împușită care nu se mai termina. Dumnezeule, tremuram... Nimic nu mă mai speriască așa de tare de când rămăsesem blocat în magazinul lui Jamrach, când Tim măncuiase înăuntru. Acum stătea întins vizavi de mine, cufundat într-un somn lipsit de griji. Nemernicul, să-mi facă mie așa ceva! O sabie cu două tăișuri, așa era Tim al nostru. Ar fi trebuit să vezi cum se umfla pipota-n el când pleca împreună cu Dan și cu malaysienii, întorcându-se cu pene prinse la ureche și cu o bandă în jurul frunții. Era foarte frumos. Bronzat ca băștinașii, cu ochii de un albastru-deschis și limpede și cu părul de un alb-auriu, ițindu-se din junglă aidoma unui Apolo murdar și asudat, cu sânge de bivol sub unghii, fiind acum cu un cap mai înalt decât Dan, simianul bătrân și înțelept alături de care mergea. Descrierea asta nu spune prea multe.

De ce să doarmă atât de liniștit, iar eu să fiu treaz? Normal că

somnul îi era necesar, socotind ceea ce avea de făcut.

— Tim, am șoptit eu.

— Ce-i? a răspuns el de-ndată. Nu dormea.

— Ești treaz?

— Nu.

— Am avut un vis oribil.

— Nu-i nimic, Jaf, zise el, e doar un vis. E doar în capul tău.

M-am gândit la asta preț de o clipă. Mă simțeam ca un vas în care cineva turnase un lichid bizar.

— Cum de-a ajuns așa ceva în capul meu? am întrebat eu, de parc-ar fi fost vorba de o urechelniță care mi se strecurase în ureche.

— Așa ceva, ce?

Vorbeam în șoaptă, ca să nu-i trezim pe ceilalți, care sforăiau ușor în jurul nostru.

— Nu cred că vreau să vorbesc despre asta acum, am răspuns eu după o clipă. E noapte și nu-i momentul. Poate mâine.

— Cum vrei. A căscat zgomotos.

— *Ce mai vise...* am spus eu după încă un moment.

— Știu.

Am rămas fiecare cu gândurile lui.

— Mi-e teamă, Tim, am spus eu.

Pauză. Știa că nu vorbesc doar despre vis.

— Și mie, a zis el întinzându-se și strângându-mă scurt de umăr. Prostuțul de Jaff! Mă-mpinse ușor.

— Te gândești vreodată la ce-am lăsat în urmă? I-am întrebat.

Cugetă o clipă.

— Sigur că da.

— Nu pare. Nu vorbești niciodată despre asta.

— Păi, nici tu.

— Mda, așa e.

Urmă o pauză mai lungă, apoi zise:

— Toți ne gândim la ce-am lăsat în urmă, dar nimeni nu bate mereu câmpii cu asta.

— Doar Dan.

Așa era. Dan, cu paharele lui, cu ochii tulburi, bând pentru Alice, amintindu-și primele zâmbete ale celui din urmă născut.

— Adevărat. Dar așa e Dan.

— Dacă-i așa înverșunat, când vine vorba de casă și cămin, am întrebat eu, de ce s-a apucat de meseria asta?

Tim fornăi ușor.

— Probabil că ea n-ar mai părea așa de dulce, dac-ar sta mereu

împreună.

— Ți-aduci aminte de sarsaparilă? am întrebat eu. De la omul cu ierburi.

— Ah! Ce n-aș da pentru o ceașcă rece de sarsaparilă! Adu-ți aminte cum miroase...

Atât de limpede, o dantelă de plante deasupra tejghelei omului cu ierburi: rozmarin, mușețel, iarbă-moale lăptoasă.

— Sâmbăta-seara la Spoony's, adăugă Tim.

Intrai printr-o ușă batantă în vălătuci de fum și râsete, tăiai o bucată de tutun și o fumai, la o sticlă de vin, până când capul ți se ncețoșa și ieșeai să iei aer pe coridorul îngust, la lumina obscură a felinarului cu gaz, apoi coborai sub creton, pe ringul de dans care bubuia sub tropăitul picioarelor. Fete cu buze rubinii și sâni exuberanți, marinari negustori cu beretele șui. Cimpoyerul cu umerii lui sălbatici, tocurile de oțel zburând prin aer. Un ceas de aur atârând pieziș deasupra poliței căminului.

— Mda, zise Tim, casă, dulce casă... Mai ești speriat?

— Da.

— O să fie bine, spuse el. Uite, dă mâna. Am întins mâna și mi-a luat-o într-a sa. Știi, continuă el, când mă întorc acasă, o să fiu capul familiei.

N-am mai zis nimic după asta. M-am gândit la Ishbel și la mama ei, cum stăteau împreună în casa aia, și m-am întrebat cum s-o fi descurcând. Probabil că detesta situația. Maică-sa o scotea din minți. Bănuiesc că nu-i duceau dorul bătrânului, sirenele alea nu prea făceau cine știe ce bani, însă aveau să se bucure la întoarcerea lui Tim. O și vedeam, șezând lângă foc și rozându-și îmbufnată unghiile. Oare ce făcea? Cine avea să pună mâna pe ea, o fată drăguță ca ea? Probabil că ieșise cu vreun filfizon sau cu vreun marinăr. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Când pe Tim îl fură somnul, mâna lui alunecă dintr-a mea. Cât despre mine, n-am pus geană pe geană până la al șaptelea clopot, și atunci deja nu mai conta.

Am vâslit printre stânci înalte cât casa, acoperite de plante necunoscute, asemenea unor explozii verzi încremenite. Un râu se prăvălea printr-o râpă înaltă, împădurită, înconjurând una dintre marginile unei plaje adăpostite, în formă de potcoavă, tivită de copaci cu muguri de culoarea fildeșului și despicate în celălalt capăt de un pinten lunguiet de stâncă, de culoare roz-închis. Dincolo de asta, în interiorul insulei, șir lângă șir, palmieri zvelți și cu capetele zburlete se

aplecau elegant într-o parte, ca și cum ar fi fost pe cale să se smulgă din pământ și să pornească într-o migrație vijelioasă. Pe fiecare latură a golfului se ridicau faleze înalte.

Noi rătăceam pe plajă ca ditamai fraierii, așteptând dragonul înarmați cu bețe. Nisipul era umed, plat și ușor vălurit, presărat cu pietre ici și colo, iar cerul avea o înfățișare rece și cenușie, însă pe mine mă treceau toate transpirațiile. Căldura părea să vină dinspre interior și din afară în același timp, ca și cum organele mi s-ar fi copt încet în cuptorul cărnii. În golf se aflau trei sau patru insulițe, movile rotunjoare de un verde-sălbatic. Cușca era așezată în cea mai îngustă parte a plajei. Dacă exista un loc cu dragoni, atunci acesta era. Brațele golfului se întindeau departe în mare, forme alungite, reptiliene, pe jumătate scufundate, de un cenușiu-închis ori negre, râuri alungite ca de porc, gata să clănțane. Pintenul solzos, de un roz-murdar, despre care Dan spusese că este o scurgere de lavă pe plajă semăna cu gheara imensă a unui picior uriaș. Pe alocuri, piatra părea cărnoasă și zdrobită, ca și cum un uriaș se jucase cu noroi. Peste tot zăreai chipuri. Urmele nu ne dădeau bătăi de cap, erau lângă râu, o singură potecă presărată cu urme sinistre, ce păreau lăsate de o labă cu gheare. De mărimea unor farfurii întinse.

Un crab ciudat, cu pete roșii, trecu iute pe lângă piciorul meu. Felix aduna scoici mari, albe și încrețite și le ducea în bărci. Lângă cușcă, Martin, Abel și Dag despicau lemne pentru țărui. Valuri cu coame albe se rostogoleau înspre noi. Marginile plajei, acolo unde se unea cu pădurea, erau presărate cu pietroaie prăvălite. Am hoinărit pe-acolo, privind diverse lucruri cu telescopul meu, păsări roșii și albastre aflate prin copaci, stâncile din mare, râpa, până când am ajuns prea aproape de copaci și m-am speriat dintr-odată, pe când mă uitam la verdeața spălăcită și agitată. Trunchiurile arborilor erau niște dungi argintii. Ecoul tăcut a ceva infinit mai dens și mai întunecat amenința din desiș, un urlet gol, venind parcă dintr-un gâtlej.

Am auzit glasuri.

Echipajul de vânătoare plecase doar de câteva ceasuri și deja se întorcea.

Această acostare nu semăna deloc cu celelalte. Oamenii erau agitați, pe chipurile lor se citea ceva. Găsiseră mai multe urme, spuneau ei, undeva la înălțime. Era nevoie de mai mulți țărui și de mai multă frânghie. Multă frânghie. Planul se schimbbase. Aveam să rămânem o zi sau două și să ne ridicăm o tabără pe plajă.

— Noi patru, spuse Dan, o să-l prindem în capcană, acolo sus, și o să-l aducem jos. Dar avem nevoie de mai mulți oameni. De încă trei.

Mă privi și zâmbi cu bunătațe. Asta e șansa ta, Jaf, dacă încă mai vrei.

— Vreau, i-am spus și, în acel moment, glasul care stătea la pândă în capul meu a-nceput să vorbească: Ești nebun, ești nebun, nu trebuie să te duci! Niciodată nu trebuie să te duci. Stai aici, neghiobule! Joacă faraon^[20] cu Billy Stock pe punte. Nimănui nu-i pasă dacă te duci sau nu.

— Haide, Jaf, spuse Tim, e ceva să fii acolo. Trebuie să vii. Îmi atinse brațul. Hai cu noi, Jaf! spuse el, iar ochii lui aproape că mă implorau să merg și să-i țin de urât.

Am răs.

— Încearcă doar să mă oprești, am zis.

— Bun! Dan bătu din palme. Deci – cine mai vine?

— Eu, spuse John Copper, eu.

Și Dag Aarnasson.

Un miriapod robust ne traversă calea, o chestie roșie, dezgustătoare, asemenea unei vene. Copacii erau doldora de păsări strălucitoare.

Orice poate fi otrăvitor într-un loc ca ăsta. S-ar putea să te trezești că pică peste tine de sus și ți se strecoară pe gât. Scorpioni. Păianjeni cu dinți. Cine știe ce-i pe-acolo, pe sus? Înaintam în tăcere, în șir indian, malaysienii mergând în fața noastră și Dan încheind coloana. Îmi părea bine să-l știu în spate, pentru că părea așa de lipsit de griji, ba m-am bucurat și mai abitir când am ieșit deasupra pădurii, într-un loc stâncos și plin de iarbă, unde nu prea vedeai copaci. Însă atunci am început să mă gândesc la șerpii din iarba înaltă, iar degetele mele mângâiau neîncetat mânerul armei care îmi atârna la șold. Cum ar putea să te apere de-un șarpe? L-ai vedea doar când ar fi prea târziu.

Dan ordonă un popas. Spuse că ar trebui s-o luăm spre răsărit. Că urma să prindă dragonul cu frânghiile. Că nu mai încăpea nici urmă de-ndoială că era acolo și c-o să prindem unul viu. Suna de-a dreptul ridicol. Să prinzi un dragon cu frânghia? John răsese nervos. Chipul lui Dag era o chestie ciudată, plată și proeminentă, cu niște ochi albaștri, holbați.

— Nu-nțeleg, zise el, în felul lui rar și apăsător.

— Eh, răspunse Dan, nu-ți face griji! Eu și cu băieții ăștia o s-avem grijă de toate. Tu trebuie să asiguri spatele coloanei, să faci ce ți se spune și o să fie bine. Tu vii la sfârșit, cu restul de frânghie, când e bine priponit, și ne-ajută să-l vârm în țarc.

— Ce țarc? am întrebat eu.

— Cel pe care încă nu l-am făcut, spuse el. Fiecare lucru la vremea lui. Mai întâi să găsim un loc unde să punem momeala.

— Ce momeală?

— Pe tine, Jaf, răspunse el, dându-și ochii peste cap. De ce crezi că te-am luat cu noi? Râse și mă înghionti. Încă nu avem nici nada. Fiecare lucru la timpul lui. Mai întâi găsim locul, apoi facem rost de momeală.

Tot restul zilei am urcat și am coborât mobilele rotunjite ale savanei, de-a lungul cărărilor făcute de animale, bătătorite de cine știe ce ființe. Dag și cu mine mergeam unul lângă celălalt. Asini, mi-am zis eu, asta suntem. Cărauși înăscuți. Pentru el nu-i nicio problemă, e cât un bivoli, dar pentru mine era îngrozitor. Sudoarea îmi intra-n ochi. Umerii îmi ardeau de greutatea raniței, iar țărșii pe care-i căram mi se frecau de piele. Dan, Tim și malaysienii duceau poveri mai ușoare, ei fiind străjeri și mari vânători, cei care purtau armele și dibuiau urmele. Tim privea înapoi și râdea de noi, eu mic și negricios, iar Dag mare și spălăcit. Nu l-am cunoscut cu adevărat pe Dag înainte de treaba asta. Avea cam douăzeci de ani, era un bărbat tăcut, cu un aer tandru și grijuliu, și te înțelegeai ușor cu el, astfel că era un bun tovarăș de călătorie.

— E frig acolo, de unde vii tu? l-am întrebat, în timp ce mă perpeleam în căldura aceea.

Rânji.

— Iarna-i foarte frig. Omătu-i pân-aici. Arătă deasupra capului.

Am fluierat.

— Cum înduri căldura?

— La-nceput, răspunse el, potrivindu-și colacul de frânghie pe umăr, a fost greu. Dar eu – făcu niște mișcări sinuoase cu degetul și am văzut că unghiile lui erau serios mâncate, aproape la fel de rău ca ale lui Ishbel –, eu... m-am obișnuit.

— Poate c-ar fi trebuit s-o apuc înspre nord, am adăugat eu, ștergându-mi transpirația de pe frunte cu palma jechoasă. Spre gheață. Să văd urși polari. Eschimoși.

Zâmbi.

— Ne dorim ce n-avem. Abia așteptam să văd palmierii. Văzusem poze în cărțile lui taică-miu. Zâmbetul îi era larg și forma un semicerc complet, luminându-i chipul mare și pătrășos. Mi se părea ceva cu totul ieșit din comun ca tatăl lui să aibă cărți. Mi-am imaginat un domn cu un rând de haine negre, ca un paroh de țară.

— Taică-tu avea cărți?

— Despre locurile prin care umblase. Și el a fost marinar. La fel și frații mei. Am trei.

Dan se întoarse și ne fulgeră cu privirea. O luase înainte cu malaysienii, iar John și Tim încheiau șirul. Am tăcut și am continuat să

înapoi cu greutate.

— Aveți eschimoși, acolo unde locuiști tu? I-am întrebat eu după un ceas. Aș fi zis că e după-amiază târziu, dar era greu să-ți dai seama după cum arăta cerul, încă înnorat, deși nu plouase.

— Nu unde stau eu, răspuse el. Țăstia sunt în Groenlanda. Și-n Canada. Și-n alte locuri. Nu, noi avem laponi.

— Cum sunt laponii?

— Sunt oameni nordici, spuse el. Cresc reni.

Era amuzant să mergi prin acel ținut călduros, vorbind despre nordul îndepărtat. Cât de minunate mi se păreau tărmurile acelea înghețate! Mi-am imaginat puntea unei corăbii, înghețată sloi, cu gheață tăioasă precum vârful de sulită, cu nuanțe de smarald și albastrii. Un ocean încremenit, uimitor de nemișcat și de calm.

În fața noastră, malaysianul cu tatuaj ridică brațul și toată lumea îngheță.

Nu-mi dau seama cât am rămas așa, nemișcați. Totul a devenit extrem de limpede, fiecare fir de iarbă. Când am înghițit, gâtul mi-a scârțâit. Făcându-ne semn cu mâna, Dan ne-a îndemnat să înapoi cu prudență, fără măcar să privească înapoi. Ne-am strecurat. Și, când ne-am strâns laolaltă...

O mișcare bruscă, și inima mi-a țâșnit asemenea unui om trezit brusc din somn de un clopot – în sus, un junghi! –, apoi a început să bată asemenea unei ciocănituri demente... Era o ciută, săltând peste poteca așternută în fața noastră. Într-o clipită, se arcui și dispăru în iarbă înaltă.

Am rămas holbându-ne și așteptând. Tăcerea vâjâia. Apoi ne-am luat după pașii de urmăritor ai malaysianului, încetișor, cu precauție, dar am apucat să înapoi puțin și ne-am oprit din nou, ținându-ne de o putoare ca de latrină înfundată.

Iarba șuiera.

Ceva întunecat și imens ieși din tufiș, cam la douăzeci de metri în fața noastră, gonind iute pe cele patru picioare îndoite. Se avântă în savana înaltă, în aceeași direcție cu căprioara. Timpul se accelerează. Înapoi rapid și nu vedeam decât ierburile înalte în dreapta și-n stânga mea, murmurând în calea noastră, și ceafa lui Dan; umerii mă dureau și respirația începuse să-mi devină șuierătoare. Am mers așa preț de un ceas, până când am încetinit și am strâns din nou rândurile, la marginea unui soi de povârniș stâncos. Nu mai puteam vorbi. Înapoi atît de mult în interiorul insulei, încât pierdusem simțul măsurii și-al direcției și habar n-aveam în ce parte se afla corabia și cât de departe, n-aveam nici cea mai vagă idee dacă stânca din fața

noastră avea înălțimea a două staturi de om sau era cât un munte. Umbra iute și neagră gonise de un milion de ori prin fața ochilor mei în timp ce mergeam. Câte astfel de creaturi mai erau pe-acolo, ascunzându-se în preria deasă, urmărindu-ne cu ochii lor sălbatici, de reptilă? Nu mi-a fost niciodată mai frică, dar nici mai atent ca atunci n-am fost. Mi se părea că ochii îmi erau larg deschiși și vedeam mult mai bine, iar ceilalți arătau la fel. Chiar și malaysienii, pe care îi credeam cunoscători, imposibil de impresionat și aproape invulnerabili, emanau o energie de nestăvilit. Înfruntasem ditamai balenele, însă atunci măcar știam la ce să mă aștept.

Iar acum începuse un spectacol mut. Tensiunea era maximă. Ne aflam în sălbăticie, iar sălbăticia are dinți și gheare și putea aidoma unui cadavru intrat în putrefacție. Am văzut doar o movilă vie, de dimensiuni uriașe, cu patru picioare crăcănate, alergând. Atât de iute! Dan și malaysienii se înțelegeau făcând semne cu mâinile, cu umerii și cu ochii. Voiam să fiu Dan. Voiam să am darul lui de a cutreiera lumea și de a vorbi cu toți cei care-mi ies în cale. Îmi doream să mă descurc la fel de ușor ca el pe aceste meleaguri străni și să nu-mi fie niciodată frică. Îmi doream ca teama pe care o resimțeam în măruntaie să se prefacă în seninătate. Cel mai mic dintre cei doi malaysieni găsi urme de sânge. Ceva lăsa o dâră. Își mișca antebrațul într-o asemenea manieră, nu știu cum, de părea o căprioară. Cu palma întoarsă către noi, ținându-ne în spate, omul înaintă. Preț de o clipă, stătu cu totul nemișcat, privind prin tufișul care se subția, apoi ne făcu semn să înaintăm cu băgare de seamă.

Ne-am apropiat ca stafiile. Am fost primul care a zărit ciuta prin iarba înaltă. Era departe, lângă marginea unui povârniș lung și pleșuv, aproape moartă, dâra de sânge urmând-o cu fidelitate, dar nu chiar până-n umbra stâncii sub care se târâse. Se prăbușise în țărână. O baltă de sânge creștea în jurul ei, iar ea încerca, disperată și încăpățânată, să-și ridice capul. Apoi am văzut dragonul, chiar deasupra și ceva mai departe de noi, stând cu totul nemișcat, pe un dâmb ce dădea spre câmpie, la o distanță nu mai mare de lungimea unei punți de corabie. Era uriaș, maro-cenușiu, avea capul și labelle negre, mai mare decât un tigrul, mai lung și mai scund, dar cu pieptul puternic și târând după el o coadă asemenea unei arme puternice.

Era magnific. Labelle semănau cu niște mâini uriașe, late și răsucite ușor către interior, noduroase, ondulate și terminate cu gheare lungi, negre, ca niște seceri – nu încăpea îndoială că era un soi de șopârlă, dar așa cum nu mai văzusem vreodată. La Jamrach avusesem șopârle gecko, cameleoni și iguane, ba chiar și un monstru gila, dar niciuna

dintre ele nu se compara cu arătarea asta. Cât de mare era! Pieptul acela, mușchii acelor brațe, pielea aidoma armurii antice, solzoasă, crestată și plină de cicatrici asemenea urechilor unui motan bătrân, totuși largă și zbârcită, atârând ca niște buzunare sub burtă și la grumaz. Când o ținea închisă, gura îi semăna cu cea a unui crocodil, o dungă neregulată care se undula de-a lungul fălcii de jos. O limbă netedă, bifurcată și galbenă ieșea iute și intra la loc.

Începu să-și legene încet capul, aidoma unui șarpe, dintr-o parte în alta. Câtă vreme am privit? Minute întregi.

După un timp s-a uitat către noi, dar nu la noi, cred eu. Avea o față lată, ca o lespede, cu nări mari și ochi reci, bulbucăți, așezați la mare depărtare unul de altul, de-o parte și de alta a feței. O față acră, nemulțumită. Fălcile i s-au deschis și i-am văzut dinții ca de crocodil. Apoi a întors capul și s-a îndepărtat, dar fără iuțea pe care o observasem mai devreme, ci mergând greoi, de parcă-și simțea greutatea. Încet, a coborât de pe dâmbul jos și a naintat stângaci prin câmpia deschisă, către căprioară, cu capul apropiat de pământ, săgetând aerul cu limba asemenea unui șarpe și adulmecând pe măsură ce înainta. Plecarea lui ne-a făcut să ne liniștim, însă malaysienii aveau toți mușchii tensionați și ne-au avertizat cu mișcări sacadate să nu ne clintim. Preț de câteva clipe, am privit dragonul pășind agale, nesigur. Era limpede că nu-l interesa să omoare biata ciută, cel puțin nu încă. Ne-am uitat până când din jivină nu s-a mai văzut decât o coadă ascuțită, dispărând printre arborii pitici aflați dincolo de lumină.

Malaysienii s-au întors și ne-au făcut semn să ne retragem încet și în liniște, astfel că am mers înapoi, până când am ajuns iarăși la chipul uriaș, de piatră.

— Iote, Isuse Cristoase, cât îi de mare! spuse John Copper.

Dan nu avea nicio expresie. Doar zâmbea misterios.

— De ce nu ne-am dus după el? am întrebat eu.

— Nu suntem bine pregătiți, răspunse Dan. Nu ne grăbim. Acum știm cu ce-avem de-a face.

Se retrase cu malaysienii. Era o atmosferă de sărbătoare tensionată și se-auzi o explozie de râsete scurte dinspre ei.

— Isuse Cristoase, grăi iarăși John. Ai ceva de tras la tine, Jaf?

Noi patru, adică eu, Tim, Dag și John, ne-am așezat și am aprins două pipe.

— Bun, asta e, spuse Tim. Al dracului monstru!

— Nu e dragon, am zis eu. E așa cum am spus mereu. Un crocodil mare.

- Totuși, e mare.
- Chiar și-așa, nu-i un monstru.
- N-am mai văzut nimic de felul ăsta. E ca...
- E urât, e groaznic. Ai văzut ghearele alea?
- Și dinții?
- Isuse, cum o să...
- E încet, totuși. Nu e agil.
- Nu l-ai văzut cum aleargă? Mai devreme? Acolo, pe cărare... N-ai văzut?
- Așa e, a dispărut rapid.
- E doar un animal, am spus eu.
- La ce te-așteptai? La Sfântu' Gheorghe și vreo fată legată de-o stâncă? Sigur că e doar un animal.
- E doar un animal sălbatic. Putem să-l prindem. Dan a prins un tigru, poate să prindă și arătarea asta.
- Asta-i treaba lui, le-aduce înapoi vii.

Dan veni la noi cu pași greoi și ne spuse că urma să instalăm acolo tabăra pentru nopți, iar a doua zi aveam să mergem ceva mai departe și să găsim un loc în care să punem o capcană. Aici? Cu cheștiile astea care cutreieră de colo-colo? Păi, tot ce-o să mai rămână mâine din noi o să fie ranițele, părăsite printre oscioarele noastre împrăștiate. Dar Dan spuse că nu, c-o să fie bine aici, că aprindem un foc și punem o strajă, și a fost chiar plăcut și confortabil să stăm cu toții roată în jurul strălucirii calde a focului, înconjurați de sălbăciea neagră ca smoala. Dan ne-a dat să trecem din mână-n mână o butelcuță de rachiu, iar malaysianul cu tatuaje albastre a spus în limba lui niște glume, cred, și ne-a făcut să râdem, chiar dacă n-am înțeles o iotă. Au fost îndeajuns chipul lui și maniera în care vorbea. În cele din urmă, am dormit bine, trezindu-mă doar când ceilalți începuseră să se miște deja în jurul meu și lumina puternică a zorilor era pe cale să se ivească.

Am mâncat câțiva pesmeți, am strâns tabăra și am plecat mai departe. Mă gândeam c-o să facem mai repede capcana, dar Dan nu se grăbea. În vreme ce înaintam cu greutate, acea creatură cu aspect feroce și tot ce se întâmplase în noaptea dinainte păreau doar un vis, soarele se ridica din ce în ce mai sus și ardea din ce în ce mai puternic, iar norii se împrăștiu deasupra culmilor din față. Înaintea noastră se ridica un pisc golaș, iar apa se prăvălea pe chipul de piatră, despicându-se în jurul unui pinten proeminent, acoperit până jos cu liane și ierburi. Mergeam printr-o zonă mai bogată în vegetație a insulei, cel puțin în aceste ținuturi joase. Zic joase, pentru că uit cât de mult urcaserăm de la nivelul plajei. Acolo sus, aerul era tăios și copt, aidoma

unei prune pe cale să plesnească. De ce nu pusese răm capcana? Numi plăcea treaba asta, să mergem printr-un teritoriu plin de ascunzișuri. Pe lângă iarba înaltă, la adăpostul căreia orice vietate scundă poate pândi nevăzută, în stânga aveam un desiș din ce în ce mai mare, presărat ici și colo cu pâlcuri stufoase, în spatele cărora puteau sta la pândă un dragon, doi dragoni, trei, cine știe, ba chiar și o duzină. De ce să nu punem acum capcana? Oare nu erau toate locurile la fel de bune? Dar nu, nu-i așa, zice Dan, Dumnezeu știe de ce. La ce bun, dacă o să fim cu toții sleiți, atunci când o să înfruntăm creatura? Și-am mers așa mai departe, până când am simțit că aerul începuse să duhnească, și am ajuns la marginea unei prăpăstii pe care nu ne-așteptam s-o găsim acolo, am privit în jos și am zărit...

O grămadă de dragoni, aidoma țiparilor, viermuind unii printre alții, încăierându-se pentru o mortăciune, o zdreanță în nuanțe rozalii și roșii ce lăsa dăre pe pământ și a cărei căpățână rânjită, pe jumătate sfâșiată și atârând pe spate, dădu la iveală faptul că era un seamăn de-al lor. Unul privea, o arătare uriașă, masivă și impasibilă, asemenea unei stânci, cu niște picioare uriașe, ca trunchiurile de copaci, bine proptite. Și încă unul, mai mic, plesnind din limba-i despicață și plată, în timp ce se îndepărta târându-se, sătul. Șase, șapte, opt, nouă, zece dragoni, nici nu știu. Făceau o mizerie grozavă când mâncau, mai ceva ca rechinii, salivând în timp ce înfulecau, trăgând, scuturând și spintecând, mușcând cu lăcomie, ridicându-și gâtleurile uriașe și pofticioase pentru a înghiți. La un moment dat, cel mare, care se ținea deoparte, începu să-și balanseze capul cu putere, apoi înaintă cu greutate, asemenea unei matahale bătute, și în scurt timp se murdări ca un porc, cot la cot cu ceilalți. Țsta din urmă afișa un aer de îngâmfare plictisită și era atât de mare, în comparație cu ceilalți, încât de îndată deveni centrul tabloului, în vreme ce semenii lui se zvârcoleau respectuos în jur, de aproape că nu-l atingeau. Astfel că acesta a putut mânca, mai mult sau mai puțin fără să fie deranjat, mușcând bucăți mari cu gura căscată; și ce mai gură avea, cum i se lărgiseră fălcile, oribil, ca ale unui șarpe, cum i se întindea o membrană lucioasă și roz de salivă sângerie între falca de sus și cea de jos și cum îi picura dintre colții mici și ascuțiți! După o vreme se opri, închise gura și-și înălță capul, întorcându-se nițel într-o parte, către noi, săgetând aerul cu limba. Ne ascunseserăm, dar jur că s-a uitat la mine. Direct la mine, cu un rânet de un roșu-strălucitor, diavolesc. M-au trecut toți fiorii. E o diferență ca de la cer la pământ între animalele din curtea lui Jamrach și cele din sălbăticie, e mare diferență între un crocodil dintr-un țărc și un dragon aflat în libertate. Mă aflasem de mii de ori în apropierea sălbăticiunilor,

dar aici nu era nicio barieră. Asta era realitatea, jivine feroce în sălbăticia adevărată, iar între mine și ele nu se afla nimic. Un șuvoi rece de teamă mă străpunse, pornind de undeva din adâncul măruntaielor, asemenea bolii, și cuprinzându-mă cu totul într-o clipă, până la vârfurile degetelor. Mi-am zis că monstrul o să țopăie până în vârful costișei și-o să mă mănânce, așa cum îl măncase pe celălalt dragon, din care acum nu mai rămăseseră decât vreo două coaste și niște piele sfârtecătă. În schimb, închise din nou gura și se întoarse să înfulece tacticos ultimele resturi, cu un aer plictisit.

Am privit până n-a mai rămas nimic. Au lăsat jos resturile din pradă, oase și ce mai era, apoi, pe rând, au plecat greoi către tufișuri, toți cu excepția unuia singur, care s-a apucat să se cațere pe latura dreaptă a povârnișului de vizavi, asemenea unui gecko care ar escalada un panou de sticlă, urcând iute și grațios cu ghearele sale uriașe, încovoiate și desfăcute.

M-am înspăimântat când am văzut cum urca peretele acela. Mi-am imaginat cum ar fi fost să mă cațăr, hăituit, alunecând și asudând.

— Ați văzut, grăi Dan, după ce ne-am retras de pe marginea stâncoasă și ne-am strâns laolaltă. Eu zic că se poate urca foarte ușor într-un copac.

— Nu-i nevoie să fii așa de-al dracului de bucuros, spuse John Copper. Deja mă cac pe mine.

— Cu toții ne căcăm pe noi, John, adăugă Dag și, preț de-o clipă, îi aruncă un braț în jurul gâtului. Nu-i așa? se adresă el tuturor.

Am dat din cap viguros. Tim nu zise nimic.

Dan deveni serios.

— Ascultați, spuse el, nu v-am adus aici ca să fiți cină pentru șopârle. Ce s-a întâmplat cu voi? E o vânătoare, e ca și cum ați urmărit o balenă. Faceți exact ce vi se spune și nimeni n-o să pățească nimic. Uitați, spuse el înșfăcând arma și arătând către cer, după care zâmbi. Cu toții sunteți înarmați! Dacă aveți cel mai mic dubiu, trageți. Nu vă gândiți de două ori. N-o să permit ca cineva să fie rănit, așa că terminați cu văicăreala.

— Dar sunt atât de mulți! se tângui John.

— Da, sunt, zise Dan. Asta-i bine.

— Bine, se auzi Dag ca un ecou, și un rânjet uriaș se întinse nebunește pe chipul său.

— Da, repetă Dan, accentuând. Asta-i bine. Știu ce să fac acum. Acum știu ce să fac.

Dan a ucis un porc mistreț. I-am târât trupul însângerat cam un kilometru și jumătate sau mai bine, până când am ajuns într-un loc

unde copacii se îndesau. Aici ne-a pus să facem o ascunzătoare și să batem țărșușii în cerc, legându-i de jur-împrejur cu frânghie bine strânsă. Cel mai mic dintre malaysieni, dibaci ca o veveriță, se cățăără într-un copac, ținând o altă funie în dinți. Ajuns în vârf, se ținu doar cu picioarele, legând sfoara cu mâinile, după care coborî la noi, îndoind vârfurile rămurelelor tinere. Acestea se răsfirează aidoma unui evantai protector deasupra capcanei. Am făcut o intrare, suficient de mare cât să încapă creatura, iar Dan aranjă o drăcovenie care ocolea intrarea și intra din nou în ascunzătoare. Așa că am privit și am așteptat, făcând cu rândul.

Am așteptat jumătate de zi, până când soarele a apus. Am plecat din ascunzătoare și ne-am stabilit tabăra nu prea departe, am aprins din nou focul, doar că în seara aceea nu s-au mai spus glume. Dan a zis că nu trebuia să facem gălăgie. Nu ne pândea niciun pericol, așa a zis Dan. Dacă vine, adulmecă momeala și se duce după ea. O s-auzim atunci când se declanșează trapa, credeți-mă. O, credeți-mă! a spus el. Nu vă temeți, flăcăi! Am mai făcut asta de un milion de ori. Așa că ne-am așezat în cerc, șoptind între noi, mestecând pesmeți și gândindu-ne la cei rămași pe plajă, care înfulecau carne, întrebându-ne dacă ei se gândeau la noi, unde eram și dacă nu cumva o mare nenorocire se abătuse asupra noastră. Stomacul începea să mă chinuie. Când mi-a venit rândul să mă-ntind, n-am reușit să pun geană pe geană, doar am plutit către un tărâm straniu, în care insula devenise o corabie uriașă, navigând printr-un întuneric fierbinte, am tresărit și am bolborosit până s-a luminat de ziuă.

În lumina palidă a răsăritului, păsările insulei fluierau, ciripeau și se agitau în pădurea de la picioarele noastre. Tatuaj Albastru plecase în recunoaștere. Malaysianul cel mic ședea cu picioarele încrucișate, dormind iepurește. Am ieșit să fac pipi și am văzut cât de întunecată era marea la orizont. Indigo. De-aici se zăreau insule. Și cât de înlemnit era totul, doar pentru o clipă, până când alături de mine a apărut Tim.

— N-ar trebui să ieși de unul singur, zise el, în timp ce se ușura.

Astfel, dimineața se scurse ca și ziua de dinainte, așteptam, priveam, studiam miriapode de mărimea viermilor ieșind din stuful dur al ascunzișului, gândindu-ne la trupurile care se târau prin noroi precum niște larve, către o bucățică de ficat. Nesuferite vietăți. Mocirloase. Dragonii din povești erau minunați, se avântau în zări cu aripi extraordinare, mortali, dar grandioși. Însă aceștia – ei bine, aceștia erau cât se poate de urâți, aveau o putere brutală, nepăsătoare, erau ființe de coșmar, mai degrabă decât de basm. În ochii lor nu se citea nimic ce-ar fi putut fi înțeles de o ființă umană. Nici măcar ce se citea în

ochii unei balene, ai unui șarpe, ai unei broaște. Acela mă privise. Sunt sigur că mă privise. Se uitase la mine și era ca și cum aș fi fost privit de un demon.

La două ceasuri după răsărit, Tatuaj Albastru, cercetașul nostru taciturn, apăru făcând semne mute.

— Dragon, zise el, primul cuvânt englezesc pe care-l rostea. Dan, trăgându-și nădragii în timp ce ieșea din tufișuri, dădu o dată din cap cu putere. Ai fi crezut că tocmai se întorcea de la budă, perfect liniștit. Noi, ceilalți, am mers câte doi, îngroziți de faptul că am putea fi tulburați taman în mijlocul căcării de o căpățână uriașă și solzoasă, cu dinți diabolici, ițită de sub arbuști. A fost greu să fac ceva, chiar dacă Dag stătea la pândă și, la fiecare douăzeci de secunde, rostea: „Sigur nu-s dragoni”, în șoptă, dar viguros. Totuși, Dan era nebun. Probabil că așa și trebuia să fii, ca să devii prosper în branșa asta. Nebun ori prost, ori să ai un al șaselea simț, poate toate trei la un loc.

— Așadar, băieți, zise el, cât putea de calm, cred că asta e, și porni urmat de un alt Tim, foarte îngrijorat. Știam că Tim era înspăimântat nu din cauză c-o arăta, ci din cauză că devenise foarte tăcut și se ținea cât mai departe posibil de ceilalți, cu excepția lui Dan, cu care aveam vaga impresie că purtase niște mici discuții repezite toată noaptea.

Furișându-ne asemenea pisicilor, lingându-ne buzele și ghemuindu-ne cu curaj, noi, ceilalți, i-am urmat.

Ascunzătoarea era răcoroasă și verde, ferită de soare, bătătorită de turele de pază. Prin frunzele care atârnav, am zărit dragonul mergând spre marginea unei zone acoperite cu iarbă, apoi traversând tufișurile, îndreptându-se către copaci. Era o jivină mare, învelită în valuri de piele, plină de bale vâscoase. Văzuse porcul mistreț, sau cel puțin îl mirosise. Din locul în care ne aflam, auzeam bâzâitul muștelor vioaie din zorii zilei. Dragonul se apropia hotărât, fără ezitare. Circumferința picioarelor sale greoaie amintea de-un elefant. Se opri la câțiva metri de capcană, cu unul dintre picioare ceva mai în față decât celălalt. Atât de aproape! Atât de mare! Sprâncenele îi erau ieșite în afară, umbrindu-i ochii mici și nemișcați, nicidecum morți, ci plini de o vigilență ascuțită, nepământească. Se uită direct la ascunzătoare și la noi.

Și astfel, reîncepu acel moment suspendat în timp, nesfârșit, îndeajuns de lung pentru ca un milion de mâncărimi să vină și să plece și pentru ca târătoarele alea roșii și lungi să se încolăcească nestingherite în jurul gambelor pe care se încrețea carnea, asemenea viermilor din noroiul Tamisei. Îndeajuns de lung, cât să observăm cruzimea ghearelor creaturii, grosimea alunecoasă a limbii ca de șarpe, masa uriașă, volumul și puterea chestiei ăleia. Era ca și cum ai fi avut

de-a face cu un rinocer.

A zăbovit așa jumătate de ceas, inert. Apoi, totul s-a întâmplat cât se poate de iute.

S-a întors încă o dată către carnea bâzâită de muște, a dat încet din cap, o dată sau de două ori, ridicându-se în aer, apoi a atacat. Dan a dat drumul picioarelor, copacul a țâșnit asemenea unui arc, frânghia s-a strâns cu putere în jurul burții dragonului, iar acesta a luat-o razna. Ar fi trebuit să intre cu totul în capcană, însă rămăsese taman la intrare, jumătate afară și jumătate înăuntru, și începu să lovească, să dea din picioare și să se zvârcolească, asemenea unui melc pe care pui sare, plesnind nebunește și izbind pământul. Scurpă dintre fălci o mucozitate pe jumătate digerată, de culoare roșiatic-maronie. Dan, Tim și cei doi malaysieni erau lângă ascunzătoare, însă nu se puteau apropia. Bulumacii începuseră să plesnească și să se îndoie, dragonul aluneca în propria vomă, iar cei patru se aflau de jur-împrejurul său, păstrând distanța. Coada i se zbătea asemenea celei de balenă și scotea niște zgomote bubuitoare, ghearele lungi și ascuțite se prindeau nebunește de orice nimereau. Era un ucigaș mândru și îngrozit.

Reuși să scape, funia din jurul burții rămânând agățată de o așchie lungă de lemn, de mărimea unei mături.

Dan avusese dreptate să-l aleagă pe Tim pentru vânătoare. Era taman acolo unde trebuia să fie și era calm, sau cel puțin *parea* calm. Ți se curaj? Nu știi dacă era curaj sau doar intrase în transă. I se făcuse frică, știu. Poate că-i era frică și acum, dar, dacă așa stăteau lucrurile, alungase teama aceea într-un cotlon invizibil. Invizibil pentru ceilalți, nu și pentru mine, care îl știam de-atâta vreme. Ochii lui rezervați, totuși amuzați, conștienți de sine. Gura lui fermă. Cu siguranță îi era teamă, însă nu avea să cedeze. Io, unu', aș fi rupt-o la fugă. Aș fi sărit exact unde nu trebuia, într-un moment aiurea. Și Tim ar fi putut face așa, însă asta n-avea să se întâmple, pentru că el nu dădea greș niciodată. Eram mândru. Tim al nostru, Tim din Ratcliffe Highway, un vânător fără egal. Toate mișcările îi erau sigure, ca ale unui bărbat. Ale tuturor erau sigure, ale malaysienilor supli și aproape despuiați, ale lui Dan, care nu era elegant, ci un omuleț zdravăn și încovoiat, devenit brusc grațios și priceput ca un dansator, pășind în față cu funia făcută laț și aruncând-o cu fermitate către căpățâna jivinei.

Dădu greș și trase funia înapoi, dar într-o clipită o ncolăci și aruncă din nou. Dădu greș iar și iar. Dragonul făcu spume, începu să se zbată și se ușură pe la ambele extremități, îmbibând solul cu jeturi de urină. Reuși la a cincea aruncare. Frânghia căzu ca vrăjită peste capul său, în

timpul unei smucituri, dar n-o să știu nicicând dac-a fost noroc chior sau o aruncare genială. Dan asudase și era roșu la față. Făcu un pas înapoi, aruncându-i lui Tim capătul frânghiei și luând imediat alt colac de pe umăr, pregătindu-se să arunce din nou. Tim trase și legă capătul dinspre el de un copac, în timp ce buzele i se mișcau de parc-ar fi cântat sau de parcă se ruga, iar ochii îi scânteiau.

Toată tărașenia a durat doar câteva minute, bănuiesc. Am ieșit din ascunzătoare când ne-a strigat Dan, atunci când monstrul, izbind în continuare cu picioarele și agitându-se furios, a fost ancorat cu trei funii rezistente, una la fiecare capăt și una la mijloc. Doi metri jumătate sau trei, atât de mare era creatura, și putea ca naiba. Uneori mă gândesc că viața mea a duhnit prea tare. Jivina era acoperită de rahatul, pișatul și voma proprie, și pe deasupra mai începea să pută și hoitul mistrețului. Aerul devenise dens și fierbinte, mirosul mă duce cu gândul la negustorii de alcool din Bermondsey, la culoarele lor pline cu găleți de rahat de câine îngrămădit pentru vana tăbăcarului. Era genul acela de miros care face pereții să se îndoie și plantele să se chircească și să se veștejească.

Au retezat țărșii. De astă dată, am ajutat cu toții. Inima-mi bătea ca nebună, obrajii îmi ardeau, mă simțeam ciudat, ca și cum eram cuprins de febră. Chipurile noastre erau sălbătice, dure și surprinse, și râdeam uimiți unul la celălalt. Dan ne-a potolit. Malaysienii râdeau și ei, astfel că am fost copleșiți de sentimentul unei bucurii suprimate. Dag cel puternic a doborât un copăcel tânăr, de care am legat creatura – n-o puteam numi dragon, văzând-o în halul ăsta, nu dragon, căci nu fusese nicicând –, ca pe un copil smintit, teribil, astfel încât să nu se poată agita prea tare și să nu se rănească. Cu toții ne-am umplut de jeg din cap până-n picioare. Era o reptilă uriașă, cu un cap îngrozitor, căptușit bine cu propria murdărie. S-a luptat tot timpul, cu o panică frenetică, nebunească, pe care n-o putea controla. Era ca posedată. Dacă reușea să scape, ne sfâșia de nu mai rămânea nimic din noi.

A fost nevoie de toți ca să-l cărm. Eram plecați de două zile, însă mare parte a timpului o pierduserăm încropind capcana. Ne-a luat o zi ca să ajungem la corabie, coborând încontinuu dealul. Animalul s-a zvârcolit aproape tot drumul, potolindu-se din când în când din cauza oboselii, suficient cât să-și recapete puterile, pentru a încerca să dea o lovitură cu piciorul, să-și încordeze câțiva mușchi, să-și încleșteze fălcile, să se zvârcolească asemenea unui pește pe uscat, să plesnească, să caște gura și să tremure.

Dan a mers alături de mine și mi-a explicat cum noi doi împreună o să băgăm dragonul în cușcă. Trebuia să ne strecurăm iute înăuntru, cât

timp era încă zăpăcit, a spus el, și să-i scoatem frânghiile de pe cap și de la coadă. Cea din jurul mijlocului avea să rămână, deocamdată.

— Uite ce cred eu, Jaf, spuse el. Cred că-i vârâm mai întâi capul, apoi eu o să intru să i-l dezleg, în timp ce tu te ocupi de coadă. Ce zici, poți?

— Sigur, am zis eu.

— Ascultă, spuse el, coada nu e mai puțin periculoasă decât capul; de fapt, probabil că e chiar mai periculoasă, are o viață proprie și niciun fel de inteligență. Gândește-te la ea ca la o inimă uriașă, care poate zvâcni în orice clipă. Toată puterea lui e în coadă. Intră și ieși iute, și fii pregătit de orice. Nu-ți asuma riscuri.

— Sigur, am zis.

Coadă e într-un spațiu închis, am cugetat eu. Dar Dan avea să fie acolo primul, să-i țină căpățâna (dinții, fălcile care mușcau), și toți ceilalți urmau să fie pregătiți să intervină la nevoie. Iar eu eram cel priceput la animale. Îmi venea să râd. Dan spuse că nu mai era mult până la țarm, deși Dumnezeu știe cum de-și dădea seama. Dragonul începuse să capituleze, zăcând acolo, lovind din când în când din picior. Începuse să se întunece, însă pe cer era o lună mare, slavă Domnului; și tot slavă Domnului că nu s-au mai apropiat și alte jivine; n-au mai apărut scorpioni, n-a mai fost prin iarbă niciun șarpe care să sâsâie și să muște. Era întuneric când am ajuns. Malaysienii au luat-o înaintea, purtând făclii, iar noi i-am urmat pe la marginea pădurii și am zărit un golf scăldat în lumina lunii, chipuri aprinse de strălucirea pâlpâitoare, rânjind nebunește și holbându-se, toată lumea îngrămadându-se să ne felicite, siluetele părând portocalii pe fundalul negru al nopții. Un foc mare ardea în apropierea apei.

Căpitanul Proctor a venit în goană, cu chipul lui rotofei, rozaliu și înflăcărat.

— Dumnezeule! striga el neîncetat. Dumnezeule! Samson gonea în urma lui, dar, după scurt timp, văzând dragonul, se opri, lăsă capul în jos și începu să latre. Proctor îl înșfăcă de zgardă, prinzându-i botul cu cealaltă mână. O să-l leg p-ăsta, zise el fără suflare, târându-l de acolo.

Închiderea dragonului în cușcă a fost o treabă simplă. Animalul era extenuat. Gabriel, cu gura deschisă, cu ochii holbați și foarte serios, a ridicat zăbrelele și a împins creatura înăuntru. Acum era rândul meu. Al meu și-al lui Dan. Am intrat ca să îndepărtăm funia. Dan s-a ocupat de cap, iar eu de coadă. Nu m-am gândit. L-am prins, am slăbit nodul și am tras ușor frânghia, am scos-o și am ieșit din cușcă, urmat, o secundă mai târziu, de Dan. Gabriel a coborât zăbrelele, Yan și Simon au strâns șuruburile.

Urale profunde și tumultuoase au izbucnit. Dragonul și-a întins de-ndată toate membrele, ca și cum ar fi fost înjunghiat, și-a înălțat capul orbește și a izbucnit iarăși, într-o turbare reînnoită, atât de aprigă și de deznădăjduită, încât ne-a amuțit pe toți. Dac-ați fi văzut monstrul tremurând în lumina focului, izbindu-se nesăbuit de pereții cuștii! M-am rugat la bunul Dumnezeu ca lucrătura lui Joe Harper să țină. Dar cușca era zdravănă, din bârne și din oțel, iar dragonul era, desigur, slăbit deja. Chiar și-așa, a continuat jumătate de ceas să se zvârcolească, să se agite și să sâsâie, până când, în cele din urmă, s-a prăbușit într-un soi de comă agonizantă, cu balele curgând, cu ochii întredeschiși, lungit pe burtă, cu cele patru picioare dolofane și îndesate și cu coada lungă întinse. Zece gheare nemiloase s-au încovoiat și s-au strâns iute, cu o nevinovăție inconștientă, aidoma degetelor unui bebeluș care urlă din cauza unei dureri cumplite.

Capitolul 8

Sosise vremea *mea*. Tim își terminase treaba. Eu eram băiatul priceput la animale. De-acum, eu aveam să stau mereu cu dragonul. Eu am stat cu el când l-am dus cu barca, tot eu când l-au tras peste bord, eu i-am dat drumul în țarcul de sub intrarea în teugă. Tot eu și Dan l-am spălat cu furtunul cât de bine și de blajin am putut. Purceii au început să se agite nebunește, când au simțit mirosul, și a fost nevoie ca Wilson și Gabriel să-i mute repede în altă parte. Și după ce l-am curățat pe bietul dragon, ne-am spălat și noi cu furtunul și am aruncat peste bord veșmintele jechoase, ca și cum ne-ar fi purtat ghinion, și ne-am îmbrăcat cu unele curate. Să fiu curat, uscat și în siguranță la bordul lui Lysander. Să dorm noaptea în patul meu. Casa mea, vechea teugă afumată. Visam cu ochii deschiși, vorbeam și păream treaz, ca atunci când știi că de fapt dormi. Începi să crezi că te afli într-unul din visele acelea când crezi că ești treaz, dar nu ești sigur, și totul începe să devină straniu și știi că probabil visezi, dar visezi în vis și deodată toate straturile se întrepătrund, asemenea inelelor din jurul unei buturugi vechi sau a striaiilor dintr-o piatră complicată, și te-apucă frica. Atunci te trezești. Însă uneori mă-ntreb dacă m-am trezit cu adevărat. Visele astea sunt atât de reale și de adevărate, încât bănuiesc că nu prea contează. Se poate spune că m-am pierdut printre striaiiile unei pietre.

Țarcul era de dimensiunea unei mici odăi și într-unul dintre colțuri avea un iaz de jumătate de metru pătrat, care putea fi golit de pe punte, precum și o mică trapă pentru mâncare. Era la adăpost de intemperii, avea paie, rămurele verzi și nisip, ba chiar și un bolovan sau doi, așa încât creatura să se simtă ca acasă. Până când avea să prindă curaj, nimeni în afară de mine și de el nu avea voie să se apropie de animal, a spus Dan, alungând pe toată lumea.

— Dați-i pace, a spus el. Aveți milă de bietul animal!

Wilson a pregătit un ospăț pe cinste, cu pastramă sărată de vită și cartofi dulci, iar noi am mâncat și am băut pe săturate, și am spus povestea de o sută de ori. Oricum am fi spus-o, ceva lipsea. Cum am fi putut s-o depănăm? Cum să descriu înfiorarea, de parc-aș fi fost pe marginea unei gropi uriașe săpate în pământ, m-aș fi uitat înăuntru și aș fi văzut ceva sălbatic și necunoscut privindu-mă? Tim arbora același zâmbet statornic și rușinos și glumea despre toată tărășenia, iar hohotele de ușurare, ușor smintite, izbucneau în valuri de sub punte. Probabil că ne-au auzit pe insulă, toate creaturile alea bizare, și probabil că și animalul singuratic ne-a auzit din țarcul său. M-am gândit

la el și la suferința lui. L-aș fi readus la viață și i-aș fi redat sănătatea, de-aș fi putut, și aș fi adus în Anglia un animal de-o frumusețe sălbatică, de care-aș fi fost mândru.

În noaptea aceea am avut un somn fără vise, din care m-am trezit curat și strălucitor, ca dintr-un izvor de cristal, reînnoit.

În cea primă dimineață, sub privirile a câteva zeci de ochi, am îngrijit nenorocita creatură, nu fără oarecare fudulie. Nu mai trebuia să trudes. Nu mai trebuia să mătur și să frec puntea, să-mi intre nisip în răni. Noile mele responsabilități m-au săltat pe scara socială. Deja devenisem unul dintre cei consultați în chestiuni de dragonologie. Ca și cum eu aș fi știut. Erau înnebuniți să-l vadă, dar i-am lăsat să se apropie doar câte unul și nu prea mult, căci nu doream să-l mănii din nou, acum că se potolise. Se strânsese într-un ungher al țarcului și zăcea întins, cu ochii-nchiși și abia respirând. Nu s-a mișcat când a intrat Dan. Aveam bețe, dar n-am avut nevoie de ele. Mi-am zis că era pe moarte. De fapt, își aduna puterile.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc în legătură cu acea insulă este zgomotul vietăților care se jeluiau în copaci, în vreme ce corabia se îndepărta.

Pe Insula Flores, i-am plătit pe cei doi malaysieni și ne-am luat rămas-bun, acolo unde femeile zdrobeau rădăcini și copiii se îngământău în bărcile noastre, iar un bărbat cu un ochi alburii confecționa colivii de bambus, cu acoperiș rotund și foarte frumos pictate. Un ceas sau două, am privit cum prinde formă un palat, cu trei etaje unite prin icuri de lemn, fiecare mai mic decât cel de dedesubt.

— O s-o pictezi ca pe celelalte? I-am întrebat eu, însă nu m-a înțeles.

Ce viață frumoasă, am cugetat eu. Pricepere și răbdare, apoi un lucru frumos prinde viață. L-aș fi privit toată ziua, dar aveam de lucru. Am încărcat fructe și legume, apoi ne-am îndreptat spre nord, către Strâmtoarea Makassar, printre Insulele Celebe și Kalimantan, navigând către răsărit prin mări limpezi de coral, la est de Filipine și tot mereu spre nord, către Marea Chinei de Est. Primele câteva zile au fost fierbinți și liniștite, o briză ușoară adiind dinspre sud. Țasta e locul de pe pământ cu cele mai multe insule, și încă unele foarte frumoase, iar în prima săptămână sau cam așa n-am avut altă preocupare decât apariția și dispariția acelei lumi albastre, senine și scânteietoare, apusurile de un roșu-sângeriu, păsările care țipau de pe stîngiile lor și creatura din țarcul ei. Nu mânca și nici nu bea, doar zăcea întinsă în ungherul acela, cu bale la gură. Aveam grijă de ea asemenea unei mame care se îngrijește de odrasla ei bolnavă. Am ispitit-o cu bucățele de carne crudă și cu pește, i-am dat pâine și papaia, brânză și găluște,

ba chiar i-am oferit un purcel viu. Nimic. Avea ochii deschiși, dar goi și împietriți. Singurul semn că era într-adevăr în viață era dat de mișcarea rapidă și ritmică a burții sale aplatizate, atunci când respira. Din când în când, îi lăsam pe ceilalți să mai tragă cu ochiul, însă cei mai mulți și-au pierdut destul de repede curiozitatea, mai puțin domnul Comeragh, Skip și căpitanul. Și cu excepția lui Dan, desigur. Dan era mereu acolo, iar căpitanul venea să se uite din când în când, însă Skip nu putea să stea deoparte.

— Pot să-l desenez? a-ntrebat el, așa că l-am lăsat. E băiat sau fată?

— Băiat, am zis eu cu convingere. Putea foarte bine să fie o fecioară de dragon, delicată, că tot n-aș fi știut.

— Crezi c-o să-l trezim?

— E treaz.

— Nu prea face cine știe ce, așa-i?

— Mai lasă-l puțin.

— Cum îl strigi?

Am râs. De parc-ar fi fost un animăluț de companie.

— Habar n-am.

— Știu eu, zise Skip, spune-i Bingo.

— Bingo?

— Da. Ce-are? E un nume bun. Hei, Bingo! Bingo!

— Nu e cățel, să știi.

— Și?

Bingo era un nume tâmpit. Am refuzat multă vreme să-l folosesc, însă așa a rămas. Un nume ca Bingo n-are niciun pic de demnitate. Eu nu i-am zis așa niciodată.

— Ce face Bingo astăzi? mă întrebă vesel căpitanul Proctor.

— E bine, domnule.

— Bun, bun!

— Uite, zicea Wilson Pride, aplecându-se peste ușa de la cambuză^[21] cu un os, vezi dacă-l vrea Bingo! Dar Bingo nu voia niciodată nimic.

— Crezi c-o să reziste? l-am întrebat pe Dan.

Își lăsa colțurile gurii în jos.

— Greu de zis, răspunse acesta. Luă un polonic și-l legă de un băț, și cu acesta turnă apă dintr-o găleată pe botul dragonului, sperând să-l facă să bea. Animalul avea ochii-nchiși. Încă poate să-și revină, am văzut animale așa, continuă Dan. Jelesc, să știi. Și tu ai face la fel, nu-i așa? Pentru el, e ca și cum ar fi murit și ar fi ajuns în iad. Ai putea să faci și *tu* asta, Jaf, uite. Doar să nu te apropii prea mult.

Nu-mi era frică. Sărmana fiară era prea obosită. M-am apropiat, iar Dan mi-a dat polonicul. Am picurat apă pe botul creaturii. Nimic.

Niciodată, nimic. Nimic și nimic, și nimic. În fiecare zi, intram la el și-i vorbeam.

— Salutare, dragon bătrân și prostănac, ziceam eu. Încă nu te-ai trezit? Ce naiba e cu tine, hei? Știu că e greu, dar ai putea să faci și tu un efort. Am slăbit frânghia și l-am făcut să se simtă mai în largul lui. N-o să duci lipsă de nimic în locul unde o s-ajungi, i-am povestit eu. Domnul Fledge ăsta e putred de bogat. Un zănatic. O să fii mândria și bucuria lui, crede-mă.

Nimic, nimic și iar nimic, și, deodată, cam după șase zile, a băut. Eram cam la un metru jumate distanță de el cu bățul, iar polonicul ăla neîndemânatic l-a lovit peste nas. A clipit, limba ca o panglică lungă și galbenă a țâșnit afară, iar marea crăpătură care era gura animalului s-a deschis, rozalie. Vreme de o clipă și-a arătat dinții mici și ascuțiți. M-a făcut să tresar, iar mișcarea mea bruscă l-a făcut să se smucească înspre mine.

Eram departe de el, în afara cuștii, de cealaltă parte a zăvoarelor. Fiind în siguranță, despărțiți de zăbrele, l-am încurajat:

— Bun băiat, am spus. Așa!

Ochii lui mici, ca de purcel, m-au privit suspicios, iar în ziua aia n-a mai făcut nicio mișcare. După asta au urmat câteva zile de letargie, când doar ochii i s-au mișcat, urmărindu-mă pe când mă uitam la el, îi răscoleam fânul cu furca și îi curățam iazul. Până la urmă, ești doar un animal, am cugetat în sinea mea. De-acum, toată groaza care se adunase cumva cu privire la imaginea lui se risipise din mine. Îi văzusem pe tovarășii lui hrănindu-se și mă speriasem, însă, dacă anii petrecuți la Jamrach mă învățaseră ceva, acel lucru era că o purtare feroce și neplăcută ascundea uneori un suflet complicat, și ăsta era el. Ochii ăia păreau la fel de prostănaci ca o piatră. În cele mai groaznice chinuri ale nebuniei sale, ochii aceia străvechi au rămas nemișcați precum stelele, luminos de conștienți, acceptând ceea ce se întâmpla cu limpezimea unui înțelept. Viață și moarte deopotrivă, aceeași durere, hrănire, luptă și trecere în neființă. Toate astea se citeau în adâncul ochilor creaturii. Toate astea și toată sălbăticia vieții sale. Nu, nu era prost.

A venit și clipa când am știut c-o să trăiască. A mâncat un purcel. S-a întâmplat la momentul potrivit, imediat după cină, când toată lumea se învărtea pe punte. Îi mai dădusem purcei vii și-nainte, dar niciodată nu băgase de seamă. De astă dată, la zece minute după ce am vârat porcul înăuntru, iar acesta se dusesse la troacă și începuse să

scormonească printre legume, am observat că avea un ochi ațintit asupra lui, privindu-l cu interes. Bietul porc n-a avut nici cea mai mică șansă. Nicicând în tot timpul petrecut la Jamrach, n-am văzut ceva mai rapid. Creatura era nemișcată, aidoma unei stânci, apoi deodată a sărit patru metri, ajungând aproape de capătul frânghiei, haț! A prins purcelul între fălci. A fost o imagine groaznică. Urletul prăzii, de groază desăvârșită, a pus pe toată lumea pe fugă. L-a înșfăcat de gât. L-a înghițit capul cu gât cu tot, cuprinzându-i umerii și o parte din picioarele din față, care se zbăteau, gura lărgindu-i-se ca a unui șarpe, scuturându-l din când în când, rostogolindu-l și izbindu-l de podea. L-a tras pe gât în mai multe înghițituri violente, hap, hap. Au izbucnit urale răzlețe. Au urmat patru sau cinci convulsii și doar un picior din spate a mai rămas pe afară, din fericire nemișcat.

Apoi a dispărut; purcelul nu mai era, iar dragonul clefăia. Limba i se strecura când afară, când înăuntru.

— Bun băiat! am zis eu.

M-a răsplătit cu un sâsâit scurt.

— E al dracului de scârbos, spuse John Copper.

— Ba nu e, îl contrazise Gabriel. Te-așteptai să mănânce cu cuțitul și furculița?

Dan râse.

— Băieți, zise el, săltându-și umerii și frecându-și mâinile, asemenea unui magician de la colț de stradă, cred c-am reușit. Cred c-am făcut avere.

Eu reușisem. Eu făcusem dragonul să învie. Capturarea lui a fost doar începutul; să-l readucem la viață a fost reușita adevărată. Abia atunci mi-am permis să mă simt ușurat și să-mi dau seama cât de mult îmi doream să ajung acasă. Acasă. Rateliffe Highway, cu bani în buzunar, eroul se întoarce. Să-i cumpăr mamei o rochie nouă. Și o bonetă. Și Ishbel, oare ce și-ar dori? S-o scot într-o seară într-un loc elegant, asta ar vrea. S-o răsfăț. Să dansez cu ea. Să beau cu ea, să-i povestesc peripețiile mele. Ce să-i aduc? Evantaie, mărgele și pene.

— O să-i fie bine de-acum, spuse Dan. O să-i fie bine, iar eu mă pot pensiona liniștit.

— N-o să te pensionezi, spuse Tim, aplecându-se peste vinci și rânjind. Nu te văd stând prea mult la gura sobei, Dan.

— A-ha-ha, răspunse Dan, aici te-nșeli! Nimic nu-mi doresc mai mult pe lumea asta decât să duc călătoria asta la bun sfârșit și să nu mai dau niciodată ochii cu marea.

— Dumneata, domnule Rymer? zâmbi căpitanul. Era acolo, împreună cu domnul Rainey și Henry Cash.

— Eu, căpitane, răspuse Dan.

Ne-am zgâit la dragon, iar acesta s-a zgâit la rândul lui la noi, fără să se clintească, săgetându-ne doar cu privirea.

— Bătrânul Bingo, rosti căpitanul. Dacă-l botează „Dragonul lui Rymer“? Unele specii sunt botezate după numele descoperitorului, nu-i așa?

— Nemuritor! strigă Dan, care băuse o cantitate apreciabilă la cină și era bine dispus. Beau pentru asta! Și pentru leafa grasă pe care fiecare marinar de pe vasul ăsta o merită din plin. Felix, băiete, fugi și adă-mi un pahar!

— Dacă ar fi să-l boteze după cineva, atunci după băiatul ăsta trebuie să-l boteze, spuse pe neașteptate domnul Rainey, arătând spre mine. El l-a îngrijit.

Eu.

Nu știu de ce treaba asta m-a impresionat așa zdravăn. Rainey, cu chipul său mare și negricios și cu ochii tulburi, era singurul de pe corabie de care mi-era frică. Nu de căpitan. Exact cum spusese și Gabriel când porniserăm în călătorie, căpitanul nu era potrivit pentru a fi căpitan. De-acum știam și eu câțiva, și căpitanii stau deoparte, așa fac ei, dar nu și Proctor. El se plimba pe punte cu un zâmbet șters pe chipul pistruiat, sperând să se facă plăcut. Uneori glumea:

— Tu ești priceput cu frânghia, nu-i așa, domnule Roper^[22]? Ha, ha! Ești un tip capabil?

Ha, ha, ha! Cu toate astea, Rainey te putea reduce la tăcere cu o singură privire acră.

Iar acum mă lăuda de față cu toți.

Corect, chiar așa!

Un om corect, domnul Rainey, mi-am zis eu. Îți arată că niciodată nu poți fi sigur.

— Cam așa e, spuse Dan, trecându-și un braț în jurul umerilor mei. Jaf e omul zilei.

Felix apăru cu paharul de gin, și el îl ridică.

— Pentru Jaf, zise el, dându-l pe gât.

— Chiar o să renunți? l-am întrebat eu. Eram din nou pe puntea teugii. Simon coborâse să-și ia scripca și o acorda de săreau scânteii din strane.

— Cu siguranță, răspuse Dan, cu gesturi vesele și lejere. Toate lucrurile trebuie să treacă. Îmi voi încheia ilustra carieră în culmea gloriei, mulțumită acestei creaturi magnifice.

Soarele trecuse delinia orizontului de-o oră, iar marea dansa cu luciri nebunești.

— O să fie cam ca moartea, nu-i așa? Întrebă Skip.

— Ce anume?

— Să renunțe.

— Moartea-n viață, reflectă Dan, viața-n moarte. Ah, camarazii mei!

Începuse iar s-o ia pe arătură.

— Dacă stai să te gândești, spuse Skip, tot ce facem e să murim.

— Ce vorbești tu acolo, zănaticule? Îl înghionti Tim. De ce nu poți să vorbești și tu o dată ceva pe-nțeleș?

— Dumnezeu cel mare mi-a spus că nu trebuie să vorbesc pe-nțeleș, spuse Skip. Nu trebuie să aibă sens. Nu trebuie să mă fac înțeleș.

— Stai liniștit, chiar n-are niciun sens.

— Câți ani sunt de când ai plecat pe mare? I-am întrebat pe Dan.

— Patruzeci și trei, răspunse el fără ezitare.

L-am privit, i-am observat gura pungită, ochiul care privea un pic câș, încercând să-mi dau seama cum arăta pe vremea când era un flăcău ca noi. Nu era așa de greu. Era genul ăla de om care nu se schimbă foarte mult de când se naște și până moare.

— E ca Bingo, zise Skip. Cum trăia pe insulă și cum trăiește acum... Simon începu să cânte o melodie somnoroasă. Ca mine, când aveam trei ani.

— Mănânci căcat, spuse Tim.

— Trei ani, zise Dan, așezându-se cu spatele rezemat de un butoi și cu picioarele rășchirate în față. Copiii n-o să aibă mereu trei ani. Vreau să-mi văd copiii crescând.

— Toate chestiile astea sunt cu adevărat moarte. Apoi eu. Și apoi el, continuă Skip.

— Ești ticnit.

— Vrea să spună, zise Dan, aprinzându-și pipa cu o expresie senină, că suntem asemenea șerpilor care leapădă strat după strat de piele. Oftă adânc, reflectând la aceste lucruri, trase adânc din tutun, își țuguie buzele și suflă câteva rotocoale de fum.

Mult mai târziu, pe când mă duceam împleticindu-mă către patul meu, am dat nas în nas cu Gabriel și Simon.

— L-ai văzut pe Skip? Întrebă Gabriel.

— Nu.

— Stă cu bătrânul Bingo.

— Hai să vezi, spuse Simon. Ce zici de asta?

Nu ne-a văzut că-l priveam. Stătea cu picioarele încrucișate în fața ușii de la țarcul dragonului, vorbind cu el.

— Nu e vorba doar de întuneric, uite, grăi Skip, ci de felul în care îți

la puterea. Ține mai mult de gânduri. Cu toate astea, e oribil. Se opri și vreme de câteva clipe murmură fără vlagă, după care reluă. Și în tine poate fi ce e mai rău, zise el, în tine e mai mult decât un băiat de trei ani, cred. Mă întreb câți ani ai.

Ochii dragonului erau deschiși, însă animalul era încremenit, zăcând lat, cu capul imens odihnindu-se între labele cu gheare.

— Haide, Skip, rosti Simon cu blândețe, n-o lua razna iarăși.

Întoarse capul.

— Doar nu credeți că nu știam că sunteți acolo, zise el. Știu tot.

Am făcut rost de provizii pe Insula Formosa. Acolo era și o piață de păsări, cam trei duzini de creaturi mici și grăsupne, galbene, verzi și albe, toate înghesuite într-o singură cutie, mai rău ca la Jamrach. Îmi doream să fi cumpărat o colivie, un palat din acelea de bambus. Să șadă două sau trei păsări în el, socotisem eu, să poată să-și întindă aripile și să se înalțe. Aș fi pus înăuntru niște surcele zdravene în locul stinghiilor drepte, probabil unele înfrunzite. la gândiți-vă! La apus se afla China. Țara lui Yan.

— Din ce parte ești? l-am întrebat eu, într-o dimineață când eram amândoi pe punte și ne peticeam hainele, privind către coastă. Suntem aproape de casa ta, Yan?

El clătină din cap.

— E mult mai departe, în sud, răspunse el. Tamkang. Părul negru îi crescuse și deasupra frunții se împărțea în două valuri unduitoare.

— Deci am trecut pe lângă ea! Nu-ți vine să sari de pe corabie și să te duci acasă?

A zâmbit. Chipul lui era ars de soare, pielea foarte întinsă peste oase și strălucitoare.

— O să plec acasă în trei ani, zise el. Și tu? Când o să pleci?

— În doi.

— Plec bogat, zise el, dacă zeița o să fie binevoitoare.

Coasta aceea lungă putea fi confundată cu o panglică liliachie ce strălucea până departe, însă în scurt timp am lăsat-o în urmă și am urmat un șir de insule către est, înspre apele japoneze bogate în balene. Apele erau pline de bărci de pescuit și de jonci încărcate cu sare. În cea mai fierbinte parte a zilei, dragonul stătea în iazul său, însă restul timpului și-l petrecea cu totul nemișcat, nițel înălțat pe labele din față, clintindu-se doar pentru a prinde peștii, păsările și purceii pe care-i azvârleam în cușcă, prin trapă. Cu timpul, a-nceput să mănânce orice: lăturile și resturile noastre, orice. Niciodată n-am avut încredere în el. Era viclean. A fost nevoie de doi oameni să-i curățăm țarcul, eu cu

mătura și lopata, Dan de pază, cu bățul și pușca. Chiar dacă-l țineam mereu priponit, era periculos. Privea. O dată a întors capul spre mine, a deschis încetișor gura, larg, și a căscat spre mine, o clipă îndelungată, ca de vis. O membrană de salivă i se întindea lucioasă între falca de sus și cea de jos. Apoi, la fel de încet, a închis-o. O imagine îngrozitoare.

Cum de ni s-a făcut atât de teamă de dragon? Nu era o teamă ca aceea pe care o simți față de un animal sălbatic cu gheare și colți, ci ca și cum ar fi fost ceva mai mult. Ne-a lovit ghinionul cu acea creatură. Cine-a zis-o prima dată? Cu timpul, am început s-o spunem cu toții. Am început cu o boală. Ne-a lovit pe toți, mai puțin pe Abel Roper și pe Wilson Pride, dar nu toți am zăcut în același timp, slavă Domnului. E mult jeg și mizerie pe o corabie, când toată lumea își golește măruntaiele prin ambele orificii. Apoi a murit sărmanul Samson. Asta a fost o chestie îngrozitoare și s-a întâmplat din cauza dragonului. Samson hoinărise pe toată corabia până când dragonul fusese adus la bord. John Harper ridicase o barcadă zdravănă ca să-l țină la distanță, însă în acea dimineață grozavă a reușit să treacă de ea și s-a oprit taman lângă cușcă, iar creatura probabil că s-a năpustit asupra lui. Eram de veghe pe catarg și tot ce-am auzit a fost un scâncet înfiorător, nenumărate urlete și tropăit de pași. Întâi am crezut că dragonul scăpase și mânca oameni, însă lucrurile s-au potolit destul de repede, așa că am știut că nu poate fi grav. Când am coborât, un ceas mai târziu, am descoperit că patrupelele erau moarte. Speriată de moarte, biata făptură: nu se aștepta la nimic neprietenos și, deodată, dăduse nas în nas cu monstrul ăsta. A luat-o la goană urlând, căpitanul l-a prins în brațe și animalul a intrat într-un soi de criză. Fie din cauza asta, fie din pricină că se izbise cu capul de un cazan atunci când fugise, a murit după douăzeci de minute. A primit un giulgiu de marinar, la fel ca oricare dintre noi, și l-am încredințat adâncurilor, după ce ne-am luat rămas-bun, cu capetele plecate. Căpitanul Proctor a rostit câteva vorbe. Samson îl însoțise timp de doisprezece ani, a spus el. Îl luase din portul Cadiz și-l cărase în buzunar prin Golful Biscaya, în mijlocul unei furtuni, pe când nu era decât un pui de câteva săptămâni. Fusese un adevărat câine de mare, mai fericit pe apă decât pe uscat, o ființă ce merita să-și afle odihna veșnică în adâncuri. John Copper a plâns, iar când oceanul a-nghițit rămășițele pământești ale lui Samson, căpitanul a dispărut în cabina sa și nu s-a mai arătat pentru tot restul zilei.

— S-a schimbat timpul, comentă Skip. Ați observat?

Asta s-a întâmplat mai târziu, după cină, pe când eu, Skip și Tim

stăteam așezați în șir lângă dragon, cu picioarele desfăcute, împărțind o pipă.

— Cum așa? întrebă Tim.

— S-a schimbat. Cât a trecut de când am plecat de pe insula dragonului?

— Două săptămâni, răspunse Tim.

— Nu fi tâmpit.

— Cam – nu știu, câteva săptămâni. M-am încruntat. Am pierdut șirul. Mai mult de două.

— Atunci, nu mă-ntreba pe mine, spuse Tim. Nici măcar nu știu unde suntem. E foarte cald. Mie mi-e totuna. Nu mă duce mintea.

— Mult mai mult de două.

— Asta zic și eu, continuă Skip. Timpul se scurge în mod bizar.

— A naibii căldură, am spus.

— Așa cred eu. Skip îmi dădu pipa. Cum o să-i țineți de cald lui Bingo când o s-ajungem în ținuturi mai reci?

— A... Sincer să fiu, nu mă gândisem la asta. O să ne zică Dan.

— Crezi că doarme? a-ntrebat Tim.

— E greu de zis. E viclean.

— Nu doarme, adăugă Skip.

— A, sigur... Tu știi tot felul de chestii.

Skip îl ignoră.

— Se-ntâmplă de când am părăsit insula, spuse el. Am intrat în timpul dragonului.

Am închis ochii, foarte adormit.

— Vreau să spun că timpul de dinainte de dragon nu este la fel cu timpul de după.

Chestia stranie e că știu exact ce voia să spună. Era adevărat, ceva se schimbase, ca și cum am fi ajuns într-o atmosferă diferită. Răsuceam în minte ideea asta, gândindu-mă că era ceva ce mi se întâmpla doar în minte. Vorbele lui au făcut ca totul să pară real, iar treaba asta m-a speriat.

În noaptea aia am visat că eram acasă. Ishbel și cu mama erau acolo, erau și câțiva dintre băieții și fetele de la Spoonys, Ginger Jane și celelalte cârciumi, ceilalți oameni, cu toții coboram către râu și apa reflecta lumina unui apus violent, așa cum nu se vede niciodată pe țărmurile Tamisei, un apus din timpul dragonului, roșu-carmin și violet. Am fost trezit de strigăte pe punte. Marea se rostogolea. N-a sosit timpul, mi-am zis eu, așa că m-am culcat la loc, ca mai târziu să aflu că Skip o luase iar razna. Rainey îl găsisese dormind buștean lângă cușca dragonului, îl făcuse fiu de curvă și lepădătură și-l luase la șuturi până-

n teugă.

În dimineața următoare, când am ieșit în largul oceanului, vremea se schimbase. Aerul era în continuare încărcat și fierbinte, iar tunetele bubuiau undeva la apus. Vedeam cum se apropie furtuna. E unul dintre lucrurile care-mi plac la nebunie la ocean, felul în care vezi vremea în depărtare. E ca și cum ai privi viitorul. Căpitanul Proctor strigă: „Strângeți velele!”, iar noi am sărit imediat și ne-am apucat să întoarcem corabia și s-o pregătim. Am dat fuga să acopăr cușca dragonului. Gabriel era la cârmă, însă ordinul fusese dat prea târziu și nici chiar el n-a reușit s-o întoarcă la timp, așa că am fost luați prin surprindere de vânt și, deodată, totul a devenit o nebunie și o absurditate. Păsările și vântul urlau isteric, de parcă le-ar fi ieșit sufletul, greementul era torturat, velele trosneau, grinzile gemeau și catargele uriașe implorau îndurare. Măruntaiele îmi săltară în gâtje. Puntea s-a înclinat, am căzut cu toții, eu m-am rostogolit și m-am apucat de ceva. Glasul domnului Rainey se înălța peste țipete, în vreme ce apa se rostogolea peste balustrada din partea adăpostită a corăbiei, rece ca gheața. Ne-am răsturnat iute. Ne scufundăm, ne scufundăm, am gândit eu, e prea jos, prea jos, n-o să mai ieșim niciodată la suprafață, o, sfinte Isuse, Dumnezeuule, te rog – bordul de sub vânt a atins apa, furtuna a atins cerul noros, cu obraji durdulii.

Am alergat pe punte, cu toții am alergat, habar n-aveam ce făceam. L-am văzut pe Martin Hannah trăgând de o funie și mi s-a părut că ar avea nevoie de ajutor, așa că m-am apucat să trag și eu.

În cele din urmă, am reușit să ridicăm corabia și s-o punem pe linia de plutire. Am zburat cu furtuna în spate.

— Ești om bun, Jaf, spuse Martin Hannah, răsuflând din greu. Era un ins înalt și tăcut, pe care nu-l cunoșteam mai deloc, destul de competent, cu un aer oarecum amenințător și un zâmbet leneș.

— Și tu ești om bun, am răspuns eu.

Apoi urmă strigătul: „Sufală!”

Era ridicol. Chiar și în această situație, Proctor stătea pe duneță și urla din rărunchi: „Jos din velatura superioară! Ridicați vela mare! Gabriel! Cârma la centru, fixați arboretul, coborâți bărcile...”

A trebuit să le-aducem pe cele de la pupa. Începuse să bată ploaia, iar marea se înălța. Dar nu stai să te gândești, doar faci. În scurt timp se porni răpăitul produs de căderea palanului^[23], apoi apa plesni sub barca coborâtă în ocean. Scânteierea vâslelor lungi. Am plonjat și ne-am avântat peste apă, cu urechile țiuind și chipurile jupuite, orbiți de stropii sărați. Lacrimile ne erau suflate înapoi în ochi. Dar n-am prins nicio balenă în acea zi, ci doar am pierdut încă o barcă. Așa că, iată-ne

acolo, cu doi membri lipsă și cu vremea înfuriindu-se aidoma unui dragon. Adevăratul dragon stătea lipit de punte, înnebunit, cu ochii sclipind a înțelegere, cu balele curgându-i încet în fire subțiri, în timp ce văzduhul se frământa dureros deasupra lui.

M-am ciocnit de John Copper.

— Isuse, zise el cu o privire sălbatică. Sfinte, sfinte Isuse, aş vrea să fiu înapoi în dragul și bătrânul Hull!

Dac-aş putea scrie, aş compune un cântec. „O, aş vrea să fiu înapoi în...“ Multe cântece marinărești încep așa. „Da, aş vrea să fiu înapoi în Rateliffe Highway, Rateliffe Highway peste mări...” Nu știu cum aş zice. Cântecul inimii mele. Sunt o grămadă de cântece despre Rateliffe Highway, dar niciunul nu-i al meu. Câtă vreme ploaia torențială a mugit și s-a dezlănțuit, zile la rând, iar noi ne legam noaptea în cușetele noastre, am încercat să scornesc cântecul, însă niciodată nu ieșea cap-coadă:

*Ah, în Rateliffe Highway aş vrea să fiu,
În Rateliffe Highway peste ocean,
Unde-o dansatoare cu lalala,
M-așteaptă au ba.*

Asta-mi place, „M-așteaptă au ba“.

Timpul a trecut și cu toții eram chiori, surzi și muți. Furtuna – bolnavă. Marea se frământa. Ne-am vârât în cușete și ne-am legat pe fiecare parte. Mirosul apei de pe fundul calei se ridica aburind din magazie. Pereții etanși scârțâiau. Aer închis și împutit. Izbituri zdravene ale oceanului în puntea superioară. Pe punte se rostogoleau găleți, bucăți de lemn și alte obiecte. Periculos. Valurile erau prea mari pentru vânătoarea de balene. Până când, în chip cu totul neașteptat, zorii se iviră luminoși, suavi și senini, promițându-ne că aveam să călătorim liniștiți. Dimineața continuă cu o zi lungă, plină de curcubee, și cu o ploaie de seară molcomă și ritmică. După asta, trei zile prelungi și fără nori, de-o strălucire arzătoare, ne-au însoțit până pe uscatul japonez, dar acolo nu ne aștepta nimic. O săptămână, două săptămâni. Carturile decurgeau în liniște, deși vorbeam cu oamenii de pe alte nave care pescuiseră pe sature. Așa că ne-am îndreptat către sud-est, în Pacific, către Ecuator și Uscatul Îndepărtat.

La un moment dat, după câteva zile, s-a lăsat întunericul.

Șapte zile de întuneric, ca o ciumă biblică. În tot acest răstimp, soarele se încăpățâna să nu se-arate, iar cerul se apropia amenințător de noi în timpul zilei, ca un plafon jos, apăsător, format dintr-un nor

negru și sumbru care, uneori, era străbătut de câte un trăsnet subțire și zbârnâitor, venit de dincolo de stele. Marea era agitată. Nu ploua, iar căldura era aprigă. Zilele posomorâte continuau cu nopți dense. Continuam să navigăm în căutarea vremii mai bune, în căutarea soarelui, a următorului semn de bunăvoință a stihilor. Căpitanul și ofițerii se plimbau pe punțile corăbiei, noi răsuceam ițe, coseam țoale vechi și peticeam pânze, făceam curat, iar lucrurile nu erau așa cum trebuia. Oceanul vorbea cu glas amenințător, orizontul dispăruse și nicăieri nu era nimic de văzut, doar o negură care gemea. De câte ori avea prilejul, Skip se întindea în fața dragonului și se holba la el, îi vorbea și-l asculta. Îl asculta, așa zicea el.

Era un idiot țicnit. Acum cuget c-ar fi trebuit să-l azvârlim în teugă cu-n șut, ori de câte ori îl găseam dormind în fața cuștii dragonului. Dar toți eram niște delicați, ăsta a fost necazul nostru. Unui marinar n-ar trebui să i se dea voie să doarmă pe punte după bunul plac. Ce căpitan ar fi permis așa ceva? Al nostru, cu siguranță. Proctor îl jelea pe bătrânul său Samson, un cățeluș pufos pe care îl purtase în buzunar în Golful Biscaya, cu doisprezece ani în urmă. Nu prea îl mai vedeam la față. Rainey îl mai altoia din când în când pe Skip, fără prea mare tragere de inimă, însă nimic nu tulbura negura. O dată, căpitanul își făcu apariția în cămașă de noapte, deranjat de strigăte. „O să fiu bucuros când nenorocitul ăla de animal n-o să mai fie pe vasul meu“, a spus el, iar Dan Rymer, cu chipul la fel de posomorât precum cerul de deasupra și cu ochii reci, a zis că face o regulă nouă, cum că nimeni nu mai are voie să se-apropie de dragon. Numai eu și cu el, ca-nainte. Părea de mult apusă vremea când exista această regulă! Nu-mi aminteam când se schimbaseră, cum de-ajunsesem aici, era așa cum zisese Skip: timpul se schimbaseră. Timpul pur și simplu nu mai curgea așa cum trebuie. Parcă se cutremura peisajul din capul meu, iar eu nu mai știam pe ce să mă sprijin. Toate glasurile erau înăbușite și îndepărtate.

Skip nu mai avea voie să vadă dragonul, dar nu era nicio scofală, căci tot vorbea cu el. Zicea că nu există cuvinte care să descrie felul în care vorbeau el și dragonul, însă de vorbit, vorbeau, uneori toată noaptea. Nu tăcea niciodată, turuind cu vocea lui uniformă. Zicea că roata se-nvârtă din cauză că dragonul înnebunise. Înnebunise din cauza cuștii. Nu suporta cușca, așa cum peștișorul bunicii nu suporta bolul, așa că înnebunise. Voia să plece acasă. „De-asta nu-s balene“, a zis el, în timp ce ședea și desena zăbrele și cuști. „Ele știu că e pe corabie și nu vor să se-apropie.“

Ne căpiase Skip, așa să știți. Cred c-a zis un milion de lucruri țicnite

de când părăsiserăm Docul Greenland. De ce să-l mai ascultăm? Mai întâi le-a luat mințile și lui Bill, și lui Felix, fie c-a fost intenționat sau nu.

— Uite cum stă treaba, zise Felix, cumva, o corabie știe niște chestii. E ca și cum ar fi vie, ca și cum știe că are o piază rea la bord. Ca un criminal, să zicem.

— Sau un demon, sau un...

— Da, un demon. Skip se apucă să schițeze un demon.

— E ca și cum pânzele se umflă ca obraji.

— Și urlă...

Și tot așa, în acel vis – șapte nopți și zile întunecate, care parcă nu se mai sfârșeau. Superstiția marinarilor nu este altceva decât urletul singuratic a milioane de mile care te despart de uscat și de casă, care te fac să înțelegi că ești muritor. Superstiția, neagră, spinoasă, cu mers furios, și-a dat arama pe față pe punțile corăbiei noastre. Și, când picioarele despicate ale superstiției apar pe o punte singuratică, hăt, departe de uscat, atunci, cum zic și cântecele străvechi – ah, atunci...

Nu doar când dormeam, nu doar când eram pe jumătate adormit în vârful catargului, nu când eram cherchelit și cu capul plin de-o căldură vâscoasă, ci întotdeauna, în fiecare secundă de luciditate, eram cuprins de-o frică minunată și uluitoare, acută și invizibilă precum marginea ascuțită a unui tăiș extraordinar.

— Ochii aceia îngrozitori, zicea Gabriel, stând la masa din teugă, cu fața scăldată în lumina felinarului.

Dragonului începuse să-i cadă pielea din jurul ochilor, ceea ce-l făcea să arate deosebit de înspăimântător.

— Ca o statuie. Țsta era Simon Flower, care se prostea cu un fir de ață. Nu arată deloc ca o ființă.

— O monstruozitate. Acum vorbea Joe Harper.

— Nu-mi place, zise Yan. Nu-mi place să-l știu acolo, cu ochii ăia oribili.

— Corabia știe, completă Bill Stock. Așa e, corabia știe.

Dar acum nu mai era vorba doar de Skip, Bill Stock și Felix Dugan, acum o luaseră razna cu toții.

— A dracului creatură diavolească!

— Ar trebui să prăjim dracului creatura aia nenorocită și s-o mâncăm!

Iar Skip, cu zâmbetul său subțire și atoateștiutor, zicea:

— Vrea să se ducă acasă. Nu se poate stăpâni. Trăia pe insula lui, așa cum a făcut întotdeauna, apoi cerul s-a prăbușit și-acum este bolnav într-o cușcă, a luat-o razna și voi vreți să-l mâncați. Probabil că așa ar trebui. I-ar fi mai bine mort. V-ați face milă de el. Așa, suntem

mai cruzi decât cu balenele, să știți.

— Probabil că are un gust îngrozitor, rosti Tim. Eu nu m-aș atinge de el.

— Poate să fie otrăvitor, continuă Bill Stock. Există broaște otrăvitoare, nu-i așa? Și șerpi. Adică, vreau să zic, uitați-vă la limba lui! Scârboasă chestie...

Dragonul a fost piază rea. Unii dintre noi au luat de bună treaba asta, alții au zis că e doar un ghiont din vis, un șut în creier. Groaza s-a adăugat întunericului, cu ochii aceia întunecați, ca niște mărgele, înconjurați de cercuri albe. Mă gândesc acum la Skip și nu sunt sigur cât de adevărate sunt amintirile mele. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi aduc aminte că era o forță în barcă, un chip rotund și zâmbitor cu o calotă întunecată, cu ochii blajini și îngustați, niciodată simțindu-se în largul său, întotdeauna scrutător. Însă acum mă gândesc că poate pentru ceilalți nu reprezenta nimic, trecea neobservat. Însă el a fost cel de la care a pornit totul, el și desenele lui răutăcioase, înfățișând demoni cu copite despicate, pot să bag mâna-n foc; iasca asta micuță de teamă, care nu s-a stins nici la ridicarea întunericului, iar noi am tot navigat fără să vedem urmă de balenă, zilele prăvălindu-se una după cealaltă. Însă îmi amintesc anumite lucruri. Teuga, pe Gabriel rostind:

— Ăsta-i locul diavolului, așa se zice.

Mi-l amintesc pe Sam zâmbind.

— Nu-i speria p-ăia mici, zise el.

— Toată lumea știe.

— Eu nu, am zis.

Gabriel mă privi.

— Nu? Locul unde se întâmplă necurățeni. Unde au dispărut vasul Essex și multe altele, de-atunci. Un loc blestemat din ocean.

Toată lumea știe despre Essex și despre toate celelalte. E o legendă pe baleniere. Ca un fel de glumă.

Dan începu să cânte:

*În Bristol erau trei bărbați
Ce-au luat o barcă și-au plecat pe mare,
Care și biscuiți au încărcat
Și-apoi porc afumat...*

— Îl știu pe unul care l-a cunoscut pe Owen Coffin, pe când era flăcău, zise Gabriel. A navigat cu taică-su, nu vă mint. Zicea că Owen era un băiat de treabă și un marinar pe cinste, ca taică-su.

*Ei erau mâncăul Jim și nesătulul Jimmy,
Și cel mai mic era Micuțul Billee.*

Sărmanul Owen Coffin a tras paiul scurt și a fost mâncat! Nu era la fel de deștept ca Micuțul Billee. Alte patru sau cinci glasuri au început să cânte, dar cu toții eram adormiți, iar refrenul ăla prostesc suna mai degrabă ca un cântec de adormit copiii.

*Zice mâncăul Jack către nesătulul Jimmy:
Mi-e foame bini.*

*Către mâncăul Jack zice nesătulul Jimmy:
Nu mai avem mâncare, de-acum mâncăm doar oameni.*

— Am trecut pe lângă locul acela, spuse Gabriel.

Nu te puteai abține să stai treaz noaptea și să-ți amintești de acea biată corabie blestemată, de-acum multă vreme, și de săracii marinari care s-au imbarcat fără să știe ce-i așteaptă. Și ceilalți marinari, și celelalte corăbii care se îndreptau, fiecare pe drumul ei, către aceeași soartă, încă de când prima barcă a fost lăsată la apă.

Îmi amintesc de-o noapte lungă, cu stele căzătoare, când eram întins în hamacul meu și încercam să înșir cuvinte: „Unde-o dansatoare cu ochi albaștri...” Nu-i bine, nu-i bine...

*În Rateliffe Highway aş vrea să fiu,
În Rateliffe Highway peste ocean,
Unde-o dansatoare cu...*

Stați așa.

*Unde-o ceva fată cu pantofi de dans
M-așteaptă au ba.
Cu pantofi roșii ca sângele și unghii roșii ca sângele,
Unde-o dansatoare cu bucle aurii
M-așteaptă au ba.*

Capitolul 9

Ne apropiam de finalul acelei perioade nesfârșite de când capturaserăm dragonul. Un somn fără de somn și un vis fără de vise. Cu toții băuserăm multă vreme pe punte, la lumina stelelor. Simon cânta ceva suav și trist. Îmi amintesc de un ins pe care l-am auzit odinioară cântând la o mică harpă, pe chei, lângă docul de tutun. Muzica nu încetase să curgă, schimbându-se aidoma stărilor. Uneori era ca și cum urcai sau coborai scările. Alteori răsuna de bucurie. Și apoi îți înmuia inima de tot. Eram în vârful catargului, beat, chinuindu-mă din răputeri să rămân în această stare de beție limpede și să nu cad în prăpastia stupidității somnoroase, incapabil să pricep ceva, încă păstrându-mi mintea lucidă, cugetând: dacă fiecare dintre flăcăii de jos ar fi o melodie, oare cum ar suna? Compuneam în cap bucăți muzicale pentru fiecare dintre ei. Unele erau simple, altele erau dificile. Am izbutit să fac cântece pentru fiecare, mai puțin pentru Skip, asta pentru că în ceea ce-l privește nu m-am putut hotărî între o fantezie și un bocet. Nu-i alt loc mai bun decât oceanul pentru o stare de grație, pentru a te cufunda cu o limpezime statornică în vârtejul lăuntric, pentru a dormi cu ochii larg deschiși și pentru a te trezi la o pocnitură surdă a inimii – m-am trezit cu un tresărit, la auzul cântecelor de sub mine. Uneori era ca și cum stelele, departe de pământ, urlau. Se află la sute de kilometri distanță și zbiară înspre scăfârlia ta. Atât de frumoasă a fost acea noapte, când m-am trezit sus în cer, cu țipetele stelelor în jurul capului. M-a apucat tremuratul. Cei de jos păreau că se află la un milion de kilometri depărtare și m-a apucat spaima c-aș putea să mă prăbușesc, însă creierul mi s-a limpezit după o clipă, iar după un sfert de ceas, a sunat clopotul și am coborât.

Primul pe care l-am văzut a fost John, care venea să mă-nlocuiască. Al doilea a fost dragonul, care venea cu pași mari, iute și înfometat, săltând cu umerii săi înalți pe punte, cu picioarele din față ridicate și cu ghearele scoase. Fața sa lungă și împietrită rânjea, iar cercurile albicioase din jurul ochilor îl făceau s-arate oarecum dezgustător, ca și cum s-ar fi holbat nebunește. O limbă palidă, întocmai ca cea de șarpe, i-a săgetat din gură și-a intrat la loc, lungă cam de treizeci de centimetri. În acea clipă m-am întors în Rateliffe Highway, pe când aveam opt ani și tigrul se îndrepta spre mine. Aceeași imposibilitate. Doar că, de data asta, mi-era frică.

Țac-țac, făceau ghearele dragonului. Am urlat la John:

— Pentru numele lui Dumnezeu, dragonul! El privi în urmă și zbiera

din toți rărunchii, apoi începu nebunia.

Am fugit la babord. Țac-țac, veni după noi, zgâriind scândurile în încercarea de-a se agăța. Toată lumea trândăvea, care pe unde putea, nici c-ar fi putut exista o imagine mai pașnică, până când am năvălit noi, urmați de jivină, și s-a dezlănțuit iadul. Animalul alerga disperat pe punte, la fel ca noi. Corabia s-a transformat într-o scenă plină de marionete Țopăitoare, care alergau și țipau pe fundalul cerului înstelat, bubuitoare. Tim a sărit peste cazane. Joe și Bill erau pe vinciul de ancoră. Patru sau cinci inși au dispărut degrabă pe scara de tambuchi care ducea în teugă, iar restul ne-am repezit încotro am văzut cu ochii, într-o învălmășeală neînchipuită. Scripca lui Simon era împinsă de colo-colo pe punte. Toți erau beți, iar dragonul, liber. Ghearele îi alunecară pe scânduri și fu azvârlit într-o parte a vasului, pocnind aidoma unei broaște țestoase, se învârti o dată și se repezi într-o mână de oameni, care săriră în toate direcțiile. John Copper, Felix, Henry Cash, Yan. Yan scoase un strigăt profund, gutural și speriat. Domnul Rainey zbiera undeva, asemenea vântului. Skip apăru din spatele vinciului, cu o privire sălbatică. Domnul Comeragh mă-nșfăcă de umăr.

— Sus, băiete, Jaf! zise el. Să-i venim de hac!

Dan Rymer, beat criță, rânjind ca Moș Crăciun, stătea în picioare pe un butoi, cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi dirijat o formație, cu șapca într-o parte, cu buclele murdare și ude, strigând: „La mine! La mine! Încoace!“

Am rămas lângă Comeragh. El era un om bun, întreg la minte.

— Pe-acolo, Jaf! strigă el.

Habar n-aveam ce fac. Picioarele lungi ale lui Comeragh au zbughit-o către puntea de vizavi.

Dragonul a venit repede înspre mine și a fost cât pe ce să-mi împrăști creierii când m-am izbit de Billy Stock, amândoi încercând s-o tulum. Am auzit glasul lui Tim strigând tânguie: „Jaf! Jaf!“ și pe Skip plângând în hohote. N-aveam nici cea mai mică idee ce se-ntâmpla cu adevărat, cu toții alergam de colo-colo și urlam, iar țăcănitul ghearelor se auzea pretutindeni. Știu doar că alergam după Comeragh și că ușa țarcului era larg deschisă, caietul de desen al lui Skip zăcea desfăcut, cu niște pagini îndoite. Comeragh zise:

— Stai aici, Jaf, urcă-te și fii pregătit să închizi ușa, când îl bag înăuntru, iar eu m-am cocoțat pe acoperișul cuștii.

Totul s-a limpezit pe dată. Nu vedeam nimic dincolo de vinci, nu știam ce se-ntâmplă, cu toate strigătele, urletele și bubuiturile. Tremuram tot, dinții-mi clănțăneau și în cap auzeam un glas subțire care-mi zicea: „Nu e bine, nu e deloc, deloc bine și nu ești pregătit.“ În

mod miraculos, eram singur. Apoi, dintr-odată, dragonul îmi apăru în față, cu capul murdar ridicat, străpuns de găuri întunecate, cu nări plate, urechi sub formă de găuri și cu ochii aceia negri, ca niște mărgele, plini de șiretenie, împrejmuiți cu cerculețe roz. Aveau ceva care mi-a întors stomacul pe dos. A săgetat aerul cu limba, apoi și-a deschis gura cavernoasă și a închis-o la loc, s-a ridicat pe picioarele din spate și și-a lăsat ghearele uriașe pe acoperișul cuștii. Ajungea la mine. Brațele îi erau ca niște arbori bătrâni și groși, vechi de când lumea. O străfulgerare lungă și galbenă a limbii și un gâtlej cu riduri uriașe, larg ca scândura de spălat rufe. Mă privi adânc în ochi, și nu era ca și cum m-aș fi uitat în ochii unui câțel sau ai unei pisici, nici chiar ai unui tigru. N-avea nimic ce-aș fi putut înțelege, nici milă, nici pizmă. Am privit într-un suflet cu totul rece. Putea să mă ucidă, să mă sfâșie cu dinții. Nimic din toate astea nu conta. *Eu* nu contam mai mult decât o mlădiță verde care străpunge solul și e culcată la pământ de o oaie.

Apăru Comeragh, gata să arunce cu harponul. Dragonul era rapid. Se răsuci ca un pește, harponul zbură și hurui peste marginea ușii deschise și apoi, foarte iute, nu știu cum, Comeragh era pe punte și monstrul fugea, clănțănind și cu balele curgându-i, Comeragh o luase înapoi, călcâiele îi alunecau, lovea cu picioarele, însă fără folos, căci animalul deschise larg gura sa lungă, ca de crocodil, și-și înfipse dinții în piciorul lui Comeragh, chiar sub genunchi, iar omul slobozi un urlat formidabil, care ne puse pe toți pe fugă. Animalul dădu o dată din cap, mișcare care-i zgâlțâi țeasta lui Comeragh, îi dădu drumul și se repezi înspre cei care urlau și care se răspândiră de parcă erau hăituiți. Am sărit jos, l-am zărit pe Abel Roper aterizând pe un genunchi lângă Comeragh, l-am auzit pe Comeragh înjurând printre dinți, cu nesaț și fără năcetare. Am alergat cot la cot cu ceilalți. În urma noastră venea oribila creatură, țopăind cu picioarele grase și cățărându-se înapoi pe puntea de la babord. Și atunci, totul se termină brusc, așa cum se întâmplă de obicei, când un val de ură, un torent exploziv de ură aruncă animalul peste bord. Au apărut de sub tambuchiuri și-au scoborât din locurile înalte unde erau cocoțați, dând glas unui val de țipete, de urlete, căruia m-am alăturat triumfător. Eram o legiune. Am venit din ambele părți și n-a avut nicio șansă. Cineva a slăbit șuruburile și a deschis parapetul, astfel că am putut să-l aruncăm în apă, și s-a dus la fund, cu picioarele rășchirate ridicol, un neghiob care mergea în gol, lovind vântul cu tălpile, apoi a urmat o explozie, o gaură în oceanul negru, care mai primea o ofrandă.

Dus a fost.

Izbucni o ovație. Am apucat balustrada, aplecându-ne și privind în

jos. Pesemne că se scufundase destul, căci a trecut răgazul ce i-ar fi fost necesar să inspire și să expire de mai multe ori, apoi bolovanul uriaș care-i era căpățâna a ieșit la suprafață. Alte urale. Se scufundă încă o dată, intenționat, apoi apăru iar, își scutură spinarea, se învârti pe loc, mișcându-se cu grație pură. Și se îndepărtă înot, vâslind cu labele din față, îndreptându-se ținută către nord-vest, către întuneric, dispărând pentru totdeauna.

Tim era lângă mine, la balustradă. Dan Rymer stătea mai în spate și își petrecu un braț în jurul fiecăruia, duhnind a bere.

— Uite-așa se duce averea noastră, băieți, zise el molcom. Uite-așa se duce înot averea noastră...

— Cum a reușit să iasă? tună căpitanul.

— Skipton! Rainey îl înșfăcă pe Skip pe după umeri. Tu ai fost, nu-i așa?

— Tu ai fost, nu-i așa? zise Skip, cu un zâmbet imbecil pe chip.

— Ai fost acolo, te-am văzut! Tu l-ai lăsat să iasă, nu-i așa?

— Tu l-ai lăsat să iasă, nu-i așa? repetă Skip.

Rainey îl pocni zdravăn peste față și Skip se prăbuși.

— Domnul Comeragh are o mușcătură urâtă, interveni Sam Proffit, apărând lângă căpitan. Sângerează.

— Nătărăule! Cizma lui Rainey îl pocni pe Skip într-o parte. Creatura aia ar fi putut omorî pe cineva. Ridică-te! Ridică-te, fiu de curvă!

Zâmbind în continuare fără noimă, Skip se ridică clătînându-se, cu o mână zăbovind vag deasupra frunții.

Fața căpitanului părea exagerat de calmă, însă omul era cuprins de furie.

— Domnule Skipton, spuse el, ai pus în pericol întreaga corabie.

Skip râse, un sunet aspru, tare, care izbucni din gâtleejul său. Exact în aceeași clipă, sângele îi năvăli pe nas, scurgându-i-se pe față și mai apoi pe dușumea.

— Ești nebun? Ești nebun, domnule Skipton? urlă căpitanul. Ce-ai făcut? Știi ce-ai făcut? Ai fi putut ucide pe careva!

Skip își vârî mâinile sub nas, pentru a prinde șuvoiul.

— Vorbește, ordonă căpitanul. Ce dracu' e cu tine?

— Nimic, răspunse Skip.

— Nimic! Nimic! Ești țicnit. Ar fi trebuit să te lăsăm la mal, la Cape Town.

— A fost... îngăimă Skip.

Domnul Comeragh apăru șchiopătând, sprijinindu-se de Abel Roper. Nu arăta prea rău, însă pantalonii îi erau plini de sânge.

— Domnule Comeragh, grai căpitanul, tembelu' ăsta i-a dat drumul.

— De ce? întrebă Comeragh, privindu-l pe Skip.

— Așa mi-a zis, răspunse Skip.

Rainey îl pocni din nou peste față.

— Înțelegi cât valorează creatura aia? continuă căpitanul.

— Cât valorează? Cât valorează? Skip îi strigă chiar în față.

Proctor clipi repede și glasul îi deveni mai ascuțit.

— Ne-am săturat de tine, domnule Skipton, ai dat dracului eforturile noastre. Reușiserăm! Aduceam o nouă mare minune a lumii. Domnule Rainey! Pune-l în lanțuri!

— Imediat, domnule, răspunse Rainey.

E ciudat cum lucrurile se schimbă într-o clipită. Skip izbucni în lacrimi, iar băiatul misterios și atoateștiutor se transformase într-un puști care se smiorcăia după maică-sa. Nasu-i curgea, iar respirația îi era sacadată, din cauza sughițurilor.

— Nu-i a bună, zise Abel, referindu-se la piciorul lui Comeragh.

— Cât e de grav? izbucni Rainey.

— Foarte, *foarte* grav.

— O, blestemat să fie! Ochii lui Rainey păreau goi. Omorâți-l pe neghiob.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dan, vocea sa calmă ridicându-se peste toate celelalte. Ce s-a întâmplat, Skip?

Domnul Comeragh se așează brusc pe punte, iar Abel dădu la o parte țesătura plină de sânge.

— E vorba de umflătură, domnule, zise el, privind la căpitan peste umăr. Asta m-a îngrijorat nițel.

Piciorul domnului Comeragh se umflase ca un cârnat dolofan.

— Aș vrea să deschid abcesul, cred. Arată ca o mușcătură de șarpe, e otravă acolo, asta e.

— Mă doare al dracului, rosti Comeragh, scrâșnind din dinți.

— Nicio grijă, domnule, spuse Abel radiind. O să vă ducem sub punte, o să îndepărtăm buboiul și-o să vă reveniți destul de repede. Sam, ajută-ne!

— Credeam că eu dau ordine, spuse Dan. Nimeni n-avea voie să se apropie de jivină, în afară de mine și de Jaf Brown. Cine i-a dat voie băiatului să se ducă acolo?

Nicio vorbă. Eu eram, eu îl lăsasem să se ducă acolo să deseneze.

— Să-i dea voie? Proctor se-ntoarse cu o privire revoltată. Nimeni nu i-a dat voie! Domnule Rymer, era treaba dumitale să asiguri paza unui animal de-o asemenea valoare.

— Da, sigur, dac-ar fi existat un om liber douăzeci și patru de ore pe zi, dar nu a existat, spuse Dan. Un ordin e un ordin și ar trebui ascultat.

Proctor se întoarce pe călcăie și se învârti într-un mic cerc, care-l aduse înapoi în fața lui Dan.

— Domnule Rymer, rosti el, dumneata și băieții dumitale erați responsabili de bunăstarea animalului. Animalul nu mai e. Dumneata trebuie să-i explici asta domnului Fledge. În ceea ce mă privește, mulțumesc lui Dumnezeu că jivina aia nu mai e pe corabia mea. Fir-ai să fii, Skipton! Duceți-l jos!

Henry Cash și Gabriel l-au dus pe Skip la bocaport, în timp ce acesta se smiorcăia și-și ștergea nasul cu mâneca. Furios, căpitanul se-ndepărtă cu pași grei către dunetă, unde silueta lui durdulie rămase nemișcată vreme de mai bine de un ceas, căutând ursuz spre est.

Zorii zilei. O boltă imensă de nori acoperea cerul înspre apus, neagră, cenușie ca ardezia și albă. Mare aspră, de un cenușiu-închis. Căpitanul și domnul Rainey se aflau pe dunetă. Billy Stock era sus. Wilson Pride înmuia pesmeți în bucătărie, John Harper îndrepta scripca lui Simon, Felix Dugan căsca, Yan stătea călare pe o vergă, cu un cuțit în gură și cu o funie în mână.

Primul lucru pe care ni l-a spus Dan a fost că domnul Comeragh încă se simțea rău din cauza rănii. Sângerase mult, a spus. Acum nu mai curgea sânge, iar Abel tăia umflătura, însă îl cuprinsese o febră grozavă. Sam avea grijă de el.

— O să se facă bine? am întrebat eu.

— Așa zic. Dan părea obosit. Trebuie să scriu un raport. Știi ce mi-a zis Skip?

— Ce?

— A zis că l-a scos la plimbare pe punte.

— Isuse!

— Hai, Polly cuțu-cuțu, zise Tim și izbucni-n râs.

— Băieți, spuse Dan, nu vă faceți griji, o s-aveți un câștig bun din asta. Nici n-am crezut c-o să găsim creatura, nu-i așa? Amândoi v-ați descurcat bine. Să fie clar.

Apoi ne trimise să curățăm bălegarul din țarc. Pustietatea sugerată de ușa deschisă mă-ntristă. În paie se vedea urma unui trup lung și gras, resturile lepădate de solzi negri. Era un dragon mizerabil. Nu-i păsa unde se căca.

— N-o să ne creadă nimeni, în veci, zise Tim și râse. Că l-am prins pe bune. N-o să ne creadă nimeni.

— Jamrach o să ne creadă, am spus eu, aplecându-mă să culeg caietul de schițe al lui Skip. Și Fledge. O să mai trimită o expediție.

— Crezi? Tim se sprijini în mătură. *Tu o să mergi?*

- M-am gândit la asta, am spus eu răsfoind paginile. Dragoni, demoni, zăbrele. Depinde. Depinde cum e pe-acasă.
- Acasă, repetă el visător. E ca un miraj.

*În Rateliffe Highway aş vrea să fiu,
În Rateliffe Highway peste ocean...*

- Să zicem că n-o să fim niciodată bogați, noi doi, am spus eu, strecurându-mi caietul în buzunar. Acesta intră la fix.

Tim se hlizi.

- Nu-mi pasă de bani. Reluă măturatul. Eram sigur c-o să mor. Mi-am zis, fir-ar al naibii, dacă plec vreodată de pe insula asta și ajung acasă, n-o să mai am nicio pretenție – Isuse Cristoase, ce pute! –, și n-o să mai am. Jaf, n-o să mai plec pe mare din nou, dar *tu* da, sunt sigur. Nu-i de mine. De-acum sunt bărbatul familiei. O să mă duc acasă și-o să lucrez pentru Jamrach, și-o s-o fac pe măicuța fericită.

- Totuși, am zis eu, o să ai niște povești extraordinare.

Fornăi.

- Da' nimeni n-o să creadă...

- C-am văzut dragoni mâncând pe unul de-al lor, pe o insulă, am completat eu.

- Te descurci bine cu vorbele, Jaf.

- Cât de departe o putea să-noate? m-am întrebat eu.

- Poate că destul de departe, răspunse Tim. Nu c-aș ști, apoi oftă. Săracu' Skip! E-nchis acolo. Așa e el, țicnit.

M-am gândit la dragonul din ocean, înotând cu vitejie înspre apus, către casă. I-am văzut labelle puternice, arcuite, străpungând apa. Oare cât de departe? Sute de mile. Pesemne că era mort acum. Sălbăticia și puterea lui străveche, dispărute. Era doar o ființă muritoare. Am văzut animale care și-au dat duhul la Jamrach. Mereu era la fel: o pâlpâire ușoară, apoi se stingeau. Singurul om pe care-l cunoscusem și care murise fusese tatăl lui Tim, și asta se întâmplase ca și cum cineva s-ar fi hotărât dintr-odată să arunce un scaun vechi, care stătuse ani la rând în același loc.

- Crezi c-a murit? am întrebat eu.

- Probabil. Mătura apa murdară înspre puncte. Habar n-am.

Îmi plăcea să mă gândesc că înotase zile la rând, mereu către apus, poposind din când în când pe câte-o insulă și hrănindu-se, mâncând pește, înotând mai departe, până când, în cele din urmă, ar fi ajuns pe țărmul propriei insule. Acasă.

- N-o să mai vedem nicio balenă, rosti Dag Aarnasson.

Nouă bătaï de clopot, aerul era nemișcat și fierbinte. Oceanul avea o înfățișare tulburată.

— De ce zici asta, Dag?

Rânji.

— Blestemul dragonului. Așa se spune.

— Aș crede orice aici, am spus eu. Oricum, de-acum gata.

— Asta așa e. John Copper, learcă de transpirație. Deci, ce-ați zice să nu mai aducem vorba niciodată de jivina aia nemernică?

Billy strigă de sus. Căpitanul răspunse:

— Atenție, toată lumea!

Am auzit zgomotul picioarelor în alergare.

Pe chipul lui Tim, care se holba peste umărul meu, apăru de-ndată o expresie de mirare.

— Dumnezeuule, acum ce mai e? zise el încetișor.

M-am întors.

La vest, tavanul întunecat de nori avea o înfățișare umflată, clocotitoare, însă într-un loc era sinistru de luminos. De-acolo, un șarpe lung și alb, legănându-se grațios, coborâse până la oglinda oceanului.

— Ce-i aia?

— O trombă de apă, răspunse Dag.

— La pupa! urlă Rainey. Toată lumea! Gabriel, la cârmă!

Crestătura bifurcată a unui fulger pălpâi în pântecul norului.

— Repede, repede! Rainey ne mătură către pupa. Billy, coboară!

Se apropia lucrul acela încântător, învolburat și de vis, care dansa pe deasupra apei cu o viteză furioasă.

— Strângeți vela pătrată, strângeți vela pătrată! strigă căpitanul.

E straniu să trebuiască să sari și să tragi, atunci când tot ce-ți dorești este să taci și să privești. Văzusem multe minunății de când plecasem de-acasă, dar nimic pe măsura ăsteia. Părea că gonește către noi, însă se opri cam la o milă, ezitând. Părea că norul sugă apa mării printr-o coloană rotitoare de ceață incandescentă.

— Voltă-n vânt și coborâți pânza! urlă căpitanul Proctor.

Pe cerul din spatele minunăției se vedea o strălucire uriașă, aidoma focului.

— Nu mai sta să caști gura, domnule Linver, haide!

Am ajuns lângă ea. Era la bordul de sub vânt. Am avut un mic răgaz să privesc: la piciorul trombei, apa era foarte agitată, strălucea, ca și cum o corabie-fantomă s-ar fi aflat acolo. Dar chestia aia semăna și cu o coloană de argint ce se odihnea pe un soclu de argint. A urcat și a tot urcat prin cer, aidoma unui vrej de fasole din povestea de altădată, sau ca arborele lumii, care unește pământul cu cerul. Cât de mare era? Nu

știu. Monstruoasă. Totul era monstruos aici.

— Funga^[24] gabierului, mola^[25]!

Urmă o alta, tot dinspre vest, o coloană minunată, de culoarea perlei, cu ceva ce părea a fi un nor palid ridicându-se în interior, și apoi o a treia, mai largă în partea de sus, asemenea pâlniei unei trompete, și cu vârful înțepând un loc din apă ce avea înfățișarea unei flăcări cenușii. Acestea două s-au alăturat celei dintâi. Toate trei se legănau, grațioase, rotindu-se triumfător în partea de sub vânt a corăbiei. Atât de frumoase! N-am văzut de când sunt ceva mai frumos. Aș zice chiar că merită sacrificiul, să vezi o astfel de priveliște. La-nceput au dansat un maiestuos dans de curte, trei fete mlădioase ca niște sălcii, încolăcindu-se una în jurul celeilalte, înaintând, retrăgându-se, încovoidu-se și îngenunchind, reunindu-se în cercuri, dibace și elegante în toate mișcărilor, aidoma nimfelor și zânelor, însă mai puternice decât Hercule. Și, în tot acest răstimp, noi am alergat de colo-colo, fixând arboretul și gabiile, în timp ce catargele mari plesneau și trosneau sub vântul din ce în ce mai puternic.

— Asta-i răzbunare, grăi Billy, asta e!

— Chiar că da, aprobă Felix cu înțelepciune.

— Nu vorbi tâmpenii, spuse Tim. Sunt capriciile vremii.

Făceam volte cu precauție. Cerul dinspre apus era strâns în mănunchiuri și negru, plin de frământare interioară. Din depărtare se auzi un cântec distant și ascuțit. Pe chipul lui Proctor se citea îngrijorarea, iar asta mă îngrijoră și pe mine. Fulgerul cutremură norii. Domnul Rainey mergea de colo-colo, urlând ordine, noi bătuiam asemenea strigoilor, zdruncinați și agitați în lumina sinistă, pe când văzduhul azvârlea străfulgerări tăcute la fiecare câteva secunde, luminându-ne fețele.

Ne îndepărtaserăm binișor, când dansul încetă. Cele trei coloane au stat locului vreme de o clipă, tremurând ușor, ca și cum ar fi vrut să-și recapete suflul, apoi, una după alta, într-o armonie perfectă, descriseră un arc larg, perfect, și se regrupară încă o dată înspre bordul de sub vânt, unde, fără mare zarvă, cea mai tânără – și cea mai zveltă, de altfel – se desprinsese din grup și se repezi la noi. Veni bubuind precum potopul, cu o viteză inimaginabilă, trecând la nu mai mult de treizeci de metri de pupa noastră și iscând un val care ne zgudui violent și ne inundă punțile. Vântul ne întoarse în loc. Pânzele bubuiră. Un imens fulger zimțat străpunse zarea la vest. Ne-am luptat cu corabia și, în vreme ce ne chinuiam, a doua coloană se năpusti și ea, trecând pe lângă surata ei și învârtindu-se. Punțile se-nclină. Urmă un al doilea șuvoi de apă, ca un munte ce se prăbușea, însoțit de zgomotul

cuferelor marinărești și al cutiilor care se izbeau în burta corăbiei, de trosnetul hârburilor și al oalelor în bucătăria navei, de urletul greementului. Și o mare cădere în rândul nostru, al băieților.

Însă a treia a fost cea care ne-a venit de hac. În timp ce ne chinuiam să ținem piept celor două, aceasta își adunase puterile, sorbind văzduhul mâniat într-o pâlnie groasă, asemenea unui crin gigantic și vinețiu. Primele două goniră mai departe, luând vijelia cu ele. Ne lăsară brusc potoliți, fără suflare și amuțiți. Apoi cerul scânteie și apăru ea, densă și groaznic de sumbră, înghețându-ne sângele-n vine.

Culmea îi era ca o trompetă sau ca un gălbior, un corn al abundenței din care norii masivi ai bolții cerești țâșniră asemenea unei spume. Tulpina era un trunchi zdravăn, cenușiu, expulzat dimpreună cu o explozie de lumină, iar întreaga trombă se sprijinea pe un întuneric sclipitor deasupra mării.

— Dați drumul fungilor! se-auzi urletul, însă n-a fost răgaz.

Lovi. Vântul se năpusti înainte, urlând. Ar fi trebuit să fugim. Am schimbat cursul, am virat asemenea unui liliac în zbor, însă ea ne-a maimuțărit, s-a jucat cu noi de-a prinselea, întorcându-se atunci când noi făceam cale-ntoarsă, schimbându-se când ne schimbam și noi. Ai fi jurat că acea arătare avea creier. Însă tornadele așa fac. Acum știu. Am vorbit cu mulți marinari care-au văzut ceva asemănător, sau pe-acolo. Te urmăresc, nu mă-ntrebați cum, însă asta fac. Totuși, pe-atunci nu știam asta, iar urmărirea ei stăruitoare, intensă, m-a îngrozit nu doar trupește. Eram străbătut de-o groază supranaturală, ca și cum urmăritoarea noastră era un monstru viu.

Ceea ce și era.

Ne-a vânat cam o milă, zburând înaintea noastră, până când am fost întrecuți fără urmă de speranță, și atunci a lovit. Mi-am părăsit trupul. Vreme de-o clipă, totul a fost de-o liniște imposibil de descris în cuvinte. Eram o frică nehibzuită, lipsită de trup și de creier, o fărâmă de spumă pe mâneca mea, o vergă de-o greutate apăsătoare, o salamandră de foc răsturnând un val al mării. Eram toate aceste lucruri la un loc, însă nu eram eu. Eu eram plecat undeva, toate acestea se întâmplau ca prin vis și eu le priveam din depărtare. Chiar și-așa, am simțit totul pe propria piele – șocul aerului rece și umed care-mi pătrunse ca un pumnal în gât și-mi pârli plămânii, zvâcnirea ascuțită din piept a unei inimi panicate, marea caldă ca o spirală strălucitoare, verde ca un dragon, o limbă trecând peste balustradă. Zgomotul se năpusti odată cu marea. Un urlat înfricoșător de durere, furios și copilăros. Al cui? Un muget diavolesc, zbierete, obiecte ce se prăvăleau asupra mea pe punte, asemenea unor sulițe. Lumea s-a

învârtit și eu m-am învârtit odată cu ea, m-am izbit și m-am răsucit și m-am lovit de lemnăria punții și de protuberanțele cazanelor în care fierbeam grăsime de balenă, care mi-au crăpat genunchiul și mi-au provocat o senzație arzătoare în piept. Am căzut pironit și lumea s-a legănat în jurul capului meu, m-am împleticit, m-am prins de balustradă și am rămas acolo.

Ne aflam la capetele de traversă, chiar pe-o rână, cu puntea superioară sub apă. L-am văzut pe Gabriel zburând peste cârmă și pe domnul Rainey alergând cu spatele, pe călcâie, rotindu-și brațele. Chipul îi era încremenit, de parcă trăsăturile îi erau sculptate în piatră, deși ochii i se holbaseră de groază. L-am văzut pe Wilson Pride înotând afară din bucătărie și un val de șobolani trecu pe lângă mine, într-un torent negru și fremătător. Cineva încă mai urla, un urlet zguduitor, sfâșietor, un urlet de durere. Cine era? Am luat o gură de apă sărată, care mi-a urcat pe nas și m-a ars. A apărut Abel, alunecând pe puntea superioară, strigând: „Bărcile! Bărcile!” și am auzit glasul căpitanului, adânc și puternic, asemenea sunetului unei sirene pentru ceață, propagat printr-un vâl de abur fin. O mână m-a înșfăcat de guler și m-a tras.

— Mișcă-te, Jaf! rosti Dan limpede. Avem treabă, apoi mă-mbrânci în fața lui. Am văzut cum una dintre bărcile de pescuit era luată pe sus, iar alta era izbită de lemnăria copastiei^[26] și făcută țândări. Ne-am împleticit pe lângă o latură a bucătăriei. Sub picioarele noastre se simțea o mare agitație.

Arborele mare se rupse cu o pocnitură zdravănă, rostogolindu-se asemenea unui copac, apoi vântul îl ridică și-l azvârli de parcă ar fi fost o surcică. Sus, pe dunetă, oamenii se agățaseră de ultimele două bărci de pescuit. Nu-i de-ajuns, am cugetat eu. Dag era acolo cu Tim, luptându-se cu parâmele, Rainey cu capul sângerând, căpitanul cu chipul schimonosit și cu ochii posomorâți, urlând în vânt: „La pupa! La pupa!” Simon tăia parâmele de amarare ale celeilalte bărci. În ea se aflau un butoiș cu apă, o flintă și un sextant, iar în a noastră aveam o legătură de pesmeți și un ciubăr cu cuie de barcă. Henry Cash apărui de pe scara de tambuchi, cu cămașa și nădragii uzi flească, de parcă venea dintr-o peșteră subterană inundată, împingând cutia cu scule a lui Joe Harper și ștergându-și apa din ochi. Gabriel sări de pe balustradă, îl înșfăcă de braț ca să-l tragă de-acolo, însă Henry avea de gând să se-ntoarcă jos. Inspiră aer cât să-i ajungă cam un minut, își dădu pe spate părul negru și drept și clipi cu greutate. În momentul ăla părea foarte tânăr.

Acel cineva încă mai țipa. Cine era?

— Domnule Cash! zbieră Rainey, ca să acopere zarva. Vino la pupa, ajunge!

Căpitanul ordona în continuare:

— La pupa! Toată lumea, la pupa!

— Unde-i Sam? Rainey sări în apă. Skipton e sus?

— Da, domnule, spuse Gabriel.

— Sam! urlă Rainey. Sam Proffit!

Yan, cu privirea îngrozită, veni în goană din habitacul, cu busolele, și le azvârli în barca noastră.

— Cash! urlară la unison secundul și căpitanul.

I-am văzut pe băieți căzând și împleticindu-se către spatele corăbiei, de-a lungul liniei înclinată a punții de la babord: Skip, eliberat din lanțuri, slavă Domnului, ca să-și încerce norocul alături de noi, ceilalți; Abel Roper și Martin Hannah, Felix și Billy, Joe Harper, încă purtând scripca lui Simon în mână. John Copper înota printre rămășițele bucătăriei și printre șobolanii morți care se loveau de dunetă, asemenea unui banc de pești ciudați. Cine țipa în continuare? Cine era? Peretele bucătăriei cedă. Butoaiile se rostogoliră afară, în valuri, și începură să se îndepărteze, săltând bucuroase și libere, iar unele căzură pe punte, ca niște bile care ne împrăștiară ca pe popice, astfel încât sărmana scripcă zbură iarăși, iar Joe, ud, făcu o tumbă peste butoi și ateriză în apă, pe burtă, strivindu-și fața. Henry îi spuse ceva lui Gabriel și coborî înc-o dată.

— Cash! zbieră sălbatic domnul Rainey. Un ins nebun, cu privirea fixă și plin de sânge.

— Țineți-vă aproape de bărci, băieți, ne spuse Dan.

Frângându-se ca o surcică, artimonul^[27] se rupse aproape de bază și se prăbuși transversal peste tambuchiul inundat. Gabriel, desculț, căzu peste catarg și începu să-l tragă și să se lupte cu el. La-nceput a încercat să-l ridice, apoi să-l rostogolească, însă acesta nu se urnea. Uriașul Martin Hannah, încă zâmbind vag, își puse în joc toată greutatea, Skip sări să-l ajute, însă catargul era de neclintit, iar Henry nu mai venea. Apa trecu peste osatura pupei, se revărsă pe punte și se învolbură în dreptul scărilor tambuchiurilor scufundate, și o schimbare colosală se petrecu atunci în inima corăbiei, când patru sute de barili de untură de balenă se urniră deodată, cu un zgomot de ziceai c-a venit sfârșitul lumii. Sunete: marea, vântul dezlănțuit, glasurile oamenilor din echipaj, pe când scândurica fragilă de lemn de care ne țineam se rostogolea asemenea bușteanului alunecos de la bălci, iar văzduhul zbură în sus, în timp ce barca se avânta în țării.

Însă nu mai coborî niciodată.

Vergile tăiară apa. Bărcile săltară cu nerăbdare.

— Ne scufundăm! strigă John Copper de dedesubt, dând din picioare, înotând. Tim mă înșfăcă de umeri. Wilson Pride pescui o secure din supa aceea plutitoare și începu să hăcuiască vergile, lipsit de orice expresie. Gabriel plecă înot după scripcă. Dan ne-mpinse. Întreaga lume se rupse.

Părți din corabie se îndepărtau dănțuind. Henry Cash se afla sub apă. Henry Cash era mort. Gabriel plângea, înotând după scripca lui Simon.

Tim se agățase de mine, iar ochii-i străluceau de-o emoție înspăimântată, amestecată cu un strop de veselie. Domnul Rainey îmi trase o palmă peste ceafă.

— În barcă, spuse el. Mi se părea că mă mișc încet, ca într-un vis. Că dispăream ușor, aidoma unei lămpi pe cale să se stingă. Nu aici, aici, dar în altă parte. Întoarce-te, Jaf. Întoarce-te într-o parte și privește. Salvează-mă de o frică viscerală. Alungă-mi florii din trup.

Strigătele au încetat. Teuga era sub apă. Se înclinase. Deși nu părea posibil să se încline mai mult, se înclinase. Ca și cum urma să prindem o balenă, Dan și căpitanul dădeau ordine, direct, nebunește, înfruntând calvarul, de parc-ar fi fost totul ca de obicei, zgomotul dunetei, echipajul ud până la piele. Ne-am aplecat și ne-am dus la locurile noastre. Cârma era sub apă. Cele două bărci care ne mai rămăseseră nu erau suficiente. Îi aveam pe Rainey, pe Dan și pe Gabriel. Yan ținea un purcel. Barca noastră se înclina în vreme ce ne-ndepărtam, marea urca și cobora, iar vântul urla strident. Eu și cu Tim stăteam împreună în mijlocul bărcii, vâslind pentru că așa ne spusese Dan, vâslind ca în transă, cu forța nebună care ne venise în brațe.

Am scăpat și ne-am odihnit pe vâsle, privind cum Lysander se prăbușea cu totul și se lăsa pe-o parte, cu un pleoscăit și cu un geamăt, vârful trinchetului aflându-se dedesubt.

Cele două bărci ale noastre s-au întâlnit.

Corabia se stabilizase, un pisc drept, ascuțit, spintecând suprafața oceanului, înconjurat de un cerc din ce în ce mai mare de rămășițe plutitoare. Acele trei mari pâlnii involburate erau departe de-acum, iar vântul părea că se cufundase într-o stare de inconștiență. O tăcere născută din apa fremătândă umplu lumea. Nimeni nu rostea un cuvânt. Ochii îmi erau plini de apă sărată, am clipit ca să-i limpezesc și am privit în jur. Dan stătea cu câte un braț în jurul amândurora, al meu și al lui Tim.

— Mă băieți, mă băieți, mă băieți, mă băieți, șopti el. Am zărit chipul

lui Yan, o sălbăticiune cu ochi scăpărători și buze întinse, și pe-al lui Gabriel, lipsit de expresie, plat și brăzdat de lacrimi. Nu știu cum, dar Gabriel încă mai avea scripca lui Simon, strânsă la pieptul lui mare și zdrențuit. Lângă noi, în cealaltă barcă, l-am văzut pe căpitan ținându-se strâns de copastie, cu maxilarul încleștat feroce, și pe Wilson Pride, Dag Aarnasson, John Copper, Simon Flower și Skip, cu toții tâmpiți de imensa imposibilitate a ceea ce se întâmplase.

Unde erau ceilalți?

Nimeni nu apărău pe piscul înalt al dunetei. Nimeni-nimeni. Am zărit un cap înotând, însă nu era decât unul dintre purceii noștri, care se chinuia să se salveze, dând furios din picioare.

— Simon! strigă Gabriel. Scripca ta e la mine!

— Mulțam.

— Uite.

I-o dădu, o trecură dintr-o mână în alta.

— Billy! strigă Dag, ridicându-se și arătând cu degetul. Billy! Billy Stock!

Înotând printre vergi și scânduri plutitoare, printre butoaie în derivă și pânze îmbibate cu apă, Billy Stock plesnea iute apa cu brațele lui robuste și bronzate, venind în forță către noi. Capul lui se tot scufunda. Cu toții am înșfăcat vâslele și am vâslit, ne-am apropiat de el, l-am strigat, am întins brațele și l-am tras în barcă. Chipul îi era concentrat, cobora și apoi se ridica, concentrat asupra unui lucru invizibil, aflat la vreo doi centimetri în fața sa. Nu se oprea. Dan l-a prins și l-a tras și, împreună cu Rainey, l-au așezat pe fundul bărcii, cu fața-n jos, și s-au apucat să scoată apa din el, apăsându-l pe spate.

— Haide, ridică-te, spuse Dan. Billy tuși și se îneacă. Așa, continuă Dan.

Înotase în forță. Era ca și cum își consumase toate puterile în apă, iar acum, că ajunsese în barcă, nu mai avea niciun strop de vlagă. Tuși, se-necă și strănută sânge, apoi se eliberă din strânsoarea lui Dan, vărsând o vomă subțire și verde. Rainey îl adună de pe jos și-l privi în ochi, apucându-l pe după umeri. Ochii lui Billy deveniseră stranii, obtuși și tulburi, nemișcați și absorbiți. Pielea îi strălucea.

— Domnule Stock, grăi Rainey, așa ceva nu se face, trebuie să fii bărbat, domnule Stock, și să te lupți.

Însă ochii lui Billy se albiră și se dădură peste cap, iar țeasta îi căzu pe spate, de pe lujerul subțire al gâtului. Domnul Rainey coborî în barcă, iar capul lui Billy se odihni pe brațul lui.

— Haide, haide, nu ne putem descurca fără Billy Stock al nostru, spuse Rainey. Însă Billy doar stătea așa, cu ochii ca niște fante albe pe

chip. O, Billy, grăi Rainey trist. Of, copile!...

— E mort? strigă o voce ascuțită. Skip.

— Mort, răspunse Dan.

— Of, Cristoase, zise Rainey, culcându-l pe Billy pe fundul bărcii și, slavă Domnului, închizându-i ochii. Acum arăta de parcă dormea.

— Domnule Rainey, se auzi vocea căpitanului Proctor, limpede și pătrunzătoare, barca dumitale plutește-n derivă, ad-o înapoi.

— E mort? strigă iarăși Skip, cu glas ascuțit, ca de fată. E vina mea? O, Dumnezeule, Dumnezeule, e mort și e vina mea!

Dacă e ceva de-nvățat din povestea mea, probabil că asta e: niciodată să nu pleci pe mare cu un țicnit. Ce să zic, așa cum m-avertizase mai demult Gabriel, am descoperit că apele le cântau în strună. Skip era cu siguranță unul dintre ei. De-asta oare părea să fi fost într-adevăr vina lui? Pentru că așa părea, deși cu toții știam că eliberarea dragonului n-avusese nimic de-a face cu ceea ce urmasa.

— Nu-i vina dumitale, domnule Skipton, rosti căpitanul, contrar a ceea ce crezi dumneata, nu poți controla vremea. Pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, dacă vrei să rămâi în viață. Domnule Rainey, trebuie să căutăm supraviețuitori și să salvăm tot ce se poate. În fața noastră se așterne o călătorie lungă, însă nu-i ceva ce nu poate fi dus la bun sfârșit.

La orizont, cerul era întunecat. Începu să bată vântul din nou, iar ploaia se abătu asupra noastră și se transformă în grindină.

Capitolul 10

E uimitor că mintea unui biet om poate cuprinde atâtea amintiri.

Îi văd atât de limpede pe vechii mei camarazi, o reuniune bizară, ca pe vremuri, pe vremuri, dar nu mai departe de ieri. Stăm împreună pe puntea înclinată, cu ochii mari ca ai copiilor, așteptând să ni se spună ce să facem. Grindina ricoșează de pe punte și ne intră în ochi.

Henry era sub punte, Billy stătea în barca noastră. Dag spuse că trinchetul a căzut pe Sam și că apa a năvălit peste el. Simon spuse că el și Abel Roper l-au dus sus pe domnul Comeragh și l-au pus în barca din mijloc, însă apoi a lovit tornada cea mare și barca a fost luată pe sus. A fost azvârlită de colo-colo, dar n-a pățit nimic, iar în ea se afla domnul Comeragh, cu fața lui zâmbitoare, cu nasul mare și ochii întunecați. Ce simțea? Cel mai bine e să zaci pe fundul bărcii, să lași marea să-și facă de cap și să te rogi, apoi, în liniștea ce urmează, poate c-o să-ți dai seama că mai ești încă în viață.

Alții nu mai erau.

Chipul domnului Rainey era al dracu' de-nsângerat. Căpitanul Proctor preluă controlul.

— E un dezastru, vorbi el tăios, cu ochii-ngustați și clipind din cauza grindinei. Nu-i primul, și nici ultimul. Îl apucă o criză de tuse și trecu o clipă până să poată continua. O să ducem bărcile astea la mal, în siguranță, cu toți oamenii. Nu există îndoială, nicio îndoială, că putem face asta.

Grindină, orbitoare.

— Unii dintre prietenii noștri au pierit. Deschise gura din nou, însă nu se auzi nimic, apoi oftă, închise ochii o secundă, îi redeschise și-și linse buzele. Toți cei pe care îi vom găsi vor avea parte de înmormântări așa cum se cuvine. Ochii îi erau fermi și neclintiți, însă colțurile le erau coborâte și înlăcrimate. Izbutise să-și păstreze ochelarii pe nas, Dumnezeu știe cum. Acum, încheie el, avem treabă.

Aveam cutia cu unelte a lui Joe, toporiști, ac și ață, un sextant, două busole, felinare, două pistoale și o flintă, niște praf de pușcă, doi purcei speriați de moarte. Căpitanul ne puse pe mine, pe Tim și pe John să facem pânze noi, din rămășițele celor vechi. Wilson Pride merse prin greement, tăind vergi, în vreme ce Simon și Dan și însuși căpitanul Proctor, fără prea multă îndemânare, porniră să construiască catarge. Aveam nevoie de Joe. Yan făcea de cart. Gabriel pescuia butoaie cu apă. Rainey îl puse pe Skip să astupe găurile din punte, iar el plecă împreună cu Dag și începură să care butoaie de pesmeți. Nu vorbeam

despre cele întâmplate. Hei, era o zi ca oricare alta, și noi făceam ce ni se ordonase! Tot tutunul nostru dispăruse. Aș fi fost în stare să omor pentru o pipă, cum ședeam acolo, găurindu-mi degetele cu acul. Îmi venea să plâng când mă gândeam la fumul încântător, cel mai minunat lucru din lume. Chiar și văzduhul avea o culoare fumurie, cu pete azurii ce se iveau strălucitoare. Mă afluam într-o stare copilărească de visare. John Copper unea căpătâiele unui mic giulgiu pentru Billy. Grindina se transformase într-o ploaie fină, iar eu eram sfârâmat în bucăți: o parte din mine se afla într-o mare aventură, o parte tremura pe mare, precum lumina soarelui, o alta era la muncă, într-o după-amiază mohorâtă, în curtea lui Jamrach, alături de dragii de Crabbe și Bulter...

Dumnezeule, Crabbe și Bulter! Ochii mi s-au umplut de lacrimi la amintirea lor.

— Hei, Tim, am zis eu, îți mai aduci aminte de Crabbe și Bulter?

Tim întoarse capul.

— Sigur că da. Crabbe și Bulter.

— Ce vremuri! am exclamat eu.

— Așa-i!

O parte din mine era încă pe corabie, în seara dinainte de a coborî de pe catarg, o alta plana deasupra apei. În creierul meu, tovarășii invizibili pășeau și vorbeau ca-ntotdeauna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Cine-s Crabbe și Bulter? întrebă John Copper.

— Lucrau cu noi, răspunse Tim.

Skip își făcu apariția.

— Hei, Skip, am spus eu, caietul tău e la mine!

Dragoni, demoni, ochi înaripați, chipuri schimonosite.

— Mulțam, zise el.

I l-am dat.

— Dar fără creioane, spuse el și zâmbi.

Și tot așa zbură ziua. Am înălțat laturile bărcilor cu aproximativ treizeci de centimetri, mai mult în față și în spate, și le-am încărcat cât de mult am putut. Pesmeții erau bine stivuiți în partea din spate, unde nu ajungeau stropii de apă, înfășurați în prelată. Aveam două butoaie cu apă în fiecare barcă.

Domnul Rainey și Simon l-au așezat pe Billy în giulgiu. Au făcut treaba asta ca pe oricare alta, Simon ținând giulgiul deschis și Rainey așezându-l înăuntru, pe fețele lor neputându-se citi nimic. Apoi domnul Rainey l-a ridicat pe Billy și l-a adus în barca noastră, iar noi am vâslit ceva mai departe, urmați de barca în care se afla căpitanul, reunindu-ne pe când ploaia înceta și apărea prima rază a apusului.

Căpitanul spuse:

— Doamne, acum încredințăm adâncurilor trupul slujitorului tău, William Stock, camaradul nostru. Doamne, primește-l și milostivește-te de sufletul lui. Tatăl nostru, Carele ești în ceruri... și începurăm cu toții să murmurăm *Tatăl nostru*, iar eu am cugetat: Adio, Billy, și mi-am amintit chipul lui atunci când vărsa în găleată, cu ochii furioși și scâldați în lacrimi. Urmă un moment de tăcere, apoi domnul Rainey îl lăsă să cadă-n mare, iar marea-l înghiți.

Sfârșitul corăbiei era aidoma cu moartea unei balene. Din fiecare îmbinare, din ochii morți, din inimă îi curgea un sânge gros și gălbui. Toată untura pe care o făcuserăm de când părăsiserăm Docul Greenland. Lichidul se întinse pe mare, iar corabia se scufundă încet, în pete strălucitoare.

Dispăruse.

În acea clipă, de jur-împrejur era ocean, iar deasupra, văzduh. Prea mare.

Căpitanul consultă sextantul. Rainey se duse pe barca lui și se sfătuiră în șoaptă. Se părea că n-ajung la o înțelegere, mi-am zis eu, însă, în cele din urmă, domnul Rainey se întoarse cu fața împietrită, sugându-și buza. Căpitanul zise că trebuie să mergem câteva mile spre sud-est, apoi să adăstăm pe timpul nopții și în dimineața următoare să facem un inventar. Măcar se oprișe ploaia.

Să reparăm velele, oameni buni.

Eram câte șase în fiecare barcă. În a noastră, eu și Tim, Dan și Gabriel, Yan și Rainey. În a lor, Skip, Simon, John, Dag, Wilson și căpitanul. Domnul Rainey stătea la rama-cârmă. Căpitanul își ținea strâns flinta. Catargele noastre de rezervă își făceau treaba. Nu știu cât de departe am mers. Noaptea era neagră și nimic nu părea real. Ne-am oprit undeva, iar eu m-am cufundat într-un somn însetat. Am băut un pic de apă înainte să ne culcăm, însă căpitanul ne-a spus să fim foarte atenți cu apa, să ne pregătim pentru ce e mai rău și să sperăm la ce e mai bun. Mi-a fost rău și n-am putut mânca pesmeți. Ne-am culcat înfometăți, disperați să uităm. Cu mult înainte de ivirea zorilor, m-am trezit pe jumătate și am început să parcurg o listă pe care mi-o întocmisem în cap, iar și iar, dar încă eram extenuat și pierdeam șirul, trebuia s-o iau mereu de la capăt. Cine pierise? Sam Proffit. Domnul Comeragh. Felix Duggan...

Mi se părea că are însemnătate să mă gândesc la acești oameni rând pe rând, să enumăr lucrurile pe care le știam despre fiecare. Sam Proffit: bătrân, negru, ochi apoși, mic. Domnul Comeragh: are un fiu

tânăr. Felix. Felix Duggan. Ce știi despre el? Nimic. Cap rotund, schimonosit. Sam, Felix, i-am rezolvat. Domnul Comeragh. Billy: ochii lui albi. Henry Cash: păr lucios și ud, umerii ridicându-i-se din apă, împingând cutia cu unelte. Ce ne-am fi făcut fără cutia lui cu unelte? Izbăvitorul nostru. Nu știi nimic despre el, nu mi-a plăcut niciodată de el. Credeam că e un nemernic îngâmfat. Cu capul umed și lucios, o vidră, coborând să-și salveze prada, părând mai tânăr ca-nainte. Cine urmează? Joe. Joe Harper. Ultima dată când l-am văzut pe Joe, se zbătea cu fața-n jos și butoiul l-a dărâmat. Ținea scripca lui Simon, însă aceasta a zburat. Unde era? Unde era domnul Comeragh? Unde erau Abel Roper, Felix Duggan, Martin Hannah? Mă gândeam la fiecare om pierdut, iarăși și iarăși, așa cum faci când numeri oi, concentrându-mă asupra existenței și imposibilității pieirii lor.

O barcă de pescuit balene e trainică, lungă de opt metri, zveltă, ascuțită și iute. Ale noastre erau himerice, pline de catarge și de vele ce nu le fuseseră hărăzite, cu marginile înălțate, cu prorele peticite, împovărate cu mult peste posibilitățile lor. Nimic nu-i mai bun să încalece valurile decât o barcă de pescuit balene, însă aceste noi ambarcațiuni erau greoaie. Am vâslit către vest cât a fost ziua de lungă, până ce soarele a apus. Luna era la est.

— Ați văzut vreodată așa ceva, băieți? întrebă Dan. Curcubeu de lună. Curcubeu nocturn.

Curcubeul de lună se reflecta pe cer la vest, zugrăvit pe-un nor. Sub arcuirea acestuia, cerul era mai palid.

— Să sperăm că-i semn bun, rosti Rainey, pe un ton ușor sarcastic, cum a fost și curcubeul lui Noe. Chipul îi era roșu și semăna cu al unui șoim. Își ștersese sângele, iar deasupra ochiului stâng și mărgelat avea un bandaj improvizat, care picura mereu peste pielea julită din jur.

— Acum ce facem, Dan? L-am tras de mânecă precum un copil. Glasul îmi era subțire și sugrumat. Pieptul mă durea de parcă eram pe cale să izbucnesc în plâns, însă nu din pricina situației în care mă aflam. Avea legătură cu faptul că Dan își pusese brațele pe după umerii noștri atunci când ajunseserăm în barcă, pe după umerii mei și ai lui Tim, și cu felul lui de-a se purta, ca și cum asta n-ar fi fost mare lucru, ca și cum lucruri de genul ăsta s-ar fi întâmplat tot timpul. „Nu văngrijiți, băieți, zisese el, ca-ntotdeauna. Am văzut rele și mai rele, chiar am văzut, credeți-mă! Nu vă faceți griji, o să vă duc acasă.“ Ba chiar ne și zâmbise. *Ne zâmbise*. Ca și cum totul ar fi fost bine. M-a cuprins un simțământ straniu față de el, de parc-ar fi fost mama sau cam așa ceva – mi-a amintit de felul în care spunea ea lucruri vesele, în zilele de demult, pe când locuiam în Bermondsey, eu și cu ea, când prin pereți

se-azeau strigăte și țipete. „Ca să vezi, Jaffy, zicea ea, înclinându-și capul și zâmbind. Viața în toată măreția ei. Vino-ncoa', să-ți cânt ceva.“

Da, da, lucrurile stăteau prost, dar aveam să izbutim. Așa făceam mereu.

— Și-acum, ce facem? zise Dan. Păi, cum a zis și căpitanul, Jaf, rămânem împreună. Mergem cu vântul. Suficientă pâine, suficientă apă – dacă suntem cumpătați –, o să ne-ajungă sigur cam șazeci de zile. Dar o să ne-ntâlnim cu o balenieră cu mult înainte, socotesc eu, mare lucru să nu fie una prin preajmă... Și, dac-o fi să se-ntâmpile ce-i mai rău, ajungem în America de Sud. Fără-ndoială. Astea-s niște bărcuțe pe cînste.

Domnul Rainey îl privi, ca și cum ar fi știut că nu era așa.

— Nu ne păcăli, Dan, spuse Tim. Nu suntem fraieri.

— Nu vă păcălesc, Tim, spuse Dan, fixându-l cu privirea. Nu știți despre ce vorbești, dar eu știu. Nu-ți pierde capul, fă așa cum ți se spune și vom ajunge acasă.

Barca în care se afla căpitanul s-a apropiat și am aprins felinarele. Porțile ni se împărțiră cu zgârcenie. Am privit peste bord și mi-am închipuit că sunt în acea barcă și m-am bucurat să mă aflu în aceasta. Era mai sigură. Dan, Gabriel și Yan știau ce fac. În ambarcațiunea căpitanului se afla Skip, șezând acolo cu chipul său alb ca luna, pustiu ca o farfurie goală.

— O să vă fie foame, băieți, grăi Dan. Obișnuiți-vă cu asta.

Un colț de pâine tare și două înghițituri de apă. Purceii își primără și ei porția de apă; trebuia să-i ținem în viață. N-aveam tutun. N-aveam tărie. Dumnezeu, dă-mi o pipă și arsura molcomă a romului! Bărbat dedicat licorii, Rainey asuda din cauza lipsei amândurora. Măinile-i tremurau și ochii îi jeleau. Arăta ca cineva căruia îi e rău și încearcă să ignore starea în care se află. Așa se simțea toată lumea. Tâmpiți și tăcuți, cu toții, până când Skip, privind la boțul de pesmet din mâinile sale, spuse cu un glas îngrozit:

— E numai vina mea.

— Idiotule, grăi John Copper. Nu-i deloc vina ta.

— Ba da, scânci Skip. Am fost îngrozitor. Nasul îi curgea.

— Se poate, spuse cu severitate căpitanul, dar nu are legătură. Mănâncă.

— L-am omorât pe domnul Comeragh. Îmi plăcea de domnul Comeragh. L-am omorât pe toți!

— De-ajuns! mârâi căpitanul.

Skip își lăsă capu-n jos și începu să ciugulească din bucata lui de pâine uscată.

— Billy așa credea, continuă el, după o clipă.

— Ce credea? întrebă Dag.

— Credea că-i vina mea.

— Mda, păi Billy nu știa nici cum îi arată fundul, nu-i așa? interveni Tim.

— De-ajuns!

Săltam pe valurile scânteietoare, unii lângă ceilalți, rumegând aidoma vitelor. Vântul era tăios. Îmi auzeam fălcile mestecând, țăcănitul oaselor. Purcelul nostru, legat fedeleș și așezat între Gabriel și Yan, afișând un aer de suferință indiferentă, era o jivină păroasă, cu burta rotundă. M-am uitat la el cu coada ochiului și mi-am dorit să fi fost și eu animal, să nu știu nimic și să nu mă gândesc nicicând la viitor.

— Ce mai puști vorbăreț, Billy Stock, nu-i așa? zise Tim, fără să se adreseze cuiva anume.

— Mda, am răspuns eu după o vreme, era, nu-i așa?

La un moment dat, pe când se crăpa de ziuă, ne-am trezit unul câte unul din burta bărcii, learcă de apă, căscând și cu mațele ghiorțâind. Vântul bătuse toată noaptea, iar purcelul se căcase. Slavă Domnului că bărcile astea nu se mânuiau ușor, obligându-ne să fim mereu concentrați. Mai bine să ai de lucru, decât să lenevești. Cineva trebuia să se ocupe de rama-cârmă. Cineva trebuia să repare, să bată cu ciocanul și să scoată apa. Cineva trebuia să stea de veghe. Eram supraîncărcați și barca era mult coborâtă în apă, iar marea clipoceă toată ziua. Am încercat să prindem pește, dar n-aveam cele trebuincioase. Aveam lemn de la corabie. Gabriel se puse să cioplească o țepușă.

Ne cuprinseră foamea și setea. Lumea se poate divide, se poate dubla asemenea vederii. La fel și eu. Eram aici, cu ochii larg deschiși, înnebunit de tăcere, holbându-mă în înaltul cerului, la marea cenușie și întunecată, la valurile vineții în care se reflectau norii. Restul vieții era un vis. Totul curgea bine, ușor, rezonabil. Căpitanul și domnul Rainey continuau să ne pună la muncă tot timpul, ca să păstreze aparențele, forțându-ne să ne bărbierim cu lama unui cuțit, să ne frecăm dinții, să ne pieptănăm și să ne spunem rugăciunile, seara și dimineața. Rugăciunile erau treaba lui Dan. Se și pricepea la asta.

— Sfinte Isuse Cristoase, care Te-ai jertfit pentru noi, se auzea o voce calmă, dar puternică, propagându-se dintr-o barcă în alta, miluiește-ne pe noi în aceste vremuri de năpastă! Suntem douăsprezece suflete aflate pe marele Tău ocean, cerându-Ți ajutorul. Trimite-ne, Doamne, o corabie! Amin. Acum vom spune rugăciunea Domnului...

Doisprezece bărbați murmurând, ținându-se de mână, cu capetele plecate.

Zilele treceau.

N-are nicio noimă să vorbesc despre răboj. Cu multă vreme-n urmă, Skip spusese că timpul se scurge în chip straniu și chiar așa se întâmpla. Era ca un vis ce dura o clipă și totodată o viață-ntreagă. Acum, când mă gândesc la asta, e ca și cum aș fi trăit o viață întreagă cu mult timp în urmă, ca și cum m-aș fi născut, aș fi trăit și aș fi murit deja.

— Hai, trezește-te, Jaf! Lui Dan îi tremura mâna, acum că-i lipsea băutura. Visezi, zise el. Ce era? Te urmărea ceva?

Am scuturat din cap. Un sac de apă în pieptul meu. Un lac de lacrimi.

Vise. Dragonul, mai mare decât înainte, pășind pe picioarele dinapoi, pe puntea lui Lysander, asemenea unui om. M-am cutremurat și am clipit, alungând umezeala de pe gene. Prima dată l-am văzut pe domnul Rainey, cu ochii în flăcări, scuipând o flegmă verde în palmă. Chipul îi era galben-verzui, putred. M-am uitat în jur și n-am mai văzut barca în care se afla căpitanul.

— Au dispărut! am strigat eu.

— Nu, nu, nu! Era Gabriel, statornic la cârmă. Sunt acolo.

Valurile se rostogoleau, formând văi adânci. A doua barcă apărea și dispărea, uneori chiar și pentru mai multe minute la rând. Când i-am văzut, scoteau apa, ca și noi. Niciodată nu erau mai puțin de trei oameni care se îndeletniceau cu treaba asta și, totuși, toate lucrurile din barcă pluteau, inclusiv sărmanul purcel. Îmi părea rău pentru purcel. Dumnezeu știe cum vedea el viața, pesemne i se părea o treabă cât se poate de bizară. De-acum, și noi, și purceii ne îmbibaserăm bine cu sare. Se depusese într-un strat asemănător cu chiciura, în jurul buzelor noastre uscate și al ochilor roșii, lăsase urme pe straiele noastre murdare, niște modele complicate, precum cele din piatră. Ființe de apă, asta eram cu toții. Nu mai conta că ploua sau se oprea, conta doar că ploaia umplea barca mai repede și trebuia cu toții să scoatem apă, cu mușchii arzând, toți, la unison. Am scos la apă până când a venit rândul nostru să ne odihnim, am dormit în apă, ne-am trezit și ne-am pus din nou pe scos apă. Am plâns, proteste. Întotdeauna aveam în minte un pat cald și un foc. Mirosul berii, al sudorii și al pudrei doamnelor. Primeam pesmeți și apă. Chipul lui Tim, întotdeauna prezent, apatic, imposibil de descifrat, ba chiar și zâmbind uneori, în timp ce apele și cerurile se ridicau și coborau. Fiecare zi era aidoma celorlalte. Navigam tot timpul. Ne vedeam doar noi între noi, zi

de zi, până ce nimeni n-a mai știut cine era cine, cu toții eram unul: o creatură ciudată, care se lupta, lingându-și buzele pârjolite, holbându-se la orizont cu ochi dureroși.

Într-o bună zi, cerul s-a schimbat și, de la amiază, vremea s-a limpezit. Bărcile s-au apropiat.

— Isuse Cristoase, rosti Tim, uită-te la ei!

— Și noi arătăm la fel, am spus eu.

— Cum e pâinea voastră? a strigat căpitanul. A noastră e udă!

— Inevitabil, răspunse domnul Rainey. Și a noastră, dar nu toată.

— A noastră s-a udat cam toată, zise căpitanul. Toată lumea e bine până- aici?

— Da, să trăiți, toată lumea e bine!

— Trebuie să punem pâinea la uscat.

Wilson Pride deja se îndeletnicea cu asta, împrăștiind cu răbdare pesmeți pe o bucată de pânză veche, cu chipul împietrit.

— Mai aveți purcelul?

— A, sigur! Voi îl aveți pe-al vostru?

— Bineînțeles.

Purcelul lor avea deja un nume. Napoleon, prescurtat Pole. Țsta era John Copper.

Nu-mi era foame. Aveam un simțământ ciudat, însă nu-mi era foame. Îmi ajunsese porția pe care-o promisem, dar gura și gâttelejul mi se transformau în carne vie. Căpitanul zise că o să primim o porție suplimentară de apă în seara aia, prima seară de liniște, după o groază de timp. A fost minunat, acel cadou. Era călduță și mi s-a oprit pe limbă, ca un iaz nemișcat. Am ținut-o așa cât de mult am putut, însă gura mea a sorbit-o.

— Ești bine, Skip? l-am întrebat eu.

Gura îi era încheștată într-un rânjet batjocoritor. A dat o dată din cap, cu asprime.

— Avem o viteză excelentă! grăi căpitanul, cu entuziasm. În mijlocul frunții avea o rană mare, roșie, ca un al treilea ochi. Suntem chiar în centrul zonei de pescuit balene. Acum e doar o chestiune de timp, oameni buni. Până una-alta, avem o grămadă de făcut.

Ne-am apucat să reparăm găurile cu uneltele lui Joe Harper și am pus lucruri la uscat, pe unde-am apucat.

Soarele a coborât de pe cer.

Am ațipit în întuneric și m-am trezit în sare. Nenorocita aia de sare. Sare care ieșea din pâine. Pesmeți sărați, încingându-se la soare. Aranjați precum mărfurile pe o tarabă. M-au făcut să mă gândesc la cei de-acasă, la oamenii din piață, care stăteau în frig, înfodoliți cu fulare.

Îmi lingeam buzele și simțeam sare. Îmi lingeam brațul, tot sare. Pretutindeni. Făceam un pic de spumă când vorbeam, chinuindu-ne gurile și gâtleurile cu o răbdare morocănoasă, ca să producem un mic scuipat. Au venit delfinii, dansând pe lângă bărcile noastre. Îmi doream să fi avut vechiul meu telescop, însă se scufundase împreună cu vasul. Vreme de două sau trei zile au fost tovarășii noștri, ființe strălucitoare și vesele care tulburau apa, o fierbeau și dădeau naștere curcubeielor, însă n-am putut prinde niciunul. Fețele acelea oarbe se hlizeau, iar după o vreme am început și noi să ne hlizim cu ele, eu și Tim, și am ținut-o așa atât de mult, încât Dan ne-a zis să tăcem dracului din gură, că de nu, ne-azvârle peste bord, amenințare care ne-a făcut să râdem și mai abitir. Deasupra cotului de la mâna stângă aveam o rană, iar o alta dădea semne că-mi apare pe ceafa, dar mă chinuiam să nu mă scarpin. Am râs atât de mult, încât domnul Rainey, care vărsase toată ziua și arăta de parcă ar fi sângerat pe dinăuntru, spuse: „Dan, dă-i cap în cap“, ceea ce și făcu, însă nu foarte tare. După asta am tăcut, însă a trebuit să nu ne mai uităm unul la altul, ca nu cumva să-ncepem din nou. Am primit porția de apă. Nu ne-a fost de prea mare ajutor. Limba îmi era ondulată, uscându-se de îndată ce o umezeam un pic, furnicându-mă la rădăcină și pe laturile obrazilor precum o durere de urechi.

— O, Doamne! am rostit eu. De ce dracului am plecat în călătoria asta?

— Ai venit în călătoria asta, răspunse Tim, ca să te ții după mine. Pentru că plecam eu, d-aia ai venit.

Era adevărat.

— Păi, trebuia să am și eu parte de ceva glorie, nu-i așa? am spus eu.

— Glorie! zbieră el. Glorie! Ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

— De ce nu putem să mâncăm purcelul? l-am întrebat pe Dan.

— Pentru că-l păstrăm.

— Până când?

— Până la momentul potrivit.

— Când o fi ăsta?

— Când o fi.

Am tăcut o clipă, apoi am continuat:

— Adică?

Gabriel, care cioplea cu un cuțit o bucată de lemn prea mică, din care încerca să facă o țepușă, râse fornăind.

— Tacă-ți gura, Jaf! spuse Dan.

Căpitanul ordonă ca bărcile să se apropie. Era bine să le vedem din

nou mutrele jechoase de sare: fața pătrată a căpitanului, cu obrajii căzuți; ochii negri și scăpărători ai lui Wilson Pride, pe Simon Flower, cu părul castaniu și lung, care-i cădea încolăcindu-se pe umeri, pe Dag, cu fața albă ca o fantomă, pe John Copper, cu ochii bolnavi și nasul care-i curgea. Și pe Skip, șezând la pupa, cu brațele în jurul genunchilor, bățându-se ca un pendul. John Copper stătea lângă el.

— Înnebunesc, spuse John.

— John crede că viața-l pune la-ncercare, preciză căpitanul Proctor, zâmbind turbure.

Renunțaserăm cu totul la numele de familie; eram cu toții Johni, Timi, Simoni, mai puțin domnul Rainey și căpitanul, desigur, care era în continuare căpitan.

— El e, spuse John, arătând cu degetul mare peste umăr, la Skip. Mă scoate din pepeni, asta face! Mă înghionțește toată noaptea, zicând că-i o bufniță care stă pe copastie, și al dracului să fiu dacă nu e!

Am râs.

— Ce s-a-ntâmplat, Skip? întrebă Tim.

Skip nu făcu decât să-și scuture căpățâna.

— Când vine vasul ăla, căpitane? Gabriel lustruia vârful țepușei. Mă gândeam c-ar fi trebuit s-apară pân-acum.

— Și eu aș vrea să știu. Ar putea să vină mâine, ar putea să vină în următoarele zece minute, într-o săptămână sau mai mult, nu știu.

— Ar putea să nu vină niciodată, spuse Simon.

— Așa e, ar putea să nu vină niciodată. Căpitanul îi aruncă o privire scurtă. Însă, după cum socotesc eu, ne îndreptăm către coasta chiliană, așadar, dac-o fi să fie ce-i mai rău cu puțință și să nu apară niciun vas, cam în trei săptămâni ar trebui s-ajungem pe uscat. Dacă ne-ajută și vremea, desigur. Se uită împrejur la toți și zâmbi încurajator.

— Trei săptămâni... Simon se pleoști.

— O nimica toată, rosti Rainey tăios.

— Dacă e să socotești durata vieții tale, Simon, adăugă căpitanul, înăbușindu-și un căscat, trei săptămâni sunt doar o picătură în ocean.

— Capul meu... zise John. Dac-aș putea să scap de durerea asta de cap...

— Unde e? am întrebat eu. Am și eu una.

— Peste tot.

— A mea e în spatele ochilor.

— E dată dracului, spuse Skip, cu un glas care devenise deodată plângăreț. Nu mai suport.

— Ce vrei să spui, Skip? întrebă Dan. *Suportă*. N-ai de ales.

— El suportă, adăugă John, eu o s-o iau razna.

— Doar e capul meu, zise Skip.
— Și al meu, completă Yan.
— Soarele e de vină, spuse domnul Rainey, cu glasul tăios ca sabia.
— Așa-i. Căpitanul își miji ochii către înaltul albastru și nepătat al cerului. Soarele apune într-o oră și jumătate.
— Azi se fac zece zile, spuse Dag.
— Nouă. Un cuvânt rar, din gura lui Wilson.
— Zece.
— Nouă.
— Zece, rosti Simon, închizând ochii.
— Nu și dacă pui la socoteală ziua în care am rămas lângă corabie.
— Setea e de vină, spuse Rainey, cu vocea spartă, asemenea unui școlar, lucru șocant la un bărbat ca el. Am încercat să deschid gura, însă aceasta se-ncăpățână să rămână închisă.

— Apă, zise Tim. E timpul.

Stropul meu de apă. Argint pe limbă.

Căpitanul privi către cer și apoi înspre fundul bărcii, unde Pole era întins pe-o parte, gâfâind ușor din cauza căldurii.

— Cred, zise el, că e timpul să omorâm un porc.

Purcelul nostru nu avea nume, era doar un suflet nepăsător, care nici n-a remarcat când Pole a-nceput să guițe. Niciun animal nu face zarvă mai mare ca un purcel. O teroare insuportabilă. Wilson l-a tras din ungherul lui și l-a culcat pe-o parte. Piciorușele lui țepoase au început să se zbată, copitele loveau spasmodic, poc, poc, poc. Wilson l-a ținut jos, în vreme ce Simon și Dag l-au înșfăcat, ferindu-se și chinuindu-se al dracului să-l lege, dar în câteva minute animalul era legat fedeleș, iar ei s-au așezat peste el, ca să-l țină potolit. Wilson i-a tăiat beregata. Purcelul se smucea, în vreme ce sângele i se scurgea în găleata pe care John Copper i-o ținea sub gât, și a continuat să țipe, scoțând niște sunete groaznice, respingătoare, tăioase. Sângele umplu găleata și dădu pe-afară, ajungând pe fundul bărcii.

— Hei, Yan, dă-ncoa cealaltă găleată! spuse căpitanul Proctor.

Mirosul mă făcu s-amețesc, mirosul măcelăriei aflate la două uși de vechea noastră locuință din Strada Watney. Mirosul din zorii zilei, de sânge și saramură, căpățânile de porc puse într-o oală. Căpitanul vărsă o parte din sânge în cea de-a doua găleată, cufundă în el una dintre cânilor noastre de tinichea și ezită o clipă, înainte să i-o dea domnului Rainey. Acesta o luă, se uită-n ea, închise ochii și bău. Căpitanul umplu cealaltă cană și o-ntinse în cealaltă parte, lui John Copper.

— Nu prea mult, John, spuse Proctor. Soarbe-l.

Cănilor porniră în ambele direcții și băurăm cu toții, mai puțin Gabriel,

care începu să vomite.

— Nu pot, rosti el. Ochii îi lăcrimau.

— Nu-i nimic, Gabriel, zise Dan. N-are niciun gust.

Nu prea avea gust, într-adevăr, dar era un pic sărat și călduț.

— Știu, răspunse Gabriel, închizând ochii. Lăsați-mă o clipă.

Skip bău ca și cum ar fi degustat niște vin bun, încetișor, preocupat.

Închise ochii în timp ce bău.

Purcelul era în agonie.

— Crapă-i capu', pentru numele lui Dumnezeu! spuse John Copper.

— Tu să-i crăpi capu', mârâi Simon.

— I-l crăp, răspunse John, însă până să orbecăie el către animal și să ridice tremurând toporul, purcelul muri.

Wilson luă câteva înghițituri, apoi se puse pe treabă.

— Nu-i cel mai bun cuțit pentru munca asta, spuse el.

Cana făcu cale-ntoarsă.

Sângele începuse deja să-și schimbe culoarea, îngroșându-se ca un rântaș. Trupul îmi tresărea cu vioiește. Niciodată nu-mi fusese atât de foame. Wilson tăie picioarele și capul porcului, îi despică spinarea neagră și păroasă și-și afundă mâinile mari și cărnoase în buzunarele de piele. Trase și două bucăți mari de piele se desprinseră, cu un sunet de sfâșiere. Dag le agăță pe vele, ca să le săreze marea.

— Uite, o să facem un foc aici, spuse Rainey.

— Skip, John, mișcați-vă, curățați aici! ordonă căpitanul.

Începură să curețe sângele. Sânge de mare, sânge sărat. Ochii lui Skip erau larg deschiși și chiar din centrul buzei de jos îi atârna niște salivă. Măruntaiele porcului se aflau într-o găleată, umflate și lucioase, cenușii și roz. Miroseau a căcat. Ficatul avea formă de aripă și era înconjurat de grăsime. Bășica semăna cu un balon moale, cu un model discret. Wilson o legă la un capăt și stropi cu pișat, ca să spele sângele de pe fundul bărcii. Am curățat și am făcut focul pe cutia de unelte a lui Joe Harper, departe de umezeală, cu lemne din corabie. Le uscaserăm la soare, dar tot erau umede. În ciuda tuturor neajunsurilor, Wilson reușise să păstreze o provizie de chibrituri uscate. Dumnezeu știe unde le păstrase. Probabil că și le băgase-n fund, zicea Tim. Cui îi păsa, câtă vreme au aprins focul? Acum, că aveam o preocupare și băuserăm, eram veseli. Aveam din nou salivă în gură, groasă și lipicioasă. Dan fluiera.

Am întezit flăcările cu câteva zdrențe.

— Ce faceți, băieți? întrebă Dan, împingându-se cu cotul printre noi. Nu știți cum se-aprinde-un foc? Cunoștințe utile, băieți, cunoștințe utile! Uitați-vă la mine.

Ne-au dat din cealaltă barcă o pulpă, un picior, niște coaste. Am înfipt cuțite și alte unelte în ele și le-am ținut pe foc, iar zeama se scurgea și făcea ca flăcările să sfârâie, ațâțând focul. Am gătit totul cât de bine am putut, însă n-am avut răbdare să așteptăm prea mult. Mirosul ne-nnebunea. Se făcuse un foc și în cealaltă barcă, iar în bățul de deasupra flăcărilor înfipseșera căpățâna porcului, fără ochi. Soarele începuse să apună, dar focurile noastre erau calde și trimiteau deasupra bărcii fuioare de fum, care ne aminteau de casă. Printre vele atârnavă bucăți de șorici minunate, marmorate, cu pete roz și albe de carne și grăsime.

Urechile s-au făcut cât ai bate din palme. Wilson le tăie.

— Cine le ia p-astea? întrebă el.

— Taie-le-n jumate și dă-le băieților, răspunse căpitanul. Era vorba de Skip, de John, de mine și de Tim. Skip plânse când primi bucățica lui. Ședea acolo mestecând, cu muci la nas. Dumnezeu, urechile de porc sunt mâncare pentru zei! Pielea e groasă, poți să sugi și să mesteci, și să rozi, și durează o veșnicie. Urmă coada, pe care o primi Simon, apoi picioarele, și când, în cele din urmă, mi-am înfipt dinții în jambon adevărat, era roz la mijloc și mă durea să-l mestec. Agonie în ungherele obrajilor mei, mai ascutită decât înțepăturile provocate de sare în rănilor de pe picioare, ce erupeau ca vulcanii. Am mâncat o grămadă, inclusiv măruntaiele, cu excepția pielii și a unor bucăți de carne, pe care le-am pus la uscat. A fost de-a dreptul minunat. Căpitanul spuse că urma să primim o porție de apă în plus, doar în seara aceea, ca să sărbătorim tăierea porcului și a zecea zi petrecută în bărci.

— Ne-am descurcat de minune, spuse el, cu glasul din nou răsunător. De minune! Avem mâncare suficientă. Mai avem apă pentru o vreme, avem bună dispoziție și suntem convinși că Domnul ne va mântui.

Ne îndemnăm să rostim o mică rugăciune de mulțumire.

Ne odihneam aidoma fiarelor sătule. Apăruse luna. Oceanul era foarte frumos. Simon cânta la scripcă. Am cântat „La baiu' negru“, „Sfânta Ana“, „Jos, în Țara de Jos“. Yan a cântat ceva din țara lui, iar Dag, așijderea. John a cântat cea mai dezmățată variantă a cântecului „Doamne, cum vin banii“ pe care am auzit-o în viața mea. Și am cântat „Trandafiri sângerii“, un cântec bun pentru tot felul de stări. Există un vers numai bun pentru fiecare ocazie. Când venea vorba de furtuna devastatoare și de vântul aprig, urlam din toți rărunchii:

Cizmele și pantofii sunt la amanet,

*Coborâți, trandafiri sângerii, coborâți!
La Capul Horn e un ditai curent,
Coborâți, trandafiri sângerii, coborâți!*

Și pentru clipa în care ne aflam, pentru vremea mulțumirii și a stomacului plin:

*Ah, mi-a scris măicuța mea cea scumpă,
Coborâți, trandafiri sângerii, coborâți!
Copile drag, drumu' acasă să te-aducă,
Coborâți, trandafiri sângerii, coborâți!*

Melancolici și înlăcrimați, unii dintre noi se gândeau la mama pe care n-o avuseseră niciodată, alții la cea pe care o aveau, iar ceilalți, la mama pierdută. Eram fericit numai gândindu-mă la casă, la Ishbel și la mama. Nu mai lipsea decât un fum.

Poate că mâine o să vedem vreo pânză.

Dar n-am văzut nimic. Nici a doua zi, nici în cea care-a urmat și nici în cea de după, și tot așa.

— Pe vremuri, spuse domnul Rainey, mărilor-astea erau pline de baleniere.

Vântul a-nceput să bată către nord. Am mâncat carnea brăzdată de grăsime care mai rămăsese pe piei, până când acestea au început să capete o culoare verzuie, ciudată, iar căpitanul a spus că mai bine să nu riscăm, așa că le-am azvârlit peste bord și ne-am întors la pesmeții sărați și la apa caldă. Gustul și mirosul purcelului ne rămăsese rășărit în simțuri, alunecarea caldă a sângelui pe gâtlee, zemurile. După ce băusem, eram mai însetat ca nicicând, iar gura îmi devenise o cavernă nenorocită și zgomotoasă. Navigam mereu spre răsărit, către America de Sud. Se vorbea mult despre insule. Ar fi trebuit să fie insule. Adeseori, căpitanul și domnul Rainey se retrăgeau și murmurau deasupra sextantului.

— Îmi aduc aminte de-o vreme, spuse domnul Rainey, când nu puteai naviga mai mult de câteva zile, fără să dai peste-o altă balenieră. Ar fi trebuit să fie insule și corăbii.

— Așa-i, spuse Gabriel, s-a isprăvit cu vânătoarea de balene.

— Jaf! Era glasul nepăsător al lui Tim. Dacă-am intrat într-o altă lume?

— Tot ar trebui să fie insule.

— Dacă e-o lume fără insule? Dacă e-o lume unde nicăieri nu e nimic altceva decât un ocean uriaș?

În cea de-a patra noapte de după purcel, începusem să cred că

avea dreptate. Intraserăm, într-adevăr, într-o altă lume, una care exista în paralel cu-a noastră, care fusese mereu acolo, însă nevăzută. Era formată doar din ocean. Nu putea fi lumea noastră. Oricine știa că Pacificul este plin de insule. Unde erau vasele de pescuit balene? La ce foloseau busolele, sextantul și toate socotelile și consultările căpitanului și ale domnului Rainey, dacă nu ne puteau aduce în timp util pe una dintre aceste insule, sau pe rutele de navigație?

John Copper ne trezi țipând în somn și zise că i se păruse că pe brațe și pe corp îi alergau niște creaturi scârboase, ca niște viermi, cu dinți ascuțiți.

— El e! exclamă, cutremurându-se, ca și cum cineva tocmai aruncase o găleată cu pește crud peste el, ca-n vechea poveste. Mă-nghiontește. Mă scoate din minți.

— Acum nu, spuse Skip, n-am făcut nimic.

— Ba da, răspunse Simon, te-am văzut.

— Ba nu.

— Mă doare capu' de mor, gemu John.

— Skip, ne dai coșmaruri. Proctor își frecă fața. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, fii și tu ca noi, ceilalți!

Se băgă și Wilson Pride.

— Nu-i drept, spuse el, și nici înțelept nu-i. Ar trebui să-l țină și ei o vreme.

— Ai dreptate, zise căpitanul. Yan, fă schimb cu Skip.

— O, Isuse! Gabriel se culcă pe jos și-și acoperi țeasta.

— Iertare, căpitane, nu cred că e o idee bună, spuse domnul Rainey.

— De ce nu? După cum merg lucrurile, dacă stă aici, o să se termine rău. Avem nevoie de un răgaz.

— Prea bine, domnule, răspunse înțepat domnul Rainey, dar nu răspund pentru el.

— Nici nu-i nevoie, domnule Rainey, spuse căpitanul. E-n stare să-și poarte singur de grijă. Skip, sper c-ai auzit ce-am vorbit. Adună-te!

— Da, căpitane, fornăi cu sfială Skip, ridicându-se și făcându-și drum către noi, bâjbâind.

— Skip, continuă domnul Rainey, dacă înghiontești pe careva, chiar și o singură dată – m-auzi? –, o să te-arunc peste bord cu mâna mea.

— E vina mea, spuse Skip, cu glasul sugrumat. E din cauză c-am omorât dragonul.

— N-ai omorât dragonul! tună Rainey.

— Ba da. Eu i-am dat drumul din cușcă, și atunci a murit.

— De unde știi că-i mort? întrebă Tim. De unde știi că n-a ajuns acasă și că taman acum nu e pe insulița lui, cu nepoții pe genunchi,

povestindu-le despre marea lui aventură printre smintii?

— Stai jos, Skip, spuse Dan. Și Ține-ți gura.

Domnul Rainey căzu bolnav de-o răceală gravă la cap. Ochii îi supurau mereu, iar nasul îi curgea de parcă era robinet.

— Urmează să tușesc, spuse el, mereu coboară în piept. Ați face bine să stați departe de mine.

Vezi să nu.

— Nu uitați, băieți, spuse Dan în timp ce ne împărțea apa, cu fiecare zi ce trece, suntem mai aproape de salvare.

— Pe Dumnezeu, așa e, aprobă Rainey, ștergându-și nasul cu mâneca.

Am băut puțin, apoi am mai scos niște apă din barcă, până când Dag a tras un urlat și am văzut că între bărci erau rechini. Gabriel se întinse după țepușa lui. Înotătoare lucioase, trei, patru, veniră și plecară. N-avea rost. Nu ne puteam apropia suficient de mult. I-am urmărit cât am putut, timp de-un ceas, dar apoi ne-au părăsit, îndreptându-se către apus. S-a așternut o beznă adâncă, nu erau nici lună și nici stele. Tim era de cart, apoi Dan. Eu am dormit. Când m-am trezit, domnul Rainey, tușind enervant, vorbea cu Gabriel.

— A dispărut barca, Jaf, spuse Tim, cu glasul plin de uimire.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai e.

— Cum? Cealaltă barcă?

— Îhî.

— Cum așa?

— Pur și simplu, nu mai era, când s-a luminat.

M-am ridicat. Oceanul era pustiu. Skip se trezi și se ridică încet, clipind. Nimeni nu spuse nimic. Nu era nimic de făcut. Ne-am băut rația de apă. Domnul Rainey o scupă pe-a lui, de era să se-arunce cu totul peste bord.

— Întinde-te, omule, spuse Dan.

— Cum se poate să fi dispărut? Întrebă Skip, pe un ton încurcat.

Am încercat să nu mă gândesc.

— Cred c-așa o să fac, spuse Rainey, clipind. Fruntea îi era de un roșu-intens, presărată cu picături de sudoare.

— Unde s-au dus?

— Șșt, Skip. Gabriel puse o mână pe umărul lui. Nu există răspuns. Nu-i o întrebare care merită să fie pusă.

— Dă-ne cuțitul, Gabe, am cerut eu. Vreau să-mi tai unghiile de la picioare.

- Să nu-ți tai degetele, băiete. Îmi dădu cuțitul.
- Nu putem să-i căutăm, spuse Dan. Nu avem ce să facem.
- Au sextantul, am spus eu, începând să-mi tai unghiile.
- Și chibriturile, adăugă Skip.
- Nu contează. Putem să-i socotim morți. Dan zâmbi cu curaj.

Valparaiso, venim!

Aveam să simțim lipsa scripcii. M-am concentrat pe degetele de la picioare. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Prietenii noștri erau altundeva, mereu le zăream chipurile cu coada ochiului, căpitanul, mare și înțelept, pomeții frumoși și înclinați ai lui Yan, gânditorul Simon, stoicul Wilson, părul alb ca brânza al lui Dag. Și sărmanul John Copper, îngrijorat și mușcându-și buzele. Să nu-i mai vedem niciodată? Totuși, nu erau morți, nu ca ceilalți, și acum trebuia să-i enumăr din nou, căci a-i uita însemna moarte. Aveam cuțitul lângă mine. Nu mai vedeam nimic, ochii îmi înotau în lacrimi. Billy Stock, Henry Cash, Martin Hannah, Abel Roper, Joe Harper, domnul Comeragh, Felix. Cine mai era? Sam. Cum de-am putut să-l uit pe bătrânul Sam? Dacă-nchideam ochii, era acolo. Dacă-nchideam ochii, totul era acolo: Ishbel, șemineul de la Meng cu pipele din spumă de mare, colțul Străzii Watney.

Am navigat orbește toată ziua și în ziua următoare.

- Cât de departe credeți că-i Chile? întrebă Tim.

Dan râse.

- Mai e ceva.

- Cel puțin două săptămâni, răspunse Gabriel.

Domnul Rainey își sfâșiasse cămașa în față și, dormind încă, își scărpină agitat trei răni de culoare roșie, de mărimea monedelor de un șiling, care formaseră un triunghi pe pieptul lui spân.

Ploua. Pe mare, ploaia seamănă cu vopseaua care curge. Întreg văzduhul se murdărește. Nuanțele cerului se mișcă ca într-un dans, aleargă de-a lungul liniei orizontului, prind formă. Răsăritul era o tăbliță sclipitoare de ardezie, licărind asemenea unui zeu. Domnul Rainey dormea în ploaie. Picăturile ne răcoreau rănile. Ne-am ridicat chipurile în sus, ca stropii să ne cadă în ochi și să ne spele toată sudoarea, cântând în cor, milioane de glasuri, într-o armonie perfectă. Barca începu să salte și să se legene. Valurile se rostogoleau sub noi.

- Vine! Coborâți pânzele! spuse Dan.

Furtuna ținu toată noaptea, ziua următoare și noaptea de după. Nu puteam face nimic cu barca. Stăteam întinși, îngrămădiți unii într-alții, pe fundul bărcii. La venirea întunericii, ne-am prins unul de celălalt, fiecare înșfăcând un pumn de straie, o mână, un umăr, un cot. La fiecare câteva minute, fulgerele brăzdau cerul și ne vedeam chipurile

luminate terifiant, cu ochii măriți și împietriți.

În cea de-a treia dimineață, vântul a încetat și marea s-a potolit, iar noi am ridicat iarăși pânzele, însă nu înaintaserăm mai mult de-un ceas, când zgomotul unei puști ajunse la noi de la mare depărtare. Tim, care era de cart, strigă:

— Ei sunt! Ei sunt! Și cu toții ne-am ridicat, holbându-ne la marea orbitoare.

N-am văzut nimic.

— Așa-i! exclamă Gabriel. Îi văd.

Cu toții am văzut o mică pată întunecată, departe de tot, spre vest, iar domnul Rainey scoase pistolul și trase o dată spre cer. Am auzit un urlet stins.

Am zbierat până n-am mai putut.

— Imposibil, spuse Dan. Îmi înșfăcă umărul cu mâna, tremurând. Deși zâmbea ca un descreierat, avea o înfățișare înspăimântată. Ochii lui albaștri și spălăciți nu mai clipeau și rămaseră fixați pe ceea ce se apropia, cu un soi de groază, iar mie îmi trecu prin cap că barca o s-ajungă lângă noi și o să vedem că e plină de morți care continuă să-și vadă de treabă. Rănilor lor ar fi fost grozave, acoperind fiecare centimetru de piele. Ochii aveau să le fie înspăimântători.

— Domnule Rainey! strigă căpitanul către noi.

De-acum le vedeam chipurile, aceleași fețe de demult, și-atât de familiare: căpitanul Proctor, Wilson Pride, Yan, Simon, Dag și John. Zâmbeau cu toții.

Domnul Rainey își veni în fire și strigă către ceilalți că eram cu toții foarte bine și că aveam o stare de spirit grozavă.

Într-o zi eram de cart, când ceva s-a izbit de pânză și a căzut în barcă.

Pește. Încă unul. Și încă unul.

Ne-am bulucit.

O groază de pește. Erau foarte frumoși, fulgerări de argint săltând din mare și zburând asemenea furtunilor, unii cât degetul, alții lungi cât piciorul, zburând aproape de suprafața apei, coborând uneori doar pentru a sălta iarăși. În față, în spatele urechilor, aveau aripi de păsări, iar la coadă aveau unele mici, tremurânde, ca aripioarele de pește. Cam o duzină dintre vietăți aterizară în barca noastră, trei sau patru mărișori, restul doar fâțe. I-am înfulecat așa, cruzi. Aveau gust de mare.

— Vedeți? întrebă Dan. Vedeți? Providența, spuse, în timp ce-și scotea oasele dintre dinți.

— Providența! râse Gabriel. Providența-i azi așa, mâine-așa.

— Chiar că da, răspunse Dan. Deocamdată, e de partea noastră.

Rainey, te simți bine?

— Nu. La dracu', nu mă simt deloc bine! Ți se pare că sunt bine?

Ochii i se bulbucaseră. De când mâncaserăm celălalt purcel, avea niște dureri îngrozitoare de cap și-și freca îndelung fruntea și partea din spatele urechilor. Dan era acum comandantul nostru. Trecu o lună. Căldură bruscă pe timpul zilei, frig peste noapte.

— Nu cred că sunt în stare să mai îndur mult, spuse Gabriel visător.

— Îmi simt ciudat fața, am zis eu, scuipând.

— Nu-i nimic, Jaffo, mă-ncurajă Tim.

— Ba da.

— Ba nu. Nu e nimic, să știi. Avea un zâmbet straniu, rigid.

— Ba da, i-am răspuns. Limba mi se înțepeni înapoia dinților, într-o mucozitate amară și cleioasă, care dădu naștere unui gust scârbos și puturos, mai ceva ca al unui canal din Bermondsey.

— Ah, stăpâne, se rugă el, o carafă din cea bună!

Mi-ar fi lăsat gura apă, dac-ar fi putut.

— Îți amintești când am prins pește sub Podul Traver, Jaffo?

— Eu, tu și Ishbel, am spus eu.

— I-am prăjit într-un pic de unt, continuă el.

— Te gândești ce face Ishbel acum?

— Se spală pe picioare, răspunse el.

Gândul că Ishbel se spăla pe picioare mă umplu de bucurie.

— Crezi?

— A, da! Se întreabă ce facem noi.

— Ar fi venit, dac-ar fi putut.

— Știu.

Domnul Rainey începu să strănute convulsiv, fără-ncetare.

— Nu mai are mult, spuse Tim.

Așa părea.

— O să fie primul, am zis eu.

— Probabil.

Am căscat până ce în colțurile ochilor mi s-au ivit lacrimi. S-au uscat pe loc. Nici urmă de nor.

— Nu pot să înghit ca lumea, am zis eu. Mă tot chinui.

— Nu-ncerca, spuse Dan.

— Vreau să ies din... din... bâigui Gabriel, cu un oftat prelung. M-am săturat de toată porcăria...

Rainey adormi și începu să horcăie.

— Pân-aici i-a fost, spuse Dan. Sărmanul om!

— E-aproape vremea ca soarele s-apună, grăi Skip.

— Unde-s ceilalți?

— Acolo.

O ambarcațiune cenușie, uriașă, care se ținea scai de noi, pe care ni se proiectau umbrele cu ochi găunoși.

Dan îl trezi cu blândețe pe domnul Rainey. Cealaltă barcă se-apropie foarte mult, le vedeam chipurile lui Yan, John, Simon, Wilson și Dag. Fața mare a lui Dag era de culoarea tecului, părul îi era alb precum brânza de Lancashire, favoriții îi erau încâlciți și țepoși. Căpitanul și domnul Rainey ne dădură porțiile.

— Ce bunătate! spuse Tim.

— *Am vrut să iau un pui și-am pus mâna pe-o găscă*, cântă Gabriel. Bubele de pe buzele lui se spărseseră și începuseră să se unească. Fruntea îi lucea.

— Uite, bagă asta-n gură. Dan prelinse niște apă de pe degetele lui, pe buzele mele. Limba mi se dezlipi.

— Eu mă bag în mare, spuse Skip.

— N-aș face asta. O să-ți intre apă în bubele alea, de-o să urli.

— Nu contează, răspunse Skip, oricum sunt plin de sare, de sus până jos. Câtă vreme e rece, nu-mi pasă.

— Nici mie, spuse Tim, vin și eu.

— Să nu te desprinzi de margine, spuse Dan.

Așa că se-aruncară în apă, scufundându-se ușor în răcoarea mării, cu capetele săltând unul lângă altul. Erau caraghioși. Nu știau dacă să geamă din cauza înțepăturilor apei sărate sau să ofteze de fericire, căci apa le răcea sângele. Așa că râseră, uitându-se unul la celălalt și hlizindu-se precum copiii.

— Cum e? am întrebat.

M-aș fi dus și eu, însă mă cuprinsese un sentiment că, dacă o să părăsesc barca, n-o să mă mai întorc în veci, așa că doar m-am aplecat peste bord și am început să-mi bălăbănesc brațele. Apoi coborî și Gabriel. Nu avea încotro, a zis el, îl ardea. Pe el, nu, spuse Dan. Soarele avea să dispară în curând, și *atunci* o să ne fie suficient de răcoare.

Bărcile se apropiară. Imediat după aceea, se auzi strigătul lui Skip, cum că sub barcă sunt scoici, sute, așa că începură cu toții să le smulgă, să le spargă și să-și umple gurile cu carnea crudă din interior. Se întunecase așa, brusc, și, până când nu se aprinseră felinarele, nu auzeam decât plescăitul apei și strigătele de bucurie. Ambele bărci erau pline. Le-am dat gălețile, iar când acestea au fost umplute și sub bărci nu se mai afla nici urmă de scoică, băieții erau prea slăbiți ca să urce înapoi și se chinuiau să ridice câte un genunchi și să se tragă în

sus sprijinindu-se în brațe, asemenea pisoilor care se zbat să urce scara, jalnici și nostimi, râzând de ei înșiși. Râdeam cu toții, în timp ce-i trăgeam în bărci ca pe niște plase greoaie, mâncând scoicile sau melcii, sau ce-or fi fost. Minunate, moi și suculente, smulse de vii, de piciorușul alb cu care erau prinse în cochilie. Am zis c-o să mâncăm un pic, însă le-am halit dintr-o înghițitură. Toți, mai puțin domnul Rainey, care-a spus că nu le poate suferi. Nu le putea suferi! Și-un vierme dacă mi-ai fi dat, și-aș fi încercat să-l mănânc.

— Haide, omule, îl imploră Dan, o să-ți facă bine! Doar una, uite, gustă.

— Lasă-mă să dorm, spuse bietul om, rezemându-și capul de copastie, încrucișându-și brațele și închizând ochii.

E straniu ce lucruri spui când cuvintele sunt strict limitate. Un cuvânt este ceva sacru, prețios, plin de sens.

— Apa aia dulce a fost grozavă, murmură Rainey.

Arăta neobișnuit, cu fața și cu gâtul umflate. L-am văzut pe Dan deschizând gura ca să vorbească, mișcându-și limba și buzele de mai multe ori, înainte să poată rosti un cuvânt.

— Nebun, spuse el. Sfinte Sisoe!

O vreme am avut parte de un vânt dinspre miazănoapte care ne-a împins binișor, însă apoi a stat. Dumnezeu știe de când stăteam așa, târându-ne ca un melc pe luciul apei, care părea să se fi golit în mod cu totul misterios de orice urmă de viață, cu excepția noastră. Dispăruseră și păsările. Îmi lipsea compania lor cârâitoare. La fel și peștii, abia dacă se mai vedea câte unul care se apropia de suprafață.

— Cât a trecut? întrebă John Copper. Apă.

Căpitanul înghiți zgomotos.

— Un ceas, răspunse el.

— Nu se poate!

Dădu din cap că da.

Yan se aplecă peste copastie și atinse apa cu mâna. Murmură ceva, luă un pic de apă în căușul palmei și o atinse de buze.

Proctor dădu dezaprobator din cap.

— Să nu-nghiți.

— Așteaptă, spuse Dan. Doar un ceas.

— Nu pot. John se duse după Yan.

— Dar dacă nu-nghițim... grăi Tim.

— Nu.

Yan și John își linseră buzele. Scânteierea apei ne înnebuni.

— Beți pișat, spuse Dan, cu vocea îngroșată. E mai bine.

Cugetasem la treaba asta. Să-l pun deoparte pentru când aveam să mă simt suficient de rău. Am și răs pe tema asta, eu, Tim și Skip. Însă avea să vină o barcă înainte de acel moment, sau o insulă cu izvoare. O insulă, o ambarcațiune, o viziune, un înger, diavolul în persoană, orice s-apară, orice!

— Băieți, băieți, băieții mei, l-am auzit pe Dan, undeva departe, sunt mândru de voi. Ce mai caracter o să vă insuflu când om ajunge acasă! Nu mai e mult, băieți! Țineți-vă tari!

Însă nu mai puteam crede că era altceva decât nebunie curată. Eram ruptți de lume, ca într-un vis, un loc unde spaimele făceau legea și nimic nu era imposibil. M-am întors, ca să nu-i văd cu apă-n gură și cu durerea înțepându-se înlăuntrul lor, atunci când sarea avea să le atingă măruntaiele sfâșiate.

— Prostii, l-am auzit pe Rainey. Câtă vreme nu înghiți, o gură de apă sărată nu face niciun rău.

Am închis ochii. Întuneric pe chipul adâncimii. Voiam să-l aud pe Sam cântând. Dacă încercam, izbuteam. Sunetele lui, asemănătoare cu ale unui țânțar, erau uneori insuportabil de pure. L-am pus să cânte și să tot cânte, la mine-n cap, vechile lui imnuri: „Dumnezeu pășește pe apă, Dumnezeu pășește...” A cântat la nesfârșit, până ce a-nceput să devină amuzant, încurcându-se cu ritmul valurilor. Dumnezeu aduce o barcă. Dumnezeu aduce ploaie, aduce mână cerească, Dumnezeu face aia, Dumnezeu face ailaltă. Vorbe, vorbe, vorbe. În inima mea era doar un loc gol și dureros, ca gingia rămasă fără dinte, el și văzduhul gol, marea, eternitatea și o prezență deloc încurajatoare.

— O gură, atunci. Una singură.

Dan îmi ținu cana la buze.

O gură, ține, scuiță.

Gura umedă, preț de-o secundă.

NU înghiți!

Mai bună decât pișatul. Oricum a urmat și el, la scurt timp. Era scârbos, dar puteai să-l înghiți. Era mai rău decât mă așteptasem, deși arăta drăguț, ca și cum ar fi fost dulce, însă nici vorbă de așa ceva. Avea un gust cam cum mirosea după ce stătea o zi, din cauză că cineva uitase să arunce țucalul. Un gust aspru, amar, antipatic, mi-am spus eu, deși se părea că pe unii nu-i deranja deloc. Oricum, n-a mers, sau a mers, dar nu pentru mult timp. Setea părea că se potolește, ca atunci când bei tărie: umezeală, care în timp îți face sete. Așa că nu m-am obișnuit niciodată cu asta, deși nu-ncape îndoială că alții spun altceva. Pișatul lui Tim era auriu, desigur, și l-a băut cu poftă. Dulce ca mierea, de bună seamă. Tim, cafeniu de la murdărie și cu părul auriu,

cu favoriți de un auriu-închis, care începeau de la urechi, cu cearcâne rotunde și maronii în jurul ochilor.

— Știi ce, Jaff? zise el. Mi se pare c-o iau razna.

— Da.

— Ție?

Am aprobat din cap.

— Simon... Hei, Simon...

Simon își făcea de lucru cu scripca, vesel lucru. Se pricepea, Simon ăsta. Cântăreț minunat. Te putea face să plângi, dar și să zâmbești. Dar nu făcea nimic, scripca aceea micuță, era doar un glas ridicându-se împotriva uriașei cascade de la capătul lumii, unde bărcuța noastră plonjează peste margine și cade pentru totdeauna. Gura domnului Rainey era toată galbenă. Și chiar și-așa, ținea apa sărată în gură, pentru că nu putea fără.

— Câtă vreme nu-nghiți, zicea el. O făcea mai des decât noi, ceilalți, mai des decât ar fi trebuit, de-asta s-a stins așa repede, cred, de-asta și din pricină c-a răcit foarte tare, la scurt timp după ce-am plecat, și pentru că i-a ajuns la piept. M-a înspăimântat să văd cum un om așa de vânjos și de mare, un om de care mă temeam, se stinge. Nu putea să-nghită. Gâtulejul i se astupa. Chipul i se încleșta și se schimonosea din cauza convulsiilor. Picioarele i se umflaseră aidoma bășicilor. M-am dus să stau cu el. Mișcarea m-a făcut să amețesc și, preț de câteva secunde, privirea mi s-a întunecat și inima a-nceput să-mi bată nebunește. Nu-i puteam vorbi. Nu-l cunoșteam deloc. Îmi păruse un om dificil și măcar chestia asta rămăsese neschimbată. Din colțul ochilor i se rostogoleau lacrimi și îi străluceau printre riduri.

Vântul se potoli. Din când în când, cineva mai rostea o vorbă, însă uitam pe loc ce spunea. Îmi tot pipăiam bărbia, să văd dacă îmi crește barbă, însă nimic. Doar căpitanul se mai bărbiera. Rainey era zburlit ca un câine bătrân. Cu ochii lui chinuiți, arăta chipeș și înspăimântător, asemenea unui profet din Vechiul Testament. Sarea ne usca treptat. Eram cu toții pești în saramură, pești în saramură cu ochii larg deschiși și rotunzi, holbându-ne la cer. Pe fețele tuturor era întipărită aceeași expresie jupuită și sălbatică, iar oasele căpățânilor noastre își croiau drum prin piele. Părul umed ni se încolăcea pe umeri. Ochii ne scânteiau. Eram negri de la soare și bătuți de vreme, noduroși ca ramurile, iar țoalele putrezeau pe noi.

Pânzele rămâneau nemișcate. Apusurile și răsăriturile treceau. Ziceau că trebuie să avem mare grijă cu apa, în caz că...

— N-o să ajungă, nu-i așa? spuse Simon, serios.

— Ba da, dacă suntem cumpătați.

— O să plouă în curând.

— Ploaia n-o să ne fie de ajutor.

— Cât mai e până la coasta chiliană? întrebă Dag.

Căpitanul oftă.

— Depinde de vreme. Pesemne că vreo douăzeci de zile.

Nimeni nu scoase un cuvânt. Douăzeci de zile.

— Nu vă-nfuriați, continuă căpitanul, încă nu e nevoie să tăiem porțile, însă, dacă nu se-ntâmplă nimic în următoarele... șase zile, ezită el, probabil că va trebui s-o facem și p-asta.

— Dar nu ne putem descurca cu mai puțin, spuse John Copper.

Skip își prinse capul cu mâinile și începu să geamă.

— Ce s-a întâmplat, Skip?

Își scutură doar capul și continuă să geamă, fredonând tăragănat în timp ce se legăna.

— Ah, lăsați-l, dacă așa se simte mai bine! Zi mai departe, Skip, dar nu prea tare...

— E din cauză c-am omorât dragonul, răspunse Skip, privind în sus către noi. De-asta s-au întâmplat toate.

— Țicniture!

Rainey se ridică de pe fundul bărcii, se prinse cu mâinile de copastie și se holbă în față, cu ochi scăpărători. Era o zi fierbinte, arzătoare, iar soarele aproape ajunsese la zenit.

— Acoperă-ți capul, omule, îi spuse Dan, însă Rainey îl reduse la tăcere cu un gest rigid.

— Șșt.

— Ce-i?

— Ascultă!

— N-aud.

— Ce-i?

— N-auzi?

— N-aud nimic.

— Jaf, tu auzi?

Am dat din cap că nu. Mișcarea îmi stârni în creieri un bâzâit.

Ascultam cu toții.

— Sărmanul, spuse Rainey și ochii i se umplură de lacrimi. Sărmanul...

— Unde? întrebă Skip. Unde-i sărmanul?

Unde-n altă parte ar fi putut să fie sărmana creatură, decât în mare? Nu era cu noi, în bărcuța noastră. Nici dincolo, în barca în care se afla căpitanul. Totul era bine dincolo. Ce putea să se audă din mare sau din văzduh?

Lacrimile curgeau pe obrajii domnului Rainey.

— Dumnezeuule, Dumnezeuule, dragă Doamne, grăi el, fă să treacă.

La urma urmei, domnul Rainey nu era decât un om. Unul foarte puternic până într-un punct, însă se stingea. Dan îl ajută să se-ntindă și-i șterse fața.

— Ai înghițit apă de mare, spuse Dan. Acum ajunge. Ia aici, și pe loc îi dădu lui Rainey propria porție de apă, păstrând pentru el doar o picătură, să aibă mai târziu. Ajunge cu apa de mare, continuă el, nu-i bună. Te omoară, omule. Oprește-te acum și o să fie bine...

— Da, spuse domnul Rainey, clănțănind din dinți.

— Acum să rămânem uniți. Vorbesc serios. Renunți și nu te mai lupți, și ce se-ntâmplă? Chiar a doua zi de dimineață, apare o barcă la orizont.

Dinspre sud-est se porni o furtună și cu toții începurăm să scoatem apă din barcă, mai puțin Rainey, care rămase în același loc, inutil acum, unde fusese cârma înainte de a fi răpită de marea agitată, plângând încet și holbându-se la... la ce? O străfulgerare de lumină. Cerul bubui. Dacă moare, am cugetat eu, porția lui o să fie a noastră. Își întoarse privirea dinspre mare, cu lacrimile rămase fără răspuns. Zăcea pe fundul bărcii, vorbind singur. Uneori râdea vesel, alteori plângea întocmai ca un nou-născut și-și striga mama. E ceva de groază să vezi un bărbat în toată firea în asemenea stare.

— Maria! striga el. Maria, Maria, mormăia el.

— Soția lui, explică Gabriel.

— Da, da, cu toții ne gândim la nevestele noastre, spuse Dan. Ești însurat?

Gabriel clătină din cap.

Seara, chiar înainte de lăsarea întunericului, domnul Rainey se ridică, își șterse buzele și-și linse gingiile cleioase cu limba înceată și lipicioasă.

— Ei, spuse el, iată-ne ajunși.

— Așa-i, adăugă Gabriel.

Tim își lăsa mâna într-a mea.

— Cerul, rosti el, privind în sus.

Erau clipele acelea dinaintea întunericului. Pâlpâia.

— De unde ești dumneata, domnule Rainey? întrebă Skip.

Rainey îl privi și cugetă vreme de-o clipă, apoi zâmbi încet.

— Norvegia, rosti el.

Tim începu:

Omul din lună venit-a prea curând

*Și-a plecat spre Norvegia,
Gura și-a ars-o înspre sud mergând,
De-atâta budincă ce mânca.*

— Toată lumea mănâncă budincă-n Norvegia? întrebă Skip.

Domnul Rainey râse de-i dădură lacrimile, care se prelinseră pe jegul de pe fața lui.

— Nu mai mult decât se mănâncă ghiveci la greci.

Cu toții am izbucnit în râs. Oamenii din cealaltă barcă pesemne că au crezut că ne distrăm ca pe vremuri. Însă în mijlocul hlizelii, domnul Rainey se izbi pe neașteptate de copastie, ca și cum o palmă uriașă și invizibilă l-ar fi pocnit, trimițându-l într-acolo. Apoi o luă razna, izbindu-se și zvârcolindu-se îngrozitor, capul contorsionându-i-se și zvâcnindu-i în așa hal, că putea să-și frângă gâtul, cu gura deschisă și cu limba ieșindu-i și intrându-i la loc cu mișcări iuți, cu ochii închiși, dând din picioare și din mâini. Această zvârcolire îl stâlci într-atât, că mi se făcu rău. Mi-era greu să-l văd așa și cu toate astea era în fața mea, lovindu-se singur ca să moară și, la fiecare pocnitură a capului său de scânduri, închideam ochii ca atunci când se aude o lovitură de ciocan.

Dan și Tim s-au dus la el, însă n-au putut să-l potolească.

Ochii i se tot dădeau peste cap, albi și bulbucăți. Apoi albeața a ncetat să mai pâlpâie, el a căzut nemișcat și s-a stins.

Capitolul 11

N-am văzut pe nimeni murind până la Billy Stock. Animale am văzut multe, dar niciodată un om, niciun cunoscut, un Billy Stock sau un domn Rainey.

Bărcile se apropiară. L-am cusut pe domnul Rainey în straiile lui, eu cu Gabriel și cu Skip, fără să schimbăm vreo vorbă. Ultima imagine a chipului său: buzele întredeschise, încruntat, pe jumătate acoperit de umbra giulgiului. Pielea vânătă. Gabriel îi trase pânza peste față și o cusu cu acul lui din os de balenă. Căpitanul spuse rugăciunea. Dan și Tim îl aruncară peste bord.

— Doamne, suntem unsprezece suflete aflate pe mare...

Eu, Tim, Dan, Skip și Gabe eram în barca noastră. Dincolo erau șase: căpitanul, John Copper, Wilson Pride, Dag, Simon, Yan.

Dan ne-a spus:

— Știți, a băut mereu apă de mare. Pe furiș. Asta i-a venit de hac. Să nu faceți asta, băieți! O să închinăm un pahar pe cinste în Valparaiso.

Ne-am întors la rația noastră zilnică. O cană de apă. O bucată de pesmet. Am încercat să fac lucrurile să pară altfel. Nu-mi era foame cum îmi fusese la-nceput, acum era altceva. Crampele dispăruseră, însă ceva stăruia, asemenea unei fantome, așa cum bănuiesc că te simți când ți se taie un picior, dar tu îl simți ca și cum încă l-ai avea, te mănâncă și te doare, și face toate celelalte treburi pe care le face un picior. Am răzuit niște firimituri de pe pesmetul meu și le-am supt de pe degete. Eram foarte deștept. Foarte econom, ziceam eu, nu ca Skip, care și l-a terminat pe al lui cam în cinci minute și apoi, ca un câine, m-a privit cum îl mâncam pe-al meu. Și Tim și-a halit iute porția. După aceea a stat vreo oră sau două, calm și netulburat, ciugulind și sugând pielea de pe vâsla lui.

— Cum e? L-am întrebat eu. Aia.

— Faină.

Treaba asta făcea ca timpul să treacă ceva mai ușor. Ochii îmi hoinăreau, căutând mâncare. Lemn? Cum ar fi? Era lemn peste tot. Lemn. O să-i zic în treacăt lui Dan, m-am gândit eu. Era posibil. Acum suntem la piele, nu-i așa grav. Mai avem niște ghetete pe-aici, ale lui Proctor și ale lui Dan, și niște centuri. Tot ce era înmuiat în apă sărată se isprăvise și acum aveam pesmeți, și încă mai aveam apă. Pentru moment. Ce-ar mai fi? Scoici. Trebuie să ne ducem dedesubt să ne uităm. Însă mi-era teamă să cobor în apă. Mă simțeam slăbit, nu eram convins că m-aș mai fi întors. Putea fi orice acolo, dedesubt. Am închis

ochii și am văzut scoici grase ca niște ciuperci pufăitoare, albe și portocalii, ieșite deja din cochiliile lor, agățate de fundul bărcii, desfăcându-se acolo ca niște flori de mare, dulci precum fructul acela chinezesc, vâscos, pe care-l mâncasem... unde era asta? Carne. Tocănița pe care o gătea mama din osânză de oaie, ceapă și orz, grăsimea care plutea la suprafața tigăii, tremurând în timp ce fierbea. Pește prăjit, straturi aburinde de carne albă precum albul ochilor. Piure de napi, cu unt topit. Șuncă sfârâitoare, cântând în tigaie, șuncă și un ou prăjit, cu o cupolă rotunjoară și portocalie, pelteaua, feliuțele de pâine pe cale să se ardă. Supă de orz, găscă în sos, ficat și ceapă, vin, bere, gin, picioare de porc, măruntaie fierbinți și înotând în grăsime. Budinca de lapte a doamnei Linver, care avea o crustă bogată și cafenie. Cremă pe limbă. Zmeură rubinie, prăfuită, cu semințe pe care le crăntăneam între dinți. Sucuri care țâșneau. Acolo, pe stradă, din nou lângă patiseria din Back Lane...

— Eu sunt de vină, spuse Skip.

Spusese treaba asta atât de des, încât devenise adevărat. Da, ne-am spus noi. Dacă n-ai fi dat drumul dragonului... Atâția morți și nu e decât vina ta! Nu c-am fi fost supărați pe el. N-avea rost. Dar Dumnezeu era supărat pe toată lumea. Fulgerele și tunetele. Valurile alea stupide. Ne aflam pe spinarea unui monstru.

— Vrei să te potolești? grăi Tim nepăsător.

— Îmi pare rău, spuse Skip.

Am continuat așa, o zi și înc-o zi, și înc-o zi, până când căpitanul Proctor a spus că trebuie să micșorăm iarăși rația. Wilson Pride începu să râdă. Nu îl mai văzusem niciodată râzând cu adevărat; un râs bogat și spumos, care aproape că-i sparse moaca și ne stârni pe toți, ca și cum ar fi fost o glumă grozavă, treaba asta cu tăiatul porțiilor. Căpitanul Proctor își sacrifică centura de piele. Lucrușoare cu care să facem focul. Wilson luă câteva foi din caietul lui Skip, ca să ațâțe flăcările, și fierse cingătoarea într-una dintre găleți, ținând-o acolo în puțină apă; era foarte, foarte grijuliu cu apa. Mirosea ca la tăbăcărie. Bermondsey pe ocean. A zis că n-o să mâncăm chiar cureaua, ci ne-a împărțit apa în care fierse, întunecată, arsă și amară, dogoarea unei băuturi fierbinți care se strecoară pe gâtulejul înfiorat. Am primit și porția obișnuită și, după cum au zis cu toții, n-a fost o noapte chiar rea. Am dormit confortabil. Băutura bună și fierbinte mi-a rămas în stomac, un minunat susur de ușurare ce m-a purtat prin vise cu arătări luminoase, în lumi stranii, care se întindeau la nesfârșit, desprinzându-se unele de altele, sute și sute.

M-am trezit în toiul nopții și l-am auzit pe Dan vorbind cu Dag.

Bărcile erau legate una de alta. Cei doi erau tolăniți la pupa, fiecare în barca sa, discutând în liniște.

- Ca focul, spuse Yan.
- Cam pe unde?
- Aici.
- Cum îți sunt gleznele?
- Groaznic.
- Nu-i mai bine?
- Uite.

Dan își schimbă poziția. Urmă o clipă de tăcere, apoi spuse:

- Isuse.
- Vezi? întrebă Yan.
- Abel ar fi putut să te-ajute. Se pricepea la asta.
- A câta zi e?
- A patruzeci și șaptea.
- Ești sigur?
- Vremea e pe cale să se schimbe.
- Bun, să plouă.

Și a plouat, însă abia noaptea următoare, iar noi am umplut găleți și am băut. Mai întâi câte-o gură, apoi mai multe, în sfârșit venise vremea să bem.

— Ajunge, spuse Dan. Își pusese mâna ușoară, distrusă, pe a mea. Uite, vezi? Întotdeauna se-ntâmplă câte ceva.

De dimineață, ne-am trezit în scâncetul încet al scripcii. Scârț, scârț, sunetul își pierdea din dulceață și, cu toate astea, era minunat, într-un mod bizar, glasul acela aspru. Ceva se întâmplase cu scripcă. Sarea era de vină, bănuiesc, așa cum era de vină pentru tot.

— Ah! se tângui Simon. Nu-i bine.

Dan mă scutură.

— Ridică-te, Jaf, spuse el. Mă simțeam ușor, ca și cum aș fi fost pe cale să plutesc înspre înaltul cerului. Sus, Jaf!

Trase cuvertura de pe mine. Nu vedeam nimic. Soarele îmi inundase ochii, orbindu-mă.

— Ușurel. Iarăși mâna lui Dan.

M-am lovit de Tim.

— Ai grijă pe unde mergi! izbucni el.

Am dat să vomit. Nu ieși nimic. Lucrurile se aranjară.

— Hai, Jaf, spuse Gabe. Pune mâna pe vâsla ta.

Un căscat uriaș mă cutremură. M-am ridicat cu greutate. Skip ședea lângă mine și plângea, cu chipul în formă de lună de nerecunoscut. Avea o paloare maronie. Pielea i se lipise de craniu, deși ochii îi erau

încă luminoși.

— E totu-n regulă, Skip? I-am descusut eu.

A dat din cap.

Yan era într-o stare proastă.

— Voi sunteți cinci, și noi șase, rosti căpitanul. Nu mai luați pe cineva. Omul ăsta are nevoie să se-ntindă, avem nevoie de mai mult loc.

Așa că Dag a venit la noi în barcă și ne-am afundat mai mult în apă. În ambarcațiunea căpitanului, Yan se întinse ca un buștean. John Copper gemu și se ținu de stomac, bâjbâi după nădragi și-și scoase fundul sfrijit peste marginea bărcii, lăsând să se scurgă în mare mizeria de un verde-închis.

Nici nu merita să mai numeri zilele, totul era nemișcat. Nu era nimic de făcut, decât să zaci și să moțai. Însă te tot trezești, asta-i dandanaua. Întotdeauna există câte unul care geme sau care-și clefăie dezgustător gingia, cineva care înjură și bolborosește, trezindu-se din vis cu un strigăt. Întotdeauna inima-ți ciocănește neîncetat în urechi, de parcă ar fi fost pe cale să plesnească. Când se-nseră, Yan refuză porția lui de pâine. O dădu la o parte. Nici măcar nu bău. Simon încercă să i-o toarne în gură, însă Yan o lăsă să curgă pe lângă. Ne-am mâncat porțiile și ne-am băut rația de apă și, în tot acest timp, Yan nu schiță nicio mișcare, deși în gâtlejul lui se auzea un soi de freamăt, iar ochii îi jucau în cap și era straniu să-i privim pleoapele devenite transparente. După o vreme, mișcările astea se potoliră, apoi căpitanul își lăsă mâna pe chipul lui Yan, îi pipăi încheietura mâinii și gâtul, ca să simtă pulsul, însă nu simți nimic.

— A murit, spuse el.

Nu-nsemna nimic. Am zăbovit o vreme acolo, lângă Yan, care zăcea fără suflare, apoi Simon grăi:

— Și-acum, ce facem?

Căpitanul oftă.

— Putem să-i folosim cingătoarea, spuse Wilson Pride. E de folos.

Urmă o altă tăcere lungă.

— Datina mării, rosti Simon fără intonație.

— Nu. Era glasul lui Gabriel.

— Să zicem că, adăugă Tim, am putea...

— Nu, se opuse Gabriel.

— N-am vrut să spun...

— Nu.

— Am vrut să spun momeală. Nadă pentru rechini, atunci am putea prinde...

— Nu.

— Ce rechini? Întrebă Skip.

Era adevărat, apele acelea erau pustii.

— Am putea...

Căpitanul se urni din loc.

— Să-l pregătim pentru mare, grăi el morocănos.

Așa că Simon și Wilson i-au luat cingătoarea, ca s-o fierbem în ziua următoare, și l-au cusut în hainele sale, așa cum făcuserăm și cu domnul Rainey, apoi l-am încredințat mării. Avea să ne fie dor de Yan, însă nu era suficientă apă pentru lacrimi și cu toții eram pustiiți. Niciunul dintre noi n-avea habar ce fel de rugăciune să spunem pentru acest suflet oriental. Nimeni nu știa cum se făceau lucrurile în țara lui. Așa că, și de astă dată, căpitanul a bolborosit ceva, noi ne-am plecat capetele și am închis ochii, eu am adormit pe jumătate și de-abia dacă am observat când l-au aruncat în mare. În acea seară, rugăciunile au sunat cam așa: „Doamne, suntem zece suflete aflate pe mare...“, iar eu aproape c-am izbucnit în răs. Suntem douăsprezece, unsprezece, zece, nouă, opt suflete pe mare...

Odată și-odată, numărătoarea asta inversă înfricoșătoare trebuia să-nceteze.

Dag se întoarse din nou în barca lor, așa că eram iarăși cinci. Starea lui John Copper începuse să se-nrăutățească, se căca întruna, și nici Gabriel nu arăta prea grozav. O briză ușoară bătu două sau trei zile, fără oprire, îmbărbătându-ne pe toți. Simon își luă scripca și scârțâi cu arcușul o vreme, apoi începurăm cu toții să cântăm. Nu că eram în stare să cântăm cu adevărat, nu că scripca ar fi scos alte sunete în afară de scârțâieli, însă cu toții ne străduiam. Totul se transformă în nu știu ce să zic, într-un priveghi, poate, un priveghi vesel. Săltam laolaltă pe ocean, la lumina lunii, iar lumea era minunată. Tim și cu mine ne țineam de mâini și cântam așa cum puteam. Cântecele sunt cele mai bune ca să aducă lumea la un loc și să stârnească cel mai plăcut soi de lacrimi. Am cântat, Dan a mormăit și el împreună cu noi, la fel și Dag, cu un glas încă surprinzător de pur. Gabriel își lăsă capul pe perna cocoloșită din pielea suptă a unei vâsle, cu ochii holbați și sclipitori din cauza lacrimilor. Am cântat: „Hei, ai fost vreodat’ pe Rio Grande?“, „Reuben Ranzo“ și „După colț, Sally“, iar când glasurile ni s-au stins, am fredonat în bezna tăcerii. Tim mă ținu de braț cât dormi, strângându-mă atât de tare, încât mă durea. Gura i se căscă, iar capul îi căzu pe spate. Mă duse cu gândul acasă. Eu și cu el curățând bătătura, aruncând jigniri reciproc. Frigul din zori, un ghiorțait în

stomac. Mănunchiuri de păr căzând. Nu, asta-i acum. Mă bucur că mama nu poate să vadă toate astea. Nu i-ar plăcea deloc, sărmana mama. Ar plânge. Ce-aș fi putut să fac? Era prea mare, mă cotopea. Așa că am alungat-o, nu prea departe, nu cât să n-o pot chema din nou, ori de câte ori voiam. În schimb, m-am dus la Ishbel. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost un nor care se apropia, ajungând chiar deasupra, întunecând totul. M-am scufundat la loc în somn, moale ca norul, căldura din patul meu ud flească. Am deschis ochii într-un întuneric atât de intens, încât era ca și cum aș fi fost orb. Ceva uriaș plesnea oceanul undeva nu foarte departe, plonjând, împrôșcând și zvârcolindu-se. Mâna lui Tim se afla încă pe brațul meu, ținându-mă strâns. O voce rostea monoton: „Te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, Doamne“, la nesfârșit.

— Tim, am spus eu, ce e?

Un braț mă cuprinsese.

— Nu știu.

— Stai acolo liniștit, spuse Dan, o să treacă.

Se-auzea de parcă munții s-ar fi prăbușit în mare. Nu semăna cu zgomotul făcut de o balenă. Nu semăna cu nimic din ce știam. Vreun monstru se ridicase din adâncuri, din adâncul întunecat de sub noi, o *creatură* înspăimântătoare și pizmașă. E-adevărat că pe pământ sunt locuri de groază, povârnișuri fără fund, prăpăstii care se cască și scuiță suflul iadului. E-adevărat că există locuri rele, sunete tânguitoare pe deasupra valurilor, vânturi sălbatice care urlă cu glasurile sufletelor înecate. Echipajul vasului Essex încă mai navighează prin mările astea. Am pornit să mă smiorcăi. Era mare și aproape, ce-o fi fost acolo, iar apa stârnită de mișcarea sa plesnea barca pe-o latură.

— Nu-i nimic, spuse Tim, se-ndepărtează.

— Te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, Doamne, te rog, te rog...

Al cui glas era?

Marea parcă își căscă gura și trase creatura în adâncuri. O lumină pâlpâi undeva, departe: ambarcațiunea căpitanului.

— A dispărut, spuse Dan.

Capitolul 12

Apoi n-am mai simțit nimic. Ceea ce rămăsese era mai luminos și mai real.

Marea se schimba neîntrerupt. Puteam să mă concentrez și să mă gândesc aiurea, după propria voință, să-mi slăbesc concentrarea și s-o întețesc, s-o furiez, s-o reped și s-o deplasez. Zile întregi au trecut astfel. O dată am auzit, abia deslușit, glasul unei fete cântând în depărtare. Cerul? Marea? Nu știu. Era trist și delicat și nu puteai să-l auzi fără să bocești. Cine era, nu știu. Iubire pierdută. Dispărută fără urmă. Dacă n-aș fi fost lipsit de puteri, aș fi putut să mă strecor peste bord, să înot până la ea. De dimineață, cântul ei a acoperit vocea mării și a vântului, iar la amiază s-a potolit. După aceea, un rechin foarte frumos a venit înotând printre bărci, pe-acolo pe unde noi nu-l puteam ajunge. Doi rechini! Înotătoare ascuțite și negre, tăind dungi în mare. Mâncare. Noi pentru ei, ei pentru noi. Ar fi trebuit să-l păstrăm pe Yan ca momeală. Treaba asta n-ar mai fi însemnat nimic pentru el, nu-i așa? Vedeam chipul lui Yan, așa cum îl văzusem ultima dată, cu buzele depărtate, imaginea unui cap micșorat din cauza felului în care buzele i se întindeau peste dinții lungi. Avea gingiile albe, ca oasele. Înotătoarele negre ne-au însoțit toată ziua, agitând apa, înotând în cercuri, apropiindu-se și îndepărtându-se. Wilson Pride începuse să se simtă rău, la fel și Dag. Totuși, sărmanul Joe era cel mai grav; se ridica, vorbea în dodii, se prăbușea la loc.

El o să fie următorul.

Gabriel mă împunse. Cartul meu. Tras cu forța. Amețit. Stăteam pe piciorul lui Skip.

— Du-te dracului, mârâi el.

— Du-te tu!

Lovi cu piciorul desculț, însă rată.

Cartul meu.

Am uitat de ce mă aflam acolo. Ochii îmi erau foarte bătrâni de-acum, îngustați, capabili să privească direct în cea mai puternică lumină. Mă simțeam ca o muscă pe un tavan. Ca și cum aș fi stat cu capu-n jos, cerul se întindea dedesubt și marea era sus, iar între cele două nu exista nicio diferență, n-aveau nici început și nici sfârșit. Nu eram tulburat, nu atunci, nu cu adevărat, deși începusem să tremur, iar părul mi se zbârlise pe brațe și pe ceafă. N-aș putea spune că eram speriat, nici vorbă de-așa ceva, era prea mult pentru ce simțeam eu, ceea ce venea era mai mare, ceva invizibil care se ridica, aidoma

senzației care plutește-n aer înainte ca fulgerul să lovească, mai mare decât marea și decât cerul, care acoperea totul. Se auzi un sunet slab, subțire, un murmur viu care se apropia, îl simțeam cum se mișcă în capul meu, apoi zbură sus și se disipă, ca și cum o mulțime de copii ar fi gângurit dincolo de cer.

— Dar așa e, spuse Skip, e ceva acolo. Și tu auzi.

Respirația îi puțea.

N-aș zice că auzisem.

— Da, am spus, aud. Mă simțeam sfârșit. Ce e? am întrebat eu. Zâmbi misterios. Nu știi mai multe decât mine, am adăugat eu.

— Am zis eu că știu?

— Nu știu. Parcă da.

— Știu unele lucruri.

Se ghemui lângă mine, prinzându-și picioarele cu brațele. Pantalonii îi erau zdrențuiți și ruptți, genunchii îi ieșeau prin pânză, ascuțiți și osoși. În timp ce vorbea, își scobeia cu cruzime o coajă ce i se desprindea de pe piciorul drept, inspirând șuierător aer printre dinți.

— E sălbatic, spuse el. Foarte, foarte sălbatic, Jaf, într-adevăr, foarte, foarte sălbatic.

Sunetul devenise acum un zumzet, schimbător, de-abia auzit, continuu. Din genunchiul lui Skip izbucni sângele, ca o bășică roșie și lucioasă. Își linse rana.

— Și foarte, foarte bătrân, adăugă el.

leși și mai mult sânge, vâcos și lipicios. Mirosea a ficat, ca rinichii tăiați și pregătiți să fie prăjiți.

— Bătrân de milioane și milioane de ani și merge pe vârfurile copitelor.

Visul meu, dragonul pășind pe vârfuri, pe suprafața oceanului.

— Dacă vine, continuă el, încearcă să nu-l privești. Sunt unele lucruri pe care n-ar trebui să le vezi.

— Mi-e teamă, i-am spus eu.

Se uită la mine cu atenție. Am început să plâng, pentru că-mi era prea teamă și nu mai puteam judeca nimic ca lumea. Își supse genunchiul.

— Sunt amețit, am spus eu.

Continuă să-și sugă genunchiul, iar eu am început să salivez și să bocesc.

— Dan, spuse Skip, Jaf nu se simte bine, n-ar trebui să facă de cart.

Sânge. Gust. E ceva mai bun decât pielea. Puțin doar. Dacă zgândăresc cojile răniilor asteia de la cot, o să curgă sânge, iar durerea nici nu contează. Dar e greu de ajuns acolo. Dacă s-ar face mai mare

asta, de pe încheietura mâinii... Nu-mi pasă de sare, de usturătură, de teama care pândește, tot ce vreau este niște mâncare, nici nu există altceva, nimic, nimic.

— Nu-i nimic, Jaff, spuse Dan.

— Lasă-l să stea întins, se auzi glasul lui Dan.

Am adormit. Când m-am trezit, era mai răcoare și mă întreмасem suficient cât să mă ridic în șezut. Cele două bărci se aflau una lângă alta, cu totul nemișcate. Am auzit glasuri.

— Ce spune?

— Al dracu' dacă știu.

— Nici măcar nu sună a engleză.

— Portugheză?

— *Obrigado, obrigado, tres senhora, tres, por favor...*

În Horta, pe plajă, bătrâna cerșetoare cu mâna întinsă.

— A murit, spuse căpitanul.

John Copper.

Dan își plecă fața, acoperind-o cu palmele. Soarele arunca scânteieri roșii pe suprafața apei. Eram apatici. Iată-ne aici – câți eram? –, nu eram sigur – câți eram? –, închid ochii și iată-ne din nou pe toți, Billy Stock, Joe Harper și Henry Cash și toți ceilalți, nimic nu s-a întâmplat, nimic, poți să te-ntorci, e un chin și trebuie să te-ncordezi tare, dar cu siguranță e real și te poți întoarce.

— Și-acum? întrebă Dan, cu ochii bulbucați pe suprafața stranie și proeminentă a chipului său. Însă nimeni nu răspunse și nimeni nu știa.

Căpitanul și Wilson Pride l-au măcelărit. N-am văzut nimic. S-au dus nițel mai încolo, iar eu mi-am ținut capul peste copastie, am auzit zgomotele tăieturilor și ale sfârtecărilor, prelingerea lichidului, mormăielile înăbușite stărnite de efort.

Respirația lui Tim, stătută și puternică, îmi veni în ochi.

— E bine, Jaf, spuse el, e bine, el nu mai e acolo, nu mai e pe aproape, e bine.

În spatele meu am auzit respirația lui Gabriel, găfâită, întretăiată.

Am deschis ochii. Chipul lui Tim. Zâmbea. Începu să vorbească. O albeață se întinse între buzele lui.

— Nu mai e mult de-acum, spuse el.

Apă curgând.

Gura îmi ardea și mă furnica, gâtulejul mi se strângea.

— *Nu pot*, spuse aspru Gabriel.

— Ba poți, îl contrazise Dan.

Se apropiară, ne zgâlțâi apropierea lor. Skip strănută și înghiți în sec.

— Au aprins focul, murmură Dan.

— Nu-i nimic, Jaf. Tim zâmbea.

Începuse să se-ntunece. Era plăcut să simțim mirosul de fum în nări și să vedem flăcăruia jucăușă.

Îmi duse cana la buze.

— O-nghițitură, rosti el.

Sânge îngroșat, bogat.

Am băut și m-am întins pe spate, cu ochii larg deschiși, privind în sus către cerul nopții ivit deodată. În aer s-a ridicat un miros fierbinte de carne gătită și am simțit cum sub limbă îmi izbucnește o durere ascuțită. Stelele atârnav joase. Pe când locuiam în Bermondsey, îmi era adesea foame. Mergeam pe malul apei, până la Southwark, ca să adulmec mâncarea fierbinte care se cocea în cuptoarele din Anchor. Dacă stăteam în stradă, între mirosurile grele ale zeurilor, era ca și cum aș fi mâncat. Apele fluviului se izbeau de țărmul din Southwark, dragul și cenușiul Southwark, aflat dincolo de ocean, peste un continent, la aceeași distanță ca stelele strălucitoare.

— E doar carne, îi spuse Dan lui Gabriel, însă Gabriel scutură din cap. Acum fredona foarte încet și gutural, din fundul gâtului, holbându-se fix în față. Însă, în cele din urmă, trebui să mănânce. Cine n-ar fi făcut-o? Fusesse un om mare, însă se transformase într-un băț. Când, în cele din urmă, a mâncat, a făcut-o cu furie, concentrat și respirând anevoios. Dan îmi dădu o bucată de carne arsă, în mijloc moale precum o peltea subțire și din care curgea niște zeamă rozalie. Am supt din ea și gura mi s-a umplut. Salivam și în fața mea se întindeau fire de salivă, ca la bebeluși.

— Am nevoie de o bavetă, am zis eu și am râs cu toții. Cu toții salivam și din gură ni se prelingeau picături, stomacurile croncăneau și clocoteau.

Ne-am mâncat porțiile, iar căpitanul a ordonat o măsură-n plus de apă pentru fiecare om. A spus că rămăsese niște carne pentru a doua zi, că o depozitaseră în cutiile în care fuseseră pesmeții și c-ar trebui să ne ajungă o vreme. Apoi luminile s-au stins și ne-am întins cu toții. Eu tot vedeam chipul lui John Copper.

Pentru că mâncaserăm bine; am și dormit bine; sforăielile au învăluit barca, iar de dimineață îl aveam tot pe el în fața ochilor, iar în stomac, un șarpe zbuciumat. Simțeam fierea în gât. Eram la fel de înfometat ca până atunci.

— Uite, spuse Dan, bea.

Soarele era deja sus, pe cer. Simon aprindea focul cu câteva surcele și cu niște fâșii de zdrențe încolăcite. A trebuit să gătească ce mai

rămăsese, a spus el, ca să nu se strice. O parte se stricase deja. Căpitanul inspecta o găleată cu resturi care începuseră să se nverzească.

— Ce crezi? întrebă el.

— Aruncă-le-n apă, răspunse Simon.

Le-a aruncat.

— Cât mai poți să-l ții?

Căpitanul dădu din cap către foc. Simon se strâmbă.

— Zece minute. Și mai mult, dar...

— Hm?

— Depinde câte zile.

Wilson se simțea indispus și stătea întins, cu o zdreanță rece pe cap, chipul lui arămiu strălucind de sudoare. Dag, stând amețit la pupa ambarcațiunii, își ciupea neîncetat pleoapele umflate. Fața lui avea aceeași expresie prostească dintotdeauna, însă picioarele și brațele i se transformaseră într-un soi de șunci rozalii și grăسune, pătate ici și colo de furuncule umflate și roșii. Am avut și eu furuncule, niște umflături arzânde și furioase, unul în spatele genunchiului, altul pe coapsă, iar pe cel mai dureros l-am avut pe ceafă.

— E straniu, să știi, spuse Tim, acum mi-e mai foame ca niciodată.

— Și mie, i-am răspuns.

— Așa se-ntâmplă, spuse Dan. Nu vă frământați, avem de-ajuns pentru zece zile.

La micul dejun am primit o felie de carne, alături de pesmeți. Am tras de-a mea ca să țină cât mai mult. Dan fredona o melodie, stând cu spatele sprijinit de provă, cu brațele azvârlite peste lemnul parapetului. Mi-a făcut cu ochiul când i-am prins privirea.

— Totu-i bine, Jaf, spuse el. Totul merge strună.

Uneori, căpitanul și Dan se mai duceau să discute, ca și cum ar mai fi fost ceva de făcut, însă cât privește navigația, se întâmplau foarte puține. Skip rânjea și bolborosea, uneori râdea stins. Tim blestema și înjura. Gabriel bolborosea rugăciuni, bâzâind melancolic și ritmat în urechile mele. Simon pur și simplu nu mai era acolo. Trupul lui era prezent, bineînțeles, însă nu mai cânta la scripcă, de-abia dacă mai scotea vreo vorbă și nici nu se sinchisea să se miște, o făcea doar atunci când n-avea încotro. De-abia dacă își mai ridica privirea, atunci când ne urmărea vreun rechin sau când un tunet bubuia înspre apus, ori când o fulgerare tăcută spinteca văzduhul. Dag își rodea unghiile, deși nu mai rămăsese nimic din ele. Mi-am amintit de mâinile îngrozitoare ale lui Ishbel. Sărmana Ishbel! Ce foame mistuitoare trebuie să fi simțit ca să se autodevoreze în asemenea hal! Trebuie să fi

fost foarte dureros. Atunci am văzut-o limpede și m-a cuprins un dor imens de casă, de Highway, de docuri, de mine împreună cu ea și cu Tim, de arabii de pe străzi, care alergau de colo-colo.

— Ții minte? l-am întrebat pe Tim.

— Bineînțeles, spuse el, de parcă putea să-mi citească gândurile. Apoi se aplecă înainte, rânji și mă ciufuli. Micul Lascar, nu-i așa? adăugă.

Căldura era apăsătoare, nici nu puteam gândi din pricina asta.

— Ai auzit? întreabă Skip.

— Ce-i?

Gabriel râse scurt.

— Acum am înnebunit cu toții, grăi el și se-ntoarse la rugăciunile lui.

— Ascultați.

Nu era chiar un sunet. Mai degrabă, vibrația din urechi atunci când o mie de mile de vid apasă pe ele. Mai degrabă, sentimentul că stihiiile ne pun la locul nostru.

— Uitați-vă acolo, spuse Dan. Își puse brațele în jurul meu și-al lui Tim. Băieții mei, rosti el și lacrimile se prăvăliră din colțurile maronii ale ochilor lui mici și triști. Băieții mei, o să vă duc teferi acasă! Într-un fel sau altul. Nu i-am promis eu bătrânului Jamrach că o să-i aduc băieții teferi acasă?

Ceva se întâmpla. Marea începuse să se schimbe. Ceva straniu, aidoma crepusculului sau furtunii, cădea pe pământ.

— Copii, rosti Dan Rymer, cu lacrimi scurgându-se printre ridurile chipului său.

— Câți ani ai, Dan? l-am întrebat eu.

Rânji.

— Ultima dată aveam șaiszeci și doi, îmi răspunse.

— Ești foarte bătrân, spuse Tim.

Dan râse.

— Bătrânul mării!

Mării nu-i păsa. Eram niște nimicuri.

— Ce-i? întreabă Dag.

— Șșt! Căpitanul își acoperi ochii.

— Țineți-vă de mâini, băieți, zise Dan. O să-nfruntăm totul împreună. Se transformase în niște aripi protectoare, iar noi ne-am cuibărit sub ele. Am auzit un zgomot deasupra norilor, un glas sau mai multe, n-a fost chip să-mi dau seama: o ființă umană, un animal, ceva cu multe coarde, copilăros, sălbatic precum un prunc care urlă. Nimic mai sălbatic.

— Țineți-vă de mâini, spuse din nou.

Tim mă prinse de mână. Chipul lui, vârât într-al meu, cu privirea disperată, zâmbind.

— Jaffy, rosti el, bătrâne Jaf.

— Împreună, băieți, spuse Dan.

Ambarcațiunea căpitanului se apropie mai mult.

— Trageți, trageți, spuse o voce.

Zgomotul bânelor care se izbeau de alte bârne.

— Domnule Rymer! strigă căpitanul. E totul bine?

— E bine! răspunse Dan.

— Ce gândești că-i treaba asta de se-apropie? Furtună?

Dan adulmecă aerul ca un cățel.

— Se-apropie, răspunse.

Zgomotul îmi umplu urechile și explodeă. Mă sprijineam de brațul lui Dan. Buzele lui erau lângă urechea mea.

— Cuminte, Jaf! spuse el. Acum întinde-te și dormi, dacă poți. Nu-ți face griji pentru nimic. În curând o s-ajungem acasă.

Ne convinsese pe mine și pe Tim să ne întindem, ca și cum am fi fost bebeluși, așa încât a trebuit să-nchidem ochii și să ne prefacem că dormim, ca să-i fim pe plac. Asta l-a făcut fericit. Dan cânta somnoros, în timp ce făcea pipi peste bord.

— „Când alte buze și-alte inimi povești de dragoste vor depăna...”

— Ce se-ntâmplă, Dan? Ce se-ntâmplă?

— Nimic. Totul e-n regulă.

Mi-am adus aminte de Skip. Am întors capul.

— Skip, am spus eu, mai ești întreg la minte, băiete?

Zâmbi.

— Am fost eu vreodată întreg la minte?

— Uite, spuse Dan și mă ridică să-mi picure apă pe buze. Am tras cu ochiul peste copastie. Am zărit barca în care se afla căpitanul, profilându-se neagră pe un fundal roșu. Se zăreau niște forme prăbușite, toate dormind într-o noapte ce se-apropia. Nimeni nu făcea de cart. Asta nu era de bine.

Skip mă-nșfăcă de mână, zdravăn, de antebraț, chiar de sub cot, tăios.

— Privește!

Se-ntuneca.

— Nu-i nimic acolo.

— Ba da, e.

— Nu știu. Ce-i?

Avea vedenii, nu încape îndoială. Ghearele lui sub cotul meu.

— Acu'! Acu'! spuse el. Acu' se-ntoarce cu fața-ncoa'.

- Lasă-mă în pace! I-am desprins mâna.
- Tacă-ți pliscul ăla prost, zise Tim furios. Tu ai fost de vină de la bun început, Skip, chiar tu ai spus-o. Ce-a fost? Ce-ai făcut? Ce? Skip își acoperi ochii.
- Tu ești de vină!
- Băieți, băieți, ne despărți părintele Dan.

Pâinea căpitanului se termină, la fel și carnea. Furunculele explodară, pielea noastră era presărată cu vulcani. Am așteptat să moară Wilson Pride. Da, chiar așa. Știam că el o să urmeze. La asta ajunseseam, mi-o doream, speram, în timp ce el zăcea arzând în sudoarea uscată, iar limba vineție îi ieșea printre buze. Bucătarul nostru, cel care ne făcea tocăniță, cocă și ciorbă de orz, orez și mazăre de la el de-acasă, drese cu ce-i pica la-ndemână sau doar cu puțină sare, o ridiche, câteva ierburi verzi jumulte de pe-o insulă pustie. Puțin pește prăjit. Pești mici, cu măruntaie cu tot, cu cap, coadă, ochi și tot restul. Ah, burta mea, marea văgăună a lumii! Ciorbă. Ciorbă fierbinte, aburind apetisantă. Frunze mari, verzi, rădăcini portocalii, praz mătăsos fierbând la foc mic, lichidul auriu zburdalnic.

— Mama mea, am zis eu, făcea ciorbă. Punea și niște ciolan, dacă putea să facă rost. Fasole și mazăre. Napi. Morcovi.

— Ai dat drumul dragonului, spunea Tim, asta ai făcut!

— Da! Și?

— Așa ai făcut. Ai spus doar. I-ai dat drumul.

— Praz, am reluat eu, prazul e foarte important. E nevoie de praz.

Wilson nu mai gătește. Wilson a plecat departe. Sufletul lui a plecat hoinar, cu ranița pe umăr. Am încercat să vorbesc cu Tim despre cum nu mai puteam să deosebesc binele de rău și despre cum sunt de piatră și de foc, mă tot frământ, despre cum mi se năzare că am multe, multe lucruri să-i spun, dar nu pot să vorbesc, nu pot să rostesc cuvintele de pe limbă, pentru că e prea greu și prea stupid.

Căpitanul ridică tăcut peticul fierbinte de pe fruntea lui Wilson, îl înmuie în mare și-l scoase rece, îl stoarse, îl scutură cu putere și-l puse la loc pe capul muribundului.

Wilson vorbea sau mai degrabă bolborosea fără rost. Buzele lui mari se uscaseră și se întorseseră către interior, iar ochii lui, când nu erau închiși, se holbau la cer cu o expresie aproape amuzată.

— Am mai navigat cu el de două ori, spuse căpitanul.

— Chiar așa? Dan își scărpină mereu coaja de pe gât.

— Simon, vrei să te dai mai într-o parte, ca să-i faci puțin loc? Se va sfârși în curând.

Simon se mută, astfel că și Dag trebui să se miște, crispându-se din cauza picioarelor umflate, care acum erau de culoarea costiței prăjite. Chipul i se boți și, preț de câteva clipe, plânse fără lacrimi.

Dan ne chemă la el ca pe puii de găină.

— Veniți aici, băieți, grăi el. N-are rost să priviți.

Am șezut alături de el, la prova.

— Uitați-vă la mine, spuse el. Avem de făcut ceva foarte important. Este un ordin. Trebuie să vă amintiți toate cuvintele cântecului „Tutunul nu-i decât o buruiană indiană”.

— Nu le știu! protestă Tim.

— Ba da, le știi. Gândește-te. Ți-aduci aminte când am stat lângă Treptele Wapping?

— Da, dar nu-mi amintesc niciun cuvânt.

— Trebuie să-ncerci. Jaffy, tu știi?

— Știu doar primele două versuri.

— Bun. Tu începi.

*Tutunul nu-i decât o buruiană indiană,
Dimineața crește verde, se taie la asfințit,
Țărână suntem...*

— Și încă ceva, rosti Tim.

*Țărână suntem, la-la-la,
La asta să cugeți când fumezi tutun.*

Tim se uită la Dan.

— Mai departe, „Saboții isteți”, spuse el. „Pipa care-i atât de albă”, cântă Dan ușurel. „Toți se bucură de ea. / Se strică de-ndat’...”

Urmă o scurtă pauză. Respirația șuierătoare a lui Wilson o umplu.

— Hai, Tim, spuse Dan scuturându-l, e rândul tău. Uită-te la mine. „Se strică de-ndat’.” Ce urmează?

— „Așa-i e omului dat...”, continuă Tim și toți trei am început să cântăm la unison: „La asta să cugeți când fumezi tutun.”

— Ce sufletele fericite sunteți voi! se răsti Gabriel iritat.

— Skip? Îl știi?

Skip dădu din cap în semn că nu. Ochii îi erau mari și sticloși.

— Potolește-te, Wilson, omule, nu te-mpotrivi, spuse căpitanul cu voce plată.

Wilson scânci ca un bebeluș.

— Ia uită-te la grumazul lui, spuse Dag.

Am întors capul.

— Jaf! Dan mă luă de bărbie și-mi întoarse privirea. Următorul vers, haide!

— Nu știu.

— Concentrează-te! Îl știi.

— Ba nu.

Începu să se-audă un zgomot ca de foale.

— Încep eu. „Pipa tare păcătoasă e, sufletul omului îl dezvăluie...”

Se înecă. Gâtul i se strângea. Glasul parcă i se înălța dintr-o prăpastie, un urlet de animal flămând.

— Nu te mișca, spuse căpitanul.

— Uită-te la gâtul lui, zise Dag înfricoșat.

— Tim! Zi-i mai departe!

— „Plin de păcate“, rosti Tim.

— Bine! Jaf!

— Nu știu.

— Încearcă!

Nu-mi aduc aminte. Ceva despre fum și cum că toți în țărână ne-ntoarcem bla, bla, bla...

— „Cenușa ce-o lăsăm în urmă“, spuse Tim triumfător, „la ea să luăm aminte.”

— A, da, am zis eu și m-am alăturat:

Căci tot țărână vom ajunge.

La asta să cugeți când fumezi tutun!

— Haideți, haideți, haideți, încă un vers, măi băieți, gândiți-vă bine!

— „Fumul“, am zis eu.

Un sunet îngrozitor, ca de vomat răpăit și de înecat, ca și cum plămânii omului se ridicaseră înspre gâtlee și-i ieșeau pe gură.

— „Fum“! Dan pocni din degete. Skip! E rândul tău!

Skip plângea.

O răsuflare precum scrâșnetul unei unghii pe o tablă, ridicându-se în infinitul tăcut.

— „Fumul“, spuse Dan vitejește, „care-i așa de...”

— Nu! Era vocea lui Tim. „Fumul care se ridică...”

— Asta-i, spuse căpitanul.

Capitolul 13

Acum sunt trei în barca lor, iar noi suntem cinci. Am numărat pe degete. Suntem opt cu toții. Ar trebui oare să se ducă cineva în barca cealaltă? Dar cine?

— Băieți, vreau să stați aici, zise Dan.

Mai rămâneau Skip și Gabriel și niciunul nu voia să se ducă. Ședem cu toții, gândindu-ne tâmp. Oricum, cineva zice, prea târziu de-acum, că se-ntunecă în curând. Pentru numele lui Dumnezeu, să nu hotărâm nimic acum. Noaptea e un sfetnic bun. Am mâncat. Și treaba asta ne-a prostit. Acum ar trebui să spunem rugăciunile, ca de obicei, dar noi zăcem ca niște saci ghiftuiți, nimeni nu se mișcă.

Se lăsase noaptea și nu se vedea nimic, nici măcar o stea. Nimeni nu aprinse vreun felinar și nu rosti o vorbă.

După o vreme, se auzi:

— O, Doamne, spuse Dan pe un ton straniu și sfidător, aproape declamând cu o notă ironică în glas, iată-ne aici... iată-ne încă aici. Suntem... suntem...

— Opt, am completat eu.

— Mulțumesc, Jaf. Suntem opt suflete pe mare. Ce mai ai de spus?

Apoi se auziră râsete, nu știu ale cui, eu râdeam și la fel și Tim, pentru că era lângă mine, tremurând zdravăn. Și Dan, însă nu știu cine altcineva mai râdea. Câțiva. Întunericul care acoperea totul ne făcu să chicotim pe sub pături. Când ne-am oprit, se mai auzea doar zgomotul delicat și liniștitor al valurilor. Am căscat. Saliva se stârni din nou, amară ca lămâia. Hălci de carne atârnav în întuneric, sărându-se încet și uscându-se.

După o vreme:

— Fir-ar al dracului! strigă un glas, lehovă invocând foc și pucioasă. Era Gabriel, zbatându-se ca și cum ar fi vrut să se ridice și făcând barca să se-ncline.

— Așază-te! am mârâit cu toții.

Se prăbuși zgomotos la loc, tunând cu o voce spartă:

— Doamne! Doamne! Ce nenorocit de Dumnezeu e ăsta? Dumnezeu e rău. Asta e. Dumnezeu e rău și diavolul a câștigat. Asta e!

— Nu vorbi despre diavol! îl imploră Skip.

— Liniștește-te, zise Dan.

— Cum? Să mă liniștesc? Gabriel râse, un lătrat lipsit de haz. Ai înnebunit?

— Tot ce se poate, răspunse Dan. În orice caz, liniștește-te.

— E cât se poate de simplu, spuse o altă voce lipsită de trup, statornică, cea a căpitanului, probabil, deși nu părea a lui. Se poate să murim cu toții.

O mână se strecură într-a mea.

— Nu vreau să mor! Cineva scâncea, nici acum nu știu cine. Simon, bănuiesc, deși nu părea a fi glasul lui și trecuse atât de mult de când vorbise, încât aproape că-l uitasem. Altcineva începu să plângă, scoțând sunete feroce și aspre.

Cineva zvâcni.

— Blestemat să fii, Skip, spuse Gabriel, e numai vina ta!

— Știu, știu. Glasul lui Skip, brusc lângă urechea mea, atât de aproape, încât am simțit cum îmi vibrează firisoarele de păr, o șoaptă slabă. Îmi pare rău, îmi pare rău...

— Ar trebui să te azvârlim peste bord. Era glasul lui Dag, cu dinții încleștați, sughițând.

— Ajunge, spuse Dan.

— Azvârliți-I! În glasul lui Gabriel se simțea un rânjel.

— Azvârliți-I în apă! I se alătură și Simon.

— Azvârliți-I! Azvârliți-I în apă! Li se alăturase și Tim, iar eu eram pe cale să fac același lucru, când se auzi vocea aspră a lui Dan:

— Nu uitați că am un pistol, spuse el. Primul care vrea să ridice mâna asupra unuia dintre noi încasează primul glonț.

Tăcere.

— Și eu am pistol, vorbi căpitanul Proctor. Tăcere. Și eu am pistol, repetă el prevenitor. Domnule Rymer, luminează-mă, rogu-te. Nu sunt eu căpitanul acestei... acestei...

— Ba bine că nu.

— Atunci, dacă e rost de-mpușcat, eu *hotărâsc*.

— Așa-i. N-am vrut...

— Nătărăilor! spuse Gabriel batjocoritor. Ce contează?

Nimeni nu suflă o vorbă, vreme de câteva minute.

Valurile erau mici și egale, ca și cum ar fi îngânat un cântec de leagăn, sus-jos, sus-jos, lalalalalalalalalaaa, mereu și mereu și...

— Crezi că sunt nătărău! scrâșni căpitanul. Nu sunt nătărău!

— Nimeni nu crede una ca asta, spuse Dan.

Skip țipă, un strigăt prelung, înfiorător, ca de nebun, care-mi străpunse capul, iar căpitanul urlă:

— Faceți-I să tacă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Skip, rosti Dan, vino-ncoa'!

Apoi se dezlănțui iadul, o groază care trecea de la unul la altul, sărind printre noi, cuibărimdu-se și învăluindu-ne pe toți, aidoma unui

nor sufocant. Am auzit un scâncet foarte aproape de urechea mea. Apoi m-a înconjurat cu totul, eram în el și una cu el, mă prăbușeam în el, tânguit, jale și scrâșnet de dinți.

— De-ajuns! Un foc de armă.

Tăcere. Vorbea căpitanul.

— Nu suntem animale, rosti el hârâit. Un sunet dacă mai aud, următorul glonț n-o să mai nimerească doar aerul!

Câteva clipe de respirații șovăitoare, fornăieli și oftaturi care se risipiră.

— Acum, continuă căpitanul, potoliți-vă cu toții și culcați-vă! Doamnule Rymer, stăpânește-l pe acel băiat!

— Vino la mine, Skip, rosti blând Dan, cu o voce foarte ostenită.

— Ia-l, spuse Gabriel îmbufnat. Nu pot să dorm din cauza lui.

— Să dormi? întrebă Tim. Tu să *dormi*?

Am început să râdem iarăși cu toții. În întuneric, Skip călcă peste mine.

— Du-te dracului, i-am spus.

— Iertare, răspunse.

— Crezi că-s un nătărău, rosti hotărât căpitanul. Încă sunt la comanda acestui voiaj. Trebuie să mă gândesc la bunăstarea tuturor.

Skip se prăvăli pe undeva. Barca se clătină.

— Pentru numele lui Dumnezeu, culcați-vă! ordonă Dan.

Întinderea tăcută a nopții lipsite de lună și de stele. Sforăitul lui Dag. Mâna moale a lui Tim într-a mea, iar eu gândindu-mă la mama.

— Mamă, am rostit eu.

— Da. Șșt! zise Dan. O s-o vezi pe maică-ta din nou.

Moartea se-apropia. Ședea lângă mine. Mă durea, dacă era să mă iau după ceilalți. Și, dacă așa li se întâmplase lor, de ce să nu mi se întâmple și mie? Cum ajungi acolo? La moarte, vreau să spun, unde s-o nimeri să se-abată asupra ta: tu, cu respirația oprită, uluit. O să mă prăbușesc sau o să plutesc? Când o să știi? Ce-o să aud? Ce-o să văd? Cerul întunecat sau senin? Peretele bărcii? O să mă duc cu greutate sau cu ușurință? Ce mâhnire! Mai mult ca orice, ce mâhnire să plec de pe lumea asta!

Pesemne că am adormit. Ishbel și cu mine, ca-ntotdeauna, plimbându-ne pe Highway. Totul era limpede și luminos. Purta o rochie albă, ca a unei balerine, și nu era vopsită pe față, arătând de parcă tocmai se trezise. Apoi mă aflam în vechea noastră locuință de pe Strada Watney, în odaia cu draperie unde bătrânele Silky și Mari-Lou sforăiau, de cealaltă parte. Apoi din nou pe mare, gânguritul valurilor, sforăitul lui Skip. Cineva mă-nghiontea.

— Nu ne-am luat rămas-bun!

— Ce?

Era glasul lui Tim.

— Nu ne-am luat rămas-bun! Mă strângea furios de braț. Avea să-mi facă o vânătaie.

— Ce?

— Nu-i bine! Nu-i bine!

— Sărmanul Wilson, spuse el. Întotdeauna trebuie să-ți iei rămas-bun.

— Ah!

— Suntem blestemați!

Înspre zori, cineva din cealaltă barcă începu să se roage cu o voce profundă, venită din stomac:

— Te ro-o-g! Te ro-o-g! Te rog, te rog! Te ro-o-o-g, ah, te rog. Te rog, te rog. Te ro-o-o-g, te rog! Aaah! Te ro-o-g!

— Taci! Un alt glas, trudit.

Dan scoase un oftat gutural și prelung. Puse o mână peste urechea mea, o clapă mare care să oprească sunetele. Cealaltă ureche îmi era lipită de burta lui, care se ridica și se lăsa, iar eu auzeam niște ghiorțăieli ușoare.

— Nu pot să fac asta, am șoptit eu. Nu vreau să mor.

— Nu pune la suflet, îmi spuse el. Culcă-te.

Cât am dormit, am visat oșpețe și mese gemând sub greutatea bucatelor, iar când m-am trezit, cu balele curgând, l-am zărit pe Dan, cu capul lăsat pe spate și cu chipu-i distrus de furtună, privind către văzduh.

— Ehe, lălăi el molcom, rana mi se deschide noaptea și nu se potolește, chiar așa. Ah, chiar așa! Limba lui, umflată și cenușie ca o căpușă uriașă, îi trecu degeaba peste buze. Respir, prin urmare exist. Cugetarea n-are-a face. Și-a supt un pic de sânge din braț, cu o expresie gânditoare pe chip. Îmi prinse privirea și schiță un zâmbet frânt. Sprâncenele i se pleoștiseră și crescuseră, devenind stufoase și fioroase.

— Îți amintești cum spuneai tu: „Stai liniștit, am trecut prin rele mai rele“? Acum nu mai poți să zici așa, nu? Nu mai poți. N-ai fost într-o situație mai grea ca asta, nu-i așa?

Dan cugetă de o clipă.

— Nu, răspunse el, așa-i. Dar stai liniștit.

Dag se ridicase pe jumătate și stătea proptit de copastie, vorbind în graiul său, o bolboroseală neîntreruptă, străbătută uneori de câte un chiot gutural, ca cel al unui puști care-și strigă câinele.

— Ia uitați-vă ce se-ntâmplă! Era vocea lui Simon, ascuțită și spartă, pe care rareori o auzeam în acele zile. Vai, nu! Se trase înapoi.

Căpitanul strânse în mâini o zdreanță jengoasă.

— Nu mai e mult, murmură el.

— Cee?

Dag asuda sânge. Fața lui ieșită în relief și grumazul umflat, înnegrit de soare, secretau picături de transpirație rozalie.

— Uite, Simon.

Căpitanul îi dădu lui Simon zdreanța, iar el șterse chipul lui Dag. Cârpa se murdări.

— Dați-i ceva să bea, ordonă căpitanul, măcar umeziți-i buzele.

Dag își deschise larg ochii albaștri.

— Doamne! strigă Gabriel. Doamne! Știe! Știe!

— Șșt!

I-au picurat niște apă pe buze și i-au turnat și-n gură. Limba i-a tâșnit afară.

— Mamă, orăcăi el. Mamă... Urmă un șuvoi de cuvinte, o altă explozie de sudoare rozalie pe pielea lui și în ochi i se ivi brusc o expresie cumplită de înțelegere.

— Nu-i nimic, grăi Simon, ștergându-l cu cârpa, în curând o să fie mai bine.

Însă Dag știa și-l prinse pe Simon de încheietură.

— Nu-i nimic, zise Simon, întinde-te acum.

Ce mai zi a fost aia, ziua în care a murit Dag! Nu voia să stea întins. Se tot ridica, de ziceai că-i un hopa-mitică. Glasul îi revenea și dispărea iarăși, uneori tăcea chiar și un ceas întreg și te-ntrebai dacă a dat ortul popii, dar nu, îi auzai suflul îngrozitor sfădindu-se cu lumea, ca niște gheare care încercau să se agațe de ceva. Skip o luase și el razna, smiorcăindu-se îmbufnat ca un copil mare și tâmpit, strigând din când în când despre ceva aflat lângă noi, pe apă, o arătare care semăna cu o capră și un om și un pește în același timp. Zicea că rânjește și că se ține după noi. Chiar și așa, cu toții eram scrântiți, fiecare în felul lui, stând acolo neajutorați, cu marea lucind peste tot asemenea eternității, fără să zărim vreo velă, vreo insulă sau vreo piatră, nici măcar o pasăre. După-amiază, glasul lui Dag deveni straniu. Nu că am fi înțeles o iotă din ce îndrugase el pân-atunci, însă măcar avea o urmă de umanitate, dar acum se schimbase și ajunsese ca cel al Minotaurului mitic, mugind ca un bou târât la sacrificiu, cu ochii jucându-i în cap. Se căcă pe el. Apoi se întâmplă ceva înfiorător, o imagine care mi s-a întipărit pe retină și în tot ceea ce sunt, o imagine imposibil de alungat. Era aplecat peste copastie, iar Simon tocmai îi ștersese fața. Căpitanul

înmuia treanța în mare. Ochii lui Dag erau deschiși, privind lumea cu un interes statornic, ca și cum n-o mai văzuse până atunci. În clipa următoare, un șuvoi de sânge îi țâșni din nas, apoi altele îi izbucniră din ochi, din gură și din urechi. De parcă tot sângele îi ieșea din trup prin cap.

Capul i s-a prăvălit în piept și mort a fost.

Dacă a fost groaza de sânge, nu știu, însă sfârșitul ăsta m-a tulburat mai mult decât toate celelalte la un loc, mai mult decât sunt în stare să zic. Am văzut acea imagine așa cum vezi un demon în cel mai crunt coșmar, însă nu m-am trezit. Mi-am acoperit ochii cu palma și am apăsat cu putere, simțind că-mi era rău. Mă ardeau din dorința de a plânge, însă n-au fost în stare. Nu mai era nimic. Nicio lacrimă. Oasele mi se freacă între ele și de scândurile de sub mine. Simțeam mâna lui Tim într-a mea, însă acum nu erau decât niște biete arătări, mâinile acelea: surcele maronii și subțirele, legate între ele. Palmele zvâcneau nervoase.

— Haideți să terminăm odată, bine? spuse căpitanul. Știm ce-avem de făcut...

— Nu e drept, îi răspunse Simon, de ce trebuie să facem noi mereu asta, doar pentru că întotdeauna se-ntâmplă la noi în barcă? Ar mai trebui să pună mâna să facă și-unu' de la ei!

Dumnezeule, nu eu!

— Data viitoare, promise căpitanul.

Închizi ochii, dar tot trebuie să auzi.

— Dan, am spus eu, cum e cel mai bine să-ți iei singur zilele?

— Să te-mpuști, răspunse el pe loc.

— Mi-ai da pistolul, dacă ți l-aș cere?

Mă privi preț de o clipă nesfârșită.

— Mă-ntreb și eu dacă ți l-aș da. Nu știu, Jaf.

Mirosea a sânge, un iz adus de briză.

A venit cana și am băut-o.

— Beți, spuse Dan când veni rândul lui, ridicând cana ca și cum ar fi fost un potir, acesta e sângele meu, pe care l-am vărsat pentru voi...

Am avut carne zile la rând, apoi au urmat zile fără carne și alte zile fără carne. Pe cer apăru o schimbare. Soarele deveni palid și în aer se insinuă un zvon răcoros. În toate cele patru zări se adunară nori și undeva departe, înspre răsărit, ploaia începu să cadă ca o perdea moale și lucioasă, albastru-cenușie. Estul: coastele Americilor. Marinarii americani au un cântec care zice-așa: „Ah, fost-ai vreodată în Rio Grande, unde dulcile *sehoritas* sunt aprige?” Fete cu părul negru și pieptul planturos, primindu-i pe marinarii frânți în paturi moi de fulgi.

Vântul se înteți. Cerul pâlpâi. Am strâns pânzele, iar vântul ne răsuci. Bărcile noastre se despărțiră, iar ploaia începu să cadă brusc, într-un șuvoi rece ca gheața, care ne udă până la piele, de era mai mare râsul cum, de la blestemul căldurii ăleia nenorocite, ajunseserăm dintr-odată să înghețăm, uzi leoarcă. Ne-am întins în barcă. Se făcuse brusc întuneric, apa trebuia scoasă din barcă și Gabriel nu putea. De când Skip se întorsese în barca cealaltă, Gabriel se întinsese și acum de-abia mai putea să se ridice de pe scânduri. Îl cuprinsese un tremurat puternic. Fiecare fulger îl înfățișa zăcând în câțiva centimetri de apă rece, cu picioarele tremurânde și dinții încleștați. N-am apucat să punem capul jos până a doua zi de dimineață, când ploaia s-a domolit și, de îndată ce m-am trezit, l-am văzut stând cu ochii închiși și având pe chip o expresie concentrată. Căpătase o culoare verde-măslinie bizară.

— Nu vrea să-și mănânce rația de pesmeți, zise Tim.

— Gabe? Trebuie să mănânci.

N-a reacționat.

Apoi n-a mai mâncat deloc. Și nici apă n-a mai vrut. Vântul se potolise, din sălbatic devenind furtunos, iar noi am plutit mai departe, săltând și coborând. Nu mânca, însă a deschis ochii și a-nceput iarăși să-l blesteme pe Dumnezeu.

În noaptea în care Gabriel a murit, am cântat „Orbul sta pe drum și bocea“.

*Orbul sta pe drum și bocea,
Ah, orbul sta pe drum și bocea!
O, Doamne, mântuiește-mă,
Orbul sta pe drum și bocea...*

Tot așa, iar și iar, la nesfârșit. De trei sau de patru ori la rând, glasurile noastre fiind subțirate și bătrâne de-acum. Și Gabriel cânta, cu ochii închiși, senin. Fusesse bun cu mine. N-aveam habar despre traiul lui pe uscat sau de dinainte să-l întâlnesc și nici nu-mi aduceam aminte nimic, nu știu dacă mi-a spus au ba. Dar cât de profund l-am cunoscut în acel moment! Se opri din cântat, deschise ochii și se uită direct la mine, cu privirea scăpărătoare. Mi s-a sfâșiat inima. A întins mâna spre mine și i-am luat-o, însă nu mai avea putere să strângă. Palma îi era uscată și sărată, aidoma unei scrumbii afumate.

— Gabriel, nu te duce, am rostit eu, izbucnind în lacrimi. Dar s-a dus. Pur și simplu s-a dus, în liniște, privindu-mă în acel fel anume. Era acolo, apoi n-a mai fost. În spatele ochilor căprui și sticloși nu mai era

Gabriel. Te rog, Gabe, am continuat eu.

Fusesem amețit multă vreme, însă undeva pe-aici senzația se evaporă, se ridică în văzduh. Era altă lume, mai luminoasă decât cea de dinainte, ca și cum tocmai ar fi fost zugrăvită cu o clipă în urmă. O magie ieșită din comun, răpindu-i pe acesta, pe acela, pe celălalt, unul câte unul, sorbindu-i din trupurile lor. M-am umplut, m-am umplut pe loc, totul curgându-mi din ochi și pe chip. Treaba asta avea o frumusețe a ei. Tovarășii mei. Chipurile lor erau în mintea mea. Glasurile se uniseră în cântec. Și carnea lor, minunată. Sângele subțire din măruntaie. Cheagurile, nemaipomenite. Lipicioase, dulci și îndesate. Îmi dădeau viață. O găleată roșie și brună. Îi simt mirosul. Nasul îmi este îmbibat de sare. Am carne, îmi curge nasul, sarea înțepă, iar eu plâng.

Nu știu ce zi era când ambarcațiunea căpitanului a dispărut. Oricum, trecuseră câteva săptămâni. Săptămâni. Săptămâni, săptămâni trebuie să fi fost, pentru că Skip se întorsese la noi de teamă că au să-i taie beregata.

— Mă urăsc, a zis.

Deasupra apei se vedea chipul căpitanului, sălbatic și trist. Gura lui Simon, deschisă, era aproape neagră.

— Ei, haide, Skip, spuse Tim, o să-ți fie bine cu noi. Cu toții suntem băieți faini, aici. Da' nu-ți aduce demonii, atâta.

— Nu-s demonii *mei*. De ce plânge Jaf?

— Nu-mi dau seama.

S-a întâmplat după asta, nu știu cât de târziu după.

Mintea mi-o ia razna. Șovăie, tremură. Stă-n loc. Un vis ce se desfășoară.

Marea se tot schimba. A plouat vreme-ndelungată. Uneori, vântul bătea și ne azvârlea de colo-colo. Bubele mele aveau o viață a lor, mă înțepau din cauza fierbințelii și a sării. Pe deasupra lor se formase un fel de promoroacă. Dan vorbea cu soția lui. „Alice“, spunea el, „când ai de gând să mă tunzi?“ și „Crezi c-ar trebui să ne mutăm înapoi în Putney, Ali?“

Și, într-o dimineață, ambarcațiunea căpitanului Proctor dispăruse.

Marea era goală. Noi patru priveam și priveam și nu ziceam nimic. Bătuse vântul în noaptea aceea. Un suflu zdravăn îi dusesese departe.

Noi patru pluteam în derivă. Cântam. Aveam brațele unul în jurul celuilalt, toți băieți veseli. Eu, Tim, Dan, Skip. Dacă se pornea furtuna, ne încovoiam spinările ca să ne acoperim piepturile, ne strângeam unii-n alții, respirând laolaltă aceeași duhoare de bilă sărat-acrișoară. Încă mai aveam niște carne, nu și foc. Aveam coaste. Când am isprăvit

carnea, încă mai aveam niște pesmeți și un pic de apă, din când în când. Însă nu poți să cânti la nesfârșit. Vocea ți se sugrumă. Deschizi gura și nu iese nimic. Tot ce se-aude e un sâsâit șuierător, fragil ca un strop de rouă, și nimeni nu-l aude din cauza sâsâitului sărat al mării. Glasul ți se oprește și creierul îți iese prin creștetul capului, te avânți sus de tot și vezi de la înălțime orizontul curbat al lumii, albastru, albastru, albastru cât vezi cu ochii. Unul dintre vechile cântece ale lui Ishbel se-aude în capul tău, sirena cu un pieptăn și cu un pahar în mână, în mâna ei, în mâna ei, cu un pieptăn și cu un pahar în mână, și îi apare fața, ca o lună rotundă și palidă, foarte solemnă și, în același timp, se aude zgomotul unui cuțit scrâșnind pe un os sau pe un tendon întărit, sau cam așa ceva. N-am avut nimic de-a face cu asta, era departe, departe, deasupra norilor. Chipul ei era un cuțit tăios. Chipul ei era orice-ar fi fost chestia în care mă aflam eu și din care nu puteam ieși. În cele din urmă avea să fie o linie dreaptă, care se întinde la infinit într-o parte și-n alta, avea să fie capătul mării și saltul ultimei cascade, o cădere într-un nimic alb, care înalță spre tine o spumă și în care te afunzi înainte de a-ți da seama de impactul devastator. Într-acolo ne îndreptam, plutind în derivă, fiecare dintre noi avântându-se în văzduh și întorcându-se, și văzând ce se afla înaintea noastră, față-n față cu ceilalți. Totul fără o vorbă; ne-am prins de mâini pentru salt.

Într-o zi m-am trezit, iar limba îmi ieșise din gură. Se transformase într-o creatură pe care n-o știam, leneșă și dolofană, umflată și mustind, ca și cum și-ar fi croit drum spre lumină prin văgăuna uscată care era gura mea. Propria limbă mă făcea să râgâi, ceea ce mi-a umplut ochii de lacrimi pe care le-am sorbit recunoscător. Atunci am crezut că văd demonul lui Skip, o arătare cu copite despicate, rânjind asemenea unei năluci de pe cer, privindu-mă cu ochi sticloși, inteligenți și plini de răutate. Cerul era întunecat, o dimineață cu un nor negru care se rostogolea, un tremurat în văzduh, marea suspinând. L-am văzut. M-am uitat la Skip, însă era dus, stătea acolo și rânjea precum demonul, înspăimântându-mă cu privirea lui fixă. Fața toată i se schimbă. Ochii îi erau holbați dureros, niște sfere mari și bulbucate, deasupra conturilor ascuțite ale oaselor lui. Când am privit iarăși pe cer, demonul dispăruse.

Am cerut apă. Adică am făcut un gest cu mâna către gură și am scos un sunet din gâtleej, un fel de lătrat. Însă Dan mi-a spus:

— Nu încă.

A urmat un acces de furie al sufletului, lăuntric și întru totul tăcut. Nu-i drept, am strigat eu. Nu-i drept! N-am făcut nimic rău!

În cele din urmă am primit puțină apă, suficient cât să-mi umezesc

limba umflată. Dan a picurat-o dintr-o cană pe buzele mele.

— Haide, Jaf, spuse el, revino-ți, băiete!

Apă. O scurtă vreme, am putut vorbi.

— E caraghios, spuse Tim.

— Vreau să plec acasă. Skip se cuprinse cu brațele.

Acasă. Sper că mama e bine. Așa ar trebui, Charley Grant e soi bun. Acasă, mama, Ishbel, n-o să mă mai întorc niciodată, n-o să ajung niciodată acasă, niciodată. Am simțit un foc în piept. Ceva să mă apere de groază, o pătură. Sunt viu, ard luminos cu capul plin de tot ce-a fost odată, casa noastră din Bermondsey, Highway, tigrul, păsările, aroma de șerbet de lămâie.

Noaptea veni din nou, mai întunecată decât restul nopților.

De dimineață am băut din nou și am mâncat niște resturi. Dan ne-a arătat ce mai rămăsese din mâncare: un pătrat de pesmet de mărimea unei cutii de chibrituri. Am râs.

— E caraghios, spuse Tim, cu o ușoară exasperare în glas. De-ajuns. Uitați-vă la noi.

— Vai, băieți, zise Dan, încă mai respirăm...

Ne-am prins de mâini toți patru. Pe fața lui Skip încă mai era întipărită privirea aceea tâmpă, iar limba i se ițea printre dinți. Dan ajunsese o arătare cocoșată, arămie și cu multă piele, strălucitor ca un idol șlefuit din prăvălia lui Jamrach. Dumnezeu știe cum arătam eu, în timp ce Tim era un spiriduș osos și maroniu, cu ochi albaștri, mari, și un păr alb ce-i cădea în jurul feței. Zâmbea.

— Asta nu-i a bună, spuse el, nu se mai poate așa. Nu se mai poate.

— Ceva se va-ntâmpla, adăugă și Dan.

— Nu, vă rog să nu-mi spuneți: Skip, cu ochii holbați.

Nu te mai chiori la mine așa, așa fi spus eu, dac-aș fi putut. Îi simțeam mâna ascuțită, numai oase.

— Ajutați-mă, stăruie el.

— Da, da, zise Dan.

— Ajutați-mă.

— Skip, e...

— Ajutați-mă, ajutați-mă, ajutați-mă...

Oasele începură să-i scârțâie și-am privit la mâna lui strângând-o pe-a mea, oasele noastre laolaltă.

Marea ne azvârli în sus. Cerul era noroios, dar alb pe margini. Îmi era frig. Am văzut un foc cu ochii minții, o vâlvătaie arzând undeva într-un cămin cafeniu, o casă, căldură.

— Țineți-vă, spuse Dan, țineți-vă bine, băieți!

— Vă rog, imploră Skip.

- Tragem la sorți, zise Tim.
- Ce zici?
- Știi tu.
- Nu.
- Știi exact despre ce vorbesc. Așa se face.
- Nu, nu.
- Doar așa se face. Știi.
- Nu.
- Așa trebuie.

Skip era într-o parte, Tim în cealaltă. Skip mă strângea ca un zănatic.

- Ce se-ntâmplă? șopti el.
- Nimic, răspunse Dan. Acu' să vă țineți bine.

Tim râse.

- Se numește cumva, zise el.
- Tragi la sorți, zise Skip. Tragi un pai.
- Tre' să facem ceva.
- Nu încă.
- Așa se face pe mare, continuă Tim. Știi. Așa se face mereu.
- Unde crezi că sunt? am întrebat eu.
- Cine?
- Simon. Căpitanul.

Niciun răspuns.

- Cred c-o să apară o corabie. Dan nu voia să se lase păgubaș.
- E prea târziu pentru unii, cred c-am zis eu. Oricum, asta am

gândit.

- Poa' s-apară oricând. Își ridică ochii îndurerați.
- Sau nu, zise Tim rânjind. Dinții îi sângerău și ochii îi erau plini de lacrimi. Hai s-o facem. Înainte s-o luăm razna cu toții. Suntem oricum morți, dacă n-o facem.

Dinții lui Skip clănțăneau tare, chiar în urechea mea.

— La dracu', gemu el cu un glas aspru și înfiorător, care nu părea deloc al lui.

- Toți suntem egali...
- O, Doamne, rosti Dan.
- ... tragem la sorți...
- N-o să vină nicio corabie, grăi Skip tăios, în veci.
- Nu mai pot suporta, am zis și eu. Cum zice Tim.
- Stați așa! strigă Dan. Înc-o zi.
- Ce rost are? Tim păru a râde, cu un glas ascuțit.
- Înc-o zi.
- De ce ai *tu* arma? Nu suntem egali?

Dan își lăsa capul în mâini. Orizontul se avântă în înalțuri și se prăbuși. Se avântă în slăvi. Mult timp nu se întâmplă nimic, doar ochii lui Skip ieșeau și mai mult din orbite și deveneau din ce în ce mai înfricoșători.

— Sunt demoni, rosti el, strângându-mă și mai tare. Mi-am smuls mâna dintr-a lui și l-am lovit. Tim mă cuprinsese cu brațele, cu ambele brațe. Era mult mai mare decât mine, iar eu am fost străbătut de-o senzație ciudată, pe care n-o pot explica, de parc-ar fi fost mama, sau cam așa ceva. N-am vrut să mă podidească lacrimile taman atunci, ar fi fost prea greu, așa că m-am abținut.

— Dumnezeu, trimite o corabie, zise Tim.

Era o prostie, pentru că, într-un fel sau altul, în barca aia se rostiseră atât de multe rugăciuni, cât să sfințească toate locurile sfinte de pe pământ, și era clar că Dumnezeu n-o să răspundă. Îndeajuns de clar cât să-nțeleagă și un idiot. Puteai să urlî „Salvează-mă, salvează-mă” cât pofteai, n-avea să conteze. Însă tot am făcut-o. Am urlat cu toții „Salvează-mă, salvează-mă”, așa cum ne pricepeam, cu vorbe sau fără, dimineața și întreaga după-amiază, căutând cu privirea o coastă, un țărm auriu, până când am simțit că mintea mi-o ia din nou razna, iar Dan a scos arma și a pus-o între noi, în mijlocul cercului pe care-l formam.

— Nu-mi pasă, spuse el. Împușcați-mă, dacă vreți.

În tot acest răstimp, gurile noastre începuseră iarăși să se înclineze. Trecuseră mai multe ceasuri de când băuseră ultima oară. Făceau spume și trăncăneau revoltate, molfăind laolaltă, chinându-se teribil să se deschidă pentru a scoate cuvintele. Eram hidoși. Se apropia o ploicică, argintie, cenușie și extraordinară. Minunat de răcoroasă, pe fruntea mea.

— Există reguli, rosti Tim serios.

— *Reguli!* Dan își dădu capul pe spate și râse, așa cum râdea pe când era bețiv.

— Are copite, spuse Skip.

Dan râse și mai tare. Ai fi zis că se află în galerie la Empire.

— În orice caz, tu ai familie și toate cele, spuse Tim, iar asta-l opri din răs și-l făcu pe loc să izbucnească-n plâns, asemenea unui bolovan mare care se rostogolește. Își lăsa capul să atârne și începu să bocească ușor, cu gura strâmbată într-un rânjet ca de maimuță.

— Șanse egale, zise Tim.

Dan își șterse nasul de mânecă, își coborî fața până ce capul țepos îi adăstă pe genunchi, se cuprinse singur cu brațele și începu să tremure zdravăn, stând așa o vreme, ca și cum puteam să înaintăm doar în

salturi iuți și în perioade lungi de acalmie. Usturimea mă scoase din starea asta. Multă vreme fusese constantă și netrebnică, însă, dintr-o oarece pricină, în ultimul ceas ajunsese la limita scrântelii, mai ales în crăpăturile de pe coatele mele, unde se dezlănțuia și gemea, și mă făcea să tânjesc după niște gheare cu care s-o sfâșii.

— Bea, am șoptit eu.

Ploaia încetase. Limba avea să mi se usuce în curând. Să se umfle ca o bășică și să ceară aer.

— Da, bea. Tim îi atinse brațul lui Dan. Trebuie.

Dan își înalță capul și ne privi cu o expresie ce părea amuzată.

— Bine, șopti el.

— Șanse egale, grăi Tim, întinzându-se după cana veche de tinichea.

Urma să se-ntâmples ceva. Eu aveam să stau întins aici și să privesc. Dacăș fi putut să închid ochii, aș fi dormit ani la rând, precum Rip Van Winkle⁽²⁸⁾, apoi m-aș fi trezit în alt loc. Când apa a ajuns la mine, am primit-o ca pe împărțășanie. Am ținut ochii larg deschiși. Mă afluam într-un univers luminos, cu sunete încântătoare, murmurând și sușotind de jur-împrejur, noi ivindu-ne ici și colo, învârtindu-ne ca ghemul unei pisici; ce mai văzduh straniu și violet. În apă era sânge scurs din gura cuiva. Dan încă plângea, și era molipsitor. Apa rece de pe limbă m-a făcut să cedez, atât era de minunată. În clipa următoare, plângeam cu toții, dar nu de rău. Era un plâns bun, binefăcător și purificator. După ce-am băut, ne-am unit mâinile tremurânde și am făcut din nou cercul.

— Trebuie să cădem de acord, spuse Dan.

Noi patru. Ne uitam în jurul nostru, în ochii celorlalți, uimitor de zburdalnici. Ochii lui Skip sângerează sau lacrimile lui sunt contopite cu sânge, una din două.

E ca-n cântece, ca-n povești.

— Opt petice de hârtie, spuse Tim. Puneți semne pe două.

— Două?

— Așa trebuie, spuse el, al doilea pentru cel care trage. Așa se face.

— Isuse Cristoase! am șoptit eu.

— Trebuie să ne punem de acord, repetă Dan.

— Trebuie, continuă Tim, sau crăpăm cu toții.

Skip își șterge lacrimile însângerate. Zâmbește, în timp ce scoate din buzunarul nădragilor ce-a mai rămas din caietul lui de schițe.

— Luați asta, spune el. E ultima pagină, Horta, de pe uscat, un peisaj cenușiu și molcom, cu acoperișuri, florile din Faial; mi-aduc aminte de tocănița aceea grozavă de la tavernă și de fata care ședea pe trepte. Îi dă desenului Dan. Nu e mare, are cam treizeci de centimetri, dar e

suficient. Dan împăturește coala cu mare atenție și o rupe în opt pătrățele.

— A, spuse el, întinzându-le. Însemnăm două.

Făcu niște mângălituri. Bucățelele stau acolo, opt petice, iar noi ne uităm la ele. Nicio adiere de vânt nu le clintește.

— Soarele o să apună curând, rosti Skip, suspinând ușor.

— Nu-i nimic, Skip, spuse Dan, privind-l. Nu trebuie să faci asta, dacă nu vrei. Nimeni nu-i obligat s-o facă.

— Vrem, răspunde el, zâmbind în continuare, se apleacă și, unul câte unul, împăturește fiecare pătrățel în pătrățele mai mici, din ce în ce mai mici, până ce ajung miraculos de mici, așa încât rădem cu toții. În ce să le punem? întreabă el.

— Tot nu trebuie să facem asta, spuse Dan.

Nu mai avem căni, așa că vom folosi gamela. O șterg cu pumnul. Eu și Skip vârm înăuntru bucățelele de hârtie, apoi cana rămâne acolo, în mijlocul nostru, aidoma Sfântului Graal, iar noi îi aducem omagiul.

Clipa aia. Viața pâlpâia în ea, cu precizia unui strop de ploaie. Ochii noștri, toți ochii noștri, întâlnindu-se mereu, ne oglindeau chipurile.

— Ne-am înțeles? Tim luă cana, îi acoperi gura cu palma și o scutură bine, apoi se opri. Nu-i bine, spuse el, e o zăpăceală totală. Ar fi trebuit să punem doar patru. Acum s-au amestecat toate și s-ar putea să nu tragem niciunul.

Eram depășit, nu-nțelegeam o iotă din ce spunea.

— Ah, hai odată!

— Ne-am înțeles?

— Hai dracului odată!

— Dan?

Omul a dat din cap. Cu toții am dat din cap. Cine trage primul? Era atât de prostesc, nu lămuriserăm treaba, nimeni nu știa cine trebuia să tragă primul, dar apoi Tim spuse că nu contează, o să le deschidem împreună.

— Ca pe cadourile de Crăciun, completă Dan.

— Întocmai.

Am râs.

— O facem în ordinea vârstei, propuse Dan. Jaf, tu primul, apoi tu, Skip, apoi Tim și eu ultimul. Nimeni nu-și deschide bilețelul până când nu le-am tras pe toate. De acord?

Alte încuviințări din cap.

A fost Tim. Tim a tras biletul fatidic. Noi ceilalți am tras bilete albe. S-a uitat pur și simplu la hârtie.

— Eu sunt! zise el și râse, urlă și plânse, aruncând bucata de hârtie

în mijlocul bărcii. Futu-i, ah, futu-i! Ah, futu-i, eu sunt!

— Nu trebuie să faci asta, Tim, strigă Dan, chiar nu trebuie!

— Nu! Nu, nu, nu! zise Tim. Trebuie, trebuie...

— Nu, nu trebuie.

Eu și Skip n-am zis nimic. Era clar.

— Ne-am înțeles, spuse Tim.

Dan încă plângea. Se potolea și începea iarăși.

— Nu putem face așa ceva, îngăimă el. Tușea și tot tușea, iar ochii îi lăcrimau șiroaie.

— E-n regulă, spuse Tim. Ne-am înțeles. Trageți din nou. Voi trei.

— Nu putem.

— Haideți odată, vă rog. Trageți biletele, pentru numele lui Dumnezeu! Am fost de acord!

— Isuse! Dan scoase un soi de scâncet ciudat și înnebunit și-și frânse palmele și brațele într-un chip cu totul straniu, de parcă era scrântit.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Tim, ridicând cana, scuturând-o și punând-o din nou jos.

— Uite, ia unul. O vârî sub nasul meu.

Am tras un bilet. Apoi Skip. Apoi Dan.

— Acum deschideți-le, zise el.

Eu trăsesem biletul însemnat.

Am clătinat din cap.

Tim începu să plângă, un șuvoi de lacrimi și o expresie stranie în ochi.

— Nu pot, am zis eu.

— Fir-ar, Jaf, spuse el, tre' să faci partea cea mai grea. Dar zâmbea.

— Nu pot să suport, spuse Dan. Vreau să ne oprim acum.

— Nu. Fă-o repede. Acum, Jaf. Tim încercă să-mi îndese arma în mână, însă m-am tras înapoi cutremurat. Îmi era rău.

— Nu-mi pasă, continuă Tim. Nu mă supăr, oricum ar fi. N-are niciun rost să mai zăbovesc pe-aici. Hai. Am privit adânc în ochii lui. Dănțuiau, erau plini de veselie, măriți din cauza lacrimilor. Tu ai treaba cea mai puturoasă, nu eu. Prefer să mor. Sincer.

Eu cu el și cu Ish, în sus și-n jos pe Highway. Mirosul locului. Mă sufocam. Îmi puse arma-n mână, cu delicatețe. Am clătinat din cap.

— Te rog, Jaf, spuse el. Fă-o odată.

Ochii lui.

— Nu te mai gândi, zise el.

— Nu pot s-o fac, Tim. Glasul mi-era spart.

— Nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, băieți, nu, spune Dan. Vă rog să m-

ascultați! Încovoiat și îngrozitor de îmbătrânit, se apleacă înainte, trăgându-ne pe toți mai aproape. Skip e chiar acolo, cu ochii holbați, bubos, privind fix. Îl iau eu. Iau eu biletul tău, Tim. Apoi voi doi trageți la sorți cine s-o facă.

— Am hotărât, spuse Tim.

— Băieți, nu vă pot lăsa s-o faceți. N-aș fi împăcat cu mine.

— Uite ce-i, nu-i ușor pentru nimeni, adăugă Tim. Hai să facem dracului treaba asta!

Se mișcă greu, stricând cercul și trăgându-mă după el, cu ghearele înfipite în umărul meu. Dan plângea, Skip se holba, eu cu arma și cu Tim eram în celălalt capăt al bărcii, iar orizontul de-un cenușiu-deschis sălta în sus și-n jos.

— Acum suntem doar noi doi. Tim, nu pot face asta.

Atunci Tim m-a tras mai aproape și ne-am îmbrățișat.

— Nu-i nimic, zise el. Se-ntâmplă și gata. Fără supărare.

— Nu ți-e frică?

— Mi-e mereu frică. Mi-e frică de mă cac pe mine, dacă vrei să știi.

Așa că-i mai bine dac-o facem iute. Cu toții am fost de acord și trebuie să ne ținem de cuvânt.

Ne despărțim, e straniu. Dinspre sud, o briză călduță îmi suflă-n față. Am arma în mâna dreaptă, cu stânga îl țin de mână.

— Nu-i nicio supărare-ntre noi, Jaf? Întrebă el.

— Știi că nu.

— Ai grijă, Jaf. Dacă te-ntorci, spune-le, nu știu, spune-le să stea liniștite, știi tu...

— E-o nebunie.

— Nebunie! Râde.

— Ești sigur, Tim?

— Nu te-nvinovăți, Jaf. Și eu aș face la fel pentru tine. Ești cel mai bun prieten al meu. Știi ce tre' să faci?

Sigur că da. Cu toții știm. Se așază cu capul pe un colac de parâmbă, se face covrig și-nchide ochii, ca și cum e pe cale să tragă un pui de somn. Totul e real și nimic nu e. Trag piedica pistolului și-i așez arma la tâmpla dreaptă, fără să-l ating.

— Să-mi spui când ești pregătit, zic eu.

— Când ești tu.

Trag.

Trebuie să mă uit, să fiu sigur că nu se chinuie. Ochii i s-au holbat când pistolul se descarcă. Nimic altceva nu s-a clintit. Pata roșie i se întinde curge peste tot capul, pe față și pe gât. Nimic altceva nu se clintește. Tâmpla îi este lipicioasă și plată.

Ne-am descurcat bine vreme de câteva zile. O briză bună ne-a purtat mai departe pe marea ce se legăna constant, asemenea unei inimi ce zvâcnește. Aveam mereu în minte imaginile pe care n-o să le pot uita nicicând, pe care nu le mai pot șterge. Chiar și-acum, câtă vreme voi trăi, sunt mereu acolo. Dan m-a povățuit să nu mă uit, dar se ajunsese prea departe ca să mai conteze.

Urechile îmi țiuie. Mâinile îi tremură când îi taie capul lui Tim, îl lasă să cadă, îi apleacă trupul ca să toarne în găleata ținută de Skip sângele care țâșnește. Încă este trupul lui Tim, are brațele întinse, pieptul lucios și fără păr, picioare grațioase și murdare. Nu-i mai văd capul, din cauza lui Dan. În această clipă, Tim zace nemișcat și decapitat, cu sângele scurgându-i-se pe scânduri. Dan scoate un oftat profund, se dă la o parte și scapă ceva peste bord. Nu mă pot abține și alerg să văd ce-i, dar nu e nimic, s-a scufundat ca un bolovan.

Taie ce mai rămăsese din straiile lui. Acolo nu mai e el. Dan lucrează impasibil, gura lui formând o linie dreaptă, cu obrații oribil de pleoștiți sub ochii găunoși. A fost mult de muncă pentru un singur ins. L-am ajutat, eu și cu Skip. Nimeni n-a scos o vorbă. L-am ajutat la tăiat, asta a fost partea grea, pe piele se vedeau alunițe, abcese și firișoare de păr care ne-aminteau că era el. Am simțit că amețesc și Dan m-a trimis de-acolo. M-am așezat și mi-am cuprins genunchii cu brațele, privind suișul și coborâșul valurilor și chibzuind cât de straniu ar fi ca taman acum să se ivească o corabie. Dacă s-ar fi ivit, ar fi însemnat că Dumnezeu e rău. Să facă un lucru de felul ăsta! Nu mai știam ce oră sau ce zi era. Eram foarte obosit și tânjeam să dorm așa cum nu mai tânjisem după nimic altceva, cu întreg trupul meu. Cred că, de fapt, chiar am dormit. Când m-am trezit, se terminase totul, aveam niște carne, o găleată plină cu resturi și niște lucruri într-o traistă făcută din vechea lui cămașă zdrențuită. Ne-am luat rămas-bun cât de frumos am putut. Era ușoară și a plutit pe lângă barcă o vreme, înainte de-a se scufunda.

N-aveam foc. Am luat câteva îmbucături chiar atunci, pe loc, carnea rozalie a inimii și alte părți. Ușor, ușor, ne spuneam noi. Nu suntem nebuni. Cu toții aveam ceva de supt din vreme-n vreme, cu grijă. Carnea era agățată la uscat, fâșii lungi care împodobeau velele noastre zdrențuite. Carnea pusă la sărat. Îl tot căutam pe Tim din priviri. Încă îl simțeam în barcă, alături de noi. Gura mi se umezise din nou. Când mi-am lins buzele, limba nu mi s-a mai lipit ca o rămă. Cana a făcut de trei sau de patru ori ocolul bărcii: am sorbit cu atenție, ca o albină. Sânge. Ce trăire mă încearcă? Ce e? Nu-i tristețe, nici rău...

— Ne-a mai dat câteva zile, zise Dan.

După ce-am mâncat, toți trei ne-am simțit oarecum senini. Ne legănam la pieptul adâncurilor, încă în viață, în viață, în viață. Noi trei? Noi patru.

— Mi se pare că e încă aici, am spus eu.

— Este, zise Skip. Uitați! Și arată cu capul către pupa.

Însă eu nu l-am văzut. Nu-i drept, am cugetat eu, dacă era acolo, mie ar fi trebuit să mi se-arate, nu lui. Nu s-a arătat, însă am simțit că e acolo. Se întunecase și noi stăteam întinși.

Ce trăire mă-ncearcă? Nu-i tristețe, nici rău. Simt un soi de ușurătate, o senzație perversă de bunăstare. Asta-i treaba ciudată: Tim și cu mine... simt că suntem mai apropiați ca niciodată. Treci printr-un asemenea lucru alături de un om, și nu e ca și cum a pierit, nu-i deloc așa.

Visez, bănuiesc. Este un apus rozaliu și molcom, doldora de talazuri înnorate și de o depărtare ce susură. Pace. Nu simt nici urmă de durere, totul e bine, e o zi încântătoare. Nu-mi aduc aminte cum am ajuns aici. Acești tovarăși ai mei și cu mine navigăm de mult timp. De jur-împrejur se aud râsete. Se întâmplă lucruri bizare pe mare, lucruri la care nu-i voie să te uiți, altminteri te transformi în stană de piatră. Însă când adorm și văd capul lui John Copper plutind pe lângă barcă, cu fața-n sus, nu mă fac stană de piatră, ci mă înmoi tot, apoi mă trezesc.

Capitolul 14

Sfârșitul unui cart lung și disperat, cei doi cufundați într-un somn convulsiv, iar eu singur în lumea-ntreagă, privind infinitatea, plutind înăuntru și-n afara ei. Bucăți de carne sunt legate de vergi, tremură în bătaia brizei, se simte un miros greu, ca cel de la vopsitoria din josul drumului. Am un os. Limba mi s-a transformat în limba lungă, cenușie și băgăcioasă a unui câțel și n-o să înceteze până ce n-o să scormonească pân-la capăt, sorbind și ultima picătură de măduvă a osului, dătătoare de viață. Mi se năzarește că toată lumea e croită din aceeași substanță: măruntaiele omului sunt aidoma canalelor Londrei. Picioarele roșii ale lui Skip, umflate precum cârnații. Dag, umflat și el. Îmi îmbrățișez osul. Mirosul lui cremos îmi gâdilă nările. De ce Skip e-n viață, iar Tim e mort? El ar fi trebuit să piară, nu Tim. Oricum, nici el nu mai are mult. Doar că trebuie să-l privesc.

Îl trezesc.

— Cartul tău, i-am spus și m-am întins.

Cât privește somnul, nu știu să fi dormit vreodată mai mult. Erau și alte lumi, bineînțeles: sute și sute, suprapuse, ca niște văluri tulburi, movile într-un loc sălbatic. Unde se aflau acestea, habar n-am, însă nu semănau deloc cu visele unui somn obișnuit. De-ndată ce-nchideam ochii, se loveau unele de altele ca valurile de sub noi. Vedeam prin frunte, înăuntru capului. Tim încă se afla în barcă, șezând acolo unde era mereu. Tim a pierit: cuvinte, cuvinte, cuvinte. Din când în când mai sugeam din osul dulce, adulmecam mirosul blând, îl îmbrățișam și-l legănam. Bubele mi se închegau.

Sunt fratele dragonilor și tovarășul bufnițelor. Osul se află pe pieptul meu și bate aidoma unei inimi. Osul și voința mea merg mai departe. Când vreau să plâng din cauză că mi-e frică, bag în gură capătul rotund și lucios al osului și-l sug cu ochii închiși, mă prăbușesc iarăși în somn și-l țin acolo vreme îndelungată, dulce, până ce cade pe pernă. Țip și se-ntoarce. Mă află în pătuțul meu din Bermondsey. Râul întunecat se izbește de piloni. Mama-i acolo. Big Ben bate zece ceasuri. Tigrul, soarele în toată splendoarea, pași catifelați, de labe de pisoai, își întoarce ochii aurii către mine, mă scrutează precum marea: o să te mănânc puțin câte puțin, nu mă grăbesc. Să nu crezi că am ceva cu tine.

Conturul întunecat al unui cap uriaș se ridică de-o parte a bărcii.

Dan mă scutură de umăr, iar eu urlu.

— Nu-i nimic, Jaf, zice el cu glas ostenit. Poți să te culci la loc.

Era lumină. Dan stătea întins cu ochii pe jumătate închiși, fumând o țigară invizibilă. Skip stătea la prova, cu privirea ațintită către răsărit. Nu-l vedeam pe Tim, dar știam că e încă acolo. Îl simțeam. Îl simțeam și-n mine, ca și cum ar fi traversat prin milioane de canale, prea mici pentru a fi percepute de om. Am închis ochii și am ținut osul cât de strâns am putut. Și toate acele lumi începură să se sfădească din nou, lumile de peste lumi, șoptind și fremătând laolaltă, asemenea unui milion de frunze care tremură într-una din acele nopți de toamnă timpurie, când vremea e pe cale să se schimbe și când adulmecă în nări schimbarea anotimpurilor. „Tutunul nu-i decât o buruiană indiană.” Demult, pe Treptele Wapping.

Data următoare când m-am trezit era întuneric. Skip dormea, iar Dan era întins pe spate, cu mâinile împreunate sub ceafă, holbându-se la cerul nopții cu o privire serioasă, ca și cum ceva scris în stelele de deasupra urma să-i fie dezvăluit.

— Dan, am îngăimat eu.

Nu răspunse. Am crezut că-i mort, cu ochii înghețați ațintiți pe vecie la stele. După o clipă, spuse:

— Viața avea mai multă însemnătate pe-atunci.

— Dan.

— Ce-i?

Însă uitasem ce voiam să zic, așa că mi-am lăsat capul la loc și am privit cerul împreună. Era negru și cu o puzderie de stele. Cerul înstelat de-aici nu era ca cel din Londra. Acolo, înstelarea e o imposibilitate văzută cu ochiul liber, iar privitul în sus este o scrutare a infinitului.

— Ce-i cu osu' ăla? întrebă Dan.

— E un os de la mână, i-am răspuns.

În burta bărcii se aflau mai multe oase albe, încrucișate și strălucitoare. Brațul lui Skip, atârnat într-o parte, zăcea peste ele.

— Ce facem acum? I-am întrebat eu.

Dan începu să râdă incontrollabil, un scârțait încordat și înăbușit, care continuă până ce lacrimile i se rostogoliră pe față. Le șterse cu degetele și le întinse peste scobitura veștejită a gurii sale.

— Cum o să fie când rămâne unul singur? am întrebat eu cerul.

Dan clătină din cap și se ridică, suflându-și nasul în mână și aruncând mucii cât colo.

Gura îmi sângera, gingiile îmi deveniseră ca de burete. Simt gustul sângelui între dinți, puternic și bun, și înghit. Gâttelejul îmi scrâșnește. În acea clipă nu simt prea mare durere. Doar în ochi.

— În curând vin zorii, zise Dan.

Se luminase și Skip dormea în continuare. Când am încercat să-l

trezim, n-a vrut să deschidă ochii. Ne-a lovit, tremurând și încruntându-se, bolborosind furios, așa că l-am lăsat în pace. O să moară-n curând, mi-am zis eu. N-are rost să mai tragem la sorți, e limpede că el o să se ducă primul. Ce-o să se-ntâmpale atunci? Eu și cu Dan. Apoi cine? Eu sau el. O să fiu eu? Și-apoi?

Am râs.

— Ce-i? întrebă Dan.

— Mă gândeam doar, am zis eu. Când o să rămânem doar noi doi.

După o vreme, râse și el și începu să cânte:

*Zice mâncăul Jack către nesătutul Jimmy,
Mi-e foame bini...*

M-am alăturat și eu:

*Către mâncăul Jack zice nesătutul Jimmy,
Nu mai avem mâncare, doar pe noi înșine.*

Înțelegeți de ce râd oamenii, nu-i așa? Ne-am pornit amândoi atât de tare, încât chicotele noastre îl treziră și pe Skip până la urmă, care țâșni ca un cadavru reînviat, cu gâtul roșu precum al curcanului și cu ochii holbați. Nu pot să sufăr ochii ăia. E greu să te uiți la ce se citește-n ei.

— Era galben, spuse el.

— Ce anume?

— Priviți, spuse Dan, așternându-ne în față ce mai rămăsese din proviziile noastre, suficient cât să țină-n viață un șobolan vreme de-o zi sau două.

— Era galben...

— Priviți.

— ... ca un ochi.

— Priviți, repetă Dan. Asta e.

Un astfel de moment ridicol ne stârni pe mine și pe Dan să râdem iarăși ca nebunii, lucru care nu făcu decât să-l înfurie pe Skip.

— Aruncați-l peste bord! strigă el. Am terminat! Încercă să se ridice, însă se rostogoli de-ndată și se-apucă să lovească ușor peretele bărcii, cu încheieturile roșii și sângerânde, lăsând dâre.

— Futu-i, eu am terminat-o, am terminat-o! Și scui pă.

— Ce-ncerci să faci? Dan îi puse o mână pe umăr. Să ne scufunzi?

— Mai bine. Se ridică în genunchi. Obrajii și fruntea îi ardeau.

— Ce era galben? am întrebat eu.

Skip își târî privirea spre mine de parc-ar fi cărat niște saci.

— Știi la ce te gândești, răspunse el.

— Nu, nu știi.

— Eu știu totul. Ochii i se schimbă, trecând de la furie la groază.

Nu mai era cel care privea prin propriii ochi. Vrei să mor, continuă el.

— Nu vreau.

— Așază-te, spuse Dan, trăgându-și cămașa.

— Vrei să mă omori.

— Nu vreau.

Nu voiam. Dar îmi venea să-i sparg mutra din pricină că mă făcuse să-mi aduc aminte cum îl omorâsem pe Tim.

L-am omorât pe Tim.

Sună aiurea, dar abia atunci am priceput. Era ca și cum m-aș fi prăbușit de sus de tot.

— L-am omorât pe Tim, am zis eu, simțind că mă ia cu rău de la stomac.

— Nu-i așa! Dan încercă să se ridice, însă căzu înapoi.

Am început să gem, o dâră încălțată și joasă care șerpuia cu totul separat de mine, asemenea unei panglici care-mi ieșea din gură. Mi-am îndesat pumnii-n gură ca s-o opresc. Nu eram eu, era ceva din trupul meu care se chinuia să iasă, iar eu nu-l puteam controla. În vreme ce gemetele mele continuau, pierzându-se în clipocitul valurilor, ceva invizibil se strecură în barcă, alături de noi. Am încercat să m-ascund în spatele lui Dan. O teamă oarbă, sângeroasă, dătătoare de crampe, căreia era imposibil să i te-mpotrivești.

— Lasă-mă-n pace, hohoti Skip.

Dan se forță să se ridice-n picioare, ce sălbatică arătare, o țeastă de lup de mare bătrân, răvășit.

— Atenție la mine, spuse el. Ne-am încovoiat cu toții la prora. Nu gândiți, spuse Dan.

Prinsoarea lipicioasă a fricii. Eram o muscă ce încerca să-și scoată din sirop cel puțin unul dintre piciorușele ei subțiri.

— Fă-l să înceteze, am zis eu.

— Nu te gândi.

Mi-am ridicat privirea și am văzut chipul lui Dan scăldat în lacrimi. Sau oare era ploaia care tocmai începuse, o dulce burniță englezească?

— L-am omorât pe Tim, am repetat eu. Mi se părea important să recunosc acest lucru ca fiind un adevăr etern, un fapt ireversibil, care să fie absorbit de univers. Ochii închiși ai lui Dan și apa care cădea. Nu-mi dădeam seama dacă râdea sau plângea.

— O să ai o viață lungă, Jaf, spuse el. N-o irosi aici.

— Trimate o corabie, țipă Skip, cu un glas ascuțit de pescăruș, care mi se răsfrânse în ureche ca un ecou.

Însă era totuna, eu tot îl omorâsem pe Tim. În vecii vecilor, amin, l-am omorât pe Tim.

Geamătul meu se preschimba într-un plâns pueril, tembel, genul de smiorcăială „șterge-mă la nas și ia-mă-n brațe“. Nori cenușii și negri fierbeau în fața ochilor mei. Am plecat într-un loc straniu, undeva departe, în pustietate, ca o stâncă de pe o altă lume, am uitat cum am ajuns acolo sau de unde-am venit, cum mă cheamă și alte chestii d-astea, simțeam doar cum ceva subtil și neîntreput mă împingea către o suprafață aflată undeva, sus. Când, în cele din urmă, m-am săltat din starea asta și capul mi s-a limpezit, am văzut că Dan se ruga în tăcere, mișcându-și gura, cu capul sprijinit de marginea bărcii, rugându-l pe Dumnezeu să le poarte de grijă copiilor și lui Alice. Skip stătea întins, cu brațele în jurul capului. Mai erau și firimiturile de pesmet, și cei câțiva centimetri de apă călduță, arma, iar pricina aceea invizibilă a fricii dispăruse.

— Hai să mâncăm ce-a mai rămas, am spus eu.

Am făcut întocmai, rupând pesmetul în trei bucățele și trecând cana de la unul la altul, sorbind câte un pic de apă, pe care am ținut-o în gură vreme îndelungată. A durat cam jumătate de oră până s-a isprăvit. Atât am putut să tragem de ea. Apoi, precum bătrânii care se strâng în jurul sobei după o cină sănătoasă, ne-am cufundat într-o tăcere contemplativă. Ploaia cădea cu nuiiele de argint, șoptind și sclipind, străpungând marea. Era foarte frumos, o alinare. Skip se întinse pe jos și spuse că el nu se mai ridică. Că nu are rost. Zâmbi și închise ochii, își duse brațele din nou în jurul capului și zise că se culcă, dar se trezi de-ndată. Apoi culcat, iar trezit, jos, sus, cu ochii lui îngrozitori, jos, sus, precum un cățel cu viermi, stând în picioare la prora săltăreață și strigând că a zărit un vas, un vas, apoi, o, Doamne, un răs bubuitor, pentru că, fir-ar al dracului, în fiecare vergă e înfipt câte-un ochi, fix și însângerat, și cu toții se întorc spre noi, asupra noastră.

— Vrei capul meu? strigă el, nouă sau unui mare zeu al mării, ori vreunui demon, habar n-am, însă orice-ar fi fost, păru că l-a doborât pe loc, căci se-nvârti și se prăbuși, ținându-se de cap și urlând cât îl țineau bojocii.

L-am apucat și am încercat să-l potolim înainte să se lovească prea tare. A tot țipat, cu umerii și brațele tresărind și făcând spume la colțurile gurii.

— N-ai de ce să-ți faci griji, Skip, spuse Dan, n-ai de ce.

S-a mai potolit un pic și l-am culcat pe jos, punându-i sub cap o

legătură de zdrențe.

— Așa, vezi, acu' e bine, i-am spus noi.

Strigă după apă. Strigă după o lumânare, deși era lumină. Strigă după câțelul Polly, după maică-sa și după taică-său. Trei ceasuri a sporovăit fără noimă și n-a mai deschis ochii, deși zicea că pe marea neliniștită vede apropiindu-se arătări înalte și încornorate, ce-i zâmbesc. Târziu, după-amiază, s-a prăpădit cu capul pe genunchii lui Dan, bolborosind curajos până-n ultima clipă, care veni ca o groaznică zvârcolire, zguduind barca de parc-am fi dat peste un rechin.

Îmi aduc aminte de dumneata, bizar învăluit în ceața dimineții, când viața abia începuse și zorii abia mijeau, devreme, domnul Jamrach stătea în lumina din ușa biroului său, iar dumneata erai acolo, învăluit într-o mireasmă de ocean, povestind de locurile sălbatice ce-și trimiteau chemarea. Dumneata cântai „Tutunul nu-i decât o buruiană indiană”, pe Treptele Wapping. Unde-aș fi putut să mă duc, după asta? Uită-te la noi acum. Dan este oglinda mea: găuri scobite în chipul lui, ochii precum niște adâncituri. Pielea se încrețește. Buzele se înnegresc, dinții ies în afară.

— Trebuie să scurtăm pânzele, zise el. Ocupă-te tu de treaba asta, cât termin eu aici.

Așa am făcut. Am privit peste clipocitul bolborosind al apei și am auzit, la fel cum mai auzisem, pentru Tim și Gabriel, plesnitura, plescăitul și scrâșnetul cuțitului. Pentru Skip.

Izbitură. Secure.

Ling precum câțelul. Măduvă.

Închid ochii, sug.

Închid ochii, sug.

Am văzut arătarea lui Skip. A venit pe mare cu pași mari, cu copite, o creatură cu înfățișare veselă, reptiliană, cu o coadă de pește lungă, răsucită, care-l urma cu mândrie. Când a ajuns în dreptul bărcii, la un lat de barcă depărtare, ochii arătării s-au învățit în cap și s-au oprit asupra mea, buza i s-a răsucit delicat, scoțând la iveală dinții lungi și ascuțiți, de canibal. Apoi am văzut iarăși corăbii fantomatice și fuioare de fum care se furișau pe lângă copastie. Am zărit un copac din care picurau culori vii, care se întretăiau de-a lungul crengilor sale falnice cu veselie pisicească, chipuri care sufereau un milion de schimbări, ochi întrebători, tavane acoperite cu picături de apă, o mare cetate pierdută, cu ruine rozalii și aurii. Am planat în zbor deasupra pământului, pe aripi mari de liliac, curajos și mândru. Însă am ajuns prea sus, nu m-am

putut opri. Ca și cum aș fi fost un balon și cineva mi-ar fi tăiat legăturile, m-am tot ridicat, din ce în ce mai sus, sorbit cu o viteză hâdă, până ce n-a mai rămas nimic din mine, ci doar un gând cum că eu încă eram eu, ce-o fi fost și aia, și că în orice clipă urma să vină și căderea, inevitabilă. Visul ăsta îngrozitor apare întotdeauna în acel moment înfiorător când nu mai am cale de-ntoarcere, și mă trezesc în siguranță: în pat, în burta lui Drago, sub vreo masă de la Spooky's, cu capul cuibărit în poalele vreunei curve. Întotdeauna, lumea s-a întors. Buna și vechea lume. De data asta, nu. Totu-i pierdut, brațul cald al mamei, cântecele păsărilor, luna de peste Podul Londrei, un căpșor blond prin mulțime, mirosul de sarsaparilă, nimic nu mai există și totul se învâрте într-un mare talaz de dor, o iubire pe care mi-a fost sortit s-o trăiesc și pe care eu, prin țelul vieții mele, trebuia s-o dau înapoi.

Apoi m-am prăbușit.

Glasuri.

Un murmur de cârstei dinspre greement. Fâlfâitul delicat al pânzelor întinse. Mare verde, oase mici și delicate, albe și cremoase, pe care le strângeam în brațe. Ne iubim oasele. Nu ne despărțim niciodată de ele.

O umbră uriașă coboară. Fețe ce caută în jos, către noi.

Ne-a găsit vaporul de pasageri Quinteros, care naviga între Callao și Valparaíso. Nu eram prea departe de coasta chiliană. Nu-mi amintesc cum am ajuns pe punte. Îmi amintesc doar o senzație de uimire bizară, o teamă ciudată, un glas în capul meu care tot țipa, ca și cum ar fi fost furios pe mine. Îmi amintesc un cârd estompat de oameni care se holbau, care se mișcau blând, ca și cum o mână uriașă îi deplasa în sus și-n jos. Îmi aduc aminte de-un miros ca de ceapă prăjită și de lacrimile care îmi alunecau pe față atât de grele, încât cugetam că-i sângele vieții, care-mi părăsește trupul. Nu eram în stare să mă țin pe picioare. Am fost prins de niște brațe. S-a auzit murmur de voci, iar una dintre ele, înălțându-se deasupra tuturor, rostea în urechea mea vorbe fără noimă. Mi s-a dat un castron cu tapioca și o lingură pe care am scăpat-o atunci când mi-a fost pusă în mână. Am fost cel puțin pe jumătate nebuni pe când navigam către Valparaíso. Ședeam și tremuram, holbându-ne ca scrântiții. Iar Dan mi-a spus: „Nu zicem nimic despre Ora“, iar eu am dat din cap și dinții mi-au clănțănit. Și n-am zis nimic. Nu știu de ce. Mi s-o fi părut că aduce ghinion.

PARTEA A TREIA

Capitolul 15

— Nu te uita la mine cu ochii ăia, marinarule.

— Ce ochi? Ochii ăștia? Sunt ochii mei. Cu ce ochi să mă uit la tine?

Roșcată. Un pic ciupită de vărsat, dar nu cine știe ce. Chip frumușel, bărbia prea lungă. În colțurile gurii se văd urmele șterse ale râiei, și-mi pare rău pentru ea.

— Cum te cheamă?

— Faith, răspunde ea.

— Drăguț, zic eu.

— Vrei să mergem undeva? mă-ntreabă ea. Probabil că rânjeam. Mă ia de mână. De ce râzi? mă-ntreabă. Râzi de mine?

— Ai un loc unde să mergem?

— Am. Vino cu mine. Mă conducea cu grijă pe străzile din Greenwich, prin ploaie. Mă agățase la debarcader, dintre toate chipurile alea arse de soare, dintre arăturile alea pe jumătate sălbatice care sunt oamenii mării atunci când se întorc după ani lungi petrecuți în larg, mă trăsese din vânzoleala și din urletele negustorilor care-și strigă marfa, dintre samsarii și curierii care voiau cu toții o părticică din mine. Însă nu mai eram neștiutor. Dărdăiam, în vreme ce mă purta pe acele vechi străzi din Greenwich, verzi și cenușii, înmuiate de apă, atât de frumoase și de strălucitoare, atât de chinuitoare. M-au podidit lacrimile.

Ea a observat asta când am ajuns la casa înaltă și întunecată. M-a lipit de zid chiar lângă ușa de la intrarea din vestibul, cuprinzându-mi capul cu mâinile și uitându-se fix în ochii mei, cu ochii ei cenușii, scăpărători.

— Dă-i drumul, a zis ea, plângi ca lumea, puiule.

— Nu-s naiv, am zis eu, știu că vrei să mă furi. Îți spun doar ca să știi.

— Bine, atunci, a zis ea dându-mi drumul. Mă bucur că ne-am lămurit. Haide.

Am urcat scările, un singur etaj, până la un palier gol, unde a aprins o lumânare pe care a luat-o dintr-un dulap din stânga, apoi s-a ivit o ușă pătată, acoperită cu vopsea maronie, ce dădea într-o odaie mică, ocupată aproape în întregime de un pat acoperit cu o țesătură indiană. Lumânarea proiectă lumina pâlpâitoare pe plafon și pe pereți, decorații ici și colo cu ilustrații ieftine înfățișând pisoi și violete, iar acolo, în fereastră, era o colivie cu un cânepar.

— Deci, Faith, am zis eu, care-i prețul tău?

A schițat un zâmbet strâmb. Avea fruntea înaltă, cu riduri

schimbătoare, la fel de grăitoare ca și ochii ei. Am bănuț că are în jur de treizeci de ani. Târgul fiind încheiat, și-a dat jos haina și s-a așezat pe pat, pentru a-și scoate ghetetele. Era drăguț, am cugetat eu. Confortabil. Afară se auzea zvonul vieții. Pași care tropăiau pe caldarâm. Sunt acasă, mi-am zis eu. Acasă.

— Îl ai de la Jamrach?

Câneparul, adică.

— Nu știu, răspunse ea, nu-i odaia mea.

Mi-am lipit fața de zăbrelele coliviei și am privit pasărea.

— Câneparule, am rostit eu, câneparule, salut, câneparule.

— Așa se numește? întrebă ea.

M-au podidit din nou lacrimile.

— Întinde-te, îmi spuse ea, ridicându-se și conducându-mă cu hotărâre spre pat. Ai jumătate de oră, întinde-te cum se cuvine și plângi în voie.

Am făcut întocmai. Eram foarte beat. Eram beat dinainte să părăsesc vasul. Totul era șters, ca și cum ar fi fost acoperit de un vâl. Am plătit-o pentru jumătate de ceas, mai aveam ceva bani în pantaloni și am știut că o să-ncerce să mi-i fure, am știut că mintea îmi era plină de nori care se învărtejeau, iar eu nu mă mai puteam opri din plâns, așa cum ploaia nu se poate opri până când nu-i vremea să se oprească. Asta m-a făcut să simt ploaia care bătea în fereastră, stropii luminoși ce se unduiau tacticos, cântul ei, cântecul ei de leagăn blând. Capul meu lovi perna, o biată pernă de paie, tare, însă pentru mine era mai moale decât petalele de trandafiri și puful de gâscă. Cum puteam să-mi salvez banii, acum că mă stingeam ca o lumânare?

— Uite ce-i, am spus, am plătit pentru tine.

S-a întins lângă mine și am luat-o în brațe.

— Dacă mă furi, te omor, i-am spus.

— Ba nu, n-o să mă omori, zise ea îngăduitoare, că n-o să fie nevoie.

Nu-mi puteam opri lacrimile. Mă șterse la nas cu o batistuță cu parfum de levănțică. Treaba asta mă făcu să plâng și mai abitir.

— Ce-i asta? întrebă ea.

Vânătăile de pe brațul meu drept. Nu trecuseră.

— Nimic.

— De-ajuns, spuse ea, liniștește-te acum. Uite cum facem: îmi mai dai o guinee și promit să nu te jefuiesc.

— Bine, am spus.

S-a ținut de cuvânt. M-a azvârlit afară când s-a terminat timpul și am rătăcit pe malul râului, până la pod, prin ploaia ușoară, argintie și cernută, am trecut pe lângă casa în care locuisem în Bermondsey în

urmă cu mulți ani. Era neschimbată. Puțea la fel de oribil. Malul de lângă pod era jegos ca-ntotdeauna. Am stat o grămadă pe trepte, privind către țărnul celălalt. Către Rateliffe Highway. Femeia aceea mă păsuise, am cugetat eu. Dar cred că știuse că-s de-al locului.

Am amânat să pornesc spre acasă, am hoinărit agale, ajungând în cele din urmă la Tower Bridge, când ziua se apropia de amiază, și jumătate de ceas am privit cum se descarcă zahărul. Încă nu văzusem niciun cunoscut, ceea ce-mi convenea. Știrile ajunseseră înaintea mea. Cu mult înainte să ancorăm, toată lumea știa povestea noastră. O citeam în ochii lor când mă priveau, vedeam că știau ce se-ntâmplase. Pesemne c-ar fi trebuit să mințim, însă n-am făcut-o. Dumnezeu știe cum aveam să dau ochii cu Ishbel și cu maică-sa. Imposibil. O parte din mine avea convingerea că n-ar fi trebuit să mă-ntorc, c-ar fi trebuit să mă-ngrop în vreun colț uitat de lume, însă n-ar fi fost drept față de mama. Așa că am pierdut vremea aiurea și am ajuns la mama abia după două. Mă aștepta încă de după-amiaza trecută și ieșise la colț, ca să cerceteze strada. Mama, la fel de bătrână, cu părul ceva mai cenușiu. Am văzut-o înainte să mă zărească ea pe mine. Ai fi zis că fața-i era aspră, însă eu știam că era doar îngrijorată. Când m-a văzut, s-a liniștit, iar gura i s-a frânt într-o linie strâmbă de bucurie îndârjită. A făcut câțiva pași către mine și m-a îmbrățișat iute și apăsător.

— Ești bine? a întrebat.

Am sărutat-o pe obraz.

— Doar n-ai stat aici toată ziua, nu-i așa?

— Sigur că nu, prostuțule, a răspuns. Am intrat și-am ieșit.

Ne-am dat câțiva pași înapoi. Eu rânjeam, cam prostește. Ochii ei erau îndurerați.

— Ești bine? a întrebat din nou, cercetându-mă cu atenție.

— Nu prea rău.

— N-am crezut c-o să te mai văd vreodată.

— Păi, uite că mă vezi. Am chicotit, fără rost.

— Haide. Mă luă de braț și mă conduse în curtea cu un canal lung, și cu dale, ce trecea prin mijloc și cu un atelier de fierărie în capăt. Zgomotul de metal bătut răsuna din streșini și un cal negru și înalt era priponit la poartă, cu capul în traista ce-i atârna de gât. Casa era pe stânga, jumătate de ușă, o găleată de apă cu sodă, o poliță lată pe care erau așezate scoici, o cochilie rotundă și mai multe cochilii de melci. Era mai mare și mai curată decât vechea locuință, mirosea a rufe, a pește și a vechiul borș al mamei, la care visam când eram în barcă. Charley Grant stătea în picioare, în așteptare, cu spatele la un foc scăpărător, deasupra căruia vibra și zumzăia liniștit un ceainic. Chipul îi

era rozaliu ca șunca și se îngrășase de când nu-l mai văzusem.

— Jaf, spuse el, înaintând și apucându-mă pe după umăr călduros, dar stângaci, îmi pare foarte, foarte bine să te văd acasă.

— E bine să *fii* acasă.

Un țânc de vreun an și jumătate ședea la masă, într-un scaun înalt, cu pumnul încheștat pe o lingură de lemn.

— E drăguț, nu-i așa, Charl? grăi mama cu mândrie, îndemnându-mă să mă așez pe scaunul din fața copilului.

— Cum să nu!

— Cine crezi că e? Ia zi, Jaf! Copilul avea un chip lat și un nas cârn și în vârful capului i se încolăceau bucle brunete, uimitor de bogate. Mă cântărea din priviri, iar eu i-am făcut cu ochiul. E frățiorul tău, Jaf, grăi vioaie mama. Numele lui e David.

— Poftim?

— Uite o surpriză pentru tine, David! Salută-l pe fratele tău mai mare, Jaffy!

David și cu mine ne-am privit bănuitor, curioși.

Nu era așa de surprinzător, sigur. Ea nu era chiar atât de bătrână. Dar părea să fie. Mama îmbătrânise. Nu avea încă patruzeci de ani, bănuiesc. Era tânără când mă făcuse pe mine. Era stranie toată trășenia asta. Simțeam că mă aflu foarte departe. După tot timpul petrecut pe mare, odaia asta plină cu aburi, copilul, bărbatul zâmbitor, cu chipul ca șunca și cu bretele, căldura, castronul cu ciorbă pe care-l pusese dinaintea mea, colțul de pâine, mirosul inconfundabil al râului aflat dincolo de pereți – totul era o plăsmuire în capul meu, ceva care îmi trecea prin fața ochilor în momentul leșinului.

Ciorba era nectarul zeilor.

M-am trezit plângând.

— Gata, gata, s-a terminat, spuse mama, aplecându-se și luându-mă în brațe, potopindu-mă cu mirosul ei familiar. Totul o să fie bine de-acum înainte.

— Știu, știu.

Îmi arată odaia mea. Era micuță, însă fereastra dădea spre acoperișurile dinspre râu, acolo unde catargele vaselor înalte conturau cerul. Pregătise pentru mine un pat minunat, o plapumă de mătase cu model cu flori roșii, iar lângă pat, pe un scăunel scund cu patru picioare, un parfum plăcut în vechea cană verde de pe polița pe care o aveam deasupra căminului în locuința de pe Strada Watney. Patul meu. Tot ce doream să fac era să mă urc în el și să tot dorm. Însă când capul atinse perna și mama trase draperia, mă sărută de noapte bună și ieși închizând încet ușa după ea, mintea-mi stârni talazuri stânjenite

în întuneric. Toate lucrurile pe care trebuia să le fac: să merg să le văd pe Ishbel și pe maică-sa. Să termin cu chestia asta. Să dorm. Mult. Toată lumea zicea că am nevoie de somn, doctorul de pe vas, doctorul din Valparaiso. Ce mai era? Să-mi revin, să-mi recapăt cumpătul adică, să mă desprind de abisurile îndepărtate și de mărele involburate, să mă gândesc la viitorul care-ar fi putut să nu mai vină nicicând. Ce să mai fac? Să ies și să mă uit în ochii celorlalți. Toată lumea știe. Nimic n-a fost ascuns. Oamenii aștia de la docuri trăiseră atât de mult împreună cu marea și auziseră atâtea povești marinărești, încât nimic nu-i mai uimea. Nu mă priveau cu dispreț. Chiar și-așa, în ochii lor se vedea ceva, se vedea că știau.

În cele din urmă am adormit, dar somnul n-a fost tihnit, ci agitat precum marea. Atunci am început să pătrund cele mai adânci adâncuri și să n-ajung la nicio concluzie.

Domnul Jamrach a venit să mă vadă, în dimineața următoare. I-am auzit glasul, vorbea cu mama, spunea că avusese o discuție lungă cu Dan Rymer și că Dan Rymer îi mărturisise că n-avea să mai plece nicicând pe mare. Mama a zis că bine, că era vremea să se așeze la casa lui, nu-i așa? Un bărbat de vârsta lui și cu o familie atât de tânără... „Acum vrea să șadă acasă și să se bucure de ce are“, a zis ea. Îl auzeam pe David chicotind. Așa făcea el. Stătea jos și își făcea de lucru cu propriile degete, chicotea și trăncănea de unul singur, pierdut într-o lume fericită, numai a lui, nesfârșită.

Nu voiam să cobor din pat. N-aveam să cobor. Nimeni nu mă putea obliga. Nu încă. Era prea mult pentru mine în acea clipă, voiam doar să stau în pat cât de mult puteam. Chiar și zile la rând, dac-aveau să mă lase. Între timp, aveam să mă gândesc ce să fac în continuare. Să dorm. Asta era. Viața avea să fie simplă de-acum: pește, supă, căldură, somn, tutun, bere. Capul mi se-nvârtea: toate sunetele, mirosurile, întinderea nesfârșită. Și, cu toate astea, multe dispăruseră pentru totdeauna. Așa că atunci când a intrat și a zis că domnul Jamrach venise să mă vadă, am spus că mă simțeam prea obosit ca să mă ridic, iar el a strigat să nu-mi fac griji, o să vină altă dată, iar eu m-am întors și am încercat să adorm din nou, m-am chinuit din răspuțeri, în timp ce lumina se strecura prin fereastră.

În ziua următoare, totuși, m-a convins să mă trezesc și m-a dat afară din casă. Mai întâi m-am dus la bărbier, și apoi să-l văd pe domnul Jamrach. Cobbe era în curte, cu aceeași înfățișare ca-ntotdeauna, doar ceva mai chel, ceea ce-i dădea un aspect de pușcăriaș. Lăsă găleata jos, veni spre mine și mă-mbrățișă brutal, lucru pe care nu mi l-aș fi putut imagina nici într-un milion de ani.

— Salutare, Cobbe, am zis eu.

Mormăi și plecă.

În ogradă era ceva schimbat, însă nu-mi dădeam seama ce anume. Înspre capătul îndepărtat, porcul japonez cel gras al lui Jamrach mânca niște varză. Domnul Jamrach mă văzu pe fereastră și ieși să mă-ntâmpine. Se-mplinise, devenise mai lat și mai roșu de când îl văzusem ultima dată.

— În sfârșit! strigă el, cu un zâmbet ce-i cuprindea întreaga față. Jaffy, băietel! Te simți mai bine?

— Mult mai bine, i-am răspuns eu, miștindu-l. N-aveam habar de ce mă ridicasem din pat și abia așteptam să mă-ntorc din nou acolo.

Mă bātu pe umăr, ca de la bărbat la bărbat.

— Treaba asta... spuse el, uitându-se în ochii mei, ce grozăvie!

— Da.

— Îngrozitor. Am dat din cap. Hai în birou.

În alcov stătea un băiat nou, de unul singur, strângând un teanc de hârtoage și fluierând voios. Nu era la fel de dezordine ca odinioară, când Bulter se tolănea în spatele biroului. Charlie, tucanul, încă se ținea tare, însă bătrânul papagal Flo căzuse pradă tuberculozei și încheiase socotelile cu lumea asta. Domnul Jamrach îl trimise pe băiat dincolo și turnă cafea dintr-un ibric aflat pe plită. Afară era frig și aerul dinăuntru era plăcut, plin de fum ca-ntotdeauna. Charlie se așeză la mine-n brațe și mă ciuguli de ureche.

— Nu-i rău, nu-i rău, zise domnul Jamrach, dându-și capul pe spate și suflând fum către tavan. Apoi îmi povesti că acum îl luase pe fiul său, Albert, să lucreze împreună cu el și-l pregătea să ia frâiele afacerii. Doar că Albert era acasă atunci, răcit cobză.

— Păcat, am spus eu.

Domnul Jamrach îmi oferī o pipă, o reaprinse pe-a lui și se lăsă pe spate.

Era stânjenitor. O vreme am stat și am fumat, fără să rostim o vorbă.

— Cafeaua-i bună? întrebă el. Nu-i prea tare?

— Nu, e tocmai bună.

— Așa zice pe etichetă. Știi Jaff, continuă el, aplecându-se în față, clipind din ochii bătrâni și triști, nu știu cum să-ncep...

— Nu-i nimic, domnule Jamrach. Am desfăcut ghearele lui Charlie, înfipte în haina mea. Știu că e greu.

— Nu, vreau să spun... Făcu un gest cu mâna. Vreau să spun... Suferința prin care ai trecut e dincolo de orice imaginație. Vreau să știu că...

— Știu, am zis.

- ... orice pot face...
- Desigur.
- Știi că Dan s-a retras?
- Știu. Mi-a spus la Valparaiso.

Era atât de straniu! Ca și cum Tim se afla în odaie cu noi.

— Ești încă foarte tânăr, Jaf, zise el. Nu trebuie să lași treaba asta să-ți nenorocească viața.

- Știu.
- N-ai nicio fărâmbă de vină.
- Știu.
- Lumea înțelege.
- Știu.

Puteam să jur că-l văd pe Tim, dacă mă uitam peste umăr.

— Normal că nimeni nu se așteaptă să faci ceva deocamdată, dar să știi că întotdeauna o să ai aici o slujbă...

— Știu.

Dar amândoi știam că nu-i nicio grabă. Domnul Fledge fusese generos cu mine și Dan. Chiar și-așa, nu știu unde credea domnul Jamrach că m-aș potrivi. Era limpede că nu mai puteam fi băiat bun la toate în ogradă, iar o slujbă de birou nu mi se potrivise nicicând. Habar n-aveam ce urma să fac, sincer să fiu. Încă purtam în cap o mare involburată.

— Nu prea cred c-o să mă-ntorc aici, am zis eu.

— Nu. Dădu din cap meditativ. Înțeleg de ce.

— Oricum, am continuat eu, privind în jur, e plăcut să văd curtea asta din nou.

— Nu s-a schimbat prea mult, nu?

— Un pic.

— E ceva mai îngrijită, cum e aranjată acum. Albert a orânduit așa, a spus el.

Am mai stat o vreme, apoi a zis:

— Păi, când te hotărăști încotro vrei s-o apuci, să vii la mine, da, Jaf? Pentru că, orice-ar fi, știi că domnul Fledge se va dovedi generos, în lumina celor întâmplate.

— Mulțumesc foarte mult, domnule, am zis eu.

Trebuia să plec. Ne-am ridicat. Charlie a zburat pe umărul lui Jamrach. Vestibulul era plin de cinteze care așteptau să fie duse într-una din odăile cu păsări. Proaspăt sosite de la docuri, păsările stăteau arcuite, în cutiuțele lor, fără să li se vadă gâtul, taciturne din cauza schimbării. Un val de greață mi-a înmuiat trupul, însă nu cred c-a observat.

— Ai grijă de tine, Jaff, a spus el, și vino direct la mine, știi tu, dacă vrei ceva. Promiți?

Simțeam că mă sufoc. Nu mai aveam răbdare să zăbovesc acolo.

— Sigur, am zis. Dădu mâna cu mine, cu fermitate, privindu-mă intens, cu ochi înlăcrimați, plini de durere. Ai nevoie de-un coteț de păsări, domnule Jamrach, am spus.

Zâmbi, uitându-se trist și îndelung la păsări.

— Nu e ideal, fu el de acord, dar, uite, nu e suficient loc.

Deschise ușa. Charlie alunecase pe pieptul său și se cuibărise acolo, aidoma unei căprioare nou-născute, privind în sus cu ochiul său rotund și ridicol.

După ce am ajuns pe stradă, am rămas o vreme locului, respirând aerul puternic și cugetând. Trebuia să mă duc să o văd pe mama lui Tim. Am mers încet, îngrozit, chibzuind că mai bine m-aș duce acasă. Trebuia totuși s-o fac și pe-asta. Ia spune, ce vrei să zici? Hai să privim lucrurile așa, doamnă Linver. Cel puțin eu m-am întors.

Haide, s-o facem și pe-asta.

Nu încă.

M-am strecurat în capela matrozilor. Nimic nu se schimbase. Iafet și fiica lui erau tot acolo. Bătrânul lov și chinurile sale. Ce mai primire! Odată intrat, parcă eram într-un soi de vis. Aveam bani în buzunar, așa că i-am dat pe toți pe lumânări. Acum! E amuzant! Să încerc să nu uit pe nimeni. Am hotărât să încep cu frații lui Ishbel, amintindu-mi ziua în care ea și cu mine am venit aici. Ziua aceea... unde fuseserăm? Oare fusese ziua în care se certase cu Tim, după ce ne dăduserăm în bărcuțe? În orice caz, câte una pentru fiecare dintre frați, înalți, stând falnici unul lângă altul, pe vecie lipsiți de chipuri. În continuare, să numărăm: Joe Harper, care construiește cușca pe punte, cutia cu scule care alunecă. Una și două: domnul Rainey, cu surâsul său batjocoritor. A treia: căpitanul, desigur, care era mai degrabă un elev mai măricel decât căpitan al unui vas de pescuit balene. A patra: ah, acum Martin Hannah, budincă. Abe Roper. Dumneata ești? Dumneata ești, domnule Roper? Ha, ha, ha! Asta-i a cincea. Șase. Fiecare – o lumină ce se naștea, pâlpâitoare, înaltă și dreaptă în capela tăcută. Gabriel. Prietenul meu. Yan, care-mi ține găleata de vomitat. Billy Stock, furios. Unde-am ajuns? Să vedem: unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt? Nouă: ah, domnul Comeragh, era om bun. Sărmanul domn Comeragh, a fost mușcat de dragon. Ce mai arătare sălbatică și străveche! S-o fi întors pe insulă? Oare merge pe plaja nisipoasă, cu pași stranii și așezați, mai străfulgeră cu limba, legănându-și țeasta? Nouă: Wilson Pride, cu platfusul său și ochii injectați. Zece: Henry Cash, cu capul ca al unei

foci care se tot cufundă. Unsprezece: Felix Duggan, guraliv, cicălit. Doisprezece: Simon, desigur, cântând la scripcă. N-am aflat niciodată ce s-a ales de căpitan și de Simon. Și cu Sam, treisprezece. Sam Proffit, al cărui glas era un firicel de argint. Dag. Dag Aarnasson, care-a vânat dragonul cu mine. Paisprezece. Cincisprezece...

Mi s-a golit mintea. Mai rămăsese răm, desigur, noi patru, eu, Dan, Tim și Skip, dar tot lipseau doi. Era cumplit să nu-mi amintesc. Ca și cum i-aș fi pierdut prin minte, încredințându-i pe vecie întunericului de dincolo.

John Copper! Cum de-am putut să uit?

Am uitat pe cineva. Sau am socotit eu greșit? O iau de la capăt. Unu, doi, trei, patru...

În cele din urmă, am izbutit. Nu plecam de-acolo, dacă lipsea careva. Am privit în urmă din pragul ușii. Cele douăzeci de lumânări ale mele ardeau vajnice.

Era sâmbătă. Doamna Linver locuia acum în strada Fournier, așa că am pornit-o într-acolo, cu mâinile vârâte în buzunare și cu gulerul ridicat. Am mers pe Strada Watney și am trecut pe lângă vechea noastră casă, am căutat din priviri silueta domnului Reuben, sau a doamnei Regan, sau a altcuiva, însă ușa era închisă, iar pe trepte nu ședea nimeni. De trei ori am dat peste cunoscuți și a trebuit să mă opresc și să mă-ntind la discuții, să stau și să primesc iarăși bătai prietenești pe umăr, să suport privirile scrutătoare, să fiu felicitat pentru că supraviețuisem. Mi-am făcut loc printre curvele și marinarii beți de pe Saturday Highway, printre râsetele de catâr, printre hlizelile ascuțite și zgomotoase, prin scârțâitul scripcilor ce se auzea din spatele ușilor. Chelnerul, un bărbat scund și murdar care trăgea dintr-o pipă scurtă și murdară, stătea sprijinit de ușa de la Spooky's. Pe vremea mea nu era acolo. M-am gândit să intru să beau ceva, de fapt să mă îmbăt criță și să adorm pe podea, până când o veni vreo femeie și m-o căra într-un loc moale unde să dorm. Dar stăruia acest nor: să merg s-o văd pe mama lui Tim. Trebuie s-o fac. Acolo ar putea fi și Ishbel. Am auzit că începuse lucrul, totuși putea fi acolo. Chipul ei. Tim nu poate fi uitat. Gustul de sufleu de zmeură. Haide, Jaf, mergi mai departe. Du-te la docuri și urcă pe primul vas care o să te primească.

Apoi am ajuns pe Strada Fournier, căutând însă multe dintre casele astea nu aveau număr. Ușa ei era neagră, într-o parte a curții unui alămar, cu trei trepte în față; pe fereastra de jos era lipit un afiș cu spectacolul din seara aceea de la Gunboat. Ishbel a deschis ușa. Îmbrăcată în negru, cu ochii căprui luminoși, chipul palid, părul prins la spate, dat pe după urechi. O străfulgerare, apoi n-am mai putut s-o

privesc și am întors brusc capul.

— Chiar mă-ntrebam când o să vii, spuse ea.

— Bună, Ish.

Făcu un pas în față și mă îmbrățișă formal, lipindu-și pentru o clipă obrazul mățos de tuleiele mele. Bunule Dumnezeu, nu mă lăsa să fiu un neghiob. Înainte era mai înaltă decât mine. Acum suntem la fel. Când urcă înapoi observ că, de fapt, sunt mai înalt decât ea cu vreo șapte centimetri sau chiar mai mult, deși poartă ghete cu toc. S-a schimbat. Oare negrul o face să pară mai impunătoare? Ce este ea pentru mine acum? Habar n-am.

— Ei, ia uită-te la *tine*, grăi ea, ai crescut.

— Și tu.

Mă conduse pe un coridor întunecat, apoi într-o cameră laterală.

— Am auzit că lucrezi.

— Așa-i. Privi peste umăr. Domnul Jamrach mi-a găsit o slujbă la Clerkenwell.

— Ți place?

Ridică din umeri, în timp ce deschise o ușă.

Locul era mai mare decât vechea locuință, tavanul era înalt și fațada arcuită, iar în firidă se afla un cerceluș care crescuse într-atât încât frunzulițele sale negricioase ajunseseră să acopere un perete întreg, și lângă cămin se aflau cutii de aramă lustruite. Doamna Linver ședea într-un balansoar, sprijinindu-și picioarele încălțate cu papuci pe apărătoarea de foc de la gura sobei.

— Ia uite cine-a venit să ne vadă, zise Ishbel voioasă.

Doamna Linver sări în picioare și rămase cu privirea pironită la mine. O batistă chinuită, făcută ghem, căzu pe podea.

— Cum îndrăznești să te-ntorci fără el? strigă ea.

— Nu fi toantă, mamă, zise Ishbel, nu e vina lui Jaffy.

— Îmi pare nespus de rău, doamnă Linver, am șoptit eu. Nu puteam suporta. Îmi pare foarte, foarte rău.

— Ia loc, Jaffy. Ishbel mă împinse într-un scaun. O să fac niște ceai, zise ea și dispăru.

Înverșunată, maică-sa făcu spre mine câțiva pași, cu mâinile înfipite-n șolduri. Părea nebună. Pe chip avea scobituri întunecate. Se opri, tremurând, cam la un pas de mine, apoi căzu într-un genunchi înaintea mea, pentru a mă privi mai bine-n față. Era înspăimântător să privesc în ochii ei.

— Știu că nu-i vina ta, Jaffy, rosti ea grabnic, chiar știu, doar că e foarte, foarte greu. Ochii îmi ardeau. E foarte greu, repetă ea, cu privire fixă.

Aveam senzația că țeasta îmi e pe cale să explodeze, am încercat să vorbesc, însă gâttelejul îmi era înțepenit.

— Gata, o să fie gata în curând, spuse Ishbel, intrând și trăgând o măsură, ridicându-și mama în picioare, împingând-o înapoi în scaunul ei și dându-i batista pe care-o scăpase pe jos, toate acestea părând o mișcare continuă. Fiecare bucățică din ea, fiecare gest îmi erau familiare și, totuși, complet diferite, realitatea ființei ei fiind mai aproape de vis decât amintirea.

— A fost foarte greu pentru Ishbel a noastră, rosti doamna Linver, privindu-mă în continuare. A trebuit să ia locul tatei, să știi, chiar așa. Că frate-său care a pierit... Îi suntem recunoscătoare domnului Jamrach că i-a găsit o slujbă atât de bună.

— Da, desigur. Ishbel își trase scaunul și se așeză pe el, țeapănă și dreaptă precum o doamnă, ținându-și mâinile în poală. Un piept de femeie îi înlocuise cei doi sâni mici, în formă de lămâie, pe care mi-i aminteam. Mâinile îi arătau la fel de rău ca-ntotdeauna, iar eu priveam fascinat cum se agitau și se jucau una cu cealaltă. E straniu, totuși, zise ea, că nu ne merge așa de rău. Cum se simte mama ta, Jaf?

— E bine, am răspuns. Trebuie să mărturisesc, totuși, că am fost destul de șocat când l-am văzut pe țăncul ăla, stând acolo.

— A, da. Zâmbi. Ne-am gândit la asta. Micuțul David. E un dulce, nu-i așa? Îmi amintește de tine. Am îndrăznit să o privesc, însă ea se uita la maică-sa.

— Și, ia spune-ne, Jaffy, rosti doamna Linver, aplecându-se în față, spune-ne ce ai să ne spui.

— Mamă, dă-i pace, spuse ea cu glasul încordat. Lasă-l măcar să-și bea ceaiul.

— Nu-i nimic, am zis eu, nu mă deranjează să vă spun totul, doar că mi-e foarte greu să vorbesc despre asta. Trebuie să mă-nțelegeți.

— Sigur că da, spuse Ishbel.

— Vreau doar să știu, continuă maică-sa, că nu s-a chinuit prea mult, și vreau să știu că s-a sfârșit iute. Înțelegi? La capăt. Asta-i tot ce vreau să știu. Și vreau să-mi spui adevărul.

— S-a dus înainte de ce era mai rău, am zis eu. Aș minți dac-aș spune că n-a suferit; a suferit, e drept, însă s-a stins înainte de ce era mai rău.

A urmat o tăcere lungă și dureroasă. Nu le puteam privi.

— Au zis c-a fost ideea lui să tragă la sorți, spuse maică-sa.

— Așa-i. Dar am fost de acord cu toții.

Am ridicat privirea. Amândouă mă priveau fix, iar sângele îmi vâjâia în urechi.

— N-a ezitat deloc Tim, să știți, am zis eu. Nu și-a pierdut niciodată cumpătul. Ochii maică-sii deveniră uriași. Mi-a spus să vă zic amândurora că e bine. Știu că sună aiurea, dar asta mi-a zis. Spune-le că sunt bine.

— Ah! Idiotul! țipă Ishbel și-și acoperi fața cu mâinile.

— A zis că-i bine și să nu vă-ngrijați.

Râdea. Cu toții am râs preț de-o clipă.

— Ah! strigă ea. Așa-i era firea!

Așa că iată-ne acolo, toți trei, cu lacrimile șiroindu-ne pe chipuri.

— A fost puternic, am continuat eu. Chiar așa a fost. Nu cred că m-aș fi putut ține așa tare. A fost... Glasul mă părăsi.

Doamna Linver își suflă nasul.

— Îmi pare atât de rău, doamnă Linver, am zis eu, dar nu puteam face nimic ca să îndrept lucrurile. Eu eram acolo și el era mort, iar în noi toți, pentru vecie, se strecurase o aceeași groază cu privire la ce se alesese de el și la ce făcusem eu. Mi-am adus aminte de apăsarea degetului meu pe trăgaci.

Ishbel își șterse obrazii cu amândouă palmele.

— Mă duc s-aduc ceaiul, zise ea, ridicându-se și ieșind în grabă. Am stat în agonie, dorindu-mi să fug, țeapăn ca o insectă prinsă în chihlimbar.

— Așa-i, am spus eu, a fost foarte, foarte curajos.

Ce cuvinte prostești.

Doamna Linver dădu din cap, încruntându-se și întorcându-și fața pentru a se uita la foc. Cărbunii se perpeleau. Zgomotele oamenilor care treceau pe stradă ajungeau până la noi ca și cum ar fi venit dintr-un tărâm de poveste, aidoma ecoului dintr-o scoică. Preț de o clipă, am crezut c-o să leșin.

— Ce plantă frumoasă! am rostit eu disperat. Înflorește vara?

— O, da, e foarte frumoasă, răspunse tristă doamna Linver, face niște flori roz minunate.

Ishbel intră cu tava cu ceai, mergând cu spatele, ca să deschidă ușa. Am sărit în picioare și i-am luat tava. Era îmbujorată.

— Uite, zise ea, las-o acolo, Jaffy. Mulțumesc.

Oare se așteptau la ceva mai mult de la mine? Toate lucrurile pe care le puteam spune, lucrurile asupra cărora m-am străduit din răputeri să nu zăbovesc. Puteam pleca în curând?

— Ține minte, continuă gânditoare doamna Linver, se tot lungește.

— Ce anume? Ishbel se așeză.

— Planta aceea.

— A, da. Trebuie s-o tund. Ishbel îmi zâmbi luminos, ca și cum ar fi

fost o vizită obișnuită. Mulțumesc c-ai venit, Jaffy.

— Pentru puțin.

— Nu-mi imaginez cât de înfricoșător a fost pentru tine.

— Cel puțin el i-aici, grăi maică-sa.

— Apăi, slavă Domnului.

Ishbel turnă ceaiul.

— Ți-am povestit că m-am logodit și c-o să mă mărit? întrebă ea, fără să mă privească. Eu! Îți vine să crezi?

Sigur că da.

— Serios?

Îmi dădu o ceașcă.

— Are un șlep, zise ea, lucrează la docul Surrey.

— A! Felicitări!

— Mulțumesc. Îi dădu maică-sii o ceașcă și o farfurioară. E soi bun, îl cheamă Frank, adăugă ea, rezemându-se și amestecând în ceai. Simțeam că-s împietrit. Și cu tine cum e, Jaffy? Ce-o să faci *tu* acum?

— Eu? Nu m-am hotărât.

— Păi cred că nu-i grabă.

Câtă vreme am sorbit din ceai, nimeni n-a zis nimic. Trebuia să ies.

— Cum e acolo unde lucrezi? am întrebat eu, cu un glas care ieși aspru.

— A, e binișor. Lăasă ceașca jos. E prea cald. Se-ncruntă.

— E greu? am întrebat-o.

— Nu mă deranjează să muncesc din greu. Privi pe lângă mine, zâmbind pe jumătate. M-am uitat în altă parte. Problema e că-i plictisitor.

— Așa se-ntâmplă.

Focul sfârâi.

— Nu-s sigur c-o să rămân pe uscat, am rostit spre surprinderea mea.

— Ești țicnit? Izbucni în râs.

— Posibil.

— Bănuiesc că ai tot dreptul să fii. Își luă din nou ceaiul și suflă-n el. Eh, nu-i așa rău unde lucrez, dar cred că o s-o iau razna, dacă zăbovesc prea mult acolo.

— Să nu-ndrăznești să pleci de-acolo! explodă maică-sa. Cum ar fi asta? După ce domnul Jamrach a pus o vorbă pentru tine!

— O, domnul Jamrach mă știe! rosti Ishbel grațios și se întoarse către mine. Știi că aveam un loc la *Empire*?

— Pe bune?

Ochii ni se întâlniră preț de o clipă. În ai ei se citea uimirea. În ceea

ce mă privește, nu am habar ce-a văzut în ai mei.

— Întotdeauna ni s-a purtat de grijă atât de bine, îmi spuse doamna Linver, dând recunoscătoare din cap, proptindu-și ceașca sub bărbie.

Banii lui Fledge.

— Da, așa-i. Ishbel zâmbi cu drăgălășenie. Nu-i ciudat? Apoi chipul i se încruntă, exact ca atunci când se împiedicase și-și julise genunchii, cu ani în urmă. Puse ceașca jos cu atâta neîndemânare, încât sparse farfuriuara. O, fir-ar! şuieră ea.

Ceaiul se vărsă pe fața de masă.

— O, Ishbel! o dojeni maică-sa.

— E doar o farfuriuță, răspunse ea.

M-am aplecat către ea, ca s-o ajut să strângă, însă m-a plesnit peste dosul palmei. Tremura din cauza plânsului, lacrimile revărsându-se în valuri.

— Ce păcat că n-ați găsit dragonul, zise ea, cuvintele înecându-i-se în lacrimi ascunse.

Naiba s-o ia pe creatura aia! Iadul s-o înghită, c-a stârnit demonii. Superstiția noastră.

— Dă-mi voie să te-ajut, am spus eu, întinzându-mă iarăși către mizeria de pe masă.

— O, lasă! Ishbel se trânti la loc în scaunul ei.

— Haide, iubire, nu plânge așa, îi spuse maică-sa, dar chiar vorbele astea o stârniră și mai abitir, iar eu n-am mai putut rezista. M-am ridicat.

— Trebuie să plec, am rostit eu disperat.

— Da, zise Ishbel, e foarte greu.

Cu ochii strâns închiși, doamna Linver își supse încheieturile și își trosni gâtul.

— Îmi pare atât de rău, doamnă Linver, am zis eu iarăși, jalnic, însă ea mi-a făcut semn să mă-ndepărtez.

Ishbel se ridică-n picioare.

— Te conduc. Pe holul întunecat își azvârli brațele în jurul meu, mă strânse și mă sărută cu putere pe gură. Mă bucur tare mult să te revăd, Jaffy! Plângea și râdea totodată. Nu-i vedeam chipul. Am înșfăcat-o și am tras-o lângă mine.

— Dumnezeuule, Ishbel! am bolborosit eu. Pieptul ei moale și cald era lipit de-al meu.

— Știu, spuse ea, trebuie c-a fost iadul.

— Dumnezeuule! Nu-mi venea să-i dau drumul. Ea reprezenta toate lucrurile bune după care tânjisem cât mă aflasem în barcă. Aș fi putut s-o strivesc.

— Bietul, bietul Jaffy, cântă ea încet, legănându-se laolaltă cu mine și mângâindu-mă pe ceafă. A durat câteva secunde până când ne-am despărțit stângaci și ne-am îndreptat către ușă, ciocnindu-ne amețiți, de parcă eram beți.

— Să vii să vorbim pe-ndelete, bine? îmi zise ea când deschise ușa. Măine mă-ntorc la muncă și nici n-o să pot să-mi trag sufletul până vineri, cel puțin. Mergi la Malt Shovel sâmbătă?

— Nu știu.

— Atunci, pe curând, zise ea, zâmbi și-mi dădu un ultim sărut, în timp ce lacrimile încă îi curgeau pe obraji, iar eu am ieșit în acel început de înserare, împleticindu-mă către Highway, unde marinarii începeau să răcnească. Am intrat într-o tavernă și m-am îmbătat lemn, împreună cu un marinar din Neapole, care a-njurat și și-a scărpinat sălbatic mușcăturile de ploșniță tot timpul cât am stat eu, până i-a dat sângele. Odăi jegoase, rosti el, scuipând. Măncare jegoasă și fete jegoase.

— De acord, am zis eu. Jegos, totu-i jegos, și am cheltuit și mai mulți bani. Nu mă puteam abține.

— Mi-am omorât prietenul, i-am spus eu italianului.

Flutură un braț în semn de iertare, ca și cum ar fi spus că toți facem așa. Am deschis gura ca să spun mai multe, însă am amuțit. Nu mă puteam întoarce. Era logodită. N-ar fi avut niciun sens. Era ca și cum mi-aș fi pus singur sare pe rană.

Samsarii și curvele remarcaseră dărnicia mea cu banii și roiau în jur, însă eram cu ochii-n patru. Pe la miezul nopții, am plecat acasă cu o birjă și m-am dus la culcare, cu capul învârtindu-mi-se și cu gura uscată, cu inima bolnavă și umflată ca o căpușă.

Mi-au spus că mă aflasem pe mare vreme de șaiszeci și cinci de zile.

Nu-ți revii prea ușor, după o treabă ca asta. Zăceam întins în întunericul nopții și știam că nu mă întorsesem cu adevărat, că încă eram pierdut și așa aveam să fiu întotdeauna. Am plutit pe aripile unui timp care bolborosea. M-am îndreptat către pământ. Nu m-am mai dus niciodată s-o văd pe Ishbel. Mi-a trimis o scrisoare, însă n-am luat-o în seamă. Zicea că-i pare rău că nu mă văzuse la Malt Shovel, spera că-s bine. Ce să zic, era o fată cu inimă bună, așa zicea ea. M-am dus înapoi în pat și nu m-am mai ridicat. Am stat sus, la mama. Am dormit și-am dormit, am tot stat, am băut și iar am băut, mi-am scrijelit testamentul, apoi l-am rupt, iar și iar. Sunetele de la fereastra mea mi-aduceau alinare. Vânătaia mă durea, o vânătaie care nu-mi mai trecea, în partea de sus a brațului drept, de când mă înșfăcase Tim, în barcă. Ar fi trebuit să-i arăt rana. Ar fi trebuit să i-o arăt lui Ishbel. Din când în

când, priveam afară, peste acoperișurile glaciale. Vis, viață și gânduri, întunecimi și lumini întrepătrunse, iar capul meu ajunsese un balon pe cale să plesnească. Mintea-mi rățăcea peste nori, se avânta în extazuri de plăcere ucigătoare. Capul îmi era un abis. Simțeam apăsarea universului asupra-mi.

Mama tot venea și mă sâcăia. Eu o tot alungam. Într-o zi a zis că dăduse peste doamna Linver și că doamna Linver zisese că speră că-s bine și că Ishbel îmi transmitea dragostea ei. De unde putea să știe ea de dragoste? Era doar ceva ce spuneau oamenii ca să-ți facă pe plac. În orice caz, n-aveam nici măcar adresa lui Ishbel, așa că depindea de ea să vină pe-aici, dacă voia să mă vadă. Însă nu s-a obosit, nici eu nu m-am obosit, plus că oricum eram prea istovit ca să fac ceva sau să mă gândesc la ceva. Aici, în lumea asta, toate lucrurile prin care trecusem eu nu contau nici cât negru sub unghie. Nimeni nu mă mai putea cunoaște acum. Doar Dan, iar el se întorsese la familia sa. Avusesem un dragon printre noi, despre care nu trebuia s-aducem nicicând vorba. Chiar și acum părea că dezlegarea arătării fusese pricina tuturor celor ce-au urmat. Ce sens ar fi avut explicațiile? Niciunul. Cum aș fi putut să mă-ntorc la lucru de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

David tot venea și îmi cotrobăia prin lucruri. Vă puteți imagina că aveam suvenire ale durerii mele? Un capăt de funie, un rest de pânză de velă, câteva oase de la încheieturi. Unul era de la Tim, celelalte puteau fi de la oricare. Nu conta. Pe celelalte ni le luaseră atunci când ne-au urcat la bord.

— Cară-te de-aici, i-am zis eu.

— David, lasă-l în pace. Era glasul mamei.

Jos se auzeau voci. Glasurile normale ale vieții.

Un bolovan îmi strivea pieptul. Nu ieșeam din odaia mea decât dacă era foarte liniște. Mama îmi aducea sus mâncarea, iar eu ciuguleam din ea, chestii după care plânsesem cât mă aflasem în barcă. Mă deranjau la stomac. Tot insista să cobor, venea și se așeza pe patul meu și-mi mângâia părul și-mi povestea că toți se interesau de mine și-mi transmiteau salutări.

— Ți-am pregătit un ou fiert, spuse ea.

— Nu-s bebeluș, am răspuns eu, întorcându-mă din nou pe aripile timpului, zi și noapte, întuneric și lumină, sunet și tăcere, odaia mea și barca mea împletindu-se, fără nimic între ele. Zăceam acolo asemenea unui arici în timpul iernii, ghemuit la căldură, lumea de deasupra continuându-și existența fără ca mie să-mi pese, precum cerurile de deasupra văzduhului sau ca lumea de aer de deasupra adâncului mării.

Am înțeles înțelepciunea pisicilor și a cățelilor care-și omoară timpul dormind. Ori de câte ori îmi reveneam, n-o făceam decât ca să mă scufund la loc. Mă aflam în starea asta chiar și când mă ridicam din pat și făceam câțiva pași, din când în când, ca să-i fac mamei pe plac, ițindu-mă rușinos, așezându-mă la masă și jucându-mă cu mâncarea, aducând cărbune, având grijă de David. Asta era simplu. Era un copil liniștit, iar eu îi păream fascinant. Adică îi plăcea la nebunie să-mi cerceteze chipul cu mare atenție, încruntându-și sprâncenele. Când nu se îndeletnicea cu treaba asta, vorbea fericit cu trenul lui, o chestie din lemn, lungă și roșie, căreia îi spune Dob, făcută la repezeală de Charley Grant. Îi ieșeau câteva cuvinte, nu doar mama și tata: rostea „pantaloni”, „pătuț” și „cățel”, „bebe”, „bea” și „plouă”. Și „nu”, pe care-l rostea adesea. Restul erau bolboroseli. Câștigam multe bile albe de la mama pentru c-aveam grijă de David, și puteam s-o fac rămânând în starea mea de arici în hibernare, astfel că vreme îndelungată asta a fost preocuparea mea, în timp ce mă lăsam dus de curent, apărat de păturica moale a lenei, lipsită de gânduri, înnebunitor de plictisitoare, călduță. Panică, agitându-se aidoma unei balene în adâncurile de dedesubt.

Într-o seară am ieșit. M-am dus la vechiul Spooky's, unde am fost întâmpinat asemenea unui fiu răătăcitor. Bob Barry s-a așezat la masa mea și a plătit toate băuturile, vechile chipuri îmi zâmbeau, cele noi mi-au aflat povestea și s-au întors către mine. Eram bun de cinste. Dumnezeu știe cum m-am întors acasă, băusem cât să m-amețesc. Aveau un chelner nou, o matahală jengoasă, și un piccolo nou, mic, de vreo nouă ani, care nu se sătura de mine. Mi-l amintesc în toată splendoarea aceluia loc, eu șezând în cercul meu solitar, chipul lui micuț și cârn ivindu-se chiar lângă al meu, rânjind.

- Salutare, domnule!
- Salut, i-am răspuns.
- Vreți să v-aduc o pipă?

Am cugetat. O pipă. Ar fi bună.

A fugit, încântat, și s-a întors cu o lulea din spumă de mare plină cu tutun, sculptată în așa manieră, încât să semene cu o femeie goală, cu forme generoase. Mi-a aprins-o cu băgare de seamă. Trăgea minunat și mi-a umplut plămânii cu căldură.

- Mulțumesc, am spus eu.
- Domnule... Se trase un pas înapoi. Cum a fost?

Am zăbovit, lăsându-mă pe spate și suflând un șuvoi subțire de fum.

- Ce anume? am întrebat eu. Care parte?
- Nu știu. Totul.

— Totul? am izbucnit în râs.

Mult mai târziu, s-a apropiat din nou, spunându-mi că dorește să știe cu adevărat ce gust are. Seamănă cu carnea de porc? Auzise că seamănă cu carnea de porc.

— Un pic, am zis eu. Nu chiar.

— Cum nu chiar?

— Nu știu.

— A fost bună?

N-am răspuns.

— Nu-mi spuneți?

— Nu.

Voia să audă o poveste. O poveste de groază. Am eu o poveste, una înspăimântătoare. Dar n-o să spun basme. Nu-nțelege deloc: nu este acel fel de poveste, nu cu groaza, ci cu durerea trebuie să dau piept. Prea multe de spus. Ce să fac cu asta?

Să trăiesc cu ea.

Așa că am pornit spre casă, legănându-mă, și m-am dus înapoi în pat, și, dac-o veni cineva, mă ascund sus. Mă lasă. Nebunia are parte de libertate, nu trebuie să am nicio justificare pentru nimic. Lumea îmi era datoare cu un strop de pace. Am băgat din nou capul în pernă și i-am lăsat pe peștișorii aceia drăgălași să-mi ciugulească nasul. O, dulce adâncime, dulce, dulce, dulce...

Vreme de aproape opt luni am continuat astfel. Undeva, pe la mijlocul acestei perioade, a venit Dan să mă vadă. Eram întins în pat, moțâind, iar el a intrat și s-a împiedicat de piciorul meu.

— Dă piciorul, Jaf, a zis el. M-am ridicat într-un cot. Pute aici, a continuat el. Uite ce ți-am adus. O bucățică de os de balenă, pe care era sculptat ceva asemănător cu un papagal. E de morskă, a spus. M-am gândit că o să-ți placă.

— E frumos. L-am răsucit în mână de mai multe ori.

— Cum te simți, băiete? Maică-ta zice că nu prea faci mare lucru.

— Așa-i. Tot sunt obosit, cred. Căscam chiar în vreme ce vorbeam, iar el a râs. Nu era niciun scaun, așa că s-a așezat pe jos, sub fereastră, cu haina strânsă sul la ceafă. A scos un săculeț cu tutun și ne-am pus pe fumat, în vreme ce întunericul din ungherele odăii devenea albastrui. Uneori părea mic, bătrân și diform, dar felul în care stătea jos și fuma îi dădea o înfățișare straniu de tinerească, iar pe cap încă mai avea o claie de păr. Dar tușea destul de urât.

— Cum e? Viața pe uscat... l-am întrebat eu.

— Perfectă! a răspuns el.

Să fi stat jumătate de ceas? Nu cred c-a durat mai mult. N-am vorbit

cine știe ce. A zis că de-acum înainte avea să-și petreacă viața urmărindu-și copiii cum cresc și studiind științele naturii, apoi m-a întrebat ce am eu de gând să fac. N-am știut ce să-i răspund.

— Eu cred că avem o datorie, noi doi. Chipul nu i se deslușea, însă vedeam fumul ieșindu-i pe nări.

— Lasă-mă cu asta, am spus eu.

Râse.

— Știu, zise el, știu cum e. Dar sunt mai bătrân decât tine. Contează.

— Înțelepciune? Ha! am exclamat eu. Dan, când mă uit în jurul meu, nu văd prea mulți oameni bătrâni și înțelepți.

Râse din nou.

— Cine se dă înțelept? Eu zic doar că a fi în vârstă e altceva. Am supraviețuit, avem o datorie să facem tot ce ne stă-n putință.

Mi-era silă să aud oamenii spunându-mi ce norocos sunt. Nu mă simțeam norocos. Dacă există un Dumnezeu, am cugetat eu, trebuie că e unul tare ciudat. Toți pieriseră, înduraseră atâta durere și spaimă, și niciunul dintre ei nu meritase așa ceva.

— Uite ce-i, i-am spus eu, n-are niciun sens. E doar soartă. Întâmplare, fără noimă. Nu există altă cale de-a vedea lucrurile. Mă cuprindea furia. Aș fi putut să nu plec. A fost cât pe ce să nu plec. În locul meu, putea să fie alt băiat. Îți aduci aminte de George? S-a dat jos de pe corabie în Capul Verde. Șansă! El e viu, iar ceilalți sunt morți. Despre asta e vorba. Pură întâmplare.

Era cel mai lung discurs pe care-l rostisem de când mă întorsesem.

Capul lui Dan era acum aproape cu totul ascuns de fum.

— Ai dreptate, a zis el.

O vreme am stat în tăcere. Odaia se întunecă și mai mult și de jos pătrunse mirosul de tocăniță.

— Așadar, ce-ar trebui să facem? Era invizibil. Să murim? Avu un acces de tuse. Sau să trăim? Urmă o tăcere și mai lungă. S-a jucat o mână, continuă el. E rândul tău.

Am simțit că trebuie să vorbesc.

— Și asta-i datoria mea?

— Da.

Eram obosit, așa că m-am întins și am închis ochii.

— O să plec, spuse el. N-am deschis ochii. Gemu când se ridică de pe podea. Ciolanele astea bătrâne... Slobozi un oftat.

Rămase acolo o clipă, așteptând parcă să spun ceva, însă n-am zis nimic. Apoi continuă:

— Știu cum e. Și eu sunt așa... melancolic. Tot n-am zis nimic. Ar trebui să vii să iei cina la noi, Jaf, spuse el, când te-oi simți în stare.

— Mulțam. Așa o să fac, i-am răspuns eu.
Însă nu credeam c-o să se întâmple prea curând.

Era într-o dimineață, când am auzit o muzicuță cântând „Santy Anno“^[29]. Peste acoperișuri. Înspre râu, către Highway. Trecuseră iarna și primăvara, iar vara era în toi. Am ieșit să fac o plimbare, luându-mă după sunet, însă n-am găsit muzicuța sau poate că o luase ea în altă direcție, nu știu. Am hoinărit aiurea, oprindu-mă din când în când ca să mă tolănesc și să privesc râul. Încă auzeam în cap „Santy Anno“ și mi s-a năzărit că trebuie să-mi cumpăr o muzicuță și să-nvăț să cânt la ea. A fost ceva mai mult decât un gând răzleț, a fost mai degrabă un impuls, așa că pe loc mi-a venit să sar, să fug pân-acasă ca să iau niște bani și s-o pornesc direct spre Rosemary Lane, să cumpăr o muzicuță veche. Însă era atât de frumos pe malul râului, cum priveam un cliper^[30] destul de mare navigând aidoma unei lebede, încât nu m-am clintit. Zăream marinarii văzându-și de treabă pe punți și la greement, de mi s-a părut că simt puntea sub tălpi, la fel de reală cantotdeauna. Apoi, prin fața ochilor mi-au trecut: mai întâi un apus de soare însângerat, luminos și uimitor, prea grozav ca inima să-l îndure; a urmat o explozie de mușchi rozalii de inimă palpitând într-o găleată, în vreme ce barca se clătina; și, în cele din urmă, Tim, cum era el întotdeauna, prietenul meu smintit. Uneori se purta îngrozitor cu mine, dar cred că m-a iubit. Visam. Am plecat înspre casă, amețit. Nu știu cum a trecut ziua. Ora târzie din curtea noastră m-a surprins. Scoicile mamei stăteau curate pe pervaz, iar David era tot cocoțat la fereastră, zâmbindu-mi cu chipul plin de muci. Era un zâmbet minunat. Mi-a readus în minte valul acela uriaș de iubire pe care-l simțisem în barcă, atunci când am crezut că n-o să mă mai întorc niciodată. M-a cuprins pe loc. M-a îngrozit. Oh, Londra mea. Totul se irosește, iar eu sunt tot aici. Am intrat în casă, m-am dus direct sus, m-am vârat în pat cu toate hainele pe mine, mi-am tras păturile peste cap și am zăcut în întuneric. Inima-mi bătea cu putere și speriată în urechea lipită de pernă. Cât oi trăi, n-o să fiu înțelept. Niciodată n-o să-nțeleg de ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat, n-o să-nțeleg nicicând unde dispăruseră toate acele chipuri pe care le văd limpede în întuneric. N-am cum să scap de asta, e clar: trăiesc sau mor. Fiecare clipă este o bășică ce se sparge. Treci mai departe, de la cea de aici, la cea care urmează, întotdeauna înainte, un curcubeu de pietre pe care pășesc, fiecare dintre ele dezintegrându-se ușor când pasul o atinge și trece mai departe. Până când faci un pas în gol. Până la acel pas, trăiești.

În odaia mea se mișca ceva, un șoricel care se furișa. Am deschis

ochii și mi-am ițit capul de sub pături. Era mama, cu o lumânare, stătea în cadrul ușii.

— Jaf, cobori să mănânci? întrebă ea.

Eram pe cale să zic nu, în schimb am spus:

— E gata?

— Aproape.

Puse jos lumânarea și plecă, lăsând ușa deschisă. M-am ridicat și mi-am coborât picioarele pe dușumea, am căscat până ce mi-au dat lacrimile. Mi-era frig. Am coborât la căldură și la mâncare.

— Grozav heringul ăsta, rosti Charly Grant, când m-am așezat. Uite. Împinse tava cu pâine către mine.

Heringul avea o crustă de ovăz și era maroniu de la prăjit.

— Ne gândeam, deschise mama discuția, că ar fi bine să începi să te duci cu Charl la piață, dimineața. Dacă tot nu faci nimic, ai putea să înveți meserie aici.

— Bine, am spus eu, dar vai, Doamne, în noaptea aia am stat întins în pat, gândindu-mă că trebuia să fac ceva, altfel aveam s-ajung să stau cu mama și cu Charley toată viața și să mor pe taraba cu pește. Ce am de ales? Pește. Chelner. Ar fi ceva. Chelnerul canibal. Să lucrez din nou la Jamrach. Să mă-ntorc din nou pe mare.

Înapoi pe mare, zic.

A doua zi m-am dus la Dan Rymer. Trebuie că se descurcase binișor de-a lungul anilor, într-un fel sau altul. Avea un căsoi pe o terasă frumoasă, într-o zonă bună din cartierul Bow, cu un grilaj negru în față și cu niște trepte care coborau înspre o curte unde meditau o pisică grasă neagră și una albă. Ușa fu deschisă de o fată de vreo paisprezece ani, încinsă cu șorț și murdară.

— Ești Jaffy Brown, grăi ea.

— De unde știi?

— Te-aș recunoaște dintr-o mie, răspunse ea, tot timpul vorbește numai despre tine, tot timpul. Păr cârlionțat, piele măslinie. Sigur că tu ești.

— Vorbește numai despre mine?

— Ba bine că nu! Cel mai bun om cu care a navigat! Haide, poștește înăuntru.

Am intrat într-un hol cu pereți acoperiți cu draperii, ceasuri și măști din toată lumea, și cu o ușă deschisă prin care intrau și ieșeau alergând niște copii.

— Aici, spuse ea. În încăpere se aflau niște măsuțe și scaune mari, îmbrăcate în stofă, un perete plin cu cărți, trandafiri pe tot covorul și un câine mare și impunător, care nu binevoi să-și părăsească locul unde

se lăfăia, în fața focului. La fereastră, doi papagali amorezi ședeau într-o cușcă, lipiți unul de celălalt, supraveghind odaia. Erau mulți copii, gălăgioși, nu-mi aduc aminte câți erau sau cine, însă nu m-au luat în seamă, până când n-a apărut Dan, care m-a strâns la piept ca pe un fiu de mult pierdut, apoi s-au adunat și ei în jurul meu, curioși, până și câinele s-a ridicat. Era straniu să-l văd pe Dan acasă. Ce mai barbă de marinar își lăsase!

— Alice! strigă el. A venit Jaffy! Și apărură ea, acea femeie înaltă din dimineața de demult de pe docul Greenland (izul aerului din zori de zi, al tarului, transpirației și berii, eu și Tim stând unul lângă celălalt, iar Ishbel, cu pantofi roșii și șal negru, fluturând din mână), se aplecă, zâmbind, și mă sărută pe obraz.

— În sfârșit, rosti ea călduros. Ți mulțumesc că l-ai adus acasă, Jaffy.

— Eu vă mulțumesc, doamnă, am bolborosit eu. El e cel care m-a adus pe *mine* acasă.

Avea buze lungi și subțiri, chipul îi era ascuțit, iar la colțurile ochilor îi apăruseră riduri. Era foarte prietenoasă. Ochii ei, căprui întunecat, erau calmi și pătrunzători.

— Poți să zici ce poftești, continuă ea, tu ești cel care l-a adus acasă.

Una dintre fete aduse ceaiul, iar eu mă simțeam în centrul atenției. Începusem să mă obișnuiesc cu asta, eu fiind băiatul canibal. Toți cei opt copii ai lui Dan erau de față, cel mai mare fiind un băiat de cincisprezece ani, cu părul ca paie, iar cel mai mic un țănc bălos, care tot dădea cu pumnul în genunchiul unei surori mai mari. S-au strâns, unii stând în picioare, alții șezând, privind țință. Am făcut cu ochiul unuia, un băiețel, care s-a rușinat și și-a ferit privirea. Dan îi goni într-o parte și-n alta, mă pofti să mă așez în cel mai mare scaun, lângă cămin, iar el se așeză în fața mea. Se aplecă, rânjind cu poftă, ca să-și aprindă un chibrit de laterala căminului. Cățelul îi adulmecă genunchiul și fu răsplătit cu un scărpinat pe ceafa nisipie, cu piele încrețită. Soția turnă ceaiul.

— Zahăr? Stătea cu lingurița-n mână.

— Trei, vă rog.

— Dulce, pentru un băiat de zahăr. Zâmbi. Când ne-am așezat, felul în care și-a strâns fustele în jurul picioarelor, felul în care și-a îndreptat spatulele și și-a dus ceașca la buze cu o mișcare prelungă, elegantă, mi-a amintit de dansatoarele pe care le văzusem la Paddy's Goose și la Empire.

Aș fi vrut să-i zic că Dan nu-ncetase să vorbească despre ea. Era un

soi de glumă, el și cu Alice. Dar totul era foarte straniu. Nu puteam. Ceva era nelalocul lui. A întrebat foarte politicoasă despre mama și despre restul familiei, dacă avusesem răgaz să mă gândesc la ce aveau să fac în continuare, iar eu am râs și am zis că am prea multe variante și că e greu să mă hotărâsc. O vreme am vorbit despre una-alta, nimicuri, până când s-a ridicat și i-a mânat pe toți ceilalți să iasă din odaie înaintea ei, zicând că știe precis că Dan și cu mine avem de discutat.

— Să vă mai trimit niște ceai? a întrebat ea din ușă.

— Niște rachiu, a răspuns Dan.

— Atunci rachiu să fie.

Tăria a fost bună. Am stat lângă foc, fumând și luând câte-o gură de băutură, liniștiți. Nu-mi aduc aminte prea multe din conversație.

— E foarte drăguță Alice a ta, i-am spus eu. E minunată.

Dădu aprobator din cap.

— Am căzut în picioare. Dumnezeu știe cum.

— Ai multe cărți.

Își întoarse capul și le privi.

— Științele naturale, rosti.

M-am ridicat și m-am apropiat ca să mă uit. Pe rafturi se aflau lucrările lui Charles Darwin, Alfred Russel Wallace, Charles Lyell și Thomas Huxley, deși pe-atunci nu cunoșteam numele acelea, doar pe-al lui Darwin, al cărui tom uriaș avea locul său în biblioteca din biroul domnului Jarmach de ani de zile. Un raft întreg era plin cu caietele și însemnările lui Dan din călătoriile pe care le făcuse, iar în rest erau numai volume despre animale, păsări, pești și plante, precum și cărți despre mare. Am luat una dintre ele, și încă una. Volumul *Păsările Americii* al lui Audubon. Minunate desene!

— Ia-o, spuse Dan. Haide!

Era o carte foarte frumoasă, îmi plăcea mirosul ei, senzația pe care mi-o stârnea atingerea ei. Tot restul vizitei am ținut-o pe genunchi, mângâindu-i coperta. Pe când mă aflu pe trepte și-mi luam rămas-bun, soarele, apărut brusc, străluci pe copertă.

— Mă-ntorc înapoi pe mare, i-am spus eu.

Dădu din cap.

— Probabil că-i cel mai bun lucru, acum. Marea-i lasă omului timp de chibzuială.

Am ridicat cartea.

— O s-o prețuiesc.

— Ia-o cu tine, mai adăugă el, și-mi făcu un semn cu mâna.

M-am dus la Victoria Dock, am iscodit, am găsit un vas care urma să

plece către Spania și m-am înscris în echipaj. Mama m-a pălmuit când i-am spus.

— Cum îndrăznești?! strigă ea. Cum îndrăznești să-mi faci așa ceva?

— Mamă, am spus eu cu lacrimi în ochi, fulgerul nu lovește de două ori în același loc.

— De unde știi?

— Uite ce-i, mamă, am spus eu, chiar mâine ar putea să dea o birjă peste mine. Gândește-te și tu logic.

— Nu-mi vorbi tu mie despre logică, zise ea, și preț de o clipă mi-a părut rău, dar era prea târziu. Mai rămăseseră două zile.

— Mamă, am zis eu, punându-mi mâinile pe umerii ei, trebuie să fac ceva. E doar Spania. Marea-i dă omului răgaz de gândire.

— Ah, rosti ea cu amărăciune, și n-ai avut timp să faci treaba asta în lunile care-au trecut? Își ridică ochii către tavan.

Dar se calmă, așa cum făcea întotdeauna, și am lăsat-o să se agite cu adusul supei și-al pâinii. Nu mai zicea nimic despre faptul că nu voia să plec.

*Căpitanul ne cheamă,
Ridicăm ancora mâine,
Lăsându-le în urmă pe drăguțele sirene,
Cu suflet trist și-ndurerat.
Nu plânge pentru mine,
Căci plec
Spre bucurii eterne
Și susuri de fântâni.*

E straniu cât de trist sună versurile astea.

Atunci începură din nou hoinărelile mele, și-au urmat aventuri, și fete, și prieteni buni, iar eu mi-am cumpărat o muzicuță și-am învățat să cânt „Santy Anno“. Se terminase cu vânătoarea de balene, iar eu oricum încheiasem socotelile cu treaba asta. Din acel moment, aveam să navighez doar cu vase comerciale și cu clipere, se terminase cu călătoriile lungi. M-am imbarcat către Spania, către Olanda și către țărmurile baltice, o dată către Alexandria, și mă-ntorceam acasă destul de des. O dată sau de două ori, am văzut-o pe Ish și ne-am purtat cuviincios unul cu celălalt, însă deveniserăm niște străini. La un moment dat am văzut-o cu logodnicul ei, un ins arătos, mai înalt decât mine. Nu mi-a făcut plăcere s-o văd. M-a făcut să mă-ntorc acasă, să-mi vâr capul sub pernă și să-mi plesnească mintea. Începusem să mă transform într-unul din marinarii ăia bătrâni, aia care nu pot să

zăbovească pe uscat decât ca să-și cheltuie banii, doar că mi-am descoperit gustul pentru învățătură.

Capitolul 16

Sunt răscruci și cotituri, un nod de ște încâlcite care trebuie descâlcit și strâns într-un ghem, dar nu se-ntâmplă așa. E o ciorbă în care sunt aruncate de toate, în care plutesc lucruri care nu se potrivesc, lucruri pierdute, resturi. Suntem când înăuntru, când afară, valuri de timp și de impresiei spărgându-se mereu la țärm, valuri și valuri ce se transformă în unde, mai mici și mai estompate, pe măsură ce ne cuprinde somnul.

Uneori pășim prin locurile vechi. Highway s-a schimbat, la fel cum se schimbă un chip, până ajungi să vezi chipul aflat dedesubtul celuiilalt.

Există un cântec, probabil îl știți:

*Ah, sunt bucătar și căpitan viteaz
Și ofițer secund pe-un bric,
Sunt șef de echipaj
Și mus pe nava-comandant un pic!*

Dumnezeu știe câte versuri are. Odată l-am auzit pe unul cântând toată tărășenia pe scenă, la Empire, și-ar fi trebuit să vedeți cum se tăvăleau pe jos oamenii din sală. Amuzant, nu? Ai face ravagii, dacă te-ai urca pe scenă și-ai ține un spectacol din ăsta, mi-a spus mai demult cineva. Pesemne că așa-i.

*Se-ntâmpla în apele de pe la noi,
Din Deal pân' la Ramsgate, pe mal,
Acolo am găsit pe-un cataroi
Albit de vreme-un amiral.*

Bineînțeles că știți povestea lui. Cam pe fiecare bolovan de pe-aici, găsești câte un lup de mare care are o poveste. Au văzut multe oamenii ăștia din Rateliffe Highway. Nu mă bagă-n seamă.

Într-una dintre opririle mele pe țärm, m-am întâlnit cu doamna Linver, care ieșea din vechea brutărie. De fapt, am dat peste ea și-am trântit-o la pământ. Ajunsese o băbuță ciudată, cu ochii aceia sălbatici și holbați, al cărei păr uscat se rărise și-și pierduse strălucirea.

— Ah, Jaffy, zise ea, nu vii niciodată să mă vizitezi!

Trecuse atât de mult timp. Salutul ei m-a surprins.

— Nu prea stau pe-acasă, i-am spus eu, schimbându-mi poziția cu stângăcie. De fapt, mă bucuram tare c-o văd. Dumnezeu știe de ce. Era ca pe vremuri, de-aia.

— Păi, ai putea să faci un efort din când în când, continuă ea, nu-i greu.

— Știu și eu ce să zic, doamnă Linver, m-am fâstâcit eu, m-am gândit că poate nu vreți să mă vedeți.

— Nu fi neghiob. Își mută morocănoasă coșul pe celălalt braț. Trebuie să treci peste asta, zise ea și se-ndepărtă cu pași apăsați.

Doamne, m-a făcut să lăcrimez. Am fugit după ea.

— Ce mai faceți, doamnă Linver? Îmi dați coșul să vi-l duc eu?

— E prea târziu acum, bombăni ea, însă am insistat și am condus-o acasă, pe strada Fournier, am intrat, i-am aprins focul și am pus de ceai, apoi m-am așezat și am băut ceaiul împreună cu ea. M-am simțit straniu de atașat de ea, dureros de recunoscător că putea suporta să mă aibă-n preajmă.

— Nici ea nu mai vine să mă vadă, spuse ea. N-o să se schimbe niciodată, așa-i?

— Bănuiesc că nu prea are timp, am zis eu.

— Are, doar că nu vine. E prea ocupată să-și facă somnul de frumusețe. S-a apucat din nou de cântat.

— Serios? Unde?

— Ah, nu știu. La Goose, bănuiesc.

— Încă e logodită, nu?

— A da, răspunse, aranjându-se ca și cum despre iubitul ei era vorba. Cară marfă cu șlepul. Foarte stabil.

M-am dus la Paddy's Goose, împotriva voinței mele. Picioarele m-au condus într-acolo, iar ea ședea la o masă aglomerată, delicată și amețită, înlăcrimată, chicotind. N-o mai văzusem de atunci, când fusese atât de țeapănă și de stingheră, și mă sărutase pe hol. M-am dus direct la masă și mi-am făcut loc lângă ea.

— Am văzut-o pe maică-ta, am zis.

Se întoarse către mine, zâmbind, cu chipul strălucitor și ochii adormiți.

— E Jaffy, grăi ea, sprijinindu-se de umărul meu și ducându-și încheietura la gură, dragul meu Jaffy. Felul în care se prăbușise, privirea aceea fixă și bizară... era beată moartă. Acum, că eram aici, nu știam ce să fac.

— Mâine în zori plec, i-am spus.

— Doamne, răspunse ea, dându-și capul pe spate, ca pe vremuri, nu?

Am cuprins-o cu brațul.

— Unde-i Frank al tău? am întrebat-o.

Mulțimea ne înghesui umerii, făcând să-i tresalte buclele de pe

ceafă.

— Pe undeva, pe-aici. Privi vag în jur. Drăguțul, drăguțul meu Jaffy, continuă ea. Sărutul pe care mi l-a dat a fost fierbinte și apăsător, grosolan și nepăsător ca al unui copil. Stai liniștit, Jaf, nu se supără dacă te sărut, îngăimă ea, plângând în tot acest timp, retrăgându-se și ștergându-și obrajii cu palmele.

— De ce plângi?

— Eu? Râse. Nu plâng. Îmi merge foarte bine, dragă. Am renunțat la slujbă. N-o puteam suferi. E o prostie, pot să câștig mai mult aici. Uite, iubitele, privește-mă, spuse, înșfăcând și înghițind pe loc băutura, cu un gest îndelung exersat, apoi sărind în picioare și alăturându-se dansatoarelor. Scripcarul, un om mai puțin iscusit decât Simon Flower, interpreta un vals. Ce mai spectacol făcea fata aia, mergând zâmbitoare prin încăperea luminoasă și îmbâcsită de fum. Nu eram treaz. Nu știu cât i-adevărat din ce îmi amintesc, însă mi s-a părut că nu și-a luat ochii de la mine câtă vreme a dansat, nici chiar când logodnicul ei a apărut și a luat-o de mijloc. Am așteptat, însă n-a mai venit la masa noastră. În cele din urmă, am pierdut-o în mulțime și am plecat acasă, urând-o pe jumătate.

După întâmplarea asta, am încetat să mă mai gândesc la ea. Era prea nestatornică. M-am întors din nou pe mare, iar noaptea, în teugă, la lumina lumânării, mă uitam la păsările din albumul lui Audubon. De pe undeva am luat un caiet de schițe, cum avea Skip, și ori de câte ori ea se furișa în mintea mea, mă puneam să copiez desenele cât de bine puteam. Desenul îmi limpezea mintea, un vâl se lăsa între mine și mintea mea nepotolită. Nu știam dacă desenele mele erau bune de ceva. Mie îmi plăceau. Când eram acasă, căutam cu disperare prin rafturile cu cărți ale lui Dan Rymer, luând orice carte care avea imagini cu păsări. Domnul Jamrach îmi dăruie volumul *Păsări în captivitate*, de J.M. Bechstein. Desenele mele s-au înmulțit: ciocârlii, cânepari, amorezi, sitari. Îmi plăceau la nebunie detaliile. Scatii, privighetori, cinteze aurii, vrăbii. Ea tot acolo era. Am desenat toate păsările cunoscute de pe lumea asta. Turturele, tot soiul de cinteze. Era o preocupare, îmi ocupa timpul și îmi și plăcea. Desenam varietăți ale tuturor speciilor de păsări. Trebuia să învăț să pictez. Chestia asta m-ar fi ținut ocupat tot restul vieții.

Ședeam și desenam, în odaia cu păsări tăcute de la Jamrach. Păsările din paginile mele erau libere. Le desenam și decoruri: lacuri în care se oglindeau castele, păduri de conopidă, munți aidoma vulcanilor. Văzusem coliviile de bambus ale păsărilor cântătoare din Flores și de pe coasta Sumban, o colivie din Patagonia care semăna cu

o casă de păpuși, precum și una ca un diamant, în Alexandria. Văzusem o colivie de fildes și una de sticlă. Temple și palate, butii și clopote, hexagoane, octogoane, cupole.

Coliviile de la Jamrach erau niște închisori. Îmi imaginam bielele găgâlici cu pene, aflate înăuntru, zburând sălbatic în adâncurile cenușii ale creionului meu și îmi aminteam de omul cu ochi lăptoși care făurea palatele de bambus, bătând ușurel cuișoarele de lemn. Sărmanele de voi, am cugetat eu, acum sunteți aici și nu vă mai puteți întoarce. O să vă construiesc niște căsuțe frumoase. Și desenam colivii cu o ușiță sus sau cu ușiță pe-o parte. Spațiu. Mansarde în care să se cuibărească. Se putea pune și o scară între niveluri, le plac scările.

Apoi m-am gândit: nu se poate oare să existe o prăvălie în care păsările să zboare-n voie? Ca un coteț. O grădină interioară, cu o pergolă și cu plante care să crească înăuntru, și cu acoperiș de sticlă. Așa cum au bogătașii, doar că ar fi fost o prăvălie în care oamenii puteau intra ca să cumpere o pasăre. Ai fi putut să amenajezi sălbăticia. Puteai să pui pietre, izvoare, pești, păsări, chiar și câteva animale, șoareci de câmp și alte rozătoare, toate trăind în libertate. Cascade și iazuri. *Copaci*.

Oamenii ar da bani ca să intre și să se plimbe prin Eden jumătate de ceas. Bucurii veșnice și fântâni susurătoare. Chioșcuri pentru odihnă. O scară în copac. Papagali verzi și galbeni care zboară iute ici și colo.

— N-o să faci niciodată bani din așa ceva, mi-a spus Jamrach, când i-am arătat schițele sălbăticiiei.

O căruță plină cu canari tocmai venise din Norwich, fluturi și șopârle. Băieții le stivuiau, punând vrăbiile indiene un nivel sau două mai sus, ca să facă loc.

— Dar coliviile sunt frumoase, îmi zise el, întorcând paginile. Ai putea să vinzi așa ceva.

Mai iau nițel laudanum^[31]. Din când în când. Puțin absint cu zahăr. Uneori mă face să visez. Visele nu sunt reale, însă par palpabile, iscă trăiri și schimbă felul în care lucrurile arată a doua zi. Așadar, de pildă, pe când eram fermecat de umbrele delicate ale grumazului unui scatiu, am văzut deodată chipul lui Skip și am știut că-l visasem c-o noapte în urmă și tocmai din pricina aia mă trezisem atât de șubred în dimineața aceea.

Era limpede ca bună-ziua. L-am văzut întâia oară în prima zi pe corabie. Domnul Rainey i-a tras una după ceafă. Îmi era frică de domnul Rainey. Povestea începe din nou să se repete, la nesfârșit. Apoi, ca prin vis, eram la Jamrach, fumând o țigară și schițându-l

absent pe Charlie, tucanul, iar domnul Jamrach îmi povestea că afacerile merg bine. Domnul Fledge renunțase la ideea cu dragonul. Acum zicea că îi surâdea ideea unui urs polar.

— Ce zici de o plimbare pe la Polul Nord, Jaf? m-a întrebat Jamrach și amândoi am izbucnit în râs. Rossetti, artistul, vrea un elefant, a spus Jamrach, ca să-și curețe ferestrele, însă n-are bani. În schimb, s-a hotărât să ia niște bufnițe, bufnițe și o kookaburra^[32], o marmotă, un urs marsupial. În ziua aia mi-a povestit despre locul pe care Albert îl folosea pe post de depozit, dar de care nu mai avea nevoie, și mi-a spus că o să m-ajute cu garanția.

Aveam bani puși deoparte, reușisem să strâng.

Așa că am venit aici și n-am mai plecat pe mare. Însă marea nu m-a părăsit nicicând. Mă chema, gema și visa în mine, zi și noapte, bătea ca o inimă în spatele tuturor lucrurilor, chiar și când dormeam, și când îmi aranjam locșorul. Aveam două caturi legate între ele de o scară, iar în spate se afla o curte. Locuiam sus, iar la parter aveam atelierul. Mi-am descoperit un talent. Primul obiect care-a ieșit din mâinile mele a fost o colivie rotundă, pe opt picioare, înaltă de un metru și jumătate și cu acoperiș rotund, cu un vultur sculptat în vârf și cu un grătar împletit în formă de zigzag. Înăuntru am pus nuielușe, stinghii și oglinzi cu model albastru, castroane din porțelan care intrau și ieșeau, iar la bază o tăviță ce se scotea. Zece cânepari verzi s-au mutat în ea și păreau mulțumiți. Am îmblânzit o stăncuță, ceea ce nu-i foarte greu. la ghiciți cum am botezat-o. Jack. Se obișnuise să stea cocoțată pe umărul meu în timp ce lucram și să mă ciugulească de ureche. Făuream colivii una după alta, de toate soiurile: în formă de clopot, pătrate, aidoma felinarelor, niciuna prea mică, și la scurt timp am pornit negustoria.

Vindeam coliviile în fața prăvăliei și munceam în spate. Am meșterit o cușcă complet sferică și o alta care părea un dovleac uriaș. Am construit un porumbar pentru turturele, un coteț pentru ciocârlii și pentru cinteze aurii, am acoperit toată curtea cu sârme, am plantat iarbă și tufișuri.

M-am transformat într-un soi aparte de pustnic.

Citeam cartea lui Darwin, *Variația animalelor domestice și a plantelor de cultură*, și volumul *Istoria naturală a creațiunii* al lui Haeckel. Am mers mai departe cu păsările mele din toată lumea. Serile, hulubii suspinau în porumbar. La un moment dat am auzit că Ishbel ar fi din nou singură și că ar locui înspre Aldgate, cărările noastre nu se mai încrucișaseră de multă vreme. Ea era foarte departe, făcea parte dintr-o viață care dispăruse. O să mă duc s-o văd, mi-am zis, însă n-am făcut nimic, tot concepeam planuri și renunțam la ele. O să vină, dacă vrea,

am cugetat. Eu și păsările mele ajunseserăm la un soi de pace. Eram înfricoșat. Dacă-o vedeam, toată durerea aia veche pe care o îngropasem ar fi reînviat. Însemna să mă uit la chipul ei și să-l văd pe frate-său, iar cumplita mea faptă, de neînchipuit, avea să se așeze între noi. Eram oameni mari acum, eram diferiți. Devenise prea greu, prea periculos. Gândurile mele nu erau decât un talmeș-balmeș chinuit de senzații și nu eram în stare să iau o hotărâre. Mă durea capul. În orice caz, nu puteam să-ncetez lucrul la bucățița mea de sălbăcie. Dacă mă opream, ceva groaznic avea să se-ntâmple. Căram bolovani, tocam ouă pentru privighetori, amestecam mazăre cu semințe de mușchi, melasă și untură de porc, din care ieșea o pastă pentru ciocârlii. Mă durea sufletul, iar noaptea îmi ridicam privirea către cer, îmi aduceam aminte de stelele care vegheau marea și întrebam: sunt iertat?

Ar trebui să-mi auziți privighetoriile. Aici, în străfundurile murdare din Rateliffe Highway, ciripesc precum îngerii. Nu există vorbe care să descrie dulceața asta. Îmi cântă că totul o să fie bine, că totul o să fie bine și că toate lucrurile se vor așeza cum trebuie (vedeți, Jaffy Brown a ajuns om citit), dar cu toate astea știu că gura tigrului stă la pândă. Fie ce-o fi, orice-am zice noi, gura tigrului stă la pândă. Fiecare clipă este ultimul prilej de a ne bucura de timpul rămas. Cum de-am ajuns la stânca asta, n-o să știu nicicând. Un canar de-un galben intens, pur, un galben de narcisă, aterizează în fața mea, pe o crenguță de cireș.

Îmi aduc aminte că data următoare când am văzut-o avea pe umăr un canar cu spinarea zmălțuită. Se-ntâmpla la Jamrach, ceea ce era destul de straniu, căci niciodată nu trecea pe-acolo. Eu mă dusesem să iau niște semințe de in și niște rapiță, iar ea ședea în birou, cu un canar pe umăr și ținând pe genunchi un urs cu marsupiu. Era gătită din cap până-n picioare, de parcă se ducea la muncă, m-a privit și a zâmbit.

— Bună, Jaffy, a zis ea și ceva s-a ridicat, asemenea unui vâl.

— Ce cauți tu aici? am întrebat-o, cât de vesel puteam.

— Am venit să văd ursul, a răspuns ea, privind la creatura maronie și blănoasă.

Domnul Jamrach se ridică de la biroul său.

— Sărmanul, n-o să aibă viață lungă, spuse el.

— De ce, ce-are?

— Deocamdată nimic. Chicoti și înghionti animalul în stomac.

— Îmi plac urșii cu marsupiu, spuse Ishbel.

— N-are noroc la animale. Jamrach își făcu de lucru cu obloanele.

Rossetti. Cel pe care l-a avut înaintea a sfârșit împăiat, pe hol.

— Ei, ăsta n-o să pățească la fel. Nu-i așa, drăguțule? Ridică până la

nivelul feței ei ursul rotunjour și prietenos, cu cap foarte mare și ochii ca mărgelile, de parcă ar fi fost un bebeluș, îl sărută și-l așează din nou în poală, unde acesta ședea precum Buddha, uitându-se la lumea din jur.

— Ai un canar pe umăr, i-am spus. Gura mi se uscaseră.

— A crescut acolo. Zâmbi, legănând ursul. Boneta îi era ponosită. Domnule Jamrach, grați ea, iei dumneata păsăruica asta, rogu-te? Nu vreau să se găinățeze pe spatele meu.

Jamrach se aplecă peste birou și luă pasărea pe un deget.

— Frumușei, ăștia din transportul de-acum, spuse el.

Am ieșit și mi-am umplut desaga. Simțeam că-mi ies din minți. Mi-a trecut prin cap chiar să nu mă mai întorc în birou, pur și simplu să plec, să mă duc acasă și să mă prefac că nu se-ntâmplase nimic. Însă picioarele m-au dus înapoi, mi-am umezit buzele și am zis:

— Ce mai faci tu, Ishbel?

— Nimic nou. Un pic din asta, un pic din cealaltă.

— Aha. Ce tâmpit sunt, am cugetat.

— Deci... ursul își vârî nasul sub brațul ei. Ce mai faci tu, Jaffy? Am auzit că ți-ai făcut un locșor cu păsări, tare frumos.

— Mă descurc.

— Un rai de liniște! exclamă Jamrach, entuziasmat.

— Pot să-l văd și eu? întrebă ea. Te-ntorci acolo?

— Dacă vrei, am răspuns eu. Am simțit înlăuntrul meu o bătaie estompată: ai grijă, ai grijă, ai grijă.

— Ah, ce bine! Zâmbi, sări de pe scaun și-i dădu domnului Jamrach pe sărmanul urs cu marsupiu. L-am lăsat în voia sorții, iar ea se-ntoarse cu mine la prăvălie.

— Nu-i așa că-i straniu? spuse ea. Ești mai înalt decât mine.

— Cu cel puțin un cap.

Mă luă de braț, așa cum o făcuse uneori, ca acum patru sau cinci ani, când nimic nu se-ntâmplase. De ce face asta? Are vreo însemnătate? Mergeam iute. Din când în când, alerga câțiva pași ca să ajungă-n rând cu mine, iar atunci când m-am uitat în jos și i-am văzut vechile ei ghete roase, m-a cuprins o înduioșare de-mi venea să plâng.

— E departe? întrebă ea. Ar trebui să mă-ntorc la muncă în douăzeci de minute.

— Nu-i departe. Vezi semnul galben?

De-ndată ce am deschis ușa, Jack zbură pe umărul meu. Când chipul negru și fioros al păsării se apropie de noi, fata sări în lături, țipând scurt.

— Deci asta e, am spus eu mândru.

Râse.

— Totul e-al tău, Jaffy. Totul! Am început să mă simt din nou vinovat că eram viu și c-aveam toate astea. Însă ea nu o spusese cu rea-intenție. A trecut repede peste tot, admirând coliviile, papagalii mici și pe cei mari, papagalul de Java, desenele mele agățate peste tot pe unde era o bucățiță de spațiu gol. Asta-i frumoasă, tot spunea ea, iar când am ieșit în curte a bătut din palme. Este atât de frumos, strigă ea, alergând la una dintre aleile pietruite, întorcându-se, alergând înapoi. Pusesem niște stânci artificiale care acum erau acoperite cu clopoței. Câneparii glăsuiau.

— Cum e acolo unde ești tu? am întrebat-o.

— Groaznic, zise ea. Pute. Stătea lângă mine, în pragul ușii. Uită-te la tine, vorbi ea din nou, tu cu pasărea pe umăr, se potrivește cu părul. Ce mai pereche sunteți!

— Nu ți-e greu să mă vezi? Nu intenționasem să zic asta.

Deveni foarte serioasă, își puse mâinile pe umerii mei și mi se uită fix în ochi.

— Asta crezi tu?

— Nu știu ce să cred.

Continua să mă privească fix, iar ochii au început să-mi lăcrimeze.

— În fiecare zi îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai supraviețuit, grăi ea iute, apoi se-ntoarse și porni energic către ușa din față.

— Unde pleci? Am ieșit în grabă după ea.

— Trebuie să mă duc la muncă. Se întoarse din pragul ușii. Peste stradă se lăsa înserarea.

— O să te întorci?

— Tu ce crezi? răspunse ea. Zâmbea. Apoi dispăru.

Se întoarse la miezul nopții, nemachiată, semănând cu fetița care alerga pe la docuri, cu noi, semănând cu fratele ei. N-a mai plecat niciodată.

Capitolul 17

Toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă.

Acum lucrurile sunt altfel. Poți să cumperi fructe conservate și carne adusă din America, iar Highway intră-n lume. Acum se cheamă St George's East, dar oamenii de pe-aici tot Highway îi zic și îndrăznesc să cred că așa o să-i tot spună. S-au închis multe dintre locantele noastre obișnuite și au curățat totul de-aici și până la docuri. Podul suspinelor, de unde oamenii obișnuiau să se-arunce, a dispărut, la fel și Meng's, cu chinezul acela bătrân din fața ușii. Spoony's nu mai există de ani buni. Au mai rămas totuși multe dintre vechile bombe și cuibușoare. Nu prea mai intru pe acolo. Am prea multe responsabilități. Cel de-al cincilea deceniu de viață se-ntrezărește la orizont, aidoma norilor pe mare. Pe braț am un loc ce-o să fie mereu vânăt. Într-una din nopțile trecute mi-am zărit chipul în pahar, ceea ce m-a făcut să-ncremenesc pe loc. Nu semăna cu mine. Iar când am privit chipurile tovarășilor mei, am observat că și ei se schimbaseră, precum străzile din jur.

Uneori, când mă trezesc, uit unde mă aflu. Sunetele mă fac să-mi amintesc. Nu departe se află o tavernă. Atunci când plutesc către starea de conștiență, clinchetele și glasurile de-acolo vin către mine de departe, prin neant, ca o barcă ce înaintează prin ceață. Indiferent de cât de adânc sunt cufundat în vise, mă liniștește să aud larma care se ridică prin noapte. Ai zice că după atât amar de vreme ar trebui să știu că m-am întors, nu-i așa? Dar somnul încă mă derutează. Când capul mi se prăbușește prin acel mare abis, se sfărâmă într-un milion de așchii subțiri și toată ființa mea pleacă-n zbor: pruncul care țipă, băiatul din canale, băiatul din ogradă, băiatul care a plecat pe mare, băiatul care s-a întors, bărbatul. Îmi ia ceva timp să mă-ntorc în prezent: eu, aici. Uneori, când sunt în locul acela dintre lumi, nu știu unde-o să mă trezesc. Plutesc într-un pântec zumzăitor, neajutorat, așteptând să mă duresc. Sirenele mă iau de mâini și-mi sărută buzele. Tigrul mă înșfacă între fălcile lui, vine după mine înc-o dată, mă duce de-aici dincolo, uneori mă scapă. Aici mă scapă, mă scapă și dincolo. Oriunde-i bine. Sunt cărat. Țasta-s eu. Cărat. Sunt tot un bebeluș.

Visez adesea cu ochii deschiși. Când visez, simt marea sub mine și uneori mi se pare c-o și aud, venind de undeva din depărtare, de dincolo de muzica de pe Highway. Nu dispare niciodată. Asta mi-a plăcut mereu la locul acesta, deși nu am priceput de prima dată când am ajuns. Dacă stai în picioare pe Rateliffe Highway, poți să juri că în

aer se simte sarea.

Sunetele nopții se furișează în grădina în care șed și privesc fumul de la pipă ridicându-se către stele. Privighetoarea cântă. Închid ochii și urmăresc cu degetele conturul unui papagal sculptat într-o bucată de os de balenă, pe care-l țin în palma mea dreaptă. A fost un cadou.

Rossetti și Darwin s-au prăpădit cu doi ani în urmă. Tot atunci a mai murit cineva, o persoană de care n-a auzit nimeni, bunul meu prieten Dan Rymer, care mi-a fost ca un tată; a murit din cauza unei tumori pe creier, la șaptezeci și șase de ani. O vârstă bunicică, totuși. Văduva lui locuiește și acum în Bow. S-a căsătorit din nou și încă îi mai are alături pe doi dintre cei mai mici copii. Era cu douăzeci de ani mai tânără decât el. Domnul Jamrach s-a retras de multă vreme, iar Albert a preluat afacerea, dar acum la mine vin adevărații pasionați de păsări, oameni de la *Friendly* și de la *Hand in Hand*. Prăvălia noastră se află pe partea dreaptă, cum mergi către Limehouse. Poți cumpăra un papagal mic sau o pereche de amorezi, și o colivie decentă în care să-i pui. Sau te poți plimba prin prăvălie, plătești un penny și stai cât de mult poțtești în grădina cu păsări, lângă fântână sau lângă statuia lui Pan, care aruncă mereu apă pentru cinteze, lângă crapul auriu din iaz sau lângă pergola cu caprifoi.

Maică-sii îi place să vină și să stea acolo, tricotând. Locuiește cu noi acum. E pace și liniște, zice ea, deși tot se mai aud frânturi de zgomote din Highway. E un locșor bun, locul în care noaptea, târziu, îmi iau pipa și mă duc, privesc stelele și plutesc pe talazuri agitate, aud mugetul oceanului și tunetele din cer, simt hula, aud glasurile demonilor din adâncuri care urlă. Bănuiesc că, într-un fel sau altul, se poate spune că acea călătorie a fost cea care m-a clădit. Fusesem un băiat bun la toate. Pentru asta s-au întâmplat toate? Să ajung omul care sunt acum? Dumnezeu nu e-ntreg la minte? Asta e? Suspendat între un Dumnezeu nebun și natura nemiloasă? Ce mai joc!

Nu-mi găsesc locul în lumea lucrurilor cotidiene, printre oamenii care-și văd de treburile zilnice, se culcă la timp, se trezesc la timp, cinează la timp. Nu vreau să fiu așa. Uneori tânjesc după odaia unui monah, după o scobitură într-o stâncă, după un chioșc în pădure, astfel încât mintea să inunde tot locul, precum apa, precum marea.

E vremea să privesc în gol. Pe deasupra valurilor. Se ridică și se cufundă, ca și cum lumea-ntreagă respiră.

Stările astea de agitație. Desigur, Ishbel trebuie să se obișnuiască. De-a lungul anilor i-am spus cam toate lucrurile, chiar și despre dragon. „Sărmanul”, rostise ea delicat, vorbind și despre el, și despre mine. N-o să înțeleagă niciodată, dar cum ar putea? Nu contează să-nțeleagă,

statornicia contează, așa că: trebuie să mă-ntorc pe mare, ea n-o să mă lase. Ne certăm.

— O să te descurci, îi zic eu. N-o să lipsesc mult. David poate să te ajute. Dar ea nici nu vrea s-audă.

— Îmi pare rău, Jaf, spune ea, eu și cu mama nu mai putem trece prin așa ceva.

Așa că ies în grădină. N-o să mă mai întorc niciodată pe mare. Am ochii închiși. Copiii sunt în pat de-o groază de timp. Din buzunar scot un os de balenă în care este sculptată silueta unui papagal și-l tot răsucesc între degete. Morsă. Și Dan avea locurile lui unde cutreiera singur, locurile astea în care nu te însoțește nimeni. Ceea ce am văzut și am făcut și mi s-a întâmplat este veșnic, lucrurile fac parte din mine aidoma sângelui și oaselor. Văd văzduhuri de îngeri, aud râsete din adâncuri. Privighetoarea suspină. Îmi frec locul acela de pe braț, de unde m-a înșfăcat Tim pe când ne aflam în barcă. Încă mă doare. Uneori vine la mine. Cum ar putea să n-o facă? Nu e furios. E prietenul meu. Încă suntem împreună.

Deschid ochii și, înspre răsărit, pe fundalul unui cer albastru-violet, zăresc un curcubeu proiectat de lumina lunii, fără pereche. Am ajuns foarte departe în călătoria mea, foarte departe, și este mai frumos decât v-ați putea imagina vreodată.

[1] Maimuță mică de pe continentul sud-american.

[2] Nume generic dat marinarilor de pe subcontinentul indian sau din alte țări de la est de Capul Bunei Speranțe, angajați pe corăbiile europene din secolul al XVI-lea.

[3] Capete mici și firoase, trofee de război ale tribului jivaro, din Amazonia.

[4] Prăjină cilindrică, folosită pe corăbii.

[5] Plantă erbacee din familia liliaceelor; rădăcina ei este folosită în scopuri medicinale.

[6] Loc din Londra, situat între malul nordic al Tamisei și vechea arteră numită Highway.

[7] General care a condus flota spartană în timpul Războiului Peloponesiac.

[8] *Flick book*, (*lb. engl.*) în original. Este vorba despre o carte cu imagini care se schimbă de la o pagină la alta, astfel că, atunci când paginile sunt întoarse rapid, imaginile par animate.

[9] Mașinărie folosită odinioară la ridicatul ancorei, formată dintr-un pivot vertical, care era învârtit de câțiva oameni.

[10] Punte mică la prova, deasupra covertei.

[11] Mic catarg orizontal sau oblic, în prelungirea etravei.

[12] Bordură de lemn sau de metal, montată la partea superioară a parapetului sau a balustradei bordajelor unor nave.

[13] Este vorba de cazanele în care se topea untura de balenă.

[14] Mișcare ondulatorie a mării, după sau înainte de furtună.

[15] Deschidere în punte prin care se intră în interiorul navei.

[16] Loc îndepărtat, granița lumii cunoscute.

[17] Velă trapezoidală a artimonului.

[18] Comandă în navigație, care înseamnă „stop”.

[19] Suport montat pe o barcă, de care se leagă parâmele.

[20] Joc de cărți, asemănător cu pokerul.

[21] Bucătăria unui vas.

[22] *Rope* înseamnă „frânghie” (*lb. engl.*, în original) (n. red.).

[23] Mecanism format din mai mulți scripeți, folosit la ridicarea greutăților.

[24] Frânghie de ridicat sau coborât vele sau pavilioane.

[25] Cuvânt folosit pe vapoare, însemnând „Lasă, dă drumul”!

[26] Marginea bordului unei corăbii.

[27] Ultimul arbore, cel mai mic, la navele cu mai mult de doi arbori.

[28] Personaj al autorului Washington Irving, din nuvela cu același nume, care adoarme în pădure și se trezește după douăzeci de ani, descoperind o lume complet schimbată.

[29] Cântec marinăresc, de origine aparent britanică.

[30] Velier mare și rapid, destinat comerțului, des întâlnit în a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

[31] Substanță narcotică extrasă din opiu, utilizată în trecut ca analgezic.

^[32] Specie de pescăruși de uscat, de talie mare, originari din Australia și Noua Guinee. Sunt cunoscuți pentru sunetele pe care le scot, asemănătoare râsului.